

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΖΙΝΑ ΛΟΛΛΟΜΠΡΙΤΖΙΝΤΑ

Με το παραμικρό δημιουργεί σκηνή και της λέει να χωρίσουν...

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

'Υπομονή ταιριάζει ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ζητώ μου 'παντά: «Πάλι δεν έχεις;» Από πού να τάχα, θέε μου; Πού με 'θεί αυτός ο άνθρωπος; Φωνή 'απελπισίας. Φυσικά, δε βρίσκουμε κανένα 'ελαφρυντικό για τον άνθρωπο που, ενώ έχει χρήματα, τσιγαρίζει και 'εξευτελίζει για δυο δεκάρες τη γυναίκα του. Καμιά δικαιολογία για τον κατηγορούμενο. Καταδικάζοντας όμως αυτόν, σκεπτόμαστε πόσο διαφορετικά θα ήταν η κατάσταση αν η νέα αυτή γυναίκα, που αγωνίζεται ν' αποσπάσει από τον άντρα της τα μικρά 'εξόδα της, διέθετε δικούς της πόρους. 'Ας είναι κι 'ένα χιλιάρικο το μήνα. Γι' αυτό φωνάζουμε τόσα χρόνια ν' αποκτήσει το αυτόφωτο τσαντάκι της ή 'Ελληνίδα. Να μη περιμένει το 'ελεος του άντρα. Να εργάζεται, ακόμα κι' όταν οι πόροι του συζύγου είναι 'αρκετοί, όπως στη σημερινή περίπτωση. Η 'εξωστρεφική εργασία είναι στηρίγμα της 'εξιοπρέπειας. 'Αφίνα δε που τις πιο πολλές φορές είναι και ζήτημα ανάγκης. Αυθήθηκαν οι απαιτήσεις των ανθρώπων της 'εποχής. Δε συμβιβάζομαστε πια με τα στοιχειώδη, με μία στέγη και μ' ένα πιάτο. Θέλουμε και το ράδιο μας, θέλουμε και τον 'εξοπλισμό του σπιτιού με ηλεκτροκίνητα όργανα του νοικοκυριού. Και τα ταξίδια μήκαν στον πίνακα των απαραίτητων. Στο αυτοκίνητάκι οι βλάβες. Οι ανώτερες σπουδές, το 'ιδανικό των γονέων για τα παιδιά τους, αγόρια και κορίτσια.

Πού να τα προφτάσει το 'ένα παρορφό; Χρειάζεται η 'ένισχυσι. 'Αλλά γλυστήσαμε σε άλλο θέμα, εκεί όπου είναι η αδυναμία μας. Η 'επιστολή όμως της κυρίας δεν περιορίζεται στην οικονομική δικτατορία του συζύγου. Του βρίσκει και άλλα τρατά.

Η 'ημέρα δεν είναι από τα μικρότερα. 'Αν, τουλάχιστον, 'ηλέως τους φίλους 'αδελφους. Ζηλεύει τους γονείς της. 'Εχει την 'ιδέα ότι τους αγαπά περισσότερο απ' αυτόν.

Βρίκει τους γονείς της, την κακομεταχειρίζεται 'εμπρός σε 'εξομολογήσεις. Κλασικά περιπτώσι ανθρώπου 'αδύναμου και 'ιδιόρρυθμου. Συνήθως δε ο άνθρωπος αυτός είναι χωρίς κακία. Τα νύχια πιδ δυνατά από τη σκέψη. Χαλαρά τα φέρνει. Σε παίρνει ο θυμός και δεν ξέρεις τι κάνει. 'Αλλά, να σάς πω την αλήθεια, προτιμά κάτι τέτοιους 'επικηρούς, που δαίνουν από μέσα τους, 'ετι έχουν και δεν έχουν, από άλλους που τα καταπίνουν, κιτρινίζουν, πρσσιίζουν, κρατούν κακία, δαγκώνουν με τα λόγια που λένε εν ψυχρώ και δηλητηριάζουν οί 'ιδιοι δηλητηριάζουν 'εκείνους στους οποίους άπαιθονονται.

Ο 'ασυγκράτητος κάνει φασαρία, αλλά δεν κρατά κακία. Φωνάζει, βρίζει, σπάει, 'δέρνει... Καλοκαιρινή καταιγίδα. Τη μία στιγμή τα μπουμπουνητά και η νεροποντή, και την άλλη ο γαλάζιος ούρανος, και Βέβαια, το 'ιδεώδες είναι η 'ισορροπία. Ο 'άντρας και η γυναίκα που είναι κύριοι του εαυτού του. Μετρο στην 'εξομολόγηση. Πορεία με προσοχή στο συζυγικό δρόμο. 'Αλλά που να βρης το τέλειο; Όλο και κάποιος θα κάνει νερά. Με τις 'αδυναμίες τους ο ένας ή ο άλλος, συχνότατα κι' οι δυο μαζί.

Ο γάμος όμως είναι η 'τέχνη των συμβιβασμών και των υποχωρήσεων. Όθελι τη διπλωματία του κι' αυτός. Όθελι την πολιτικότητα, θέλει τους 'ελιγμούς του. Χρειάζεται ακόμα υπομονή και κατανόηση. Να παραβλέπεις τα 'αδύνατα σημεία του άλλου, για να παραβλέπη κι' ο άλλος τα δικά σου. Περισσότερο δε η 'τέχνη των συμβιβασμών ταιριάζει στη γυναίκα, που από 'ιδιοσυγκρασία είναι πιο υπομονητική, και λιγώτερο απορροφημένη από τις 'ενορίες του 'βιοπορισμού, 'επομένως θάπρεπε και η 'ιδέα να διατηρη τη νηφαλιότητα και του συντρόφου της τις 'οδηγίες ν' αυδάλνυ.

Όπως κι' αν 'έχη, δε σημαίνουν διάλυσι για μία κατάσταση που είναι μόνιμη, 'ετι όμως και τόσο φοβερή, 'ετι όμως και τόσο 'αδύνατο. Τα τραύματα που της λυσιές όπως το διαζύγιο.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

λαία, δεν προχωρούν πέρα από την 'επιφάνεια. Διαπεραστικός 'άλλος στίγματος ο πόνος. Τον λατρεύει. Θά ήταν δυστυχής αν 'εχόριζαν το δρόμο τους. Κι' 'έκείνος, παρ'όλο που μιλά κάθε τόσο για διαζύγιο, δεν πρόκειται να σηκωθεί στις χωρισίες.

Μόνο ο 'ιδιος σκέπτεται αν η συμπεριφορά του και η κακομεταχείριση που της κάνει σε 'δρες 'εκρήξω, δεν της 'επιβάλλει να διαλύση το σπίτι της.

Από τη σκέψη αυτή κατέχεται και προσπαεί να βρη τους λόγους της κακοδαιμονίας: «...Δεν ξέρω, τι να σκεφθώ. Μήπως τα κάνει όλα αυτά 'επειδή νιώθει την 'αδυναμία που του 'έχω; Μήπως 'επιθυμεί την 'οδηγία το γεγονός ότι δεν 'έχουμε παιδά; Δεν ξέρω τι να σκεφθώ. 'Είμαι 'άνικανη να πάρω μία 'απόφαση. Πήτε μου τι να κάνω. Τόσο 'εύκολα πρέπει να χωρίζουν τ' άντρώνα;...»

Ασφαλώς όχι. Συχνά βλέπουμε στο διαζύγιο τη λύσι. Τη βλέπουμε όταν δημιουργούνται καταστάσεις 'ακάθαρτες, ή όταν οι προστριβές 'οδηγούν τα ζευγάρια σε μίσος. Τότε, γάμος 'ακάθαρτος, γάμος χωρίς 'αγάπη, παύει να είναι γάμος με την 'εulογία του Θεού, είναι μία νόμιμη συμβίωσι 'εξω όμως από κάθε 'ηθική βάση. 'Από τέτοιους 'εγμούς πιδ πολύ 'επιβάλλονται, στη συμβίωσι οι 'ελευθερο συνδεσμοί που, κακοί κι' αυτοί, θεμελιώνονται στην καθαρότητα και στην 'αγάπη.

Στη σημερινή όμως περίπτωση καμείς από τους παράγοντες αυτούς δεν συντρέχει. Κλασικά περιπτώσι ανθρώπου 'αδύναμου και 'ιδιόρρυθμου. Συνήθως δε ο άνθρωπος αυτός είναι χωρίς κακία. Τα νύχια πιδ δυνατά από τη σκέψη. Χαλαρά τα φέρνει. Σε παίρνει ο θυμός και δεν ξέρεις τι κάνει.

Όχι, λοιπόν; 'Αισθάνομαι ν' ανεβαίνω στα χείλη του 'ωριμου 'ανανύστη, καχύποπτο, το 'ερώτημα. «Τι συμπεράσμα δναιεί από τα παραπάνω;» Ότι καλά κάνουν, 'ετι πρέπει 'ίσως και να τις χειροκροτήσουμε τις νεαρές μαθήτριες με τις μαυρές ποδιές, που τροφοδοτούν το 'αστυνομικό ρεπορτάζ και γίνονται 'αδύνατα στις 'εφημερίδες.

Όχι, βέβαια! Μα δε θάταν 'αχρηστο να θυμηθούμε πως 'ετι γίνεται σήμερα με τα κοριτσόπουλα των 14 ή 15 χρόνων, γινόταν και 'αλλοτε, στην ίδια αναλογία — γιατί δεν 'αναδεικνύονται, φυσικά, όλες οι νεαρές μαθήτριες σε 'ηρώδες σκανδάλων — με τη διαφορά τότε μεγαλύτερη στα χρόνια. 'Οτι 'αλλάζε, δηλαδή, δεν είναι η 'ηθική; Είναι ο μέσος όρος της ηλικίας, όπου σημειώνονται οι πρώτοι 'ηθικοί 'εκτροχισμοί; Τα σημερινά 'αγόρια και κορίτσια δεν κατηγορούνται για 'αμαρτήματα καινούργια, πρωτότυπα, 'αγνώστα στις παρελθούσες 'εποχές? Με 'ετι κάνουν, αντιγράφουν την 'ιστορία. 'Αλλά βιάζονται απλάς να την αντιγράψουν. Βιάζονται να ζήσουν, βιάζονται να γνωρίσουν τις 'απαγορευμένες, για την ηλικία τους, 'απολαύσεις, από τις πιο 'απλές, όπως το κάπνισμα, ως τις πιο προχωρημένες, όπως το 'ξενύχτι στο 'αισθησιακό μισοσκόταδο του χορευτικού κέντρου και του 'ολοκληρωμένου — ή, πιδ συχνά... 'ημιολοκληρωμένου — 'ερωτα!

Η διαφορά τους από τη γενεά των πατέρων τους, καθώς και από την 'αμέσως 'επομένη — τη γενεά που 'έζησε την 'εφηβεία της στα τελευταία προπολεμικά χρόνια ή στην

αυτή, είναι η 'απόφαση που είναι μόνιμη, 'ετι όμως και τόσο φοβερή, 'ετι όμως και τόσο 'αδύνατο. Τα τραύματα που της λυσιές όπως το διαζύγιο.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Δραγατσάνιου 4 — Τηλ. 236.781

Θέματα της 'εποχής

ΠΡΩΤΟΜΟΤΗΤΑ

ΤΟ φαινόμενο παίρνει διαστάσεις! Κοπελλίτες 14 ή 15 χρόνων γίνονται, ή μία μετά την άλλη, πρωταγωνίστριες σκανδάλων. Και τι σκανδάλων! Σκανδάλων που τις κάνουν να τροφοδοτούν με πλούσιο υλικό τις στήλες του 'αστυνομικού ρεπορτάζ.

Κατάπληκτοι, τρομαγμένοι από το φαινόμενο αυτό οι 'ωριμοι, οι 'ηθικοί, βιάζονται να το 'εξηγήσουν με την πιδ ευκολία, την πιδ πρόχειρη 'ερμηνεία: 'Η νέα γενεά δεν 'έχει 'ηθικά 'ερείσματα, δεν 'έχει 'αρχές, είναι 'εκλυτή, χαλασμένη, 'εφθαρμένη! Συγκρίνουν τα σημερινά 'αγόρια και κορίτσια με τους 'εαυτούς τους, όταν ήταν στην ίδια ηλικία — και απορούν πως δεν τους είχαν φυτρώσει, τότε, από την πολλή 'αδωότητα, λευκά στερνά 'αγγέλων στους 'ώμους... Το μόνο, που δε συλλογίζονται, είναι πως τις ίδιες 'ακριβώς διαπιστώσεις 'έχει κάνει και για 'εκατοντάδες γενεές των πατέρων τους!

Στην πραγματικότητα, 'έκείνο που συμβαίνει, είναι πως κάθε 'εποχή 'έχει τις δικές της κλίσεις, τις δικές της συνήθειες, το δικό της τρόπο ζωής. Οι 'αδύνατοι, που 'εκπροσωπούν την 'αμέσως προηγούμενη 'εποχή, δυσκολεύουν γι' αυτή την 'αλλαγή, 'επειδή 'έχουν την 'αταπάτη να πιστεύουν πως οι δικές τους κλίσεις, οι δικές τους συνήθειες, ο δικός τους τρόπος ζωής 'έταν τα καλύτερα που μπορούσαν να γίνουν.

★

«Και λοιπόν;» 'αισθάνομαι ν' ανεβαίνω στα χείλη του 'ωριμου 'ανανύστη, καχύποπτο, το 'ερώτημα. «Τι συμπεράσμα δναιεί από τα παραπάνω;» Ότι καλά κάνουν, 'ετι πρέπει 'ίσως και να τις χειροκροτήσουμε τις νεαρές μαθήτριες με τις μαυρές ποδιές, που τροφοδοτούν το 'αστυνομικό ρεπορτάζ και γίνονται 'αδύνατα στις 'εφημερίδες.

Όχι, βέβαια! Μα δε θάταν 'αχρηστο να θυμηθούμε πως 'ετι γίνεται σήμερα με τα κοριτσόπουλα των 14 ή 15 χρόνων, γινόταν και 'αλλοτε, στην ίδια αναλογία — γιατί δεν 'αναδεικνύονται, φυσικά, όλες οι νεαρές μαθήτριες σε 'ηρώδες σκανδάλων — με τη διαφορά τότε μεγαλύτερη στα χρόνια. 'Οτι 'αλλάζε, δηλαδή, δεν είναι η 'ηθική; Είναι ο μέσος όρος της ηλικίας, όπου σημειώνονται οι πρώτοι 'ηθικοί 'εκτροχισμοί; Τα σημερινά 'αγόρια και κορίτσια δεν κατηγορούνται για 'αμαρτήματα καινούργια, πρωτότυπα, 'αγνώστα στις παρελθούσες 'εποχές? Με 'ετι κάνουν, αντιγράφουν την 'ιστορία. 'Αλλά βιάζονται απλάς να την αντιγράψουν. Βιάζονται να ζήσουν, βιάζονται να γνωρίσουν τις 'απαγορευμένες, για την ηλικία τους, 'απολαύσεις, από τις πιο 'απλές, όπως το κάπνισμα, ως τις πιο προχωρημένες, όπως το 'ξενύχτι στο 'αισθησιακό μισοσκόταδο του χορευτικού κέντρου και του 'ολοκληρωμένου — ή, πιδ συχνά... 'ημιολοκληρωμένου — 'ερωτα!

Η διαφορά τους από τη γενεά των πατέρων τους, καθώς και από την 'αμέσως 'επομένη — τη γενεά που 'έζησε την 'εφηβεία της στα τελευταία προπολεμικά χρόνια ή στην

κατοχή — είναι διαφορά πρωιμότητας.

★

Την πρωιμότητα αυτή 'αντικαθρεφτίζουν και οι σκανδαλώδεις περιπέτειες των νεαρών κοριτσιών, που 'επερνάν το στενό οικογενειακό ή φιλικό κύκλο, για να γνωρίσουν τη θλιβερή δόξα της δημοσιότητας. 'Ασχετα από το 'ετι δεν 'εκφράζουν τον κανόνα, με την 'εξαιρέσι, 'απεικονίζουν, 'ωστόσο, στην πιδ προχωρημένη μορφή της, τη βιασύνη της σημερινής νεότητας να παρακάμψη 'ετι θεωρούσαμε σαν 'επιδιάμεσο στάδιο 'ανάμεσα στη λεγόμενη 'εαχρη ηλικία και στα πρώτα βήματα της 'ωριμότητας, να περάσει από την 'απολύτη 'αγνοια στην πλήρη γνώσι.

Ο διατακτικός κι' 'ατολμος 'ερωτας, οι 'ειδυλλιακοι περιπάτοι στα 'αλση και τα πάρκα, που τους συνάδευε η 'αγωνία «μη μ'ας δη κανεις!» και που δεν κατάληγαν σε τίποτα παραπάνω από ένα φίλι και μερικά 'αδέσια χόδια, τα λαχανιασμένα κρυφά ραντεβού, μ' 'έκείνη να ρίχνει 'ολοένα 'αήσυχες ματιές στο ρολοί της, 'ετι με δυο λόγια, σήνθετε κάποτε την 'ομορφιά, την ποιησι και την πίκρα της μόνιμα 'αδικανοποίητης 'εφηβείας, 'έχει σήμερα 'εξαφανιστή. Η νυχτερινή βόλτα με το νοίκιασμένο — συνήθως — αυτοκίνητο 'έχει 'αντικαταστήσει τον πρώην ή 'απυγευματινό περιπάτο, που 'αρχιζε με το τραμ και σνεχιόταν με τα πόδια. Ο 'αναταυτισμός πολλοχρόνης των 'αγνίστ κλάμψεων, 'έχουν 'εκτοπίσει τους 'αδύνατους παγκους των παρκών. Και ο 'ερωτας στο μικρό διαμέρισμα, με το 'ηλεκτροφώνο και τον κρυφό φωτισμό, που το κλειδί του γυρίζει από 'εχέρ σε 'εχέρ ή ο 'ερωτας στο παρκαρμένο, σε μία σκεπτική γωνία, 'Ι.Χ. 'επωφελούνται, μοιραία, από τις 'α'νεσεις, που τους παρέχονται, για να προχωρήσουν περισσότερο, να 'απαιτηθούν περισσότερο απ' όσο ο 'αστεγος και περιπλανώμενος 'ερωτας των προπολεμικών ή κατοχικών κοριτσιών κι' 'αγοριών.

Αν δεν κινδύνευα να κατηγορηθώ κι' 'εγώ για 'έκείνα που κατηγορώ — για 'έλλειψι κατανόησης των 'απωσδύποτε πρσδυτέρων 'απέναντι στη σημερινή νεολαία — θα 'έλεγα πως, με τη βιασύνη τους αυτή, τα σημερινά 'αγόρια και κορίτσια χάνουν πράγματα πολύτιμα, μοναδικά κι' 'αναπικατάστατα, χωρίς να κερδίζουν τίποτα σ' 'αντάλλαγμα. Γιατί 'όσα ζουν αυτοί στα 'εφηβικά τους χρόνια, τα ζήσαμε κι' 'εμείς κάπως 'αργότερα, ενώ 'όσα ζήσαμε 'εμείς στην 'εφηβεία μας είναι καταδικασμένοι να μ'ην τα γνωρίσουν ποτέ. 'Ομως, μία τέτοια 'κρίσι θάταν 'ολωδοδίου 'ανώφελη! Τα σημερινά 'επαιδιά, που σκανδαλίζουν τόσο πολύ τους 'αδύνατους, δε βιάζονται 'επιδείξ 'έθελους να βιαστούν, μα 'επιδείξ δε μπορούν παρά να βιαστούν, 'αφού 'έχουν τόσο πρώιμα 'αρμύματα. 'Οτι μ'ας γούτρε, στην ηλικία τους, τους 'αφίνει 'ασυγκίνητους και δεν πρόκειται να στενοχωρηθούν που θα το χάσουν. Μονάχα που — κι' αυτή είναι η πιδ δυσάρεστη συνέπεια της πρωιμότητας — φτάνοντας στην ηλικία, που 'εμείς 'αρχίζαμε να παρεκτρεπόμαστε, θ' 'ανακαλύπτον, πως δε μ'ένει πιδ κανένα καινούργιο 'εidos 'απαρεκτροπής ν' 'ανακαλύψουν και, μη 'έχοντας τί άλλο καλύτερο να κάνουν, 'αναγκαστικά θα 'εφρονιμούν!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

— Τώρα φαίνεται —

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΙΝΩΝ	ΣΕΛ. 5
Εθίμα, παραδόσεις και περιέργες λατρείες του Αγίου Νικολάου	
ΓΑΛΛΙΑ: ΕΝΑΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ	» 6
Μετά το δημοψήφισμα και τις 'εκλογές	
ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕ ΤΗΝ ΕΡΥΘΡΑ ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΕ ΣΑΛΟΝΙ ΟΜΟΡΦΙΑΣ	» 8
Ενας κομμωτής από τη Ρώμη, 'έγινε ο καίριος πολλών γυναικών της Μόσχας	
Η ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ	» 9
Ο Πύλλος Κουλουριώτης, πριν από 50 χρόνια, ζα'ναζωνάναψε το 'Εικοσένα!	
ΤΟ «ΦΥΣΙΚΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ» ΚΑΙ ΤΟ ΣΩΜΑ	» 20
Ενας τέλειος 'οδηγός ομορφιάς	
Η ΓΑΣΤΡΟΣΚΟΠΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΔΥΝΗΡΗ	» 22
Ο γιατρός βλέπει «'επί τόπου» τις βλάβες	
ΤΟ ΚΟΥΙ'ΝΤΕΤΤΟ «ΟΛΥΜΠΙΑ»	» 32
Τα πεντάσημα του μαέστρου Βέλλα	
Η ΚΑΙΤΗ ΚΑΙ Η ΒΕΡΑ	» 33
Ελπίδες και 'αδύνατα των κοριτσιών της Τερψιχόρας	
ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ «ΜΑΓΙΚΟΥ» ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ	» 35
Το 'είχε 'εξηγήσει σωστά ο Πτολεμαίος	
ΤΑ ΤΡΙΑ ΣΤΑΔΙΑ ΤΗΣ «ΕΚΚΟΛΠΙΤΙΔΟΣ»	» 36
Όταν 'εξασθενούν τα τοιχώματα των 'έντερων	
ΗΛΕΚΤΡΟΣΚΟΠΙΑ ΤΗΝ «ΕΝΔΟΓΕΝΗ ΚΑΤΑΡΣΗ»	» 37
Όταν ο 'άνθρωπος «τα βλέπει όλα μαύρα»	
Η ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ ΚΑΡΝΤΙΝΑΛΕ ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ	» 40
Ενα σπαρτοριστό ρεπορτάζ της διάσημης 'Ιταλίδος (γόνυσα) της 'εθνικής	
ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΤΑΧΥΤΗΤΑ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ	» 44
Το φαινόμενο της συστολής του χρόνου	
ΕΥΡΩΠΗ — ΑΜΕΡΙΚΗ ΣΕ 12 ΛΕΠΤΑ	» 45
Με ταχύτητα 27.000 χιλιομέτρων	
ΠΑΝΩΡΕΙ ΓΙΑ ΝΑ ΚΡΑΤΑ ΕΝΑΝ ΑΛΛΟ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ	» 53
Η παράξενη ιστορία ενός δανειστή και ενός κρεα'φελέττα στο 'αγγλικό νησί Τζέρου	
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ, ΠΟΥ ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ	» 56
Η μαρτυρική ζωή των γυναικών σε μία σημερινή «πολιτισμένη» χώρα	
Η ΨΥΧΟΔΙΑΤΑΓΗ: ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΗ	» 59
Με μία προσπάθεια της σκέψης μπορείς ν' αναψέτε ένα λαμπτήρα, που βιάζεται μακριά σ'ας	
ΤΟ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΕΝΟΣ ΚΥΚΛΩΝΑ!...	» 60
Οι φοβερές καταστροφές της «Κάρλα» στο Τέξας	
ΛΟΥΣΤΡΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ	» 63
Μικρές βροδόνες τουαλέτας — 'Οασόνε, σατέν... Οι πέρλες και τα στράς στις τουαλέτες... Σκέοτρα στις καπέλα... Η γραμμή στα επανωφόρια. Οι 'ανοικτοί γιακάδες... Οι 'ζώνες στις βέστες. Τα φασόνε λαινάς... Βέστα με ζώνη... Παιδική μόδα, κλπ., κλπ.	

Της καρδιάς

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

ΗΜΟΥΝ τότε φοιτητής της Ιατρικής, αδελφός και δειλός στις γυναίκες.

Κάτι μικροπράγματα, ένα μπαλματάκι στα παπούτσι μου, ένα ξέφτισμα στα μανίκια του σακκακιού μου, κι' ή κακοχαρμένη τσάνια του παντελονιού μου έφταναν να με τρέφουν σε φυγή, μόλις αντίκριζα γυναίκα.

Είχα πάρει το δίπλωμα κι' είχα προσληφθώ στο νοσοκομείο της «Πιτιέ». Όλα εκεί μέσα δύνανταν την έμφυτη δειλία μου. Οι έκδηλές του ανθρωπίνου πόνου, οι κτρες και σπαρτακτικές, μ' ανάγκαζαν να προσηλώνω τη ματιά μου στα νερά του Σηκουάνα. Τόσο η ζωή μου φαίνεται αποκοσμητική...

Έσφαγα, κάποια μέρα, σκόρπισε η σκοτεινή όμιλη της βαρυχειμνιάς της ψυχής μου... Κι' όλ' αυτά τάκανε μια νοσοκόμος, η Φλοραϊζόν!

Δεν ήταν καλλονή. Μά τι γοητεία σκοπούσε γύρω της η απλή αυτή κοπέλλα! Μιά ανέκφραστη τρυφερότητα γλυκιά με το πρόσωπό της. Τα φωτεινά της μάτια συνάρπαζαν με τη γλυκεία μελωχολία τους.

Πόσο είχε υποφέρει πριν καταλήξει νοσοκόμος. Η ιστορία της ζωής της συνθιγμένη, μα και σπαρτακτική, ήταν η ιστορία τών και τών ανυπεράσπιστων γυναικών, που γλιστρούν στο βούρκο μιας μεγαλοπλοίας...

Είχε ορφανέψει από μητέρα και στην αρχή μπήκε πωλήτρια σ' ένα μικρομαγαζάκι ασπρορουχών, Κοπιαστική δουλειά, ανισρή και κακοπληρωμένη. Και πάνω απ' όλα οι τρυφερότητες του προϊσταμένου της!

Αηδισμένη πήρε τα μάτια της κι' έφυγε κάποια μέρα από εκεί. Μιάς έβδομης ταλαιωμάτα, αδεσποτίτης και πείνα την άναγκασαν να πιάσει δουλειά ως

καθαρίστρια σ' ένα κατάστημα. Έκει άφανιζόταν νύχτα - μέρα με τη σκούπα και το σφουγγαρόπανο. Καί, δυστυχώς γι' αυτήν, πριν προλάβουν οι αγγαρείες αυτές να την τσακίσουν, μαθαίνοντας όριστικά τα σχέδια ξεθωριασμένα απομεινάρια της νεανικής της βροσίας, κάποιος μεγαλοπλόος εκεί μέσα την πρόσεξε «ιδιαιτέρως»...

Από τη μέρα εκείνη άρχισε η αλιάνια ιστορία της προστυχίας, καλοκρυμμένης κάτω από πλανερά λογία, από δονουανικές παγίδες και ψεύτικες υποσχέσεις. Κατέληξε στα χέρια μου. Ναι, ένα χειμωνιάτικο πρωινό, συμμάζεψα απ' το δρόμο ένα μισοπαγωμένο, ανασίθητο και κουρελιασμένο κορίτσι. Το κορίτσι αυτό βρισκόταν στα πρόθυρα μιάς θλιβεράς μητρότητας...

Το σήκωσα στα χέρια μου, αδιαφορώντας για τις λάσπες, που το μούσκευαν, φώναξα ένα αυτοκίνητο και τόφερα στο μαιευτικό τμήμα του νοσοκομείου. Παραστάθηκε μια βδομάδα άγρυπνος στο προσκέφαλό του. Οι ειδικοί συνάδελφοι, φοβήθηκαν πολλές φορές για τη ζωή της...

Η κοπέλλα αυτή έγινε μητέρα σε λίγες μέρες. Μά, ποιος ξέρει τι φρικτές στερήσεις είχαν μαράνει τα σπλάχνα της από πριν. Κι' έφερε στον κόσμο νεκρό το παιδί της. Όταν η δύχτυχη πληροφορήθηκε το χαμό του, έβγαλε από το βάθος της καρδιάς της ένα στεναγμό, γέμιστο παράπονο.

Πέρασαν δυό μήνες. Το άτυχ κορίτσι - η Φλοραϊζόν - μπήκε στην ανάρρωσι. Μιά αλλόκοτη «φιλία» με συνέδεε μαζί της. Κι' όταν τελείωνα την υπηρεσία μου, έτρεχα με λαχτάρα και της κρατούσα συντροφία.

Ήμουν, βέβαια, νέος, μα η προσήλωσή μου στο καθήκον κι

η άφοσίωσή μου στους άρρώστους, με είχαν σηκώσει ψηλά στα μάτια των προϊσταμένων μου. Είχα γίνει στο νοσοκομείο πρόσωπο σεβαστό.

Γι' αυτό, όταν εισήχθηκα στο συμβούλιο την πρόσληψή της Φλοραϊζόν, ως μόνιμης έσωτερικής νοσοκόμου, η γνώμη μου έγινε άμέσως δεκτή.

Το καυμένο το κορίτσι!... Με τί ευγνωμοσύνη με κύτταξε, όταν της ανάγγειλα τη σωτήρια είδησί! Δακρυσμένη, ψιθύρισε:

— Τι θα γίνωμυ χωρίς εσάς;... Πού θα πήγαίνα πάλι... Σε τίνος ύπουλα νύχια θάμπλεκα, σπρωγμένη από την πείνα!... Έπρεσεμένος απ' το έσπασμα του ελκρινούς πόνου της, της χείρως τα μαλλιά! Έπειτα σκυδώντας με συγκίνησι, έγραφα στο άτομο φύλλο νοσηλείας της:

«Φλοραϊζόν. Περνέ. Αποθεραπεία πλήρης. Όργανισμός λεπτοφυής και βαθύτατα κλονισμένος. Αποκατείνεται ο γάμος, προ της παρελεύσεως πενταετίας. Δευτέρα εγκυμοσύνη θα αποβή μοιραία».

Η κλίση ελευθερά από σήμερα. Έσφαγα, υποκλήθηκα αστασιμένος. Ο διευθυντής μου, σκυμμένος πλάι μου, διάβαζε τη διάγνωση. Έπειτα, μονογραφώντας την, μουρμούριζε:

Σωστά... Πολύ σωστά... Κι' εσύ πρόσεξε στο μέλλον, κοπέλλα μου, ελπίζω να γίνης πνευτική και υπονοητική νοσοκόμος. Κι' έφυγε, μη προφθάνοντας να ακούσει τ' ασυνάρτητα μουρμούρητά μας...

— Γιατρέ, * Έπαθε;... Γιατί αυτή η σιωπή;... Τι άπογίνει η Φλοραϊζόν μας;...

— Ο γιατρός σκίρτησε. Ένας κρυφός πόνος χλώμιασε το πρόσωπό του. Χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι και ψιθύρισε:

— Είμαι άνθρωπος... αδύνατος, όπως τόσο άλλοι. Η μοίρα από καπρίτιό μου σπρώχνει άδελά μας σε σωστά εγκλήματα. Τη σκότωσα τη Φλοραϊζόν, εγώ ο ίδιος!... Ναι, τη σκότωσα πριν περάσουν καν λίγιοι μήνες!...

Ανατριχίλασε. Η φρίκη συγκλόνισε τη ψυχή μας, μπρός στο πικρό κι' ανίσχυρο εκείνο παράπονο της ανθρώπινης αδυναμίας.

Κάποιος τόλμησε, να ρωτήσει: — Μά, πώς έγινε... αυτό;...

Γιατί;... Κι' ο γέρος γιατρός, χώνοντας το πρόσωπό του στα χέρια του, σπαταγμένος από μακρινές κι' αδέσχετες τύψεις, τραύλιζε:

— Πώς;... Γιατί!... Μήπως ήξερα κι' εγώ; Μήπως ήξερε κι' εκείνη;... Ήμουν, όπως και πριν, έτσι και τότε έσωτερικός... Κι' ήταν νοσοκόμος πιά... Η καθημερινή συναναστροφή μας, η ευγνωμοσύνη της σε μένα, η απειρη στην αγάπη καρδιά μου, η αλλόκοτη γοησία των ματιών της, όταν αναζητούσαν δειλά τα δικά μου... Ξέρω κι' εγώ τί ήμυλο; Τόσες παγίδες... Κι' έπειτα, τα νιάτα, η άνοιξη, το μυρωμένο αγεράκι του κήπου... Και τα μάτια της, που μου πρόδιναν κάθε τόσο, φωναχτά, το μυστικό της καρδιάς της: «Σ' αγαπώ!»... Α! πόσο φοβόμουν! Κι' όμως κάτι μ' έρωχευε μοιραία στην αγκαλιά της!...

— Ο γιατρός σώπασε πάλι. Κι' έσφαγα έδωσε ξανά μια γροθιά στο τραπέζι, σ' ένα καινούργιο έσπασμα πόνου κι' απελπισίας: — Τη σκότωσα τη Φλοραϊζόν... Έγκαστήκαμε ένα βράδυ σφιχτά γκαλισμένοι... Την παντρεύτηκα στο κρεβάτι μου, την ίδια τη στερα, σύμφωνα με την ίδια τη διάγνωση μου! Έχασα τη γυναίκα μου και το παιδί μου!...

Κυτταχτήκαμε με συγκίνησι. Είμαστε παγινιδία στα χέρια της μοίρας, σκοτεινής κι' ανεξιχνίαστης τις περισσότερες φορές. Έτσι, προσπαθήσαμε με στοργικά λόγια να παρηγορήσουμε τον πονεμένο φίλο μας...

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

Η ΑΝΙΤΑ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ

Η 'Ανίτα Έκμπεργκ, το «φλογερό παγώδον», βρίσκεται τις ημέρες αυτές στο Λονδίνο, για το γύρισμα του φιλμ «Φωανάκι με άφηνικό», στο οποίο θα έχη για πρωταγίστη τον Μπόμπ Χόπ. Η 'Ανίτα, που κατάγεται από τη Σουηδία, έμαθε όμως να ζή τα τελευταία χρόνια κάτω από το φωτεινό ουρανό της 'Ιταλίας, στην οποία εγκαταστάθηκε μόνιμως, βρίσκει άλυτο όφωρο το κλίμα της αγγλικής πρωτεύουσας. Δέ θλίπει την ώρα να τελειώσει για να μπει στην εαυτοσύνη για τη Ρώμη. Δυστυχώς όμως οι βροχές και η κακοκαιρία υποχρεώνουν συχνά το σκηνοθέτη ν' αναβάλει το γύρισμα, καθυστερώντας έτσι την αποπεράτωση.

— Γιατρέ, * Έπαθε;... Γιατί αυτή η σιωπή;... Τι άπογίνει η Φλοραϊζόν μας;... Ο γιατρός σκίρτησε. Ένας κρυφός πόνος χλώμιασε το πρόσωπό του. Χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι και ψιθύρισε: — Είμαι άνθρωπος... αδύνατος, όπως τόσο άλλοι. Η μοίρα από καπρίτιό μου σπρώχνει άδελά μας σε σωστά εγκλήματα. Τη σκότωσα τη Φλοραϊζόν, εγώ ο ίδιος!... Ναι, τη σκότωσα πριν περάσουν καν λίγιοι μήνες!...

Ανατριχίλασε. Η φρίκη συγκλόνισε τη ψυχή μας, μπρός στο πικρό κι' ανίσχυρο εκείνο παράπονο της ανθρώπινης αδυναμίας. Κάποιος τόλμησε, να ρωτήσει: — Μά, πώς έγινε... αυτό;...

Γιατί;... Κι' ο γέρος γιατρός, χώνοντας το πρόσωπό του στα χέρια του, σπαταγμένος από μακρινές κι' αδέσχετες τύψεις, τραύλιζε:

— Πώς;... Γιατί!... Μήπως ήξερα κι' εγώ; Μήπως ήξερε κι' εκείνη;... Ήμουν, όπως και πριν, έτσι και τότε έσωτερικός... Κι' ήταν νοσοκόμος πιά... Η καθημερινή συναναστροφή μας, η ευγνωμοσύνη της σε μένα, η απειρη στην αγάπη καρδιά μου, η αλλόκοτη γοησία των ματιών της, όταν αναζητούσαν δειλά τα δικά μου... Ξέρω κι' εγώ τί ήμυλο; Τόσες παγίδες... Κι' έπειτα, τα νιάτα, η άνοιξη, το μυρωμένο αγεράκι του κήπου... Και τα μάτια της, που μου πρόδιναν κάθε τόσο, φωναχτά, το μυστικό της καρδιάς της: «Σ' αγαπώ!»... Α! πόσο φοβόμουν! Κι' όμως κάτι μ' έρωχευε μοιραία στην αγκαλιά της!...

— Ο γιατρός σώπασε πάλι. Κι' έσφαγα έδωσε ξανά μια γροθιά στο τραπέζι, σ' ένα καινούργιο έσπασμα πόνου κι' απελπισίας: — Τη σκότωσα τη Φλοραϊζόν... Έγκαστήκαμε ένα βράδυ σφιχτά γκαλισμένοι... Την παντρεύτηκα στο κρεβάτι μου, την ίδια τη στερα, σύμφωνα με την ίδια τη διάγνωση μου! Έχασα τη γυναίκα μου και το παιδί μου!...

Κυτταχτήκαμε με συγκίνησι. Είμαστε παγινιδία στα χέρια της μοίρας, σκοτεινής κι' ανεξιχνίαστης τις περισσότερες φορές. Έτσι, προσπαθήσαμε με στοργικά λόγια να παρηγορήσουμε τον πονεμένο φίλο μας...

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΙΝΩΝ

Έθιμα, παραδόσεις και περιέργες λατρείες του Αγίου Νικολάου

ΕΝΑ γαλαξειδιώτικο τραγούδι λέει: «Αγίε Δημήτρη στεριανέ κι' Αγίε Νικόλα ναυτή...». Απειρα ελληνικά καρδία, μικρά και μεγάλα έχουν το όνομα του και σε όλα τα «πρεσβυμένα» είναι κρεμασμένο το εικόνισμα του στην κομπίνια του καπετανίου.

Οι αρχαίοι Έλληνες έλεγαν: «Σύν 'Αθηνά και χείρα κίνει!» Οι σημερινοί νησιώτες λένε κάτι ανάλογο: «Αγίε Νικόλα, βόθθα με! Σείσε και συ το χέρι σου!»

Απ' τα παλιά χρόνια οι Έλληνες έχτιζαν εκκλησίες του αγίου κοντά στη θάλασσα. Μια τέτοια παλιά εκκλησία σώζεται στο ακρογιάλι της Μυκόνου κι' άλλη, πιο παλιά ακόμη, στο θρυλικό ακρωτήριο Λευκάδας, κοντά στα έρειπια του ναού του Απόλλωνα. Είναι πιο 1670. Και όπως οι αρχαίοι, όταν προσπερνούσαν από το Λευκάδα, έρχιχαν στη θάλασσα γλυκίσματα, για να επικαλεσθούν τη βοήθεια του Φοίβου Απόλλωνα, έτσι και οι σημερινοί ναυτικοί αδειάζουν στη θάλασσα το καντήλι του πλοίου και φωνάζουν προς τον αγίο της κορυφής του Λευκάτα: «Αη Νικόλα, βόθθα τους θαλασσινούς κι' όλο τον κόσμο!»

Στην Ύδρα, πιο πέρα από τη θέσι «Βαλχός», υπάρχει ένα εκκλησάκι, που είναι χτισμένο με... κρασί και που λέγεται αρβανίτικα «Κλησίτσα με βέρ». Για το εκκλησάκι αυτό οι Ύδριοι διηγούνται ότι κάποτε ένα καίκι στην τοποθεσία αυτή παρά λίγο να βουλιάξει. Και τότε ο καπετάνιος παρακάλεσε τον Άγιο Νικόλαο να σώσει το καίκι του και το πλήρωμα του, τάσσοντας να χτίση στη μνήμη του το εκκλησάκι αυτό όχι με νερό, αλλά με κρασί, όπως και έγινε.

Ένα άγνωστο στους πολλούς κρητικό τραγούδι λέει:

«Ένα καράβι άμυνέις

— Κύριε, έλέησον μας, Χριστέ! —

Ανάμεσα πελάγου.

Η Παναγιά κι' ο Χριστός κι' Άη Γιώργης κι' Άη Διάς, κι' Άη Πελαγία κι' Άγιος Νικόλας, Νικόλα βουήθηξε το κόσμου των χριστιανών κι' ευά!»

Βαρεία φουρτούνα το βασιέ κλπ.»

Οι επιβάτες του καραβιού, που κινδυνεύει, υπόδονται πλοσία αναθήματα στον Άη Νικόλα, αν τους σώσει.

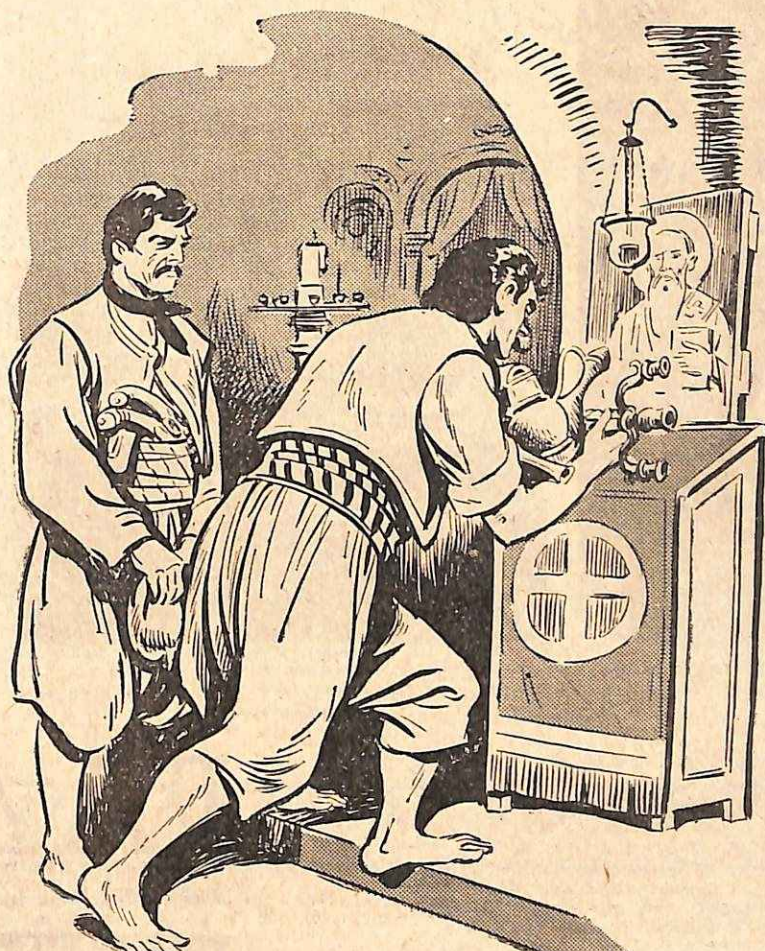
Σ' άλλο δημοτικό πάλι τραγούδι βλέπουμε τον αγίο των φουρτούνων να κινείται κοντά στο τιμόνι.

Στην πλώρη κάθεται ο Χριστός, (στη μέση η Παναγία και πίσω στο τιμόνι τον κάθεται ο Άη Νικόλας.

Η θέσι του αγίου είναι κοντά στο τιμόνι, γιατί σύμφωνα με παλιά παραδόσι, αυτός είναι ο έφευρέτης του τιμονιού!...

Ο Άγιος Νικόλαος έτιματό ακόμη και από τους κουρσάρους. Κατά την εποχή, που η πειρατεία βρισκόταν στην ακμή της, στη Μεσόγειο, οι ληστές της θάλασσας όταν μοίραζαν μεταξύ τους τα λάφυρα, έβγαζαν πρώτα το μερίδιο του Αγίου Νικολάου! Και με την πρώτη ευκαιρία, άφιναν το μερίδιο του σ' ένα από τα πολυάρθια έρημοκλήσια, κάτω από το εικόνισμά του!

Υπήρχε και το άκοιλο έθιμο: Προτού ένα πειρατικό πλοίο ξεκινήσει από το λιμάνι, ο καπετάνιος καλούσε ένα παπά για να κάνει αγιασμό. Έπειτα, οι κουρσάροι φιλούσαν το εικόνισμα του αγίου και το χέρι του παπά, παρακαλώντας τον να τους προστατέψει από τους ληστές.

Οι κουρσάροι, με την πρώτη ευκαιρία, άφηναν το μερίδιο του Αγίου Νικολάου κάτω από το εικόνισμά του...

Λούσαν το εικόνισμα του αγίου και το χέρι του παπά, παρακαλώντας τον Άγιο Νικόλαο να τους προστατέψει από τους ληστές. Η Παναγιά κι' ο Χριστός κι' Άη Γιώργης κι' Άη Διάς, κι' Άη Πελαγία κι' Άγιος Νικόλας, Νικόλα βουήθηξε το κόσμου των χριστιανών κι' ευά!»

Βαρεία φουρτούνα το βασιέ κλπ.»

Οι επιβάτες του καραβιού, που κινδυνεύει, υπόδονται πλοσία αναθήματα στον Άη Νικόλα, αν τους σώσει.

Σ' άλλο δημοτικό πάλι τραγούδι βλέπουμε τον αγίο των φουρτούνων να κινείται κοντά στο τιμόνι.

Στην πλώρη κάθεται ο Χριστός, (στη μέση η Παναγία και πίσω στο τιμόνι τον κάθεται ο Άη Νικόλας.

Η θέσι του αγίου είναι κοντά στο τιμόνι, γιατί σύμφωνα με παλιά παραδόσι, αυτός είναι ο έφευρέτης του τιμονιού!...

Ο Άγιος Νικόλαος έτιματό ακόμη και από τους κουρσάρους. Κατά την εποχή, που η πειρατεία βρισκόταν στην ακμή της, στη Μεσόγειο, οι ληστές της θάλασσας όταν μοίραζαν μεταξύ τους τα λάφυρα, έβγαζαν πρώτα το μερίδιο του Αγίου Νικολάου! Και με την πρώτη ευκαιρία, άφιναν το μερίδιο του σ' ένα από τα πολυάρθια έρημοκλήσια, κάτω από το εικόνισμά του!

Υπήρχε και το άκοιλο έθιμο: Προτού ένα πειρατικό πλοίο ξεκινήσει από το λιμάνι, ο καπετάνιος καλούσε ένα παπά για να κάνει αγιασμό. Έπειτα, οι κουρσάροι φιλούσαν το εικόνισμα του αγίου και το χέρι του παπά, παρακαλώντας τον να τους προστατέψει από τους ληστές.

τον λιμένα, νικηφόρον δύο μεγάλων θηρίων της θαλάσσης και του Έωσφρου!»

Η άγιογραφία ασχολήθηκε πολύ με την απεικόνισι του Αγίου Νικολάου, προ πάντων δέ η βυζαντινή. Απ' την περιφήμη «Σχολή του Πανσελήνου», που άκμασε στο Άγιο Όρος και συνεχίζει ακόμη την καλλιτεχνική της παράδοσι, βγήκαν άραια εικονίσματα του Αγίου των θαλασσινών. Ένα από τα σημαντικώτερα εικονίσματα του Αγίου, παλαιότατο και άριστης βυζαντινής τέχνης, είναι και το σωζόμενο στο Μουσείο των Καλών Τεχνών της Βοστώνης.

Ο έλληνικός λαός έπλεσε διάφορες παροιμίες σχετικά με τον Άγιο Νικόλαο και τη γιορτή του, που συμπίπτει με την αρχή του χειμώνα. Μερικές απ' αυτές είναι σε στίχους:

«Αγία Βαρόδα μίλησε κι' ο (Σάββας άπειροί): — Μαζώχτε ξύλα κι' άγερα και (σύτε και στο υδίο, τι «Αη-Νικόλας έρχεται, τα χιόνια (για φορογόμενος).

Για το πρώτο χιόνι υπάρχει η έξης παροιμία: «Αγία Βαρόδα γέννησε, το δέ (γνη) ο Άγιος Σάββας κι' ο «Αη Νικόλας έτρεξε να πάη (να το βασιλίσση».

Στην Κεφαλλονία, που τιμούν πολύ τον Άγιο, συνηθίζουν να τον γιορτάζουν με γενναία σκωδοφαγία. Θαλασσινοί και στεριανοί τρώνε την ήμερα εκείνη — 6 Δεκεμβρίου — ψάρια με σκωδοάλια, που τα βιάδρια του Μεσολογγίου στέλνουν άφθονα — ίδιως κεφαλόπουλα — στο Άργοςτόλι. Οι Κεφαλλονίτες λένε:

«Τού Αγίου Νικολάου, που ν' τση γής και του πελάου». Για την ποσότητα του χιονιού, που πέφτει γύρω από τις τρεις κοντινές γιορτές, ο λαός λέει:

«Βαρόδα βαρβαρώνει, Σάββας σαβανώνει, Αη Νικόλας παραχώννει».

Και οι πρόσφυγες, που ήρθαν απ' τη Βιθυνία (την πατρίδα του Λαζάρου) λένε το ίδιο πράγμα... ελληνοτουρκιστί:

«Αγία Βαρόδα βαρβαλήμ, Άγιο Σάββα σαβαλήμ, Άγιο Νικόλα τούμ λοκμιά γεσ (λίμ)».

Ο Άγιος Νικόλαος έχει άνακρηχθή με το ζόρι «προστάτης» τους από τους Άμερικανούς... γκαγκνύστερ. Όπως έχει αποδειχτεί από πολλές δίκες εγκληματιών, στα διάφορα παινικά δικαστήρια της Αμερικής, οι κακοποιοί θεωρούν τον Άγιο Νικόλαο ως προστάτη των οργανώσεών τους και τον άνακρησσαν πάντα ως έπίτιμο άρχηγό των... συμμοριών τους!

Ειδικά λάλιστα οι λαποδύτες της Νέας Υόρκης, του Σικάγου και άλλων άμερικανικών μεγαλουπόλεων, ονομάζονται μεταξύ τους «Ιπποτες του Αγίου Νικολάου! Και συχνά άφιερώνουν πολύτιμα «ταξίματα» στον προστάτη τους Άγιο, όταν πετύχει ως άθονα κερδή καμιά δύσκολη επιχείρησή τους!

Κατά το μεσοάνια, επίσης, ο Άγιος Νικόλαος έτιματό ιδιαίτερα, όπως είπαμε, από τους κουρσάρους. Πολύ συχνά, στις πατροπαράδοτες μάρες σημείας των πειρατικών πλοίων ήταν κεντημένη η μορφή του Αγίου.

Να κι' ένα ακόμη περιεργό: Μιά πολυπληθής τάσι Άμερικανών βιοπλαιστών επαγγελματιών, οι ενεχυροδανειστές, έχουν, επίσης, ως προστάτη τους τον Άγιο Νικόλαο κι' η ίερή μορφή του είναι τυπωμένη ως έμβλημα στις επικεφαλίδες των έγγραφών των επαγγελματιών σοματειών τους... Γι' αυτό οι Άμερικανοί, θέλοντας να ερωτευθούν τους ενεχυροδανειστές ως «έτιχηρηματίες των πέντε δακτύλων», τους άποκαλούν κι' αυτούς «Ιπποτες του Αγίου Νικολάου», επειδή έχουν μαζί με τους λαποδύτες τον ίδιο προστάτη Άγιο!...

Ο Κλαούντιο Παδόνη στην Έρυθρά Πλατεία της Μόσχας, ενώ χτενίζει μια Ιταλίδα, μαννεκέν μόδας.

Μεταμόρφωσε την Έρυθρά Πλατεία ΣΕ ΣΑΛΟΝΙ ΟΜΟΡΦΙΑΣ!..

Ένας κομμωτής από τη Ρώμη έγινε ο χαϊδεμένος πολλών γυναικών της Μόσχας

ΜΕ το ταξίδι του στη Μόσχα ο νεαρός κομμωτής Κλαούντιο Παδόνη, εξασφάλισε ένα προνόμιο. Χτένιασε, σ' ένα σαλόνι της λέσχης της ιταλορωσικής φιλικής, την πρώτη γυναίκα, που πρόκειται να ταξιδέψει στο διαστημά, τη σύζυγο του αστροναύτη Τιτάφ.

— Πώς είναι η κυρία Τιτάφ; — Ομορφή, κομψή; — Τον ρώτησε ο ρεπόρτερ ενός ιταλικού περιοδικού.

— Είναι μια χαριτωμένη νέα με εύκολο χαμόγελο. Η λέξι «κομψή» δεν υπάρχει στη Ρωσία. Μπορώ, λοιπόν, να πω μόνο ότι η κυρία Τιτάφ ντύεται μ' άρκετη προσοχή.

— Θα πάει πραγματικά στο διαστημό;

— Νομίζω, ναι. Τη ρώτησα και κείνη μου απάντησε χωρίς δισταγμό: «Υπάρχει πιθανότητα να είμαι η πρώτη γυναίκα αστροναύτης». Εγώ της χάρισα δύο «τουπέ» (τούφες ψευτικών μαλλιών, που διακοσμούν το χτένισμα) και εκείνη μου είπε ότι θα μου χρωστάει αλάνια ευγνωμοσύνη. Στη Μόσχα ένα «τουπέ», αξίζει όσο ένα διαμάντι.

Ο Κλαούντιο Παδόνη είναι είκοσιδύο χρόνων, μελαχρινός, κομψός, με ψή, που θυμίζει νεο-ήθοιο της «νουβέλ-έκ» — Διαθέτει μεγάλη παρατηρητικότητα, είναι προσηκτικός και ικανός ν' ανακαλύψει όλες τις ενδιαφέρουσες μορφές του γυναικείου χαρακτήρα.

Ο νεαρός αυτός κομμωτής, έχει ήδη μια καριέρα έννεα χρόνων. Στά δεκατρία του χρόνια έγινε μαθητευόμενος και μέσα στα επόμενα χρόνια έδειξε τέτοια αντίληψη, τέχνη και εφευρετικότητα, ώστε η διευθύντρια του κομμωτηρίου, τον πήρε μαζί της στη Φλωρεντία. Εκεί, ο Κλαούντιο γνώρισε την πρώτη επιτυχία, κατά τη διάρκεια των επιδείξεων μόδας. Σ' εκείνες τις επιδείξεις δεν έφευγε από την προσοχή των παρατηρητών, ότι τα μαννεκέν άλλαζαν χτένισμα κάθε φορά που άλλαζαν και φόρεμα. Παρουσιάζαν τότε μερικά και τότε κοντά μαλλιά, ανάλογα με την τούζα, το ταγιέρ ή το παλτό. Ο κομμωτής που τις τοίμαζε, ήταν ένας λεπτός, ευκίνητος και δημιουργικός νέος. Ο Κλαούντιο καθιερώθηκε εξ αιτίας αυτού του νεωτερισμού, που έγινε δεκτός με μεγάλο ενθουσιασμό. Επρόκειτο για μία πρα-

κτική και χρήσιμη ιδέα, ιδίως, για τις περιπτώσεις, που η γυναίκα θα ήθελε να ετοιμαστή γρήγορα. — Ήταν ένα είδος «τουπέ», έξηγεί ο Κλαούντιο, που επέτρεπε στις γυναίκες ν' αποκοινηθούν σε λίγα λεπτά, μαλλιά κοντά ή μακριά. — Έτσι, από κείνη την επίδειξη μόδας της Φλωρεντίας, γεννήθηκε ένας καινούργιος κομμωτής. Δύο χρόνια αργότερα, ο Κλαούντιο άνοιξε ένα δικό του ινστιτούτο καλλονής, στην πιο κεντρική περιοχή της Ρώμης.

Στις πελάτισσες του νεαρού κομμωτή, προστέθηκαν γρήγορα και πολλές ήθοιοι και γυναίκες της υψηλής ρωμαϊκής κοινωνίας. Λίγο αργότερα, η φήμη του ξεπέρασε τα ιταλικά σύνορα και πολλές από τις ξένες διασημότητες, που περνούν από τη Ρώμη, επιμετευονται τα διαστήματα κεφαλάρια τους, στα χέρια του νεαρού κομμωτού.

Ανάμεσα στις πιο πιστές του πελάτισσες είναι η Τζόαν Κόλινς, η Σάντρα Μίλο, οι διδυμές Κέσλερ, η Υβόν Φουρνά, η Τίλλυ (το μαννεκέν των περιοδικών «Βόγκ» και «Χάρπας μπάζαρ») και τώρα η κυρία Τιτάφ.

Ο Κλαούντιο πήγε στη Μόσχα με την ευκαιρία της επιδείξεως της υψηλής ιταλικής μόδας και έμεινε σ' εκεί ένα μήνα. Κατά την παραμονή του εκεί, μπόρεσε να βγάλει ένα συμπέρασμα, για τη Ρωσίδα γυναίκα.

— Τις πρώτες μέρες, λέει, μου είχαν κάνει εντύπωση οι νεαρές γιατροί, τεχνικοί, μηχανικοί, φυσικοί, που κύτταζαν με βλέμματα γεμάτα από εκπλήξη και θαυμασμό τα φορέματα, τα χτένισμα, τα μακιγιάζ των μαννεκέν. Σιγά - σιγά, όσο προχωρούσαν οι επιδείξεις, έμοιαζαν να ξαναδρίσκαν μέσα τους τη φυσική επιθυμία της γυναίκας να είναι όμορφη και ελκυστική. Ξεχνούσαν το αυστηρό ύφος, που τους είχε χαρίσει η επιστήμη ή το επάγγελμά τους, λησμονούσαν τις υψηλές θέσεις τους, για να επιθυμήσουν μόνο να φανούν όμορφες. Εγώ, τις παρακολουθούσα από τα παρασκήνια. Υστερα εκείνες με φώναζαν να παρουσιαστώ. Έστειλαν σημειώματα στο σπέρ, για να με καλέσει στη «γέφυρα» της επιδείξεως. Στά μάτια τους, φαινόμουν σαν ένας μάγος!

Και προσθέτει ο Παδόνη:

— Ο Κλαούντιο, καθώρθε να πλησιάσει πολλές Ρωσίδες από τη στιγμή που σκέφτηκε να εγκαταστήσει ένα υπαίθριο κομμωτήριο στην Έρυθρά Πλατεία.

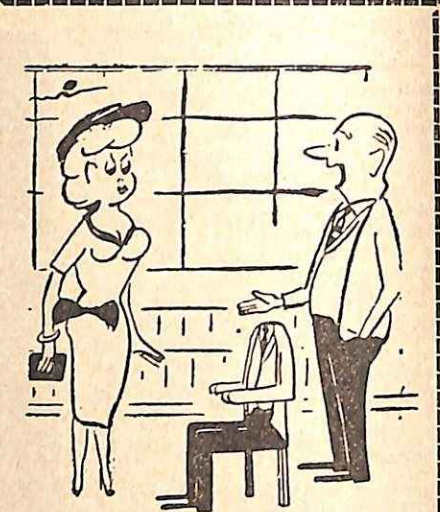
— Χτένιασε και μακιγιάρισε δεκάδες κοπέλλες, αλλάζοντάς τους έντελως το πρόσωπο — διηγείται. «Η ιδέα να εγκαταστήσω ένα υπαίθριο σαλόνι ομορφιάς μου ήρθε ξαφνικά. Βρισκόμουν στη Μόσχα και ήθελα να μάθω αν οι γυναίκες ήμενες πραγματικά αδιαφορούσαν μπροστά στη γοητεία της μόδας. Βγήκα μαζί με μερικά μαννεκέν και εγκαταστάθηκα κοντά στο Μαουσάλο του Λένιν. Ήμουν ώπλισμένος μόνο με ψαλίδια και χτένες και είχα πάρει μαζί μου μερικά «τουπέ», κρογιόν και μολύβια του μακιγιάζ.

— Στην αρχή, οι νεαρές Μοσχοδίτισσες άρκεστηκαν να μάς παρατηρούν με δυσπιστία, σχεδόν με εχθρότητα. Εγώ χτένιζα και μακιγιάριζα τα μαννεκέν. Αυτό ήταν το μέσον, που μεταχειρίστηκα, για να τραβήξω την προσοχή του μικρού πλήθους, που συγκεντρώθηκε γύρω μας. Οι Ρωσίδες κοπέλλες είτε από ντροπή, είτε από φόβο για τους φρουρούς, δεν τολμούσαν να πλησιάσουν.

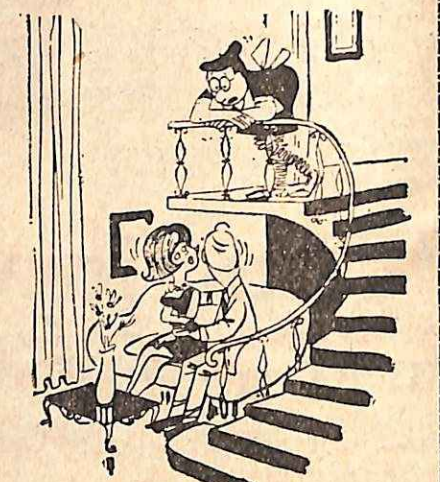
— Επί τέλους, βρέθηκε κάποια θαρραλέα πούδουσα το παράδειγμα και οι άλλες την ακολούθησαν, χωρίς πια να διστάσουν. — Όταν τις άφισα, αφού το ψαλίδι και η χτένα είχαν μεταμορφώσει έντελως το απηρχαιωμένο χτένισμά τους, δίνοντάς τους μία ωμή μοντέρνα, η πρώτη αντίδρασή τους ήταν η εκπλήξη και ύστερα η χαρά. Δέ χόρταιναν «α κυττάζοντα στον καθρέφτη.

— Έμεινα στην Έρυθρά Πλατεία για όλη την ημέρα. Μπροστά μου, είχε σχηματιστεί ουρά! — Επί τέλους, οι Ρωσίδες μου άποκάλυψαν την αληθινή ψυχή τους, που είναι γεμάτη από επιθυμία για ομορφιά, για περιποίηση, για κομψότητα. Είναι μία επιθυμία, μία ανάγκη απόλυτα γυναικεία, που κανένα πολίτευμα δεν μπορεί να την απαγορεύσει. Οι Ρωσίδες, λοιπόν, δεν είναι δυνατό ν' αποτελέσουν εξαίρεσι στον κανόνα.

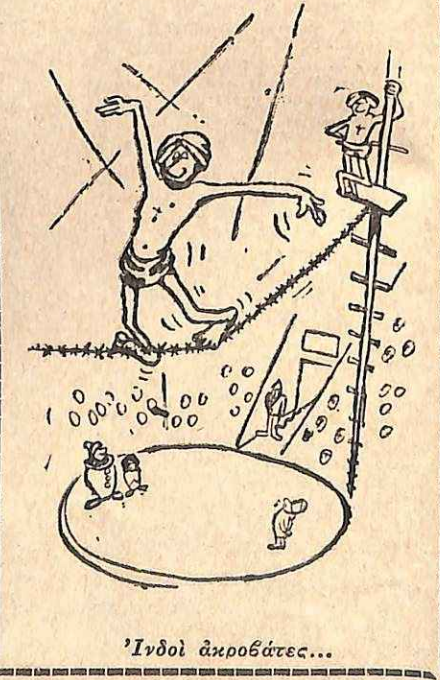
— Αντίθετα, μάλιστα, η Ρωσίδα είναι περισσότερο διψασμένη για ομορφιά, ακριβώς επειδή δεν της είναι δυνατό να περιποιηθεί τον εαυτό της, όπως η Ευρωπαία ή η Αμερικανίδα. Εκείνο, που κάθε γυναίκα σε μας το αποφασιζει με τη μεγαλύτερη απλότητα κάθε μέρα, να μη δηλαδή σ' ένα κομμωτήριο και να βγει απ' αυτό με μαλλιά ξανθά ή καστανά, κοντά ή μακριά, για τη Ρωσίδα είναι ένα άπραγματοποίητο όνειρο.

— Για να μιλήτε στην αιμόφυρα του γραφείου μας και της νέας σας δουλειάς, δεσποινίς Καίτη, πρέπει να συνηθίσετε να κάθεστε σ' αυτή την πολυθρόνα!

— Καλά, φεύγω δεσποινίς Δέλα, αλλά μετά θα μου πείτε τη συνέχεια...

Ίνδοι ακροβάτες...

ΣΥΜΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ πενήντα χρόνια από τη ναυμαχία της Έλλης (3 Δεκεμβρίου 1912), την πρώτη μεγάλη ναυτική νίκη μετά το Εικοσιένα. Η νίκη της Έλλης και, μετά ένα μήνα, η δεύτερη πικρόρα ναυμαχία της Λήμνου (5 Ιανουαρίου 1913), εξασφάλισαν την ελληνική υπεροπλία στο Αιγαίο και επέτρεψαν τις στρατιωτικές μεταφορές της Ελλάδος και των Βαλκανικών συμμάχων της δια θαλάσσης, στον πόλεμο, που είχαν αρχίσει εναντίον της Τουρκίας.

— Αν η Τουρκία ήταν ελεύθερη από τη θάλασσα, θα μπορούσε να μεταφέρει από τη Μικρά Ασία και τη Μέση Ανατολή μεγάλες δυνάμεις στην Μακεδονία, όποτε η έκβαση του πολέμου εναντίον της Τουρκίας, θα ήταν αμφίβολη για τους χριστιανικούς συμμάχους (Ελλάδα, Σερβία, Βουλγαρία και Μαυροβούνιο). Σύμφωνα με το τουρκικό σχέδιο επίστρατεύσεως, έπρεπε να συγκεντρωθούν από το έσωτερικό της Τουρκίας, στη Μακεδονία και στη Θράκη 43 μεραρχίες (14 σώματα στρατού), που οι περισσότερες προβλεπτονταν να μεταφερθούν με πλοία. Και, φυσικά, δεν έφθασαν ποτέ, η τουλάχιστον εγκρίτως, στο πολεμικό θέατρο. Αυτή τη μεγάλη υπηρεσία προσέφερε στους αγωνιζομένους εναντίον των Τούρκων Βαλκανικούς συμμάχους ο ελληνικός στόλος, διοικούμενος από το ναύαρχο Παύλο Κουντουριώτη, με τις δύο νικηφόρες ναυμαχίες της Έλλης και της Λήμνου.

Ο Παύλος Κουντουριώτης.

Η ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ

Ο Παύλος Κουντουριώτης, πριν από 50 χρόνια, ξαναζωντάνεψε το Εικοσιένα!

Η συμπλήρωσι μισού αιώνα από την ηρωική εκείνη εποχή, μάς φέρνει την ενθύμησι της ένδοξης ναυμαχίας...

Οι παλαιότεροι θα θυμούνται με πόσο ενθουσιασμό — ένα χρόνο πριν από τους Βαλκανικούς πολέμους — δέχτηκε ο αθηναϊκός λαός το θωρηκτό «Αβέρωφ», όταν έφθανε στα φληρικά νερά, με ύψωμένη την ελληνική σημαία. Είχε γίνει προσκύνημα του λαού. Ξανό λαός αυτός να προαισθανόταν πόσο θα βάραινε στη μοίρα της Ελλάδος η απόκτησι του νέου θωρηκτού. Πρό πάντως, όμως, ο Βενιζέλος είχε νοιώσει εγκαίρως τη σημασία του στόλου. Φρόντισε να πληρώσει τις δόσεις του «Αβέρωφ», που τον είχε παραγγείλει η Επαναστάσις του 1909, καθώς και του υποβρυχίου «Δελφίνι», που ήταν το πρώτο υποβρυχίο του κόσμου, που δοκιμάστηκε σε πόλεμο. Ενίσχυσε το στόλο με δύο αντιτορπιλικά του τύπου «Νέα Γενεά» και με τέσσερα μεγάλα ανιχνευτικά, τον «Αέτο», τον «Ιεσσακ», το «Λέοντα» και τον «Πάνθηρα», πλοία γρήγορα και δυνατά. Παιρ' όλες όμως τις ενισχύσεις του στόλου, δεν είχαν την υπεροπλία απέναντι της Τουρκίας, πρό πάντων σε δύναμι πυροβολικού. Τα κανόνια των τουρκικών θωρηκτών ήταν ασυγκρίτως ισχυρότερα από τα ελληνικά.

Ο Βενιζέλος κάλεσε — σε υπουργικό συμβούλιο — τους ανώτερους αξιωματικούς του ναυτικού — και τους έβαλε το ερώτημα αν ο στόλος μας θα μπορούσε να εξασφαλίσει τις θαλάσσιες συγκοινωνίες μας και τις στρατιωτικές μεταφορές μας σε περίπτωση πολέμου. Όλοι απήντησαν πως έπρεπε να ενισχυθεί ο στόλος με νέες μονάδες, για να εξασφαλισουμε την υπεροπλία απέναντι του τουρκικού. Μόνο ο Κουντουριώτης, όταν έφθασε η σειρά του, είπε:

— Ξωστά είναι αυτά που σάς λένε, κ. Πρόεδρε. Άλλα τον τουρκικό στόλο θα τον κλείσουμε στα Δαρδανέλλια κι αν ξεμυτίσει από εκεί, θα τον συντριβούμε...

Μιλούσε την ώρα εκείνη η μεγάλη καρδιά του ναύτη της Ύδρας. Είχαν ξυπνήσει μέσα του οι ποράδες του νησιού του και τα καπορθώματα των προγόνων του. Φοδότην μη φωνή κατωτέρως τους. Και ο Βενιζέλος σ' αυτή τη βεβαιότητι του Κουντουριώτη βασισθείς, όταν τον διόρισε αρχηγό του στόλου.

— Άμα κηρύχθηκε ο πόλεμος (5 Οκτωβρίου 1912) ο Βενιζέλος, με το βασιλέα Γεώργιο, κατέβηκαν στο Φάληρο, όπου ο στόλος ήταν «έπ' αμύνη». Στον «Αβέρωφ» ο πρωθυπουργός μίλησε στα πληρώματα:

— Δεν αρκεί να πεθάνετε για την Πατρίδα, τους είπε. Η Έλλάς ζητεί να νικήσετε...

Και με την απόφασί αυτή ξεκίνησε ο στόλος για τον αγώνα και την απελευθέρωσι των νησιών του Αιγαίου, όσων βρισκόταν ακόμα κάτω από την τουρκική κυριαρχία. Μετά την απελευθέρωσι της Λήμνου, ο εύριτατος δρμος του Μουδρου έγινε η βάση του ελληνικού στόλου. Ο τουρκικός στόλος βρισκόταν μέσα στα Δαρδανέλλια, προστατευόμενος από τα επάκτια πυροβολεία, που εμπόδιζαν με τα κανόνια τους την είσοδο των Στενών. Αρχηγός του τουρκικού στόλου ήταν ο πλοίαρχος Φαμίζ, που επέβαινε του θωρηκτού «Μπαρμάρ». Έθεωρείτο από τους καλύτερους αξιωματικούς του τουρκικού ναυτικού και είχε σπουδάσει επί πέντε χρόνια στο εξωτερικό. Ήταν από τους ευνουσιμένους του Άβδουλ Χαμίτ. Ειδικός στην ηλεκτρολογία, είχε ηλεκτροφωτίσει τα ανάκτορα του σουλτάνου. Κατόπιν όμως έπεσε σε δυσμένεια για τις νεωτερικότητες ιδέες του και εξωρίστηκε στην Αραβία. Όταν το χαμητικό καθεστώς ανετράπη από τους Νεοτούρκους, ξαναγύρισε στο ναυτικό. Είχε συνεργασθεί με τη βρετανική διάσπολη, με αρχηγό το ναύαρχο Γκαϊνμπλ, που διαλύοντας το τουρκικό ναυτικό και, λίγο πριν από τους Βαλκανικούς πολέμους, είχε υπηρετήσει στην τουρκική προεδρία στην Αθήνα ως ναυτικός ακόλουθος. Έκτός από το θωρηκτό «Μπαρμάρ», ο τουρκικός στόλος διέθετε και άλλα δύο θωρηκτά, τέσσερα καταδρομικά και πολλά αντιτορπιλικά, ώστε συνολικά ήταν πολύ μεγαλύτερος του ελληνικού σε πλοία και κανόνια.

Μία από τις κύριες αποστολές του ελληνικού στόλου, ήταν ο αποκλεισμός του τουρκικού μέσα στα Στενά και η παρακολούθησι των κινήσεων του σε περίπτωση, που θα επιχειρούσε έξοδο. Το πράγμα δεν ήταν εύκολο, με τη θαλασσοταραχή, που επικρατεί στην έξοδο των Δαρδανελίων τους χειμωνιάτικους μήνες, κι' ακόμα γιατί μεγάλος αριθμός πλοίων και εμπορικών πλοίων των ουδετέρων κρατών μπαίνονταν από τα Στενά. Με την κινήσι, που επικρατούσε στην περιοχή εκείνη, ήταν δύσκολη η εξακρίβωσι της εθνικότητος των πλοίων, που έβγαιναν από τα Δαρδανέλλια. Συνήθως, μέσα από την ομίχλη, διακρινόνταν μόνο ο καπνός που προδίδε την παρουσίαν του πλοίου, χωρίς κανένα άλλο διακριτικό του. Τα ελληνικά αντιτορπιλικά, που έκαναν τις περιπλοκές, είχαν υποφέρει πολύ το χειμώνα εκείνο από τις συνεχείς τορκιμίες και τις ομίχλες.

Παρά τις σφοδρές κακοκαιρίες, που είχαν επικρατήσει ως τότε, η 3 Δεκεμβρίου έγινε ορόσημο με ωραίο καιρό. Η θάλασσα ήταν σχεδόν γαλήνια και ελαφρά ομίχλη σκεπάζε τον ορίζοντα. Στις 7 το πρωί ο ελληνικός στόλος

έπλεε σε «γραμμή παραγωγής», σε δύο στήλες, μπρός από τα Δαρδανέλλια. Τη μία στήλη αποτελούσαν τα θωρηκτά «Αβέρωφ», «Σπάρτα», «Υδρα» και «Ψαρά», και την άλλη τα τέσσερα μεγάλα αντιτορπιλικά «Λέων», «Πάνθηρ», «Ιέραξ» και «Αέτο».

Ο ελληνικός στόλος βρισκόταν στο ύψος του ακρωτηρίου της Έλλης, όταν δόθηκε στο ναύαρχο Κουντουριώτη η πληροφορία, ότι ο τουρκικός στόλος έδινε από τα Στενά. Στις 8.15', οι δύο στόλοι είχαν βρεθεί ο ένας απέναντι του άλλου, έτοιμοι για ναυμαχία.

Την ώρα εκείνη, ο Κουντουριώτης, από τον «Αβέρωφ», έδωσε στις μονάδες του στόλου τα σήμα της μάχης: «Με την δύναμιν του Θεού, τας εύχας του βασιλέως μας και εν ονόματι του δικαίου, πλέω μεθ' όρμης ακαθέκτου και με την πεποίθησιν της νίκης εναντίον του έχθρου του Γένους».

Η ναυμαχία κράτησε επί τέσσερες ώρες. Κυρίως υπήρξε μία μονομαχία μεταξύ του «Αβέρωφ» και του τουρκικού στόλου. Η απαρμύλλη ανδρείας του Κουντουριώτη και οι εύστοχοι έλιγμοι του «Αβέρωφ», υπήρξαν οι αποφασιστικότεροι παράγοντες της νίκης. Κυνήγησε τον έχθρικό στόλο ως αυτή την είσοδο των Στενών.

Αργότερα, κατηγορήσαν το θρυλικό ναύαρχο, ότι εξέθεσε τον «Αβέρωφ» σε μεγάλο κίνδυνο όταν, κυνηγώντας τον έχθρικό στόλο, βρέθηκε κάτω από τα κανόνια των οχυρών των

Δαρδανελίων. Οι κατηγοροί του, αξιωματικοί και των επιτελείων και του γραφείου, είχαν λησμονήσει πως τα καράβια δε γίνονται «για να φυλάγονται σε γυάλες», όπως παρετήρησε ο Κουντουριώτης, απαντώντας στις επικρίσεις.

Οι απώλειες του ελληνικού στόλου υπήρξαν ελάχιστες. Ο «Αβέρωφ» έπαθε μικροζημιές από τις όβιδες, που δέχτηκε και σκοτώθηκαν ο ανθυποπλοίαρχος Μαμουρής και ο κελουστής Καζιμτζάρης. Το τουρκικό ναυτικό είχε σημαντικές απώλειες σε νεκρούς και τραυματίες. Ο αρχηγός του τουρκικού στόλου Ραμίζ κατηγορήθηκε, ότι, στην πιο κρίσιμη στιγμή της ναυμαχίας, διέταξε την υποχώρησι του στόλου του. Αντικαταστάθηκε στη διοίκησι του στόλου, προφυλακίστηκε και δικάστηκε από στρατοδικείο, προεδρευόμενο από τον Έμπερ Πασά, τον αρχηγό των Νεοτούρκων.

Στη δική ο Ραμίζ απαντούσε πως είχε λάβει εμπιστευτική διαταγή από τον υπουργό των Στρατιωτικών και αρχισυνοπτήρη Ναήμ Πασά, που του όριζε, ότι μπορούσε να βγει από τα Δαρδανέλλια και να ναυμαχήσει με τον ελληνικό στόλο, αλλά μέσα σε μία περιωρισμένη ακτίνα κοντά στην είσοδο των Δαρδανελίων. Γι' αυτό, όταν είδε από το πλοίο του είχε βρεθεί σε συγκλίνοια πυρά των ελληνικών πολεμικών και δεν είχε ελευθερία εύριτατος ενεργείας, προτίμησε την υποχώρησι από τη βέβαιη καταστροφή. Ο Ραμίζ αδικώθηκε από το στρατοδικείο, αλλά αποστρατεύθηκε.

Τη νίκη της Έλλης ο ελληνικός λαός την υποδέχτηκε με μεγάλο ενθουσιασμό. Ήταν η πρώτη ναυτική νίκη μετά την απελευθέρωσι της Ελλάδος. Στον άτυχο πόλεμο του 1897, ο στόλος μας δεν είχε σημειώσει καμιά δράσι, ον και είχε αναμφισβήτητη υπεροχή απέναντι του τουρκικού. Στους ενθουσιασμούς δεν υπήρξε, φυσικά, και ο ελληνικός τύπος και ο Σουρής έγραφε στο «Ρωμίο»:

... κι' από τα πελάγη κροτάει και υπουρλότων υνωδιά... Γεία σου, γεία σου, Κουντουριώτη γεία σου, του γαλού παιδιά.

Από την εποχή εκείνη ο Παύλος Κουντουριώτης πέρασε στο πάνθεο της νεοελληνικής ιστορίας. Η καινούργια νίκη του, μετά ένα μήνα, στη ναυμαχία της Λήμνου, του πρόσθεσε νέες δόξεις. Μετά τις δύο ναυμαχίες, ο τουρκικός στόλος, σε όλο το διάστημα του πολέμου, δεν επεχείρησε νέα έξοδο από τα Στενά. Ο πρώτος ναύαρχος είχε πρήσει το λόγο, που έδωσε στον Κυβερνήτη: «...Θα κλείσουμε τον τουρκικό στόλο στα Δαρδανέλλια, κι' αν ξεμυτίσει από εκεί, θα τον συντριβούμε». Ε. Κ. ΣΤ.

100

τέτοια πληρωμή, η θα την εδω-
χνε με περιφρόνηση.

Η αγνότητα της πλημμύριζε την
καρδιά. Άλλον πόθο δε σφαι-
ζόταν, για να κερδίσει λεπτά, για
να σώσει το αδερφάκι της. Χρειά-
ζονταν όμως πολλά λεφτά,
πολλά...

— Καλώς την! της είπε η
Θεανώ. Τι έπαθες; Σά να πεις ή-
θες σήμερα...

— Ναί, αποκρίθηκε η Λιάνα
μ' ένα άγνο χαμόγελο.

— Συμβαίνει τίποτε; ρώτησε
η Θεανώ, που την είχε πάρει
από την αρχή από συμπάθεια.

Δίωξε η κοπέλλα, από τέλος
δύο μηνών την έπνιξε η άσφυλ-
λη. Καί διηγήθηκε στη μεγάλη της
φίλη, για τον κίνδυνο, που διέ-
τρεχε το αδερφάκι της.

— Συμφωρά! έκανε με πραγ-
ματική συμπόνια η μεγαλοκοπέ-
λλα. Τώρα τί θα κάνετε, Λιάνα;
Υπάρχουν τα χρήματα για να
στείλετε έξω το παιδί;

— Κούνησε η κοπέλλα άρνητικά
το κεφάλι της.

— Τότε, λοιπόν; Είναι φοβε-
ρό να πεθάνει ένα παιδί, επειδή
λείπουν τα χρήματα.

— Πρέπει να τα βρω τα λε-
φτά... Έγώ... Πρέπει να τα βρω,
ψιθύρισε η Λιάνα, με φωνή κοι-
μένη από τ' άσφυλλητά.

Καί, καθώς πρόφερε αυτά τα
λόγια, η ματιά της, χωρίς να το
θέλη, γλύστρησε προς την κλει-
στή πόρτα του διευθυντού. Μιά
ματιά τρομαγμένη, δυστυχισμένη,
αλλά και γεμάτη κάποια άοριστη
ελπίδα.

Πίσω από τα γυαλιά, τα μά-
τια της Θεανώς παρακολούθησαν
τά ματία της κοπελλίτσας. Πήγαν
κι' αυτά στην κλειστή πόρτα...
σταμάτησαν εκεί μία στιγμή, έ-
πειτα στράφηκαν τρομαγμένα, έ-
ρωτηματικά, σπληνώθηκαν στο βε-
λουδένα, δυστυχισμένα ματία της
μικρής.

Η Λιάνα χαμήλωσε τα βλέφα-
ρά της, για να κρύψει τη ματιά
της. Κοκκίνισε όμως ως τις ρί-
ζες των μαλλιών της. Κάτι της
έλεγε πως η Θεανώ μάντευε τη
σκέψη της. Η Θεανώ τα μάντευε
όλα. Η Θεανώ ήταν σαν το πνεύ-
μα του γραφείου, ένα πνεύμα αυ-
στηρό καμιά φορά, έγκοληχτο
με την παρατηρητικότητα του, έ-
πικίνδυνο ίσως με τη ζήλια του...
Ένα μαντρόσκυλο στην πόρτα
του γραφείου του διευθυντού... Ένα
μαντρόσκυλο, που γαυγίζει πολύ
καμιά φορά...

Κάθισε η Λιάνα στη γραφειο-
κρήνη της, για να μπορεί να σκυ-
ψίη το κεφάλι της στα χαρτιά της,
για να μπορεί να κρύψει τη μα-
τιά της... Ένοιωσε όμως τη μα-
τιά της Θεανώς να παρακολουθεί
κάθε της κίνηση, κάθε της ανάσα.

Επειτα, άρχισαν ναρχάνονται
κι' οι άλλες οι κοπέλλες. Η Ντό-
ρα, πρώτη όπως πάντα, και με-
λαγχολική, όπως πάντα. Όσο
συγκινοίταν τη δουλειά της, τόσο
προσπαθούσε να φέρεται πάντα
αψογα και να εργάζεται ευσυνεί-
δητα. Επειτα η Ρίκα. Ακριβώς
στην ώρα της. Ούτε ένα λεπτό
νωρίτερα, ούτε ένα λεπτό αργό-
τερα. Ομορφά, μαργιόλα, η α-
νοιξιά από τώρα κιόλας μέσα στο
Φλεβάριο. Η ευτυχία την είχε με-
ταμορφώσει σε καλλονή.

— Γεια σας, κορίτσια!

Χαιρετούσε κεφάτη, έδγαζε το
έπαινοφόρι της με μία κίνηση κο-
ριτωμένη, πετούσε από μία κου-
βέντα στον αέρα, κι' έπειτα κοι-
θόταν κι' άρχιζε, με την καταπλη-
κτική της ταχύτητα, το γράψιμο.

Λαχανιασμένη, άρρωστημένη,
δύσως πάντα, έφθασε κι' η Κάτια.
Της ήταν αδύνατον να βρισκείται
στην ώρα της. Η Θεανώ της έ-
κανε κάθε μέρα παρατήρησι, αυ-
στηρή στην αρχή, έπειτα έπαί-
νε ύφος συναδελφικό.

Νέα τραγούδια - Νέοι δίσκοι

ΟΙ λατινοαμερικάνικοι ρυθμοί
που έχουν κατακτήσει την παγί-
α, και φυσικά και την ελληνι-
κή νεολαία, έρχονται τα τελευταία
δεκαήμερα των Ιωάννην έρμηνευ-
τών στην Αθήνα. Πρόκειται για
τον Έλληνοαμερικανό διάσημο
τραγουδιστή Μάρκ Φράντις, που
γεννήθηκε στο Ψαρά, αλλά από
μικρό παιδί ξενιτεύθηκε στην Α-
μερική, όπου και σπούδασε στην
Fagin School of Music με τον αμέ-
χανστο ήθοιο του Χόλλυγουντ
Τζέιμς Ντίν.

Ο Μάρκ, που γνώρισε την Έλ-
λάδα για πρώτη φορά το 1958 σάν
Αμερικανός στρατιώτης, ξαναγύρι-
σε αυτές τις μέρες για να επιληρία-
σει τους Έλληνες, στη μοντέρνα
μουσική όπως μας δήλωσε.

Η φωνή του έχει παθητικό χρώ-
μα και μεγάλη έκταση, στο ρεπε-
τόριο του δε περιλαμβάνονται λα-
τινοαμερικάνοι, Ιταλικοί, Ισπανικοί,
γαλλικοί και ελληνικοί ρυθμοί.

Ηδη ηχογράφησε δυο δίσκους,
το «Ρέκο, ρέκο, ράκο» και «Σ της
ζωής το ταξίδι», που προέβλεπται
να γίνουν σουζέ της νεολαίας. Ο
έρχομος δίσκος του Μάρκ Φράντις
αποτελεί σταθμό για το ελαφρύ τρα-
γουδί μας.

ΣΥΝΘΕΤΕΣ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

★ «Άσπρο σύνθετο» είναι ο τί-
τλος του καινούργιου τραγουδιού
του Μάνου Χατζιδάκι, που προσι-
ζεται για τη γαλλική τηλεόραση.
Για την ηχογράφηση του τραγου-
διού αυτού, μαζί με το άλλο σουζέ
του συνθέτη «Τα παιδιά του Πε-
ριαιώ», έφτασε προ ημερών στην
Αθήνα η διάσημη τραγουδίστρια
των δυο πολέμων Άλντε Άντερσον, η
γνωστή ως «Αλίκη Μορλέν».

★ Δυο επαναπαρθένες «Έλλη-
νες», ο Γ. Δικαστοπούλος και ο Π.
Μαυραμμάτης έγκαινισαν στην
πρωτεύουσα καινούργια διασκέδα-
ση. Στα εγκαίνια της παρέστησαν πολ-
λοί Αθηναίοι και Άγγλοι καλλι-
τεχνίτες του τραγουδιού.

★ «Μπαλκονάκι» ονομάζεται η
καινούργια δημιουργία του συνθέ-
τη και μαέστρου Κ. Πρίντα. Το
πραγματικά ωραίο αυτό τραγουδά-
κι θα γυρίση σε δίσκο η τραγου-
δίστρια Ματίλντα Ραϊού, που το έρ-
μηνεύει τώρα σε νυχτερινό κέντρο.

★ Ο συνθέτης ελαφρύ τραγου-
διών Λυκαύργος Μαρκεάς έγραψε
τελευταία δυο καινούργιες επιτυχί-
ες με τους τίτλους «Ανθρώπος χω-
ρίς αγάπη» και «Με φίλη» να
φύγουν. Τα δυο αυτά τραγουδάκια
έρμηνεύει με επιτυχία η Έλβιρα.

★ Ένα καινούργιο τραγουδί με
τον τίτλο «Χωρισμός» έγραψε προ
ημερών ο έλεγκτος συνθέτης και
μαέστρος Γιώργος Κατσαρός. Ο
«Χωρισμός» που θα γυρίση σε δι-
σκο με έρμηνεία του Φώτη Δήμα,
θα αποτελέσει ένα από τα «έλε-
κτα» ελληνικά σουζέ, που θα πε-
ριλάθουν στο ρεπετόριο του ο τρα-
γουδιστής Άλντε Άντερσον στο με-
γάλο ρεσιτάλ, που οργανώνει να
τις γιορτές των Χριστουγέννων.

Στο ρεσιτάλ αυτό θα διευθύνει τη μεγα-
λη ορχήστρα του Ε.Ι.Ρ., ο ίδιος
συνθέτης.

★ Και μία εξοκαλλιτεχνική εδής-
σι, που ωστόσο αποτελεί το ωραιό-
τερο «έργο» ενός έλεγκτου καλλι-
τέχνη, του ελαφρού τραγουδιού. Ο
Γιάννης Βογιατζής άναρσε αυτές
τις μέρες ένα καινούργιο σπρί στο
Φόλκρο, αξίας 500.000 δραχ.

Τα χρήματα αυτά τα έδωκε
από το τραγουδί, μας δήλωσε ο Γ.
Βογιατζής. Είναι η καλύτερη τοποθέτη-
ση, που έκανε για χατήρι της γυναι-
κας μου.

ΤΟ ΑΛ.Ι.ΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

★ Πέννες καταπληκτικές σημείω-
νει το νέο σουζέ του διαλεχτού συ-
νθέτη Γιώργου Μητσάκη «Μπαρμπα-
θωμάς». Το σουζέ αυτό το άκούουν
δελι κατά πάσα πιθανότητα οι
αυτοί που είναι δημιοουργία του
ιδίου συνθέτη «Μην κυττάξεις
άλλα ματία», που τραγουδάει η
Αννα Μαρζιάννα. Ο Μητσάκης, με
το φούντωμα του λαϊκού τραγουδι-
ού στις λαϊκές τάξεις έγκαινιάζει
στις άρχες του καινούργιου χρόνου
διαγωνισμό «ένων τολώντων», στον
οποίο μπορούν να πάρουν μέρος οι

Ο διάσημος Έλληνοαμερικανός
τραγουδιστής Μάρκ Φράντις, που
βρίσκεται αυτές τις μέρες στην
Αθήνα.

λοι οι νέοι, που έχουν καλή φωνή.
Όσοι προκρίβουν, θα προσληφθούν
σαν μόνιμοι τραγουδιστές μεγάλης
μουσικής εταιρείας των Αθηνών.

★ «Σούρουπα-ξημερώματα» ονο-
μάζεται ο νέος δίσκος του Γ. Ζαμ-
πέτα, που έρμηνεύει η Μπέμπα
Μπαλάν. Η έλεγκτη τραγουδίστρια
έμφανίζεται ως γνωστόν κάθε βρά-
δυ σε λαϊκές επιτυχίες σε νυχτε-
ρινό κέντρο της Αθήνας.

★ Ο Γιώργος Μουζάκης, που πα-
ράλληλα με το ελαφρύ καλλιτεχνεί
και το λαϊκό τραγουδί, έγραψε για
την ταινία «Ο καμπερός μου ο δική-
γός» ένα δημοφές τραγουδάκι, το
«Δάκρυ το μικρότερο». Το σουζέ αλ-
τό έρμηνεύει με επιτυχία η Λάου-
ρα, μαζί με ένα άλλο άκομμο του
ιδίου συνθέτη, που έχει τον τίτλο
«Τον έρωτά μου τραγουδά».

★ Η τελευταία δημιουργία του
Μίμη Πιάσσα σε λαϊκό στυλ είναι
το «Ρέμε μία διπλοπενία», που έρ-
μηνεύει η Κατερίνα Τζαβάρα. Το
τραγουδί αυτό έρμηνεύεται στην
ταινία «Νόμος 4.000».

★ «Πολυκάκρητσο» ονομάζεται το
τελευταίο τραγουδί του νέου λαί-
κού συνθέτη Ι. Καραμπετίνη. Το
έρμηνεύει ο Σπράτος Διονυσίου.
Ένα άκομμο σουζέ του ίδιου, το
«Η μεγάλη μου αγάπη είσαι συ»
έγραψε σε δίσκο η Αντζελίνα
Γκρέκα.

★ Κυκλοφόρησαν σε διπλούς δι-
σκους οι μεγάλες επιτυχίες του Στ.
Τζουσανίκου «Σταλαγμις», «Ε-
νας διαστέρας», «Αίμα ψίγυρα α-
γάπης σου γυρεύω», «Όπου αν-
θρώπος και καρδιά» και «Μά είναι
κάι έσος». Τα έρμηνεύουν η Πόλυ
Πάνου, ο Στρ. Διονυσίου, η Γιώ-
τα Λύδια και ο Χρηστάκης.

ΣΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

1) «Κατάρ Ζουγιέ» (14η 'Ιου-
λίου) των Ζ. Πλάν και Μίκου Θεο-
δωράκη. Τραγουδάει η Έντιθ Πιάρ.

2) «Κέν κομάλ-σά-τα-τά» του
Μπ. Μαρτίνο και Μπ. Μπρεκέτι.
Τραγουδάει η άρχητρα Μαστίνο.

3) «Ρεφρίτ(ρι)τορ» (Ψυγείο) των
Κάρλ Βακάρ και Τζόρτζι Έντι.
Τραγουδούν οι «Βιθίερ».

4) «Στέη ιν μι χάρν» (Μείνε
στην καρδιά μου) του Άλ. Σεμόλα.
Τραγουδάνε οι «Βιθίερ».

5) «Μέτα Μικαέλα», του Λεόν
Γκαουβέρκο. Τραγουδάει η Λόλα
Φλόρες.

6) «Ντάρκ Άις» («Μαύρα μά-
τια»), έρμηνεύει ο Χάρρυ Όρτέγκα
με την ορχήστρα Κάρμ Τρόνικαλ.

7) «Κάτς ε φλίγκ στάρ» («Πά-
σε ένα άστρί στο πέφτει»). Τρα-
γουδάει ο Χ. 'Ουτέγκ.

8) «Μτέβι Γουάνα» (Διαβολογυ-
ναικά) του Ρόμπειν. Τραγουδάει ο
Τζόνν Λόιν.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

— Στο λέω για το καλό σου!

— Αν έρθη πρώτα ο διευθυντής, θά-
χης κοκά ξεμπερδέματα...

— Η Κάτια γελούσε, με τη σι-
γουριά της πλουσίας κοπέλλας,
που δεν εργάζεται πραγματικά
για το ωμά της.

— Έλάτε τώρα, δεσποινίς
Θεανώ. Το ξέρετε πως ο διευ-
θυντής δεν έρχεται πριν από τις
έννιά.

Κάθισαν όλες, έπιασαν τη
δουλειά τους. Κι' όλες κύτταζαν
κλεφτά τη Λιάνα, που δε σημά-
νε το κεφάλι.

— Τι έχει; Έκανε με νοήματα
η Ρίκα στη Θεανώ.

Κι' έκεινη απάντησε πάλι με
νοήματα, πως θα της έλεγε αργό-
τερα.

Δυο θέσεις όμως έμεναν κενές.
Δυο καρέκλες άδειες. Η θέσι της
Λούσης κι' η θέσι της Σόφης.
Για τη Λούση, το ήξεραν, το κα-
ταλάβαιναν. Δεν είχε μούτρα να
παρουσιάσει μετά το τραγικό έ-
πεισόδιο, όπου είχε πείσει το ρό-
λο της ήθικης αυτοσυγκράτη-
σης.

— Ντρέπεται να μας αντικρύ-
ψει, έλεγαν οι κοπέλλες.

— Η Θεανώ όμως διαφωνούσε:
— Αυτή δεν έχει ντροπή... Έ-
κείνος θα της απαγόρευσε να έρ-
χεται. Φανίεται πως πήρε την ά-
πόφασι όριστικά να τη συντηρή,
όπου να εκδοθή το διαζύγιο. Α-
σφαλώς, την έχει έγκραστώσει
κάπου...

Για τη Λούση, λοιπόν, δεν τους
έκανε έντυρωσι. Άλλα η Σόφη.
Πρώτη παρατήρησε η Λιάνα την
άπουσία της. Μ' όλη την τη δυσ-
τυχία, μ' όλη την έγνωσι δέκα λε-
ψάδων, όταν πέρασαν δέκα λε-
πτά της ώρας κι' η μικρή δε
φαίνόταν, ένοιωσε η Λιάνα ένα
σύγκρυμο να περιβάλλει σ' όλο της
το κορμί.

— Η Σόφη δεν ήρθε! φώνα-
ξε δυνατά, σά να ζητούσε βοή-
θεια.

— Όλες γύρισαν και την κύττα-
ξαν.

— Έ, κάτι θα της έτυχε! εί-
πε η Θεανώ.

— Λέτε ναχουμε κιόλας γεν-
νητορία; γέλασε η Κάτια.

Δεν ήταν κακιά, κάθε άλλο.
Της άρεσε όμως να πετάει έτσι
λόγια πειρακτικά.

— Έλα, καμμένη! Έκανε η Ρί-
κα. Από τώρα; Δέ μπορεί να
είναι πορά πάνω πωρά στον πέμ-
πτο, το πολύ στον έκτο μήνα.

— Τότε, λοιπόν; Έκανε η Λιά-
να, με ύφος άπελπισμένο. Γιατί
δεν ήρδε;

— Ποιάς την ξέρει; Γιατί ά-
νυσχέις; ρώτησε η Θεανώ.

— Η Λιάνα σηκώθηκε. Είχε την
έντυπωσι του κινδύνου. «Αν έ-
δλεπε πως το κτίριο του γρα-
φείου είχε πιάσει φωτιά, αν έ-
νοιωσε ξαφνικά τις φλόγες αλ-
γογυρά της, δε θ' άκουγε την καρ-
διά της να χτυπάει έτσι φοβι-
σμένη.

— Μπά, σε καλό σου, Λιάνα,
έκανε άπορημένη η Θεανώ. Τι έ-
παθες; Δεν κάθεται, παιδί μου,
να προχωρήσης τη δουλειά σου,
να μην έχης το βράδυ; Μπορεί
να παρουσιάσει και κανέναν δραχ-
λάτη, να κερδίσης καμιά δραχμή
παραπάνω...

— Άρκετές έγ-
νοιες έχεις δικές σου... Άσε και
τις ξένες...

— Η Λιάνα κύτταζε το ρολόι.
— Όχτώ και τέταρτο.

— Καλά, μην κάνης έτσι! τη
μάλωσε τώρα κι' η Κάτια. Μπο-
ρεί ν' άδιαθέτσης, η νάχαισε ένα
λεωφορείο, ή... στο σπίτι τις να
είναι κανέναν άρρωστος...

Τα ματία της Λιάνας έμεναν
σπληνωμένα, μεγάλα, φοβισμένα
στην πόρτα. Κάθε δευτερόλεπτο,
που περνούσε, της άφηνε την έν-
τύπωσι πως κάτι έφυνε, κάτι κυ-
λούσε μέσα από τα χέρια της...

— Η Κούλα Λάδου, η γυναίκα
Μιά ανθρώπινη ζωή...

— Άκουγε στ' αυτιά της τη φωνή
της δυστυχισμένης κοπελλί-
τσας, πένθιμη:

— Άν δης, καμιά μέρα, πως
δεν έρχομαι στο γραφείο, να ξέ-
ρης...

— Κάτι κακό της έτυχε της
Σόφης... φώναξε με ξαφνική ά-
πελπισία η Λιάνα.

Την κύτταξαν όλες τρομαγμέ-
νες.

— Μά πως το λες αυτό;
— Το ξέρω... Το ξέρω... Μου
το είπε...

— Τί σου είπε; ρώτησε δύσπι-
στα η Ντόρα. Δέ μπορεί κανείς
να ξέρει εκ των προτέρων, ότι θα
του τύχη κακό.

— Όταν όμως το προκαλέση
μόνος του το κακό; βόγγηξε η
Λιάνα.

— Επειτα κύτταξε γύρω της, με
μάτια χαμένα:

— Κορίτσια... Ά, Σόφη... Κά-
τι έκανε... μου είχε πει πως θα
σκοτωνόταν.

Μιά παγωμένη σιγή διαδέχθη-
κε τα λόγια της. Επειτα, το γέ-
λιο της Κάτιας:

— Έλα, έλα τώρα, Λιάνα!
Δεν είσαι στα καλά σου έσύ,
μου φανίται, σήμερα. Σώπα που
θα σκοτωθή η Σόφη...

— Η Ρίκα όμως είχε πεταχτή...
— Λιάνα... ξέρεις τίποτε;...
— Ναί, μου είπε πώς, αν καμ-
ιά μέρα, δεν έλθω στο γραφείο,
να ξέρουμε, ότι πήρε την άποφα-
σι... Πήρε την άποφασι...

Λυγμοί φύσκωναν στο στήθος
της. Η δική της η δυστυχία έ-
νονόταν με τη δυστυχία της μι-
κρής της φίλης, την έπνιγε.

— Τι μπορούμε να κάνουμε;
ρώτησε η Ρίκα, με ύφος κοφτό.

— Δεν ξέρω, δεν ξέρω... Να
πάμε σπίτι της να ρωτήσουμε.
— Η Θεανώ δίσταζε:

— Βρε κορίτσια... Πώς θ' ά-
φίστε έτσι τη δουλειά σας;...
— Έγώ θα πάω! Έκανε άπο-
φασιστικά η Λιάνα. Δέ με βα-
σταίει ο τόπος. Πρέπει να μάθω...

— Έρχομαι κι' εγώ μαζί σου,
είπε η Ρίκα.

— Η Θεανώ όμως επένεδη:
— Ρίκα, δεν είναι σωστό! Άς
πάμ μια τουλάχιστον... Όχι πολ-
λάς... Μπορεί να μη συμβαίνει τί-
ποτε. Έχουμε πολλή δουλειά.

Σήκωσε τους ώμους της η Ρί-
κα και ξανακάθισε στη θέσι της.

— Καλά, Λιάνα... πηγαίνε έσύ.
Κι' αν χρειαστεί βοήθεια, τηλε-
φώνησε. Θαρθώ κι' εγώ άμέσως.

— Θα πάω, Λιάνα; ρώτησε με
δόβο η Θεανώ.

— Ναί.

— Κι' ο διευθυντής;
Μιά παραξενή έκφρασι πέρασε
στο πρόσωπο της κοπέλλας. Τα
ματία της γυάλισαν, σά να είχε
πυρετό:

— Δεσποινίς Θεανώ, σάς πα-
ρακαλώ να ήπτε στο διευθυντή
πως θάρθω το απόγευμα. Όπως
και να είναι τα πράγματα, θάρ-
θω το απόγευμα και θα τελειώσω
τη δουλειά μου.

Τα διαπεραστικά ματία της
μεγαλοκοπέλλας την κύτταξαν πα-
ράνενα πίσω από τα γυαλιά. Μά-
τια, που έρμηνεύσαν τα βάθη της
ψυχής. Δέ βαστάζε άλλο αυτή τη
ματιά η Λιάνα. Πέρασε το έπα-
νωφόρι της και την άλλη στιγμή
βρέθηκε στο δρόμο.

ΜΙΑ ΠΙΚΡΗ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ

— 'Ο αδελφός της... 'Ο αδέλ-
φός της... δε θέλει να την ξέρει...
Της το είπε... Ναί, κοπέλλα μου...
Πώς να στο πώ; Την έδωξε... Ρε-
ζιλίκια στο σπίτι δε θέλουμε... δε
γέλει...

Η φυσιογνωμία της γυναίκας
ήταν πικρή. Ένα πρόσωπο χλω-
μό, αδύνατο, κείλη σφιχτά. Ένα
πρόσωπο νεανικό, με γερωνική
κιόλας στυφότητα.

— Η Κούλα Λάδου, η γυναίκα

Επίκαιροι διόχοι

ΜΙΑ μερίς μεγαλειώδους άπληστια δείχνει πάλι
κι' έχει βάλε ταυ άρότες σ' αναστατώνει μεγάλη,
γιατί μ' άπειρες μανούβρες και μ' ελάχιστα νύλα
τους πληρώνει ανάστα μίλη και τους παίρνει τα καλά...

Τον άγόστη, έν όλίγοις, η μερίς αυτή μαδά
και του λέει, άνυπρόθετος, και το σιγοτραγουδά:
«Τόνα... μίλο, τ' άλλο ρόιδο,
σου την έσκασα... κορόιδο!»

ΕΠΟΧΗ... ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ

Τακτικά ο Τύπος όλος αναφέρει κι' αναγράφει,
ότι οι νέοι Μακεδόνες που δεν έχουν γωράφι,
νύφες σπεύδουν να ζητήσουν και γαμπροί εύθης να γίνουν.
γιατί αν δε συνάψουν γάμο, πάλι... άκτιήμενες θα μείνουν!

ΠΟΛΥ ΦΥΣΙΚΟΝ

Διαρρήκτης βετεράνος, ο Ζερβός συγκεκριμένως,
με το άνοιγμα μιάς κάσας ήταν άπληστολήμνος.
μα τον ποδούσαν τα σπρίτα και για την του κακή,
πήρε πάλι την εύθειαν που τραβά στη φυλακή...

Στα κελλιά τα γνώριμά του ξαναβρέθηκε ο ζαβός,
γιατί θάποσε, ρουίξω, να γνωρίξη και να ξέρη,
ότι δε μπορεί τον κλέφτη, που άνοιάζεται... Ζερβός,
να τον ευνόηση η τύχη και... «δεξιά να του τα φέση»!

ΠΛΗΡΗΣ ΕΞΕΣΦΑΛΙΣΙΣ

Σένες βιομηχανίες ενδιαφέρον δείχνουν πλέον,
για συμφορούσες συνάσεις κι' επενδύσεις κεφαλαίων
κι' αν, έν τέλει, ώριμένες λεπτομέρειες ονυιάζουν,
μ' εργοστάσια ξυλείας την Έλλάδα θα γεμίσουν!

ΦΕΡΕ ΜΑΣ ΤΕΤΟΙΟΥΣ...

Συνελήφθησαν, τις άλλες, δυο τουρίστες «άμοιδοί».
Περεζέιρα ο πρώτος και ο δεύτερος Δεζή.
γιατί ενόμισαν πως θαύρων, έν Έλλάδι, άδουοσίαν
και άνοίξανε πατιδες με την... χασισποσίαν!

Τέτοιοι ξένοι, έπεινώς, πειριτοι μās είναι λίαν,
γιατί έμπνέονται, σου λένε, από... έλληνοφίλιαν
και σου κάνουν εδω πέρα ποσπαλινδα εντατική
για την κνάβη την ξένη, δηλαδή την... ινδική!

ΟΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ

Τους σοφούς της Έπιστήνης ο κοσμάκης μεγαλύνει
και συνάμα τους εκπράζει τον βαθύ του θανυσμόν,
γιατί φάρμακο εδωχαν, που καλείται «φωσφολίνη»
και τους πάντας θεραπεύει άπ' τον... έλλοιθωισμόν!

Την εύχην εκφράζει, τέλος, η φυλή μας κάθε μέρα,
νάθη υπόλικη ποσότης «φωσφολίνης» κι' εδω πέρα,
γιατί ο πιο πολυς ο κόσμος κοίσι άφρόνητη γνωρίζει
κι' από την αδεκαρία συνεχώς... «άλλοιθωρίζει»!

ΟΥΔΕΝ ΑΞΙΟΣΗΜΕΙΣΤΟΝ

Κάποιο έρρημο νησίκι, που άνοιάζεται Κρυά
και το λούζουν το άλγατο τα γαλάζια τα νερά,
έχει γίνει, τελευταία, στόχος ξέγον τουρίστων
και θ' άγοραστή προς χοΐσιν στρατοπέδου γυμναστών.

Τέτοια είδηση, όδοτόμο, μās άφήνει άδιαφόρους
κι' άσυνήλητοι άκούει τέτοιο έργο θανυσμόν,
γιατί οι πάντες, όπως πάμε, θα γυθούμε από τους φόρους
κι' όλη η Έλλάς θα πάση άπιν «στρατοπέδων... γυμναστών»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέγεια.

του αδελφού της Σόφης, κρατού-
σε το μωρό της στην άγκαλιά,
σπεκτόταν στο κατόφι και κύτ-
ταζε τη Λιάνα, με ύφος δύσπι-
στο, έχθρικό.

— Η κοπέλλα έριξε μία ματιά
στο έσωτερικό του σπιτιού. Ένας
μικροσκοπικός διάδρομος. Χαμ-
πές πόρτες. Όλα φτωχικά. Ένα
σπιτάκι άχαρο, ίσα-ίσα για να
χουν οι άνθρωποι μία στέγη πά

ΦΥΣΙΚΟ ΜΑΚΙΓΙΑΣ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟ ΣΩΜΑ

Σ' ΑΥΤΟ το σημερινό άρθρο μας, σάς παρουσιάζουμε ένα οδηγό για το μακιγιάζ, χρήσιμο για όλες τις αναγνώστριες, οποιασδήποτε ηλικίας.

Δεν πρόκειται να σάς μάθουμε το «μακιγιάζ της μόδας», πού, όπως είναι πολύ φυσικό, πολύ γρήγορα θα πάψει να είναι μοντέρνο. Σας προσφέρουμε μάλλον ένα εύκολο «σύστημα», πού μπορεί να σάς βοηθήσει να είστε όμορφες με φυσικό τρόπο.

Ακολουθώντας αυτές τις συμβουλές, καμιά σύζυγος δε θα έχη να φοβηθεί τις πιθανές κατηγορίες του συζύγου της για την παραμέληση της όμορφιάς της, αλλά και καμιά νέα δε θα άκουση τις επιπλήξεις του πατέρα της, για το υπερβολικό της βάψιμο.

Μερικά από τα προϊόντα, πού χρειάζονται, ανήκουν στο θεραπευτικό τομέα: 'Η προστατευτική κρέμα π.χ., πού πρέπει να απλώνετε στο πρόσωπο το πρωί. 'Υστερ' απ' αυτή, θα πρέπει να βάλετε την πούντρα, πού, εκτός από τον καθαρό «καλλυντικό» της προσρισμό, χρησιμεύει επίσης στο να δημιουργή ένα προστατευτικό τειχός, ανάμεσα στο δέρμα και στη μολυσμένη ατμόσφαιρα.

Εκτός από την πούντρα, σάς συνιστούμε να προμηθευτήτε και ένα κουτάκι «ρούζ» για τα μάγουλα, διαλέγοντάς το σε κρέμα, αν έχετε δέρμα ξηρό, ή σε σκόνη, αν το δέρμα σας είναι λιπαρό με διεσταλμένους πόρους.

Το κραγιόν για τα χείλη είναι το τέταρτο προϊόν, πού σάς συνιστούμε, για να «φωτίσετε» το πρόσωπο. Θα παρουσιάξτε το μοναδικό ζωηρό τόνο, πάνω στο πρόσωπό σας και θα προστατεύη το ευαίσθητο δέρμα των χειλιών σας. Όλα αυτά, φυσικά, θα πρέπει να τα διαλέξετε ανάμεσα σε προϊόντα άριστης ποιότητας.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ Η ΠΟΥΝΤΡΑ

Όπως σάς είπαμε πιδ πάνω, το πρώτο καλλυντικό, πού χρειάζεται για το «φυσικό» μακιγιάζ, είναι η προστατευτική κρέμα, πού πρέπει να μένη δλη τη μέρα πάνω στο δέρμα, για να το προστατεύη από τη σκόνη, τον αέρα, το κρύο και τον ήλιο.

Σας επαναλαμβάνουμε, όμως, ότι η κρέμα δε φτάνει για να δώσει στο πρόσωπο δροσερή, βε-

Ένας τέλειος οδηγός όμορφιάς

λούντινη και φωτεινή όψη. Είναι απαραίτητη και η πούντρα. Μά δεν είναι πάντοτε εύκολο να διαλέξετε την πιο κατάλληλη.

Αν επιθυμείτε π.χ. ένα μακιγιάζ επιτηδευμένο (γι' αυτό, όμως, εδώ δε μιλάμε), θα πρέπει να μεταχειριστήτε το φον—ντέ—νέν, δηλαδή μια εγχρωμή κρέμα, πού καθιστά πιο ομοιόμορφες τις διάφορες «ζώνες» τις επιδερμίδος. Μά, αν το δέρμα ιδρώνη πολύ, γρήγορα το πρόσωπο γίνεται γυαλιστερό.

Το μοναδικό μέσο για ν' αποφύγετε αυτό το ελάττωμα, είναι η πούντρα, πού χρησιμεύει για να καλύψετε τη λιπαρότητα της επιδερμίδος και να καταστήσετε την επιφάνεια «μάτ», απαλή και βελουδένια.

Για να μπορείτε, όμως, ν' απλώσετε την πούντρα καλά, θα πρέπει πρώτα ν' αφίσετε να στεγνώση πάνω στο δέρμα η προστατευτική κρέμα.

Η πούντρα, θα πρέπει να είναι άριστης ποιότητας και σε μια απόχρωση ελαφρώς πιο ανοιχτή από το φυσικό χρώμα της επιδερμίδος.

Λίγο «ρούζ», για τα μάγουλα, πού θα τοποθετηθ' πριν από την πούντρα, αν είναι σε κρέμα, και μετά από την πούντρα, αν είναι σε σκόνη), θα δώσει «τόνο» στο πρόσωπο και θα σβύση κάθε σημείο κοπώσεως. Για να μη διακρίνεται το «ρούζ», χρησιμοποιήστε πάντα αποχρώσεις παστέλ.

ΤΟ ΠΙΟ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟ ΚΡΑΓΙΟΝ

Τώρα θα μιλήσουμε για το κραγιόν, πού επι-τρέπει να σχεδιαστή τέλεια η γραμμή των χειλιών και πού τους προσθέτει λάμψη και στιλ-πνότητα, πού διαφορετικά δε θα είχαν.

Πραγματικά, μόλις η γυναίκα παραμέληση να βάλη κραγιόν, παύνει άμέσως μια όλη κουρασμένη και γερασμένη.

Μά, για να είναι πραγματικά Ικανοποιητικό το αποτέλεσμα, πού θα έχη στην όμορφιά σας ένα κραγιόν, θα πρέπει να διαλέξετε προσεκτικά το χρώμα του.

Στις συλλογές των μεγαλύτερων οίκων καλ-

λυντικών, υπάρχουν θαυμάσιες αποχρώσεις. Πριν διαλέξετε, συλλογιστήτε το αποτέλεσμα, πού θα έχη το κάθε χρώμα στο πρόσωπό σας.

Αν έχετε μάτια μαύρα ή σκούρα καστανά, να προτιμήσετε τις αποχρώσεις γερανιού, πού έχουν ένα ελαφρό, μόνο πορτοκαλί.

Αν, αντίθετα, έχετε μάτια γαλάνα, υιοθετή-σετε αποχρώσεις πιο ανοιχτές, πού παρουσιάζουν κάποιο ανάλαφρο γαλανό τόνο.

Αν φοβάστε ότι ένα κόκκινο πολύ χτυπητό, θα μπορούσε να δημιουργήση συζητήσεις στην οικογένειά σας, μην καταφύγετε στα κόκκινα—υπόλευκα, πού κάνουν το πρόσωπο να φαίνεται γκριζό. Προτιμώτερο είναι, μετά το βάψιμο, με το κανονικό κραγιόν, να σκουπίσετε ελαφρά τα χείλη, αφαιρώντας έτσι ένα μεγάλο μέρος από το ζωηρό χρώμα.

Όταν βγαίνετε το βράδυ, για να πάτε σ' ένα κέντρο πολύ φωτισμένο, χρησιμοποήστε μια ποσότητα κραγιόν, κάπως μεγαλύτερη πάνω στα χείλη ή μεταχειριστήτε μια απόχρωση πιο έντονη, γιατί τα τεχνητά φώτα κάνουν κάθε χρώμα να χλωμιάζει ή ν' αλλοιώνεται.

ΦΩΤΕΙΝΑ ΜΑΤΙΑ

Σ' αυτές τις συμβουλές, πού απευθύνονται σ' όλες τις αναγνώστριες, πού επιθυμούν να διατηρούν ένα πρόσωπο φυσικό, δε θα προσθέσουμε και τον τρόπο «μακιγιάζ» των ματιών, γιατί αυτό αλλάζει συχνά, ακολουθώντας τη μόδα της κάθε «εποχής».

Εδώ, σάς υποδεικνύουμε όμως με ποίο τρόπο θα διατηρήσετε τα μάτια σας φωτεινά.

Πριν απ' όλα θ' αφαιρέσετε τις περριττές τρί-χες, πού βοραίνουν τη γραμμή των φρυδιών. Χρησιμοποιήτε ένα τσιμπιδάκι και επαναλά-βετε το «μάδημα» κάθε τρείς μέρες, για ν' αφαιρέσετε ακόμη και τα μικρά χνούδια, πού αρχίζουν να μεγαλώνουν.

Υστερα, βουρτσίζετε κάθε μέρα τα φρύδια μ' ένα ειδικό βουρτσάκι, ελαφρά βρεγμένο με μπρι-γιαντινή.

Με το ίδιο σύστημα — αν δε θέλετε να μεταχειριστήτε το προϊόν πού χρωματίζει τις βλε-φαρίδες — βουρτσίζετε τις άκρες τους, σε τρώ-πο ώστε ν' αφαιρηθ' τα μόρια της πούντρας και της σκόνης, πού τις κάνουν να χάνουν τη στιλ-πνότητά τους.

Τέλος, χρησιμοποιήτε κάθε πρωί, αν είναι δυ-νατό, μια σταγόνα κολλύριου, για να κάνετε τα μάτια φωτεινά και ζωηρά.

ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΛΑΤΤΩ-ΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Αρχίζουμε από το στήθος, πού σχηματίζε-ται στην πρώτη εφηβεία και πού η ανάπτυξή του εξακολουθεί για αρκετά χρόνια. Μά, η τελική μορφή του εξαρτάται από παράγοντες κληρονο-μικούς και ορμονικούς.

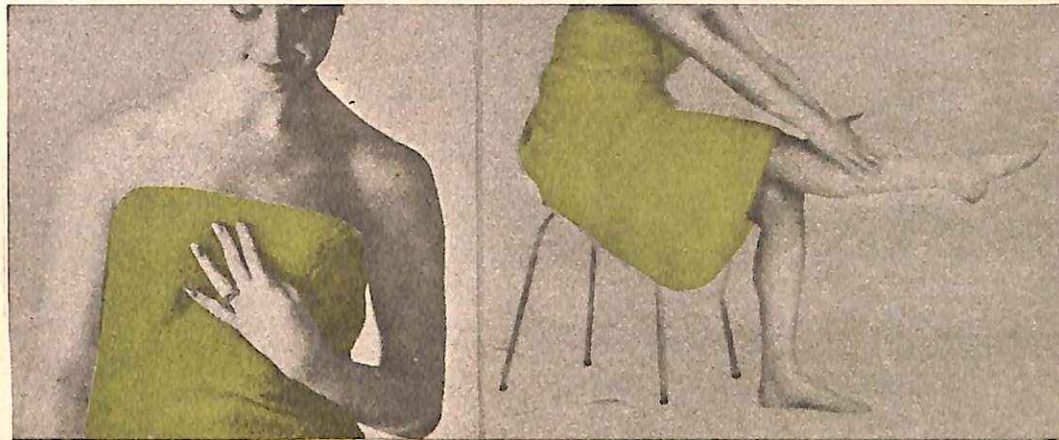
Γι' αυτό, υπάρχουν γυναίκες με πολύ μεγά-λο στήθος, άλλες με πολύ μικρό και άλλες με κανονικό. Κατά την περίοδο της ανάπτυξεως του στήθους, είναι απαραίτητος ένας στήθό-δεσμος (ποτέ στενός), πού να συγκρατή το στήθος, χωρίς να το σφίγγη.

Πρέπει, επίσης, ν' αποφευχθούν οι πολύ ά-πτόμερες κινήσεις (πρήξιμα, τρέξιμο κλπ.), πού είναι δυνατό να ενισχύσουν τη χαλάρωσι των μυ-ών. Στο στήθος δε γίνεται μασάζ, γιατί είναι ένα σημείο πολύ ευαίσθητο. Πρέπει να πλένεται κάθε πρωί, με κρύο νερό ή, έστω, χλιαρό.

Κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης και του θηλασμού, απαιτείται μια ιδιαίτερη προσοχή για το στήθος και απαραίτητος ένας ειδικός στή-θόδεσμος.

Και για την όμορφιά του στήθους η γυμνα-στική παίζει σπουδαίο ρόλο. Φτάνουν πέντε λε-πτά, κάθε πρωί, και μερικές ειδικές ασκήσεις, πού γίνονται σε αργό ρυθμό.

Εκτός από την πούντρα, την προστατευτική κρέμα και το κραγιόν για τα χείλη, πρέπει να προμηθευτήτε κι' ένα κουτάκι ρουζ για τα μάγουλα.

Για να διατηρούνται άπαλά τα δάχτυλα, να τα περιποιήθε κάθε πρωί μ' ένα σαπούνι όμορ-φιάς. Όσο για τα πόδια, το μασάζ με μια ειδική κρέμα βελτιώνει το σχήμα τους.

Η ΑΝΑΠΤΥΞΗ

Μόνο μετά τα δεκαοχτώ χρόνια μπορεί ν' άν-τιληφθ' πραγματικά μια νέα, αν το στήθος της έχη μένει πολύ μικρό. Σ' αυτή την περίπτωση, μπορεί ν' ακολουθήση μια θεραπεία μ' ένα ειδι-κό καλλυντικό προϊόν καλής ποιότητας. 'Η το-ποθέτησι πρέπει να γίνεται πάντα με τη μεγα-λύτερη προσοχή, αποφεύγοντας οποιοδήποτε μα-σάζ. Πριν αρχίσετε μια τέτοια θεραπεία, μην παραλείψετε να κάνετε ένα έλεγχο στο βάρος σας. Γιατί δεν αποκλείεται το υπερβολικά μικρό στήθος, να οφείλεται σε μια υπερβολική άδυ-ναμια, όποτε, μπορεί να διορθωθ' με μια παχυ-ντική θεραπεία. 'Η αντίθετη περίπτωση, όταν, δηλαδή, το στήθος παρουσιάζη ένα υπερβολικό όγκο, θεραπεύεται με εξαιρετική προσοχή, γιατί ένα απότομο τοπικό αδυνάτισμα είναι δυνατό να προκαλέση τη χαλάρωσι των ιστών. Συνήθως, έχουν στήθος πολύ μεγάλο οι γυναίκες πού είναι μάλλον παχιές. Γι' αυτό, αν ακολουθήσουν μια γενική κούρα αδυνατίσματος, θα καρτωθούν να περιορίσουν και τον όγκο του στήθους. Οπωσδή-ποτε, σε κάθε περίπτωση, όταν το στήθος είναι: πολύ βαρύ, χρειάζεται να συγκρατήται από έναν καλό στήθόδεσμο.

Η ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ

Όταν το στήθος γίνεται πολύ βαρύ, δύσκολα κατορθώνει να διατηρή μια τέλεια φόρμα και τείνει να «πέφτη» ελαφρά. Στην περίπτωση α-υτή, φτάνει ν' ακολουθήσετε με κάποια επιμονή μερικές ασκήσεις και να μεταχειριστήτε για έ-να μήνα ένα προϊόν «στερεοποιητικό». Μά, μια σοβαρή ασθένεια, μια νευρική εξάντλησι, ένα πο-λύ απότομο αδυνάτισμα ή οι επανειλημμένες μη-τρότητες, μπορούν να γίνουν αίτια για μια σο-δαρή χαλάρωσι.

Στην περίπτωση αυτή είναι απαραίτητο να κάνετε άμέσως μια επίμονη «στερεοποιητική» θεραπεία, χρησιμοποιώντας, για δυό μήνες, το ειδικό προϊόν και ακολουθώντας συγχρόνως τη γυμναστική, πού ευνόει την ανάπτυξή των ιστών και των αδένων. Στις πιο σοβαρές περιπτώσεις, θα πρέπει ν' ακολουθήσετε τη θεραπεία, για πέν-τε ή έξη μήνες.

Τέλος, κάθε φορά, πού ακολουθείτε μια κού-ρα αδυνατίσματος είναι καλό να κάνετε και μια κούρα προληπτική στο στήθος, πάντα μ' ένα ει-δικό προϊόν, και γυμναστική με το σκοπό ν' αποφύγετε μια πιθανή χαλάρωσι του.

ΤΟ ΣΧΗΜΑ ΤΩΝ ΔΑΚΤΥΛΩΝ

Και το σχήμα των χειρών είναι κληρονομικό. Γενιέται και κανείς με χέρια λεπτά και ευλύγιστα ή με χέρια χοντρά και άκαλαίσθητα. Μά είναι δυνατό να μετριασθ' αυτό το ελάττωμα με λί-γη καλή θέλησι και υπομονή. Αν τα χέρια σας π.χ., είναι πολύ παχυντά, θα πρέπει να τους κάνετε κάθε πρωί ένα μασάζ, για πέντε λεπτά, με μια «νέμα» αδυνατίσματος, κάνοντας μια κι-νησι, πού αρχίζει από την άκρη των δακτύλων προς τον καρπό. 'Υστερα, κάνετε κινήσεις των δακτύλων. Μ' αυτό τον τρόπο θα τα καταστή-σετε ευλύγιστα.

Μπορείτε να επαναλαμβάνετε αυτές τις κινή-σεις κάθε φορά, πού σάς είναι δυνατό. Αν έ-χετε την κακή συνήθεια να τρώτε τα νύχια σας, βυθίζετε κάθε πρωί τις τις άκρες των δακτύλων σ' ένα μικρό δοχείο με νερό, όπου θαχετε διαλύσει μια παστίλια κιβινό. 'Η πικρή γεύσι, πού θ' ά-ποκτούν τα νύχια σας, θα σάς βοηθήση να νική-σετε αυτή την κακή συνήθεια. Τέλος για να εύ-νοήσετε την τελειότερη ανάπτυξή των νυχιών, σφίγγετε, κάθε πρωί, τις άκρες των δακτύλων στα πλευρά, ανάμεσα στο δείκτη και τον αντί-χειρα, ούτως ώστε να γίνονται όλο και πιο ά-τρακτοι.

ΑΠΑΛΑ ΧΕΡΙΑ

Συχνά τα χέρια των γυναικών έρχονται σ' έ-παφη με ούσιες διαδρατικές, με αλκαλικά προ-

ϊόντα κλπ. Γι' αυτό, πρέπει να τα περιποιήστε, κάθε πρωί, πλένοντάς τα μ' ένα σαπούνι όμορ-φιάς και βουρτσίζοντάς τα μ' ένα τρίχινο βουρ-τσάκι, βουτηγμένο σε ζεστό νερό. Μόλις στε-γνώσουν θα τους κάνετε ένα μασάζ με μαλακτι-κή κρέμα.

Εκτός αυτού, αν είστε μια γυναίκα του σπι-τιού, υποχρεωμένη να πλένετε πιάτα, μάθετε έ-να μικρό μυστικό, για να εξουδετερώσετε τις άλ-καλικές ούσιες. Όταν θαχετε τελειώσει, περ-νάτε πάντα πάνω στο δέρμα των χειρών χυμό λε-μονιού. Για να εξουδετερώσετε το σκληρό δέρμα στην άκρη των δακτύλων, τρίβετε κάθε πρωί τα σημεία εκείνα με μια σαπουνισμένη ελαφρότε-τρα και ύστερα τ' αλείψετε με λίγη κρέμα. Τέ-λος, αν υποφέρετε από χιονίστρες, αρχίστε από το καλοκαίρι μια θεραπεία προληπτική. Αλείφε-τε τα χέρια με μια ειδική κρέμα, πού θα βρήςτε στο φαρμακείο και τα εκθέσετε για πολύ στον ήλιο. Καί η γυμναστική των χειρών και ολοκλη-ρου του σώματος, συμβάλλει αποτελεσματικά, για να προλαμβάνονται οι χιονίστρες.

ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΝΥΧΙΩΝ

Ακόμη και αν δε θέλετε να βάλετε βερνίκι στα νύχια σας, πρέπει ν' αφιερώνετε ένα τέταρ-ο τη βδομάδα, για την περιποίησι τους.

Πριν απ' όλα, εφοδιασθήτε μ' ένα ψαλιδάκι, για να κόβετε τις άκρες, ένα λίμα πού θα τα-κτοποιή το σχήμα τους, ένα κουτάκι με κρέμα για να μαλακώνη τις μικρές προεξοχές του δερ-ματος και ένα «μπαυστουνάκι» από κοτόνι πορ-τοκαλίου.

Αφού θαχετε κόψει τα νύχια, θα τα λιμάρετε γύρω-γύρω, προσπαθώντας να τους δώσετε έ-να σχήμα αμυγδαλωτό. 'Υστερα βυθίζετε τις ά-κρες των δακτύλων σ' ένα δοχείο με ζεστό νερό, όπου έχετε διαλύσει λίγο σαπούνι.

Βγάζετε τα δάκτυλα από το νερό, μόλις βάλ-ητε τα χέρια στο φαρμακείο ή το κατάστημα καλλυντικών. Τελειώνετε την περιποίησι, γυαλί-ζοντας τα νύχια με άχρωμο βερνίκι ή προσθέτον-τας ένα μοντέρνο χρώμα.

ΟΙ ΓΑΜΠΕΣ ΚΑΙ Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥΣ

Στην πραγματικότητα, αν οι γάμπες είναι προσεκτικά περιποιημένες, μπορούν να είναι ό-μορφες, ακόμη και αν δεν ανταποκρίνονται στη σχεδόν άδυστη τελειότητα. Το σπαυδαίο είναι γνωρίζετε ότι κατά τη διάρκεια της νεότη-τος, οι μύς μπορούν να υποστούν μια ελαφρή μεταμόρφωσι. Μια γυναίκα π.χ., δεν πρέπει να κάνει πολλά σπρό, αν δε θέλη να έχη κνήμες πο-λύ μυώδεις. Άλλωστε, οι πολύ αδύνατες κοπέ-λες θα κάνουν καλά ν' ακολουθήσουν εγκαίρως μια παχυντική διαίτα και να κάνουν γυμναστι-κή, αν διαπιστώσουν έλλιπή ανάπτυξή των μυών των κνημών (στο έσωτερο μέρος).

Το πιο σίγουρο σύστημα, για να βελτιώσετε το σχήμα τόσο των κνημών, όσο και των μηρών, είναι το μασάζ με μια ειδική κρέμα. 'Η θερα-πεία θα πρέπει να διαρκέση για ένα περίοδο τριών ως τεσσάρων μηνών.

Η γυμναστική μπορεί να βοηθήση τους μύς ν' αναπτυχθούν, μά χρειάζεται υπομονή και κα-κή θέλησι, γιατί θα πρέπει να διαρκέση γύρω στον ένα χρόνο.

ΧΙΟΝΙΣΤΡΕΣ ΚΑΙ ΚΙΡΣΟΙ

Πολλές γυναίκες προσβάλλονται με τα πρώτα κρυσ, από χιονίστρες στα πόδια, πού με την άφιξή της «καλής εποχής», αφίνουν μελανωπάς λεκές και αντίσποθηκά εξογκώματα. Για να θεραπεύσετε αυτό το ελάττωμα, χρει-άζεται να θενισχύσετε την κυκλοφορία του αιμα-

Για την όμορφιά της γυναίκας, το καθημε-ρινό μπάνιο είναι απαραίτητο.

τος με την καθημερινή (πρωινή) γυμναστική και μ' ένα υπομονητικό μασάζ, πού θα εκτελέση πρωί και βράδυ, μ' ένα θεραπευτικό προϊόν.

Άλλωστε, κατά τη διάρκεια των θερινών μη-νών, είναι καλό να εφορληθεί από τις ήλιакές ακτίνες, για να προλάβετε αυτή την πάθησι.

Οι φλέβες, πού παρουσιάζονται στην επιφά-νεια της επιδερμίδος, οφείλονται σε αδυναμία των αιμοφόρων αγγείων και συχνά συνοδεύονται από μια γενική διαστολή των φλεβών (κίρσους).

Ενώ, όμως, για τις φλέβες μπορείτε να χρη-σιμοποιήσετε απλώς κάποιο ειδικό προϊόν, πού θα σάς συστήση ο γιατρός σας, για τους κίρ-σους, πρέπει να διευκολύνετε την κυκλοφορία του αίματος, αποφεύγοντας να μένετε βρό-α για πολύ. Πολύ χρήσιμες είναι, τουλάχιστον, κατά τις άρες εργασίας, οι ειδικές ναύλων ελαστι-κές κάλτσες.

ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΠΟΔΙΩΝ

Αν είναι απαραίτητο να περιποιήστε τα χέ-ρια, πού είναι εκτεθειμένα όλη την ημέρα στα βλήματα, δεν είναι λιγότερο απαραίτητη η πε-ριποίησι των ποδιών, για ν' αποφύγετε να δη-μιουργηθούν σ' αυτά οδυνηρά ελαττώματα.

Θα πρέπει, λοιπόν, τουλάχιστον, μια φορά στις δεκαπέντε μέρες, να κάνετε μια προσεκτι-κή περιποίησι των ποδιών σας.

Στο κόμημο των νυχιών, ακολουθήτε μια ίσια γραμμή. Δηλαδή, μη τα στρογγυλεύετε στις ά-κρες. 'Υστερα λιμάρετε με προσοχή τις άκρες. 'Ετσι προστατεύετε και τους πόντους από τις κάλτσες σας.

Βυθίζετε, ύστερα, τα πόδια σε μια λεκάνη με νερό ζεστό, όπου θα έχετε διαλύσει σαπούνι. Αφαιρέτε τα πετσάκια γύρω από τα νύχια με το ίδιο σύστημα, πού μεταχειρίζεστε, για τα νύχια των χειρών. Χρησιμοποήτε την ελα-φρόπετρα, για τις φτέρνες, οι όποιες πρέπει να είναι πάντα καθαρές και μαλακές.

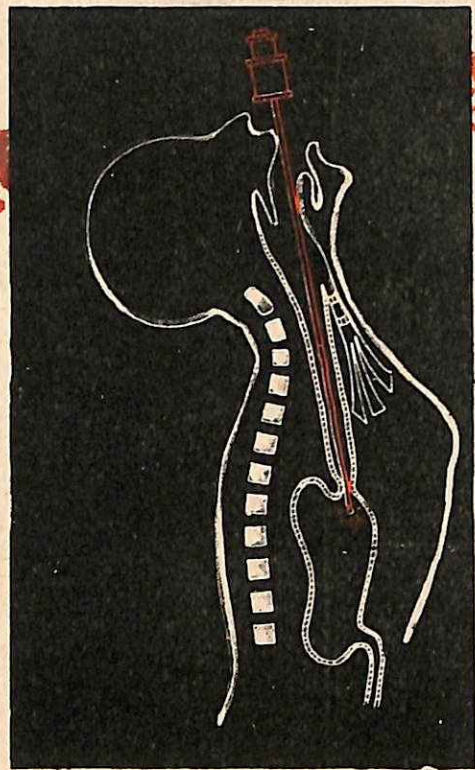
Η ΓΑΣΤΡΟΣΚΟΠΙΚΗ εξέταση τρομάζει συνήθως τον ασθενή, που πρέπει να καταπιεί, ούτε λίγο, ούτε πολύ, ένα σωλήνα μήκους 40 περίπου εκατοστών! Η εξέταση αυτή, ωστόσο, είναι σε μεγάλο βαθμό ανώδυνη, αλλά όχι και άδυνη.

Η γαστροσκόπηση επιβάλλεται σε πολλές περιπτώσεις. Προκειμένου για τα έλκη των τοιχωμάτων του στομάχου π. χ. είναι η μόνη που μπορεί να δώσει θετικά αποτελέσματα. Η ακτινολογική εξέταση, τούναντι, δεν μας κατατοπίζει επαρκώς γι' αυτά τα έλκη.

Η γαστροσκόπηση είναι απαραίτητη επίσης προκειμένου να εξακριβώσουμε την αιτία μίας πεπτικής αιμορραγίας ή μιας σοβαρής αναιμίας, που φαίνεται ανεξήγητη. Η γαστροσκόπηση, τέλος, ενδείκνυται σε περιπτώσεις ασθενών, που υπεβλήθησαν σε χειρουργική έλκους και που αρχίζουν και πάλι να πονάνε. Πρέπει τότε να εξακριβωθεί αν πρόκειται για καινούργιο έλκος ή για απλή γαστρίτιδα. Οι πόνοι αυτοί μπορεί να οφείλονται επίσης στο ότι τα ράμματα, που χρησιμοποιήθηκαν κατά την χειρουργική, δεν απορροφήθηκαν.

Το άναμφισβήτητο πλεονέκτημα αυτής της μεθόδου είναι, ότι μας επιτρέπει να δούμε επιτοπίως την υπάρχουσα βλάβη.

Το γαστροσκόπιο, που χρησιμοποιείται γι' αυτή την επιτόπια εξέταση, είναι ένας σωλήνας, που έχει στο κατώτερο άκρο του μία μικρή λυχνία χαμηλής τάσεως. Ο σωλήνας έχει μήκος 71 εκατοστών και διάμετρο ενός εκατοστού, διαίρεται δε σε δύο τμήματα. Το κατώτερο, που έχει μήκος 40 εκατοστών, είναι εύκαμπτο, για να μπορεί να διεισδύσει μέσα στον οισοφάγο και το στομάχο. Το ανώτερο τμήμα του είναι άκαμπτο. Ο σωλήνας είναι εφοδιασμένος, εξ άλλου, μ' ένα «πουάρ», που μας επιτρέπει να εμφυσήσουμε αέρα μέσα στο

Ο σωλήν του γαστροσκοπίου, που έχει μήκος 40 εκατοστών, εισάγεται διά του οισοφάγου μέσα στο στομάχι. Για να είναι εύκαμπτος ή διορθώσιμος πρέπει ο ασθενής να εγχειλάει το κεφάλι του γυρισμένο ελαφρά προς τα πίσω.

Φορη κλίσιν προς τα πίσω. Ο γιατρός τραβάει τότε τη γλώσσα του ασθενούς και ταυτόχρονα εισάγει το γαστροσκόπιο στον οισοφάγο του. Έπειτα από λίγο, αισθάνεται μία ελαφρή αντίσταση, που τον ειδοποιεί για το ότι η άκρη του γαστροσκοπίου πέρασε την καρδιά, του στομάχου και βρίσκεται στο εσωτερικό αυτού του οργάνου.

Η εξέταση διαρκεί περίπου ένα τέταρτο της ώρας. Ο ασθενής μπορεί να σηκωθεί κατόπιν και να πάει στο σπίτι του.

Υπάρχουν, ωστόσο, περιπτώσεις, που δυσχεραίνουν την εξέταση και κάνουν τα συμπεράσματά της λιγότερο σαφή. Αυτό συμβαίνει π. χ. όταν η σπινθηλική στήλη παρουσιάζει έντονη παραμόρφωση. Οι ελκόνες δεν είναι τότε καθαρές, λόγω των συστροφών, που υφίσταται ο σωλήν του γαστροσκοπίου. Μερικές σκωλιδώσεις ή κυφώσεις καθιστούν, μάλιστα, την εξέταση αδύνατη.

Το πέρασμα του γαστροσκοπίου από την καρδιά του στομάχου αποτελεί επίσης μία πρόσθετη δυσχέρεια. Καρδιά καλείται το σημείο, όπου ο οισοφάγος συναντάει με το στομάχο. Το σημείο αυτό παρουσιάζει έντονη στένωση και γι' αυτό το πέρασμα του γαστροσκοπίου δεν είναι εύκολο.

Μερικοί ασθενείς, κατά τη διάρκεια της εξέτασεως, παρουσιάζουν υπερέκκριση των σιε-

δέν είναι
όδυνηρή

Ο γιατρός βλέπει «επί τόπου» τις βλάβες

κνή διάλυσις κοκαίνης, με την οποία ο γιατρός επαλείφει το φάρυγγα και το ανώτερο τμήμα του οισοφάγου. Το αποτέλεσμα επέρχεται έπειτα από τρία λεπτά.

Κατά τη γαστροσκόπηση, ο ασθενής είναι ξαπλωμένος στο πλευρό. Μία νοσοκόμος του κρατάει το κεφάλι, δίνοντας σ' αυτό μία ελα-

λογόνων αδένων. Το σάλιο πέφτει τότε μέσα στο στομάχι και υπό την επίδραση του διοχετευμένου από το σωλήνα αέρα, σχηματίζει φούσκες, που δεν επιτρέπουν στον εξεταστή γιατρό να διακρίνει καθαρά. Γι' αυτό, πριν από την εξέταση, χορηγούνται στον ασθενή ειδικά φάρμακα, που περιορίζουν την έκκριση των σιελογόνων αδένων. Μία ακόμη σοβαρή δυσχέρεια παρουσιάζουν τα ρεσπύματα, που προκαλούν συστολή των τοιχωμάτων του στομάχου και παραβάλλουν την κανονική όραση.

Άλλ' η γαστροσκοπική εξέταση δεν επιτρέπεται σ' όλες τις περιπτώσεις. Οι κυριότερες αντενδείξεις της είναι οι ακόλουθες:

1) Η ύπαρξη όγκων πάνω στα τοιχώματα του οισοφάγου. Οι όγκοι αυτοί εμποδίζουν το πέρασμα του σωλήνα. Συνήθως, στις περιπτώσεις αυτές, ο ασθενής δυσχεραίνεται στην κατάποση των τροφών. Σε περιπτώσεις αμφιβολίας, καλόν είναι να προηγηθεί ακτινολογική εξέταση, για να εξακριβωθούν αν υπάρχουν όγκοι. Σε καταστάσεις περιπτώσεων, η γαστροσκόπηση είναι όχι μόνο άνωφελη, αλλά και επικίνδυνη. Γιατί το πέρασμα του σωλήνα μπορεί να κόψει τον όγκο να ματώσει.

2) Η σπινθηλική, ιδίως, όταν οι κρίσεις είναι πολύ συχνές. Η γαστροσκόπηση απαγορεύεται τότε απόλυτως, γιατί το πέρασμα του σωλήνα μπορεί να προκαλέσει καινούργια κρίση. Όταν, όμως, οι κρίσεις δεν είναι πολύ συχνές, η εξέταση μπορεί να γίνει, αφού ληφθούν προληπτικές διάφορες προφυλάξεις: αναίτησιση καρδιοτονικών φαρμάκων, μεγάλη προσοχή στο κατέβασμα του σωλήνα, κλπ.

3) Χωρίς να υπάρχει αντένδειξη χρειάζεται μεγαλύτερη προσοχή και ειδικές προφυλάξεις, σε περιπτώσεις πνευμονικής φυματίωσης, ασθματος, διευρυσμού των βρόγχων, κλπ.

Η γαστροσκόπηση είναι μία νέα μέθοδος, που ανοίγει καινούργιους ορίζοντες στη διάγνωση του γαστρικού έλκους και που έρχεται να συμπληρώσει την ακτινολογική εξέταση, ή οποία, όπως είναι γνωστό, ύστερη σε πολλές περιπτώσεις. Η μέθοδος αυτή δεν παρουσιάζει κανένα κίνδυνο και, όπως είπαμε, δεν είναι όδυνηρη. Τίποτα δεν εμποδίζει, λοιπόν, να επαναλαμβάνεται κάθε φορά, που παρίσταται ανάγκη.

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΣΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΕΡΙΜΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μία γυναίκα με μάσκα μπαίνει στο δωμάτιο. Ο Μπερνάρ φαντάζεται ότι είναι η Άρτεμις ντε Τουρσί, αλλά η Ισπανική προφορά της και τα λόγια της τον κάνουν ν' αμφιβάλλει. Η αγνώστη σβύνει, τέλος τ' όφως, βγάζει τη μάσκα της και ρίχνεται στην αγκαλιά του... Τό άλλο πρωί, τη χάνει με τον ίδιο μυστηριώδη τρόπο από τα μάτια του. Έπειτα από δυό μέρες, ο ιππότης πηγαίνει στο Λουβρό όπου συναντάει την όμορφη Άρτεμιδα. Η κομψά προσπαθεί να τον πείσει ότι η γυναίκα, με την οποία είχε τη νυχτερινή περιπέτεια του, ήταν κάποια γριά Ισπανίδα και προσκαλεί και τις φίλες της για να του το επιβεβαιώσουν. Ο Μπερνάρ αισθάνεται φρίκη και άδεια. Αλλά, στο τέλος η Άρτεμις επιφέρεται από την εμφάνιση του βασιλιά με το ναυαρχό Κολινύ για να του πετάξει μέσα στο καπέλλο του ένα κλειδί μαζί μ' ένα σημείωμα, με το οποίο τον προσκαλεί να πάει το βράδυ στο σπίτι της. Ο βασιλιάς αφού αποκαίρησε μ' ένα κλειδί τον Κολινύ, που τον αποκαλεί «πατέρα» του, σταματάει μπροστά στο λοχαγό Ζωρζ ντε Μερζύ και τον προσκαλεί να πάει την άλλη μέρα στο γραφείο του.

Την άλλη μέρα, ο λοχαγός Ζωρζ πήγε την ώριστη ώρα στο Λουβρό. Μόλις είπτε τ' όνομά του, ένας ακόλουθος άνοιξε μια πόρτα και τον ώδηγησε στο βασιλικό γραφείο.

Ο Κάρολος 9ος ήταν καθισμένος μπροστά σ' ένα μικρό τραπέζι και κρατούσε ένα αφερό χίνας στα χέρια του, σ' ένα νάβελ να γράψει κάτι. Μόλις είδε το λοχαγό, του έγνεψε με το χέρι του να σταματήσει, σ' ένα φοβόταν μήπως ο θόρυβος των βημάτων του διακόψει το νήμα των ιδεών του.

Ο λοχαγός στάθηκε σ' απόσταση έξη περίπου βημάτων από το τραπέζι κι' όπως δεν είχε τίποτα άλλο να κάνει, έριξε μία ματιά ολόγυρα.

Το βασιλικό γραφείο ήταν πολύ απλό και δεν είχε άλλο στολισμό εκτός από μερικά κυνηγετικά όπλα, που κρέμονταν χωρίς τάξη στους τοίχους. Στο βάθος βρισκόταν ένας πίνακας της Παυλίας, μ' ένα κλαδί βάλια στο επάνω μέρος. Δεξιά κι' αριστερά του, κρέμονταν ένα μακρύ άρκεβούζιο κι' ένα κυνηγετικό κέρας. Το τραπέζι, όπου έγραφε ο βασιλιάς, ήταν γεμάτο με χαρτιά και βιβλία. Κάτω απ' αυτό, στο πάτωμα, ήταν πεταμένα ένα κομπολόγι κι' ένα βιβλίο των Ψαλμών, πλάι σ' ένα δίχτυ για το κυνήγι των γερακιών. Λίγο πιο πέρα, πάνω σ' ένα σωρό από μαξιλάρια, κοιμόταν ένα κυνηγετικό σκυλί.

Ο βασιλιάς πέταξε, ξαφνικά, το φτερό της χίνας, με μία άρρηκτη κίνηση, και ταυτόχρονα έστράφη με μία τρομερή βλαστήμια. Σηκώθηκε κατόπιν κι' έκαμε δυό η τρεις φορές με κατεβασμένο το κεφάλι το γύρο του γραφείου. Σταμάτησε, τέλος, μπροστά στο λοχαγό, και τον κτύπησε σαστισμένος, σ' ένα τον έβλεπε.

Η ΑΜΑΖΟΝΑ ΜΕ ΤΗ ΒΕΛΟΥΔΙΝΗ ΜΑΣΚΑ

Ο Κάρολος 9ος έφτιαχνε στις άρες του ποιήματα, που τα αφοίρωνε στη φίλη του Μαρία Τουσέ. Τα ποιήματα αυτά ήταν, βέβαια, αξιοσημείωτα, αλλά επειδή προέρχονταν από το βασιλιά, όλοι τα εύριζαν υπέροχα.

Ίσως ενοχλώ τη Μεγαλειότητά σας, είπε ο Ζωρζ.

Κι' έκαμε μία καινούργια υπόκληση για να φύγει.

Καθόλου, απάντησε ο βασιλιάς.

Ξανασηκώθηκε και, πηγαίνοντας κοντά στο Ζωρζ, έβαλε το χέρι του στον ώμο του μ' έκφραση μεγάλης οικειότητας. Χαμογέλασε ταυτόχρονα. Αλλά το χαμόγελό του ήταν ψεύτικο. Κάτι ήθελε να πει στον αξιωματικό, που είχε καλέσει εκείνο το πρωί κοντά του, αλλά δεν τολμούσε ή δεν εύρισκε τα κατάλληλα λόγια.

Κουρασθήκατε πολύ στο τελευταίο κυνήγι; τον ρώτησε ξαφνικά. Τό έλαφι μ'ας ταλαιπώρησε αρκετά...

Μεγαλειότητε, απάντησε ο Ζωρζ, θα ήμουν ανάστος να διοική ένα λοχό ελαφρών ιππέων, αν κουραζόμουν σ' ένα κυνήγι έλαφου. Στους τελευταίους πολέμους, ήταν ημέρες που δεν κατέβαινα καθόλου από το άλογό μου.

Ναι, μου είπαν, ότι είσατε θαυμαστικός καθαλάρης, είπε ο βασιλιάς. Ξέρετε το ίδιο καλά να χειρίζεστε και το άρκεβούζιο;

Το χρησιμοποιώ πολύ συχνά, απάντησε ο Ζωρζ. Αλλά δε μπορώ να έχω την ικανότητα της Μεγαλειότητάς σας... Η δική σας επιδεξιότητα είναι ένα φυσικό δώρο, που δε μπορεί να το έχω εγώ.

Ο Κάρολος 9ος ήταν άθλιος σκοπευτής, αλλά καλακεύονταν να πιστεύει, ότι σκοπεύει. Αυτή τη φορά, ωστόσο, κτύπησε επίμονα το λοχαγό, με παραξενυτή έκφραση. «Ηταν σ' ένα του έλεγε: «Δεν καταλαβαίνεις τί θέλω να σου πω».

Ο Ζωρζ κατέβασε τα μάτια του κι' ο βασιλιάς έκαμε το ίδιο σ' ένα.

Επακολούθησαν μερικές στιγμές σιωπής, που την διακόψε πρώτος ο Ζωρζ.

Όσο καλά και να είναι τα πυροβόλα όπλα, έχω προτιμή το ξίφος και τη λόγχη, είπε. Είναι πιο σίγουρα.

Ναι, απάντησε ο βασιλιάς. Αλλά το άρκεβούζιο σου επιτρέπει να ξεπαστρέψεις τον αντίπαλό σου από μακριά.

Χαμογέλασε. Έπειτα, είπε ξαφνικά:

Ζωρζ, έμαθα πως ο ναύαρχος σ'ε προσέβαλε σοβαρά.

Μεγαλειότητε...

Τό έρω καλά. Αλλά θα μ' εύχαριτούσε... θα ήθελα να μου αφηγηθείς αυτή την ιστορία ο ίδιος.

Είναι αλήθεια, Μεγαλειότητε, απάντησε ο Ζωρζ. Είχα πάει να τ'ο μιλώ για μία υπόθεση, που είχε πολύ μεγάλο ενδιαφέρον για μένα.

Ξέρω, ξέρω, φώναξε ο βασιλιάς. Επρόκειτο για τη μονομαχία του αδελφού σου... Διάβολε! Είναι ένα γερό σπαθί ο αδελφός σου. Τον εκτιμώ πολύ. Ο Κομμιγκ ήταν πολύ αδαλός, αλλά βοήκε το δασκαλό του... Για πές μου, όμως, με ποιο τρόπο

πε για πρώτη φορά.

Α, σεις είσατε; είπε, κτώντας ένα βήμα προς τα πίσω.

Ο λοχαγός έκαμε μία βαθειά υπόκληση.

Είμαι εύχαριστημένος, που σ'ας βλέπω, ξαναείπε ο βασιλιάς. Ήθελα να σ'ας μιλήσω, αλλά...

Σταμάτησε ξαφνικά.

Ο λοχαγός περίμενε ν' ακούσει τη συνέχεια της φράσεως. Άλλ' ο βασιλιάς είχε γείρει το κεφάλι στο στήθος του και φαινόταν απορροφημένος από ιδέες, που ήταν ολότελα άσχετες μ' εκείνο που ήθελε να πει στο λοχαγό.

Πέρασαν μερικές στιγμές σιωπής.

Ο βασιλιάς ξαναγύρισε κατόπιν στο γραφείο του κι' έφερε το χέρι στο μέτωπό του, σαν άνθρωπος, που είναι πολύ κουρασμένος.

Καταραμένη ρίμα! είπε τέλος.

Και χτύπησε με δριμή το πόδι του κάτω.

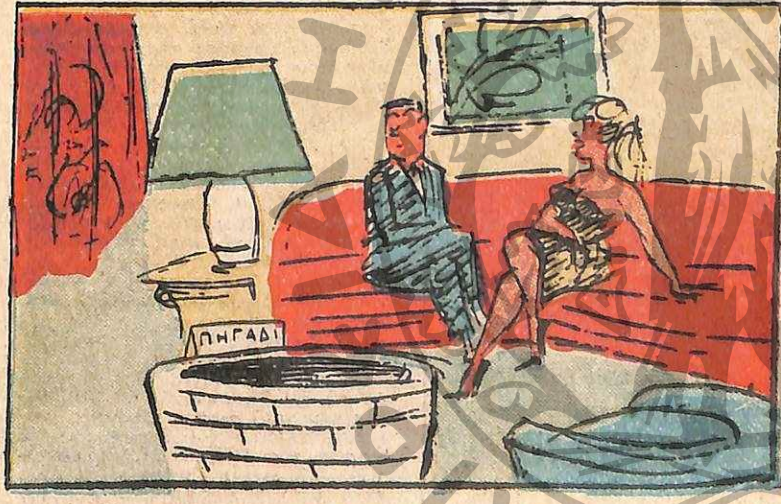
Τα μεγάλα σπηρούνια, που στόλιζαν τις μπότες του, άφηναν ένα μεταλλικό ήχο.

Το λοχαγικό, νομίζοντας, ότι ο κύριός του το είχε φωνάξει, έτρεξε κοντά του κι' έβαλε τα μπροστικά πόδια του πάνω σ'α γόνατα του βασιλιά. Άλλ' ο Κάρολος 9ος το έδωσε με μία απότομη κίνηση.

Εκείνη τη στιγμή, σηκώνοντας το κεφάλι του, συνάντησε και πάλι το βλέμμα του Ζωρζ.

Συχωρώστε με, λοχαγέ, του είπτε. Αλλά ζητάω μία ρίμα, που δεν καταφέρνω να τη βρω.

Άφησε ταυτόχρονα μία καινούργια βλαστήμια.

Ρίξε μέσα στο πηγάδι ένα χιλιάρικο κι' αν έχης χαμιά εύχη, θα πραγματοποιηθί!...

Η ΓΑΣΤΡΟΣΚΟΠΙΑ

στομάχι, για να προκαλέσουμε διαστολή των τοιχωμάτων του.

Ο σωλήνας αυτός περιλαμβάνει μεγάλο φ-ριβό φακόν, που είναι διευθετημένοι με ειδικό τρόπο, ώστε οι ελκόνες να μεταδίδονται από τον ένα στον άλλο.

Υπάρχουν ακόμη γαστροσκόπια, που μας επιτρέπουν να πάρουμε φωτογραφίες ή και ολόκληρο φιλμ.

Το γαστροσκόπιο εισάγεται στο στομάχι του ασθενούς, έπειτα από τοπική αναισθησία. Γι' αυτό το σκοπό, χρησιμοποιείται μία πυ-

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ένος διγάμου

Τό υπ' αριθ. 250.000 νεογέννητο της Μελβούρνης

ΚΑΝΕΝΑ παιδί δεν έφερε ποτέ, μόλις ήρθε στον κόσμο, τέτοια γρουσουζιά στους γεννητόρες του, όσο ο μικρός Τζών Γκάρθου, γιουός του Αυστραλού σιδηροδρομικού υπαλλήλου Έντουαρντ Γκάρθου. Μία σύμπτωση — σύμπτωση σπανική, όπως έμελλε να διαπιστωθεί μερικές μέρες αργότερα — θέλησε ώστε ο μικρός Τζών να είναι τ'ό υπ' αριθμόν 250.000 νεογέννητο, που είδε το φώς στο Δημοτικό Μαιευτήριο της Μελβούρνης. Και ο Δημοτικός Μαιευτήριος της Μελβούρνης, που είχε πάσει, από καιρό πριν, την απόφαση να γιορτάσει τη συμπλήρωση του επιδελτικού αυτού αριθμού, ωργάνωσε μία επίσημη τελετή για την άπονομή του προκαθωρισμένου αναμνηστικού μεταλλίου στους ευτυχείς γονείς του 250.000στού νεογνού. Ο Έντουαρντ και η Σούζαν Γκάρθου δεχτήκανε, συγκινημένοι, τα συγχαρητήρια του δημάρχου και των άλλων προσωπικοτήτων, που είχαν κληθεί στην τελετή, ποζάρανε χαμογελώντας στους φακούς των φωτοεπιτόρων, λάβανε κι' άφθονα δώρα για το ευχερές μωρό τους από έμπορικές και βιομηχανικές επιτηδεύσεις, που θέλησαν, όπως γίνεται συνήθως, να διαφημισθούν με αυτή την ευκαιρία.

Οι φωτογραφίες του ευτυχισμένου αντράγου-

Κάτι έντελως μοναδικό

Υποκάμισα
μέ 10 έγγυήσεις!

Flons® Δρχ. 115

Lias® Δρχ. 150

Adonis® Δρχ. 160

Απογγιν® Δρχ. 180

ΜΕ ΤΙΜΕΣ ΕΝΙΑΙΕΣ
ΓΙΑ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Ειδικές φίνες ποπλίνες
•SANFORIZED•

ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

στην πιο άφογη
έφαρμογή.

ΣΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

® = Σημο κατατεθέν

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ: ΑΦΟΙ ΤΣΑΟΥΣΗ Α.Ε.

αυτός ο γέρο-ναύαρχος σε προσ-
έβαλε:

— Νομίζω, ότι τον έσπρωξε
σ' αυτό η διαφορά των θρησκευ-
τικών μας πεποιθήσεων, απάντη-
σε ο Ζώρζ. Φανταζόμουν, ότι θα
είχε ξεχάσει την προσέλευσή μου
στην καθολική θρησκεία...

— Νομίζεις, ότι θα την είχε
ξεχάσει;
— Πρώτη ή Μεγαλειότης σας
έδωσε το παραδειγμα της ανεξι-
θρησκείας...

— Μάθε, φίλε μου, ότι ο ναύ-
αρχος δεν ξεχνάει ποτέ. Τ' ακούς;
Ποτέ!

— Το πρόσδεξα, Μεγαλειότη-
τε, απάντησε ο Ζώρζ, που το
πρόσωπό του σκυθρωπάσε.

Ο βασιλιάς έκαμε μερικά βή-
ματα μέσα στο δωμάτιο κι' έπει-
τα σταμάτησε μπροστά στο
Ζώρζ.

— Πές μου τί σκέφτεσαι να
κάμεις; τον ρώτησε.

— Εγώ, Μεγαλειότητε; ά-
πάντησε σαστισμένος.

— Ναί, μίλησε καθαρά.

— Μεγαλειότητε, είμαι ένας
φτωχός ευπατρίδης και ο ναύαρχος
είναι πολύ γέρος για να τον
προκαλέσω σε μονομαχία... Κι'
άλλωστε — πρόσθεσε — φοβάμαι
ότι, αν τον προκαλούσα, θα δυσ-
ρεστούσα τη Μεγαλειότητά σας.

— Μπρά! είπε ο Κάρολος 9ος.
Για ποιά λόγο να δυσρεστοηθώ;

— Ευτυχώς, η τιμή μου δε
βρίσκεται στα χέρια του ναύαρχου,
συνέχισε ο Ζώρζ. 'Αλλ' αν
κανείς άλλος τολμούσε να με
προσβάλει, θα παρακαλούσα τη
Μεγαλειότητά σας να μου επι-
τρέψει να ξεπλύνω την προσβολή.

Ο βασιλιάς φάνηκε παραξενε-
μένος απ' αυτή την απάντηση.

— Δε θα εκδικηθής, λοιπόν, το
ναύαρχο; ρώτησε. Έχει γίνει,
ωστόσο, φοβερά αβέβαιος...

Ο Ζώρζ κύτταξε έκπληκτος
το βασιλιά.

— Κι' όμως, σε προσέβαλε,
συνέχισε ο Κάρολος 9ος. Και
μάλιστα, πολύ σοβαρά, όπως μου
είπαν... Ένας ευπατρίδης δεν εί-
ναι υπέρτης και υπάρχουν πράγ-
ματα, που δε θα μπορούσε να τα
άνεχθαι ούτε από το βασιλιά.

Ο Ζώρζ δεν ήξερε τί να σκε-
φθί.

— Πώς θα μπορούσα να έκ-
δικηθώ την προσβολή που μου έ-
καμε ο ναύαρχος; είπε. Αν τον
προκαλούσα σε μονομαχία, δε θα
δεχόταν, προφανώς, την ά-
νωτερότητα της καταγωγής του.

— Και βέβαια, απάντησε ο
βασιλιάς. 'Αλλά...

Ξαναπήρε το άρκεβούζιο, το
στήριξε στον ώμο του κι' έκαμε
πώς σκόπευε.

— Με καταλαβαίνεις; ρώτησε
έπειτα.

Ο Ζώρζ έκαμε δυο βήματα
προς τα πίσω. Η χειρονομία του
βασιλιά ήταν πολύ καθαρή κι' η
διαβολική έκφραση της φυσιογνω-
μίας του έξηγοσε με το παρα-
πάνω εκείνο που ήθελε να πη.

— Πώς, Μεγαλειότητε; τραύ-
λισε. Με συμβουλευτέ...

Ο βασιλιάς χτύπησε το πά-
τωμα με το κοντάκι του άρκε-
βουζιού και φώναξε, κυττάζοντας
το λοχαγό, με μανιασμένο ύφος:

— Σε συμβουλεύω; Χίλιοι διά-
βολοι! Δε σε συμβουλεύω τί-
ποτα!

Ο Ζώρζ δεν ήξερε τί ν' άπαν-
τήσει. Υποκλίθηκε, λοιπόν, και
κατέβασε τα μάτια.

Ο Κάρολος ξαναείπε σε λίγο
με τόνο πιο ήρεμο:

— Μου είναι ολότελα άδιάφο-
ρο το αν θα σκεφθής να εκδικη-
θής την τιμή σου, στέλνοντας μια
καλή σφαίρα στο ναύαρχο. Μά τα
έντερα του Πάπα! Ένας ευπα-
τρίδης δεν έχει τίποτα πολυτιμό-
τερο από την τιμή του και γι'
αυτό μπορεί να κάμει τα πάντα,
προκειμένου να ξεπλύνει μια προσ-

βολή... Αυτοί οι Σαπινγιόν (ο
Κολινύ προερχόταν από τη μεγα-
λή αυτή οικογένεια) είναι άγέ-
ρωχοι και αβέβαιες σαν υπηρέ-
τες δημίου. Ξέρω καλά, ότι θέ-
λουν να μου στρίψουν το λαιμό
και να με στείλουν στον άλλο κό-
σμο... Όταν βλέπω το ναύαρχο,
νοιώθω την επιθυμία να όρ-
μίσω πάνω του και να του ξε-
ριζώσω τις τριχές μία-μία.

Ο λοχαγός Ζώρζ δε βρήκε και
πάλι τίποτα για ν' άπαντήσει. Ο
βασιλιάς είχε αρχίσει να χάνει
την υπομονή του.

— Μά το αίμα του Χριστού!
φώναξε. Τί σκέφτεσαι να κάμεις,
Ζώρζ;... 'Αν ήμουνα στη θέση
σου, θα τον περιμένα την ώρα,
που βγαίνει από το κήρυγμα και
θα του στείλνα από ένα παραθύρο
μια σφαίρα στα νεφρά. Διάβο-
λε! Οι καθολικοί θα σου ήσαν
εγγνώμονες κι' έτσι το βασιλείο
θαδρίσκε την ήρεμία του. Ξέρεις,
ότι αυτή η γριά άλεπού έχει πε-
ρίσει από τον φόβο μου...

— Γί' αύ-
χισα πιά να κουράζωμαι... Γί'
τό σου λέω όλη τη σκέψη μου...
Πρέπει να του δώσης να καταλά-
βη, ότι δε μπορεί να προσβάλει
άτιμωρητη την τιμή ενός ευπα-
τρίδη... Με καταλαβαίνεις;

— Η τιμή ενός ευπατρίδου δεν
άνασφαλώνεται, αλλά, τουναντιόν,
κουρελιάζεται με μια δολοφονία,

απάντησε ο λοχαγός.

Αυτή η απάντηση έπεσε σαν κε-
ραυνός πάνω στο βασιλιά. 'Ακι-
ραυνός, κρατούσε ακόμη στα τεν-
νητός, κρατούσε τον τό άρκεβούζιο,
τομένο χέρια του τα άρκεβούζια,
σαν που ήθελε να του προσφέρη,
πρόκειτο να του προσφέρει, σαν
όργανο της εκδικησώς του. Είχε
μείνει με μισάνοιχτο στόμα και
το άπληνές βλέμμα του έδειχνε
όλη την κατάπληξη και την άπο-
γοήτευσή του.

Φαίνεται πως δεν υπάρχει με-
γαλύτερη προσβολή για ένα βα-
σιλιά από την άρνηση ενός υπη-
κόου του να γίνει δολοφόνος για
να τον ευχαριστήσει.

Το άρκεβούζιο έξφυγε, τέλος,
από τα τρεμάμενα χέρια του Κα-
ρόλου 9ου κι' έπεσε στο πάτωμα
με ξερο κρότο. Ο λοχαγός και το
ξε αμέσως με το σηκώση και το
απόθεσε σε μια εταέέρα, ενώ ο
βασιλιάς πήγε να ξανακαθήσει
στην πολυθρόνα του. Είχε κατε-
βάσει το κεφάλι του σαν παιδί,
μό-
που το έπιασαν να άταχτή. Μό-
νον οι σπασμωδικές κινήσεις του
στόματος και των φρυδιών του έ-
δειχναν πως μια πάλι γινόταν
μέσα του. Έπρεπε να συγκρατή-
ση την όργη του ή να την άφιση
να ξεσπάση;

Προτίμησε, τελικά, το πρώτο.

— Λοχαγέ, είπε έπειτα από
μακρά σιωπή, που βρίσκεται ο
λόχος σου;

— Στο Μά, Μεγαλειότητε, ά-
πάντησε ο λοχαγός.

— Σε μερικές μέρες, θα πäs
να τον συναντήσης και θα τον
φέρης μόνος σου στο Παρίσι...
'Ακουσες; Σε μερικές μέρες, θα
πάρης τη διαταγή. Χαίρετε.

Η φωνή του ήταν σκληρή και
ώργισμένη.

Ο λοχαγός τον χαιρέτησε με
μια βαθειά υπόκλιση κι' ύστερα
άποτραβήχτηκε με την πλάτη
προς την πόρτα για να φύγ.

Ο βασιλιάς σηκώθηκε, ξαφνι-
κά, έτρεξε κοντά του και τον έ-
πιασε από το μπράτσο.

— Σφάλισε, τουλάχιστον, το
στόμα σου, του είπε. Κατάλαδες;
Ο Ζώρζ υποκλίθηκε και πάλι.

— Έφερε το χέρι στην καρδιά
κι' έφερε, για να δείξω, ότι θα συμ-
μορφωνόταν με τη βασιλική υπό-
δειξη. Καθώς έκλεινε την πόρτα,
άκουσε το βασιλιά, που έβριζε
και βλαστήμιους.

Όταν έφτασε στο σπίτι του,
έγραψε το ακόλουθο σημείωμα:

«Κάποιος, που δε σάς άγα-
πάω, αλλά πν, αγαπάει την τι-

μή, σάς ειδοποιεί, ότι ο βασι-
λιάς θέλει το θάνατό σας. Φυλά-
χθηκε».

Έβαλε αυτό το γράμμα σ' ένα
φάκελλο και το βράδυ, περιώνας
μ' έναν τρελό καλπάσμο μπρο-
στά από το σπίτι του ναύαρχου
Κολινύ, το πέταξε στους
φρουρούς, που στέκονταν έξω
από την πόρτα.

Αυτό το σημείωμα, όμως, δεν
είχε κανένα αποτέλεσμα. Γιατί ο
βασιλιάς βρήκε έναν άλλο δολο-
φόνο, κάποιο άσημο ευπατρίδη,
που λεγόταν Μωρεδέρ.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Με δυο έρωτευμένους γίνεται
πάντα το έξης: Στην αρχή, είναι
τόσο προσεχτικοί, που περνούν
όχτώ και κάποτε περισσότερες ή-
μέρες, ώπου να μαθευτούν οι
σχέσεις τους. Έπειτα, όμως, ξε-
χνούν τις προφυλάξεις τους ή,
συνεπάρμενοι από το πάθος τους,
τις θεωρούν γελοίες. Και τότε ό-
λοι μαθαίνουν το μυστικό τους.

Αυτό έγινε και στην περίπτωση
της 'Αρτεμίδος ντε Τουρζί με τον
Μπερνάρ. Στην αρχή, κανείς δεν
υπόπτευόταν τίποτα. 'Αλλ' ύστε-
ρα από λίγο, όλοι στο Λαύδρο,
ήξεραν τις σχέσεις τους. Υπήρ-
χαν, άλλωστε, τόσες ένδειξεις, που
θάρπετε να ήταν κανείς τυφλός
για να μην τις προσέξη. Η 'Αρ-
τεμίδα φορούσε πάντα λιλά κορδέ-
λες. Και ο Μπερνάρ είχε, λοι-
πόν, στη μέση μια ταινία λιλά
και το ίδιο χρώμα είχαν οι φιάγ-
κοι, που στόλιζαν τα παπούτσια
του. Η κόμηση είχε δείξει φα-
νερά την άποσποφή της προς το
γενάκι, μ' όλο που συνηθίζονταν
πολύ εκείνη την εποχή. Ο Μπερ-
νάρ, λοιπόν, έβριζε με προσοχή
το σαγόνι του και, αντίθετα, έ-
σπριζε το μoustάκι του κι' έ-
φτιανε σά δυο ήμισυάιμους πάνω
από τα χείλη του. Κυκλοφορού-
σε, άλλωστε, η όψη πως κάποιος
ευπατρίδης είχε δη ένα πρωί, λί-
γο πριν ξημερώση, έναν άνθρο-
πο να βγαίνει από το πίσω μέρος
του κήπου του σπιτιού της ώραιας
'Αρτεμίδος κι' ότι, μ' όλο που ή-
ταν τυλιγμένος με το μανδύα του,
είχε αναγνωρίσει σ' αυτόν το νεο-
ρό ντε Μερζί.

Όλα εκείνο, που έκανε με-
γαλύτερη έντυψή και εξέπληκ-
σε ολόκληρο τον κόσμο, ήταν πως
ο νεαρός ουνγενότος, αυτός ο άδυ-
σώπητος σαρκαστής όλων των τε-
λετών της καθολικής θρησκείας,
πήγαινε τώρα τακτικώτατα στίς
έκκλησίες, δεν άφηνε καμιά λι-
πανεία και μάλιστα έβρεχε τα δά-
χτυλά του μέσα στο άγιασμένο
νερό, πράγμα που, πριν από με-
ρικές έβδομάδες, θα το θεωρούσε
σά μεγάλη ιεροσυλία. Εκείνοι,
που τον έβλεπαν, ψιθύριζαν, ο έ-
νας στο αυτί του άλλου, ότι ή
δμορφη 'Αρτεμίδα είχε καρδίσει
μια ψυχή για το Θεό των καθο-
λικών και οι νεοί προτεστάντες
ευγείνης δεν έκρυβαν, ότι θα το
σκέφτονταν ίσως σοβαρό να ξα-
ναγνωρίσουν στην καθολική θρη-
σκεία, αν, αντί για Καπουκίνους
και Κορδελιέρους, τους έστειλαν
για να τους καταχτήσουν γοητευ-
τικές σειρήνες, όπως ήταν η κό-
μησης ντε Τουρζί.

Όλα θα χρειαζόνταν πολλά
πράγματα ακόμη για να περάση
ο Μπερνάρ στον καθολικισμό. Εί-
ναι αλήθεια, ότι συνάδευε την κό-
μησης στην έκκλησία, όλλ' όσο
κρατούσε ή λειτουργία, δεν έπαυε
να της μιλάει σ' αυτή, πράγμα
που σκανδαλίζει τους πιστούς. Έ-
τσι, όχι μόνον δεν άκουγε τη λει-
τουργία, όλλ' έμπεδίζει και τους
άλλους να την παρακολουθήσουν.

Όσο για τις λιπανείες, ήταν, την
εποχή εκείνη, πολύ διασκεδαστι-
κές και δε διάφεραν από μασκα-
ράτες. Προκειμένου, τέλος, για το

ότι έβρεχε τα δάχτυλά του μέσα
στο άγιασμένο νερό, το πράγμα
ήταν εύκολο-εξηγητό, αφού έτσι εί-
χε την ευκαιρία να σφίγγη φανε-
ρά το ώραιότερο χέρι, που υπήρ-
χε στο Παρίσι.

Πρέπει να πούμε, όμως, ότι,
αν διατηρούσε πάντοτε την πίστι
του, έπρεπε να διεξάγη σκληρούς
αγώνες με την όμορφη 'Αρτεμίδα,
που διάλεγε, για να παρατάξη τα
θεολογικά επιχειρήματά της, τις
στιγμές, που ο Μπερνάρ δε μπο-
ρούσε να της άρνηθί τίποτα.

Αυτό γινόταν και κείνο το
βράδυ.

Η 'Αρτεμίδα είχε στηρίξει το
όμορφο κεφάλι της πάνω στον
ώμο του άγαπημένου της και του
έλεγε, ενώ ταυτόχρονα τυλίγε με
τα μακριά όλόμαυρα μαλλιά της
το λαιμό του:

— 'Αγαπητέ Μπερνάρ, με συν-
ώδευσε σήμερα στο κήρυγμα.
'Ε, λοιπόν, όλα αυτά τα όμορφα
λόγια, δεν είχαν καμιά επίδρα-
ση στην καρδιά σου; Θά μείνης
πάντοτε ανασίδητος στη φωνή του
Θεού;

— Μπρά, απάντησε ο Μπερνάρ
γελώντας. Πώς θέλεις ή βραχνή
φωνή ενός Καπουκίνου να έχη με-
γαλύτερη επίδραση από τη δική
σου, που είναι τόσο μελωδική και
πως θέλεις τα επιχειρήματά του
να είναι πιο πειστικά, από τα έ-
ρωτικά σου βλέμματα, που με κά-
νουν ν' ανατριχιάζω από το κε-
φάλι ως τα πόδια;

Η 'Αρτεμίδα έκαμε πως θύ-
μωσε.

Είσαι κακός και μου φαί-
νεται πως θα σε πνίξω, του είπε.

Έσφιγγε ταυτόχρονα τα μαλ-
λιά της, τραβώντας τον πιο πο-
λύ κοντά της.

— Ξέρεις πως πέρασα τον
καιρό μου όσο κράτησε το κή-
ρυγμα; της είπε. Μετρούσα τα
μαργαριτάρια, που στόλιζαν τα
μαλλιά σου.

— Ήμουν βέβαιη πως δεν ά-
κουσες λέξη από το κήρυγμα, ά-
πάντησε ή 'Αρτεμίδα. Πάντα έτσι
κάνεις...

— Α, βλέπω πως δε μ'
αγαπάς όσο σ' αγαπάω, εγώ,
πρόσθεσε με λύπη. 'Αν μ', αγα-
πούσες, θα είχες γίνει καθολικός
από καιρό.

— 'Αγαπητή μου 'Αρτεμίδα,
γιατί να φιλονεικούμε; είπε ο
Μπερνάρ. 'Ας αφήσουμε τους δό-
κους της Σορβώνης και τους
δικούς μας ιερείς να λύσουν αυτά
τα ζητήματα. Έμεις μπορούμε να
περάσωμε καλύτερα τον καιρό
μας.

— Πόσο θα ήμουν ευτυχισμέ-
νη, αν μπορούσα να σε σώσω!
άναστενάξε ή 'Αρτεμίδα. Και ξε-
ρεις, για να σε σώσω, θα ήμουν
πρόθυμη να διπλασιάσω τα χρό-
νια, που θα πρέπει να μείνω στο
Καθαρτήριο.

Την έσφιξε γελώντας στην άγ-
καλιά του, όλλ' ή 'Αρτεμίδα άπο-
τραβήχτηκε και πρόσθεσε, με έκ-
φραση αληθινής λύπης:

— Έσύ, Μπερνάρ, δε θα το
έκανες ποτέ για μένα. Δεν άνη-
συχείς, λοιπόν, για τον κίνδυνο
που διατρέχει ή ψυχή μου, με το
να δίνωμαι χωρίς επιφύλαξη σε
σένα;

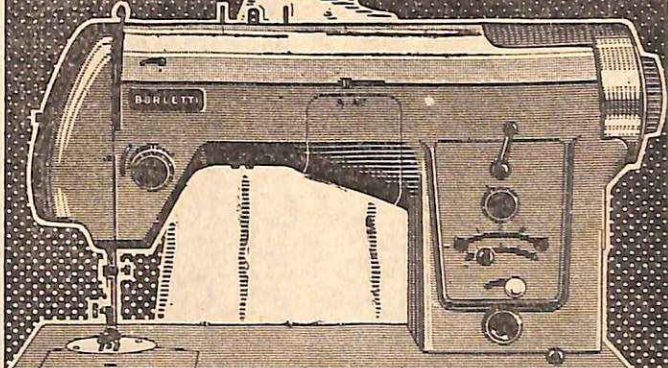
Κι' ενώ έλεγε αυτά, δάκρυα
κυλούσαν από τα όμορφα μάτια
της.

— 'Αγαπητή 'Αρτεμίδα, δεν ξε-
ρεις, λοιπόν, ότι ή αγάπη συγ-
χωρεί πολλά πράγματα; της είπε.

— Ναί, το ξέρω, απάντησε ή
κόμησης. 'Αλλ' αν μπορούσα να
σώσω την ψυχή μου, ο Θεός θα
μου συγχωρούσε όλα τα άμαρτή-
ματά μου, όλα όσα κάμωμε μαζί
κι' όλα όσα μπορούμε να κάμω-
με ακόμη... Ναί, θα τα συγχο-
ρούσε και στους δυο μας. Έτσι,
τα άμαρτήματά μας θα γίνονταν
το μέσο για τη σωτηρία της ψυ-
χής μας.

ΜΟΔΑ
1962

ραπτομηχανή
1962

BORLETTI

Κάνει δουλειές που
δεν χωράει ο νους σας!

αυτόματος

ράβει, κάνει
zig-zag, μαντάρει
μπαλάνει, άπλικά-
ρει, στριφώνει, ρά-
βει κουμπί, κάνει
μικρές ή μεγάλες
κουμπότρυπες.

Με δύο ή τρεις βελόνες,
σε δύο ή τρία χρώματα,
κεντάει αυτόματος και
κάνει άπειρους συνδυα-
σμούς σχεδίων με το μαγι-
κό κουμπί!

ΑΛΕΤΑ Ε.Π.Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 3, 2ος ΟΡΟΣΟΣ, ΤΗΛ. 230.145
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Μιλώντας έτσι, τὸν ἐσφίγγε στὴν ἀγκαλιά της μ' ὅλη της τὴ δύναμη. Ὁ Μπερνάρ εὐρίσκει πολὺ παράξενα τὰ μέσα, ποὺ χρησιμοποίησε γιὰ νὰ τὸν προσηλυτίσει.

— Ἀς περιμένουμε λίγο ἀκόμη, ἀγαπητὴ μου Ἀρτεμίσ, τῆς εἶπε. Θὰ ἔχωμε πάντα τὸν καιρὸ γιὰ ν' ἀσχοληθούμε μετὰ τὴν ψυχὴ μας... Ἰσως, ἀργότερα, ὅταν θὰ εἴμαστε γέροι καὶ δὲ θὰ μπορούμε πιά νὰ κάμουμε ἐρωτά...

— Μὲ ἀπογοητεύεις, καὶ... τοῦ ἀπάντησε. Γιατί αὐτὸ τὸ διαβολικὸ χαμόγελο στ' ἄλγυρα σου; Νομίζεις, λοιπόν, πὼς αἰσθάνομαι τὴν ἐπιθυμία νὰ τὰ φιλήσω;

— Ἀφοῦ εἶναι έτσι, θὰ πᾶνω νὰ γελάω, εἶπε ὁ Μπερνάρ. Καὶ ξανάγινε σοβαρός.

Ἡ Ἀρτεμὶς ἤρπηνσε.

— Πές μου, ἀγαπητὴ μου Μπερνάρ, τὸν ρώτησε, διότι σὲς τὸ βιβλίο ποὺ σοὶ ἔδωσα;

— Τὸ τέλειωσα χτές.

— Καὶ πὼς τὸ βρήκες; Εἶδες τί θαυμάσια ἐπιχειρήματα; Ἀκόμη κι' ἕνας ἀπίστος δὲ θάβρισκε νὰ πῇ τίποτα!

— Τὸ βιβλίο σου, ἀγαπητὴ μου Ἀρτεμίσ, εἶναι γεμάτο ἀπὸ ψεύματα καὶ ἀνοησίες, ἀπάντησε ὁ Μπερνάρ. Εἶναι τὸ πιὸ ἡλίθιο ἀπ' ὅλα τὰ παπικά βιβλία, ποὺ βγῆκαν ὡς σήμερα. Στοιχηματίζω πὼς, μ' ὅλο ποὺ μοὶ μιλᾷς μὲ τόση βεβαιότητα γι' αὐτὸ, δὲν τὸ ἔχεις διαβάσει.

Ἡ Ἀρτεμὶς κοκκίνισε ἐλαφρά.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, παραδέχτηκε. Δὲν τὸ διάβασα ἀκόμη.

Ἀλλ' εἶμαι βέβαιη, ὅτι εἶναι γεμάτο ἀπὸ ἀλήθεια καὶ λογική. Καὶ δὲ μὴ χρειάζεται ἀλλὰ ἀποδείξει γι' αὐτὸ ἀπὸ τὴ λυσσα μὲ τὴν ὁποία τὸ καταπολεμοῦν οἱ οὐγγεῖοι.

— Μήπως θέλεις, γιὰ νὰ περάσουμε τὴν ὥρα μας, νὰ σοὶ ἀποδείξω, μὲ τὸ βιβλίο στὸ χέρι, ὅλες τὶς ἀνοησίες καὶ τὶς ἀνακρίβειες ποὺ περιέχει;

— Ὁ, ὄχι Μπερνάρ, σ' παρακαλῶ νὰ μὲ λυπηθῇς. Δὲ διαβάσω τίς ἱστορίες, ὅπως κάνουν οἱ αἰρετικοί. Εἶναι περὶ τὸ νὰ προσπαθήσῃ νὰ ἐξασθενήσῃ τὴν πίστι μου. Θάχαζε, ἀλλωστε, τὸν καιρὸ σου. Σεῖς οἱ οὐγγεῖοι χρησιμοποιοῦτε μιὰ λογική, ποὺ φέρνει σὲ ἀπόγνωση τὸν ἀκράστη σὰς. Μὰς πετάει κατὰμουτρα αὐτὴ τὴ λογική κι' οἱ θυσιάζομενοι καθολικοί, ποὺ δὲν ἔχουν διαβάσει τὸν Ἀριστοτέλη καὶ τὸ βιβλίο, δὲν ξέρουν πὼς νὰ σὰς ἀπαντήσουν.

— Ἀ, τώρα εἴμαστε σύμφωνοι, εἶπε ὁ Μπερνάρ. Σεῖς οἱ καθολικοὶ θέλετε νὰ πιστεύετε ὅπως-ὅπως, χωρὶς νὰ κάμετε τὸν κόπο νὰ ἐξετάσετε ἂν αὐτὸ ποὺ πιστεύετε εἶναι λογικὸ ἢ ὄχι. Ἐμεῖς οἱ οὐγγεῖοι, ὅμως, μελετοῦμε τὴ θεωρίαν καὶ μὲς, προτοῦ τὴν πιστέψουμε καὶ ἰδίως προτοῦ προσπαθήσουμε νὰ τὴ διαδώσουμε καὶ στοὺς ἄλλους.

— Πὼς θάβελγ νὰ εἶχα τὴν εὐγνωστία τοῦ αἰδουσιωτάτου ἀδελφοῦ Ζιρόν, γιὰ ν' ἀντικρούσω τὰ ἐπιχειρήματά σου! ἀναστάναι ἡ Ἀρτεμὶς.

— Αὐτὸς ὁ ἀδελφὸς Ζιρόν εἶναι ἕνας φανακλᾶς κι' ἕνας ἀνόητος, ἀπάντησε ὁ Μπερνάρ. Ἀλλὰ, παρ' ὅλες τὶς φανακλίες του, ὁ οὐγγεῖος Οὐντάρ τὸν κατατρόπωσε πρὶν ἀπὸ ἕξι χρόνια.

— Αὐτὰ εἶναι ψεύματα τὸν αἰρετικῶν, παρατήρησε ἡ Ἀρτεμὶς.

— Πῶς, εἶπε ὁ Μπερνάρ, δὲν ξέρεις, λοιπόν, ὅτι ὁ ἀδελφὸς Ζιρόν, κατὰ τὴ συζήτησι, λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὸ κακό του κι' ὅτι, μὴ ἔχοντας ἄλλο ἐπιχειρήμα, θέλησε νὰ χτυπήσῃ τὸν ἀντίπαλό του μ' ἕνα βιβλίο τοῦ Ἁγίου Χρυσόστομου, ποὺ κρατοῦσε στὰ χεῖρά του; Κάποιος, μάλιστα, ἔκανε γι' αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο μερικοὺς στίχους,

Τὸ καταχθόνιο σχέδιο

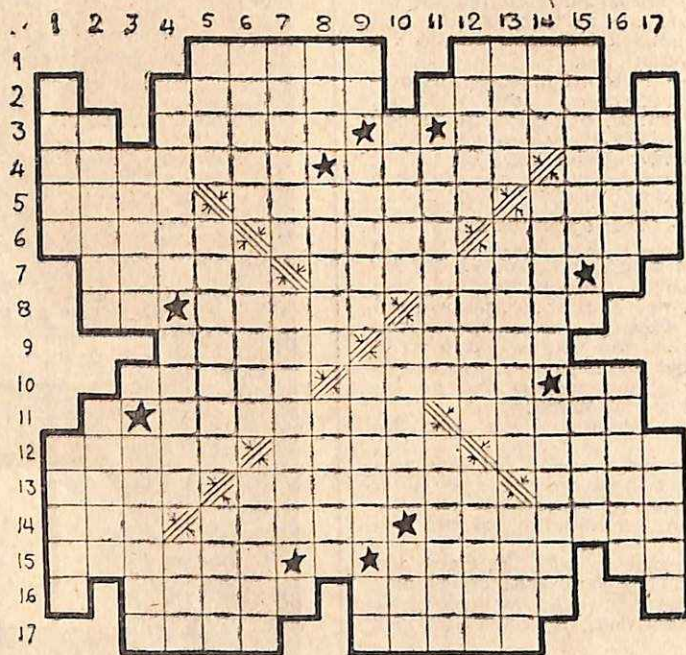
ΑΡΙΘΜΟΣ 931

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Χώρα τῆς Πελοποννήσου. —
- 2 Ἐνοχλητικὸ ἔντομο (καθαρ.).
- 3 Προηγούμεναι βασιλείων. —
- 4 Ὁ οὐρανὸς αὐτὸς δὲν ἔχει κέντρο. —

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Σταθερά, μόνιμα. — Ἐργάζονται στὰ μαιευτήρια.
- 2 Εὐαγγελιστής. — Προϊὸν τῶν μελισσῶν.
- 3 Ξένα νομίσματα. — Ἐπαναστάσις.
- 4 Φαράντ τῆς 26ης δυναστείας. — Διοικητικὴ υποδιάρθρωσις.

- 1 τικὴ νόσος. — Καταστρέφει τὰ ρούχα μας.
- 5 Μέρους τοῦ ματιοῦ. — Βουνὸ τῆς Τουρκίας, ὕψους 1800 μ.
- 6 Γνωστὴ σὲ μουσικοὺς καὶ διπλωμάτες.
- 6 Καταστρεπτικὸ ἔντομο. — Συμβάλλει στὴν καθαριότητα.
- 7 Λίγο πράσινο μέσα στὴν ἔρημο. — Ἐπίρρημα: Δημιουργικῶς.
- 8 Νότα. — Δημοτικόν. — Νυκτιδία, καντάδα.
- 9 Ἀδίκημένος ἀπὸ τὴ φύσιν ἄνθρωπος. — Μηρυκατῆς, γνωστὰ καὶ ὡς προβατοκᾶν-λοι.
- 10 Εἶναι ἡ βάση τῆς ἀριθμητικῆς. — Οἱ Ἀγγλοὶ τὸ ἀγαποῦν ἰδιαιτέρως. — 21.
- 11 Βρίσκονται στὸ κέντρον (θηλ. καθαρ.). — Πολωνὸς μουσουργός.
- 12 Μία τῶν διαστάσεων. — Λήθαργος. — Τροφὴ ζώων.
- 13 Εὐλογοῦντὸ ἐργαλεῖο. — Καμμόπολις τῆς Μ. Ἀσίας, στὴν Καππαδοκία. — Ὄνομα βασιλέων τοῦ Σιάμ, ἀλλὰ καὶ πόλις τῆς Παλαιστίνης.
- 14 Ἄνθος. — Καταφύγιον ἐρωτευμένων. — Βγάζει κάποιον ἀπὸ δύσκολη οἰκονομικὴ θέσιν.
- 15 Ἀφανής. — Ἐνδιαφέρουν τοὺς ἡθοιοὺς. — Ὅμοια φωνήεντα.
- 16 Ἐπιφανὴς γλύπτης τῆς ἀρχαιότητος. — Φυτό, ἀλλὰ καὶ παλαιὰ ἐπιτυχία τῆς Λωρέτας Γιάνγκ μετ' ὀνόνημο τραγούδι.
- 17 Ἡγεμονικὸς οἶκος τῆς Βουλγαρίας. — Ἀναπνοή.

- 5 Δὲ βρίσκεται στὴ θέσι του. — Τουφέκι τοῦ 18ου αἰῶνος. — Δέρμα ζώου.
- 6 Συνοδεύεται ἀπαραίτητως ἀπὸ μουσική. — Ἐθνικὸς ἐνεργητής. — Νησάκι τῆς Ἀλβανίας.
- 7 Ἐργασία τοῦ γεωργοῦ. — Ἐπίρρημα: τόσες φορές.
- 8 Μία τῶν Κυκλάδων. — Διατηρεῖ τρόφιμα. — Διπρόσωπος ζῶν τῶν Ρωμαίων.
- 9 Δηλώνει συγκατάθεσι. — Ἡ δημοσιογραφία, ὡς σύνολον.
- 10 Ναυτικὴ βάση τῆς Ἰταλίας. — Αἰγυπτιακὴ θεότης.
- 11 Πόλις καὶ λιμὴν τῆς Β. Ἡπείρου. — Ὁμιλός. — Θεὰ τῶν κυμάτων στὴ μυθολογία.
- 11 Μάχες μὲ πολλὰ ἀνθρώπινα θύματα. — Βιβλικὴ πόλις ὀργίων.
- 12 Διαδέχεται καμμιὰ φορὰ τὸν ἔρωτα. — Στὴ μυθολογία μας ἦταν ὁ θεὸς τῆς χλεύης. — Ἀναταραχή.
- 13 Τρόπος ἐκφράσεως. — Ὄνομα αὐτοκρατορῶν τοῦ Βυζαντίου. — Παίζει ρόλο σὲ μιὰ βάρφτισι.
- 14 Τραγωδία τοῦ Εὐριπίδου. — Ἀφθονοὺν στὸ Αἶγαιον. — Μέρος τοῦ προσώπου.
- 15 Δὲν ἀρρωσταίνει (οὐδέτ.). — Χωρὶς περιεχόμενον (θηλ. κ. πληθ.).
- 16 Κατηγορηματικὸς. — Παράνομος.
- 17 Τίτλος στὶς μυαμεθανικὲς χώρες. — Καὶ χρέη ναυαγοσώστου ἐκτελεῖ.

ΜΑΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ 930

στὴ σελίδα 76

ποῦ εἶναι ἀρκετὰ διασκεδαστικοί. Τοὺς θυμᾶμαι καὶ μπορῶ νὰ σοὺ τοὺς πῶ...

— Ὁχι, δὲ θέλω νὰ τοὺς ἀκούσω, φώναξε μὲ θυμὸ ἡ Ἀρτεμὶς. Σὲ παρακαλῶ, μὴ δηλητηριάσῃς τ' αὐτὰ μου μετὰ αἰρετικὰ λόγια σου. Μπερνάρ, ἀγαπημένε μου Μπερνάρ, σ' ἐξορκίζω, μὴν ἀκούς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ εἶναι ὅλοι τοὺς ἐργάτες τοῦ Σατανὰ καὶ ποὺ σ' ἐξαπατοῦνε γιὰ νὰ σ' ὀδηγήσουν στὴν κόλασι... Σὲ ἱκετεύω, σῶσε τὴν ψυχὴ σου καὶ ξαναγύρισε στὴν ἐκκλησίαν μας.

— Ἐνα εἰρωνικὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χεῖλῃ τοῦ Μπερνάρ.

— Ἄν μ' ἀγαπᾷς, συνεχίσε ἡ Ἀρτεμὶς, ἀπαρνήσου γιὰ μένα, γιὰ τὴν ἀγάπη μου, τὶς ἀξιοθρήντες πεποιθήσεις σου!

— Ἀγαπημένε μου Ἀρτεμὶς, τῆς ἀπάντησε, μοὶ εἶναι πιὸ εὐκόλο ν' ἀπαρνηθῶ γιὰ τὴν ἀγάπη σου τὴ ζωὴ παρὰ τὶς πεποιθήσεις μου, ποὺ τὸ λογικὸ μου μοὶ τὶς ἐδείξε σωστές. Πὼς θέλεις ἡ ἀγάπη νὰ μὲ κᾶν νὰ πιστέψω πὼς δύο καὶ δύο δὲν κάνουν τέσσερα;

— Σκληρὴ!

— Ὁ Μπερνάρ εἶχε ἕνα ἀλόγηστο μέσο, γιὰ νὰ βάλῃ τέρμα σ' αὐτὲς τὶς συζητήσεις καὶ τὸ χρησιμοποίησε. Ἐσφίξε τὴν κόμη σὰν τὴν ἀγκαλιά του καὶ τῆς γέμισε τὸ πρόσωπο μὲ φιλία.

— Κατὰ τὰ ἐνημερώματά, τέλος, ὁ Μπερνάρ σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ.

— Ἀλλοῖμονο, τοῦ εἶπε ἡ κόμης, σὰν ἀκούσῃς τὸν Μπερνάρ, πὼς θὰ κολασθῶ γιὰ σένα καὶ δὲ ἀχῶ τὴν παρηγοριά, ὅτι θὰ μὴ μὴν πῶς νὰ σὲ σώσω!

— Μπᾶ, ἄγγελε μου, τῆς ἀπάντησε ὁ Μπερνάρ. Ὁ πατὴρ Ζιρόν θὰ μὰς δώσῃ ἀφροί ἀμαρτιῶν, ἔστω καὶ τὴν τελευταία στιγμὴ.

Τὸ καταχθόνιο σχέδιο

Ἐπειτα ἀπὸ τὴ φρίκη τῶν θεωρητικῶν πολέμων, ἡ πρῆμι εἶχε ἀπλῶς τὴν ἑλληνική. Ὅλα, τουλάχιστον, αὐτὸ εἰδείναν. Οἱ οὐγγεῖοι, εὐπατριῶτες, βλέποντας τὴν ἰδιαιτέρη ἐκτίμησι, μὲ τὴν ὁποία ὁ βασιλεὺς περιέβαλλε τὸν ἀρχηγό τους, συνέβρεσαν στὸ Παρίσι, βέβαια, ὅτι δὲ διέτρεχαν κανένα κίνδυνο. Ἡ ἐθνικὴ συνείδησι, ποὺ οἱ θεωρητικὲς διαιρέσεις τὴν εἶχαν βυθίσει σὲ λήθη, ἀφύπνιζαν καὶ πάλι.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἀλλωστε, ἡ εἰρήνη μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπάλων παρατάξεων, ἐπισφραγίστηκε μ' ἕνα γεγονός ἐξαιρετικῆς σημασίας. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἦταν ὁ γάμος τῆς μικρότερης κόρης τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων καὶ ἀδελφῆς τοῦ βασιλεῖς Καρόλου 9ου Μαργαρίτας (τῆς περιφημῆς βασιλισσας Μαργκό) μὲ τὸ νεαρὸ βασιλιά τῆς Ναβάρρας Ἐρρίκο 4ου τῆς Γαλλίας, ποὺ ἦταν ὁ φυσικὸς ἀρχηγὸς τῶν οὐγγεῶν.

Ὁ γάμος αὐτός, ποὺ εἶναι μὲ ἐξαιρετικὴ μεγαλοπρέπεια, ἔκοψε ἀκόμη μεγαλύτερη τὴν συρροὴ τῶν οὐγγεῶν εὐπατριδῶν στὸ Παρίσι.

Ἡ συρροὴ αὐτὴ γέννησε στὸ μυαλὸ τῶν ἀρχηγῶν τῶν καθολικῶν ἕνα προμερὸν σχέδιο. Ἡ εἰρήνη, στὴν ὁποία εἶχαν πιστέψει οἱ οὐγγεῖοι, δὲν ἦταν γιὰ τοὺς καθολικοὺς παρὰ μιὰ ἀνάπαυλα, γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν καὶ νὰ μπορέσουν νὰ ξαναρχίσουν μὲ μεγαλύτερη ὀρμὴ τὸν ἀγῶνα.

Κι' εἶχαν ἕνα σοβαρὸ λόγο, γιὰ νὰ τὸ κάμουν. Ὁ Κολιν, ὅπως εἶδαμε, εἶχε συμβουλευεῖ στὸν Κάρολο 9ο τὴν ἐπανάληψιν τοῦ πολέμου κατὰ τῆς Ἰσπανίας. Ὁ πόλεμος αὐτὸς θὰ διεξάγαντο πρῶτα στὴ Φλάνδρα. Ἀλλὰ, ταυτόχρονα οἱ Γάλλοι θὰ φρόντιζαν

νὰ ἐπεκτείνουν τὶς ἀποικίες τους στὴν Ἀμερική, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ πολεμήσουν καὶ ἐκεῖ τὴν Ἰσπανία.

Γιὰ τὸν Κολιν, ὁ πόλεμος αὐτὸς ἀνταποκρινόταν στὶς θεωρητικὲς πεποιθήσεις του, γιὰτὶ ἡ Ἰσπανία ἦταν ὁ κεντρικὸς ἐχθρὸς τῆς δικῆς του πίστεως. Ἀλλ' εἶχε ταυτόχρονα ἕνα ἑνόντο ἐθνικὸ χαρακτηριστὶ καὶ ἀνοίγε ἕνα καινούργιον στάδιο δόξας καὶ κατὰ τῆς Γαλλίας.

Τὸ σχέδιο αὐτό, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ἀνησυχῆσε τοὺς καθολικοὺς, ποὺ δὲν ἐβλέπαν παρὰ μόνον τὸ κομματικὸ (γιὰ θρησκευτικὴ συνείδησι δὲ μπορούσε νὰ γίνῃ λόγος) συμφέρον τους. Γι' αὐτοὺς, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας ἦταν ὁ μεγάλος προστάτης καὶ ἡ ἐγγύησι τῆς δικῆς τους δυνάμεως.

Ἄν ἐξασθενεῖ ἡ Ἰσπανία, θὰ μειωνόταν κι' ἡ δικὴ τους δύναμις. Φοβόνταν, ἔξ ἄλλου, ὅτι τὸ σχέδιο τοῦ Κολιν, μὲ τὸ βαρὺτα ἐθνικὸ περιεχόμενό του, θὰ μπορούσε νὰ ἀποσπάσῃ ἕνα μεγάλο μέρος τῆς νεολαίας, ποὺ ἦταν διψασμένη γιὰ δόξα καὶ πεποιτήσεως.

Ἐποῖ, ἡ συγκέντρωσις τῶν οὐγγεῶν εὐπατριδῶν στὸ Παρίσι, μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῶν γάμων τοῦ Ἐρρίκου τῆς Ναβάρρας, τοὺς ἐφύγε τὴ σκέψις, ὅτι θὰ μπορούσαν μ' ἕνα χτύπημα νὰ ἀντιπαραστήσουν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς τους. Οἱ προτεσπᾶντες θάμεινον ἔτσι χωρὶς ἀρχηγούς καὶ δὲ θὰ μπορούσαν νὰ κάμουν τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ὑποταχθοῦν.

Τὸ σχέδιο αὐτὸ τῆς ὁμαδικῆς σφαγῆς τὸ ἐνστερνίσθηκε ἡ βασιλομήτωρ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, ποὺ εἶχε περάσει ὅλη τὴν ζωὴν μέσα στὸ αἶμα καὶ τὰ ἐγκλίματα καὶ τὸ ἐπιδοκίμασε ὁ νεαρὸς βασιλεὺς, ποὺ, στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του, μισοῦσε τὸν Κολιν καὶ τοὺς οὐγγεῖους. Ἐνα μόνον συμφωνήθηκε: ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ θιγῇ ὁ Ἐρρίκος τῆς Ναβάρρας καὶ ὁ νεαρὸς ἀνιψιὸς του πρίγκιψ τοῦ Κονδῆ, ποὺ ἀνήκαν στὴ βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Γαλλίας καὶ ποὺ στὶς φλέβες τους ἔρρεε τὸ αἷμα τῶν Βουρβόνων.

Τὸ σχέδιο αὐτὸ ἐκτελέστηκε σ' ὅλες τὶς λεπτομέρειες. Τὸ μόνον ποὺ ἀπέμεινε, ἦταν ἡ ἐξόκλησις τῆς κατὰλληλης στιγμῆς γιὰ τὴν ἐκτέλεσιν του.

Τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου, ὁ λοχαγὸς Ζωρὴ ντὲ Μερζὺ διατάχθηκε νὰ φύγῃ γιὰ τὸ Μῶ, γιὰ νὰ παραλάβῃ τὸ λῶχό του καὶ νὰ τὸν φέρῃ στὸ Παρίσι.

Αὐτὴ τὴ μεταστάθμισιν τοῦ πρίγκιπτος προαναγγέλλει ὁ βασιλεὺς κατὰ τὴν δραματικὴ συνομιλία, ποὺ εἶχαν πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες. Ἀλλὰ καμμιὰ ὑπόψιν δὲν τῆρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Ζωρῆ.

Ἐποῖ, ἀποκαίρησε χαρούμενος τὸν ἀδελφὸν του, ποὺ, ἀλλωστε, θὰ τὸν ξανάβλεπε σὲ λίγο.

Ὁ Μπερνάρ θὰ ἔμενε τώρα μόνος του στὸ σπίτι τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἀλλὰ δὲν εἶχε λόγον νὰ στενοχωριέται γι' αὐτό. Γιατὶ τὶς νύχτες τὶς περνούσε στὸ σπίτι τῆς ἀγαπημένης του Ἀρτεμίδος καὶ τὴν ἡμέραν κοιμόταν. Ἐποῖ, ἡ ἀπουσία τοῦ ἀδελφοῦ του δὲ θὰ βάρανε πάνω του.

Ἦταν τώρα ἡ 22α Αὐγούστου, ἡμέραν Παρασκευῆ. Ἐκεῖνον τὸ πρῶτο, καθὼς ὁ Κολιν πῆγαινε στὸ Λούβρο, κάποιος τὸν πυροβόλησε ἀπὸ ἕνα παρὰθυρο.

Ὁ δολοφόνος ἦταν ὁ Μωρεβέλ, ποὺ εἶχε δεχτὴ πρόθυμα τὸ ρόλο γιὰ τὸν ὅποιο τὸν προώριζε ὁ βασιλεὺς.

Ἀλλὰ δὲ στάθηκε τυχερός. Πῆλινγε σοβαρὰ τὸν Κολιν, χωρὶς, ὅμως, νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Ἡ δολοφονικὴ αὐτὴ ἀπόπειρα προκαλέσε μεγάλη συγκίνησι στὸν Παρισίον, ποὺ, μὲ τὸν

ΤΟ ΓΝΩΣΤΟ ΣΑΣ «Βαρελάκι»

...ἡ ἠλεκτρικὴ σκούπα

HZ 4850
τῆς **ΦΙΛΙΠΣ**

ποὺ σκουπίζει, ξεσκονίζει,
ἀφαιρεῖ τὴν σκόνην
ἀπὸ παντοῦ
καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη!

ΔΡΧ. 2.500

Τὸ βαρελάκι εἶναι ἐλαφρὸ,
εὐκίνητο καὶ συνοδεύεται
ἀπὸ πολλὰ εὐχρηστά
ἐξαρτήματα

**Εὐκόλο, γρήγορο,
ξεκούραστο νοικοκυριὸ
μὲ ΟΙΚΙΑΚΕΣ ΣΥΣΚΕΥΕΣ
ΦΙΛΙΠΣ**

Τὸ όνειρο κάθε νοικοκυράς!

μῶντας νὰ ὑποταχθοῦν τὸ βασιλεῖα, τὴν ἀπέδιδαν στὸ δούκα τῆς Γκιζης, ποὺ ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τῶν καθολικῶν.

Ὁ Κάρολος ὁ 9ος προσπαθῆθηκε, ὅτι εἶχε λυπηθῇ πολὺ γιὰ τὴν ἀπόπειρα ἐναντίον ἐκείνου, ποὺ ἀποκαλοῦσε «πατέρα» του κι' ἔδωσε αὐστηρὲς διαταγὰς ν' ἀνακαλυφθῇ ὁ δολοφόνος. Ἀλλ' ἐκεῖνοι, στοὺς ὁποίους ἔδωσε τὶς διαταγὰς του, ἤξεραν πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ κάμουν τίποτα. Κι' ἄλλως τε, ὁ δολοφόνος βρισκόταν μέσα στὸ Λούβρο.

Ἡ ἐξέγερσι μεταξὺ τῶν οὐγγεῶν, μόλις ἐγίνε γνωστὴ ἡ ἀπόπειρα ἐναντίον τοῦ Κολιν, ἐφύγε στὸ κατακόρυφο. Κι' ἀπὸ τὸ μυαλὸ ὅλων πέρασε ἡ ἴδια σκέψις: ἔπρεπε νὰ ἐκδικηθοῦν.

Σχηματίσθηκαν αἰέτως ὁμάδες ἀπὸ νεαροὺς εὐπατριῶτες, ποὺ, ἀνεκασμένοι στὰ ἄλογά τους, σκόρπισαν στοὺς δρόμους γιὰ νὰ προκαλέσουν τὸ δούκα τῆς Γκιζης καὶ τοὺς ἀνθρώπους του. Οἱ ὁμάδες αὐτὲς φώναζαν:

— Θάνατος στοὺς δολοφόνους τοῦ νουάρκου!

— Θάνατος στοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Γκιζ!

Ὁ λαὸς τοῦ Παρισιῦ εἶχε παραινεῖται, στὴ μεγαλύτερη πλειοψηφία του, πιστὸς στὴν καθολικὴ θρησκεία. Παρασκολοῦντο, ὅσο, αὐτὲς τὶς ἐκδηλώσεις τῶν οὐγγεῶν χωρὶς ν' ἀντιδράσῃ.

Ἐπὶ κεφαλῇ μίας ἀπὸ τὶς ὁμάδες τῶν οὐγγεῶν εὐπατριδῶν, ποὺ ἦταν ἡ πιὸ προκλητικὴ ἀπὸ ὅλες, βρισκόταν ὁ Μπερνάρ ντὲ Μερζὺ. Δὲν εἶχε λόγους ν' ἀγαπᾷ τὸν Κολιν. Ἀλλ' ἡ ἐναντίον του ἀπόπειρα στρεφόμενος ἐναντίον τῆς πίστεως του. Κι' αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο.

Ἡ ὁμάδα αὕτη, στὴ στροφή ἑνὸς δρόμου, βρέθηκε στὸν δρόμον ὅμοιο ἀπὸ καμμιὰ δεκαπενταριά ἐφιππουσ καθολικοὺς εὐπατριῶτες, ποὺ μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς, μάλιστα, ἀνῆκαν στὴν ἀκολουθία τοῦ Γκιζ.

Ὁλοι περιέμεναν πὼς οἱ δύο ὁμάδες θαφρόντοσε σὲ ρῆξ. Ἀλλὰ δὲν ἐγίνε τίποτε. Οἱ καθολικοὶ ἐμείναν ἀπαθείς στὶς προκλητικὲς ἐκδηλώσεις τῶν οὐγγεῶν, σὰ νὰ μὴν τὶς ἀκούγαν. Ἰσως αὐτὲς ἦσαν οἱ διαταγὰς, ποὺ εἶχαν πάρει.

Ὁ εὐπατριδῆς, ποὺ ὡδηγοῦσε τὴν ὁμάδα τῶν καθολικῶν, προχώρησε ὡρακίως καὶ, βγάζοντας τὸ καπέλλο του, χαιρετήσε μετὰ εὐγένειαν τὸν Μπερνάρ.

— Καλημέρα, κύριε ντὲ Μερζὺ, τοῦ εἶπε. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ ἐπισκεφθῇ κατὰ τὸ ναυαρχο... Πὼς εἶναι... Ὁ δολοφόνος συνέληφθη!

Ὁ Μπερνάρ ἀναγνώρισε τὸν βορῶν ντὲ Βοντρέϊν.

Καὶ βέβαια ἐπισκεφθῇ κατὰ τὸ ναυαρχο, ἀπάντησε. Φαίνεται πὼς εἶναι βαρὺ πνηγμένος... Ὅσο γιὰ τὸ δολοφόνον, δὲν εἶναι ἐύκολο ν' ἀνακαλυφθῇ, γιὰτὶ βρισκεται σίγουρα μέσα στὸ Λούβρο.

Τὸ ὕψος τοῦ ἦταν προκλητικὸ, ἀλλ' οὔτε ὁ Βοντρέϊν, οὔτε ἐκεῖνον ποὺ τὸν συνοδεύουν, ἔκαμον πᾶς τὸ πρόσεξαν.

Οἱ εὐπατριῶτες, ποὺ ἀνῆκαν στὶς δύο ὁμάδες, ἦσαν γνωστοὶ μεταξὺ τους κι' ἀρχισαν νὰ συζητοῦν, χωρὶς καμμιὰ ἐκδηλώσει. Οἱ καθολικοὶ παραμένοντες κατὰ πιν γιὰ ν' ἀφίσουν τοὺς οὐγγεῖους νὰ περάσουν.

Μόνον ὁ Βοντρέϊν ἐξακολουθοῦσε ν' ἀσχολεῖται μὲ τὸν Μπερνάρ μετὰ τὴν συζήτησιν του. Ὅταν, τέλος, εἶδε, ὅτι οἱ συνοπφοὶ του εἶχαν ἀπομακρυνθῇ, ἔκαμε πὼς πρόσσε τὸ ὄνομα τοῦ συνομιλητοῦ του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΛΟΥΚΑΣ Η... «ΟΜΑΔΑΡΑ»

ΤΗΝ Κυριακή πούρχεται, Λουκά μου, μη το ξεχνάς, είπα ή κυρα-Μαριγώ στο σύζυγο, θάγαμε το γάμο του ανηψιού σου κι' είσαι κουμπάρος. Έδωσα από προχθές το μαύρο σου κουστούμι στο καθαριστήριο κι' αύριο θά το πάω. Σε θέλω στην πέννα, γιατί στην εκκλησία θάρρη καλός κόσμος. 'Ο Σπύρος κάλεσε από την Τράπεζα που δουλεύει από διευθυντή μέχρι προσωπάρχη. Θάρθουνε και φωτογράφοι. Θ' ανάψουν τόν κεντρικό πολυέλαιο. Ποιός τη χάρι σου!

Ο μπαρμπα-Λουκάς κύτταζε με περιεργό βλέμα τη γυναίκα του. Φαινότανε κάπως αινιγματικός.

— Ποικάν έρα θα γίνη το μυστήριο, Μαριγώ μου; ρώτησε. Κανονισάτε.

— Μα πάσες φορές θά στο πώ Λουκά μου; Βαρέθηκα πιά να στο λέω και να στο ξαναλέω από τόν περασμένο μήνα. 'Ο γάμος θά γίνη στίς τρεις με τέσσερις το απόγευμα.

— Και γιατί νά μη γίνη το θρά-δυ, Μαριγώ μου; Τι τούς πειράζει διπλάδι νά νυχτώση καμπόσο; Μπάς κι' έχουνε οι παπάδες δεξίωσι στην προεξέαι; Σε ρωτώ και ζητάω ά-πάντησι.

Η κυρα-Μαριγώ δυσφόρησε με την έπισηνη του συζύγου.

Με συγχωρείς, Λουκά μου, μά άρχισες έλέω να γίνεσαι άναυδος. Σοό το είπα χιλίες φορές. Το θράδυ θά γίνουσιν δυο-τρεις άλλοι γάμοι κι' οι παπάδες, όπως έ-πιβάλλει ό κανονισμός κρατάνε σεί-ρά. Βάλλο, λοιπόν, στο μυαλό σου και να είσαι έτοιμος την Κυριακή το απόγευμα.

Ο φανατικός δάδθηκε να συλλογίζεται, πώς στίς τρεις με τέσσερις το απόγευμα θά τέλεσε σχε-δόν το πρώτο χαρτάκι 'Ολυμπια-κού—'Ηρακλή στο γήπεδο του Νέου Φαλήρου κι' έτούτος θα έρισκόταν στην εκκλησία, για ν' ανταλλάξή τά στέφανα της Κικίτσας με τόν άν-ψιό του Σπύρο Γαρέφη.

Συφορά και μαυρίλα. Μωρέ κά-τι έπρεπε νά γίνη, ν' άκούση το-ύλάχιστον από το ραδιόφωνο το κρί-σιμο μάτε. Έδώ πέρα, λογαρίαζε, ή άμαδάρα θά τούς άφαιλόκη και θά τούς σφυροκοπήση όπως ό γύ-φτος χτυπάει το σφυρί στο άμύνη. Κι' έσύ, έσύ... άφάλτικα θά χάσης τόν θρίαμβο, άθ χάσης τούς έγγυ-ριμένους θολέδες του Γρηγοριάδη, τ' ασύλληπτα σου του Σιδέρη, Ντροπή σου, μωρέ...

Δυσόσο, όπως και νά λογαρία-ζε τά πράματα, ήτανε θέλοντας και μη ύποχρεωμένος να σταθή κουμ-πάρος του ανηψιού του, του λεβέν-τιού Σπύρου, που όρκιότανε και άυτός στ' όνομα του 'Ολυμπιακού και δέν άφηνε μήτε τίς προπονή-σεις.

Την έπομένη πήγε στην Τράπεζα ν' άνταμώση τόν ανηψιό του.

— Σπύρο μου, τοό είπα, την Κυ-ριακή θάγαμε άνωσθήποτε το γάμο. 'Ετσι δέν είναι;

Και βέβαια μπαρμπα θάχαμε μύ μυστήριο. Μά τί σοό συμβαίνει; Μά έλέπω σάν μωδιασμένο. 'Έχει γούστο να...

Μά είναι νά ρωτάς, μωρέ Σπύ-ρο, παιδί μου, γιατί είμαι μωδια-σιμένος; Και τί μάτε, Σπυράκη μου; Ξεχνάς το μάτε 'Ολυμπιακού—'Ηρακλή, ανήψιέ μου, στο Φάληρο;

— Ε, τί να γίνη, μπαρμπα-Λου-κά μου; 'Ας χάσωμε κι' ένα μάτε, τί νά γίνη; Έβώ πάμε γιά... κρέ-μασμα κι' έσύ λογαρίαζεις τη μπά-λα; Θά μάθωμε τ' άποτελέσματα το θράδυ στο ραδιόφωνο.

— Καλό κι' αυτό που μάς λές! Σε τ' άναμεταξύ όμως θά μάς παι-δεύη ή άγωνία, μωρέ Σπύρο; Το-ύλάχιστον νά μωραόναμε, παιδί μου, ν' άκούσωμε ραδιόφωνο το μαράζι μας δάττωε λέω λιγώτορο.

— Στην εκκλησία ραδιόφωνο; 'Αλλο κι' αυτό. Μά είναι δυνατόν, μπαρμπα-Λουκά μου, νά γίνουν τέ-τοια πράματα;

Ο φανατικός σά νά ντράτικε για την άσέβεια, χτύπησε φιλικά και έγκάρδια στην πλάτη τόν άν-ψιό του και καμώθηκε πώς ή κου-θέντα του ελπίζανε έτσι γι' άστέο.

Κι' έφθασε επί τέλους ή ημέρα του γάμου. Η κυρά Μαριγώ κι' ή κορούλα της ή Βασούλα φερόσανε τίς κολλήτερες τουαλέτες τους, ό μπαρμπα-Λουκάς τη μαύρη του κο-στομιά κι' ό βοηθός του ό άπα-ραίτητος Μιέγγουλας το μπλέ του κοστούμι. Στο προαύλιο του ναού

είδονε παλιούς φίλους και γνώρι-μους του γαμπρού και του ίδιου. Άνωτεροι και κατώτεροι ύπαλληλοι της Τράπεζης, παλαιοι φανατικοί μακαριτάσθδες όπως ό Πέτρος Ση-μακόας, ό Δήμος Κουτσούρης, ό Λεωνίδας ό Πεπονάς, ό Τάσος 'Α-νάργυρος κι' άλλοι. 'Ο μπαρμπα-Λουκάς τούς χαιρέτησε ένα-ένα με χειραψία.

— Για το χατήρι σου μπαρμπα-Λουκά, τοό είπαμε κι' οι τέσσερις μ' ένα στόμα, θά χάσωμε σήμερα το μάτε, το όποιον θρίαμβος για το κόκκινο-άσπρο.

Ο Πεπονάς κύτταζε κι' όλας το ρολόι του, τρεις και πέντε, και έίπε με λυπητερό παράπονο.

— Τώρα δά κατεβαίνει ή άμαδάρα στο γήπεδο... Χαλάει ό κόσμος... ξεροκοροτήματα, πανζουρλισμός, φου-σκοθαλασιά...

Οι άποδελιοποι συμφωνήσανε: — Τι δέν γίνη. Κοινωνική ύπο-χρέωσι.

Μπήκανε στην εκκλησία. Η Κικί-τσα πεντάμορφη με το χιοντό νυ-φικό της και τά λεμονάκια στο κα-στανό της κεφάλι, άφρομηλιά στον άνθό, φεργάδα με άσπρα πανιά,

Το τρανζίστορ... ό γάμος ΚΙ' Ο ΠΑΠΑ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ

φουντωμένο μωρωδάτο κρίνο. Δίπλα της ό γαμπρός, ό Σπύρος Γαρέφης έλαμπε σάν φεγγάρι από χαρά και συγκίνησι. 'Ο μπαρμπα-Λουκάς, τοό ίδιο συγκινημένος, στάθηκε σάν κουμπάρος στο πλευρό τους. Η κυ-ρα-Μαριγώ άρχισε κι' όλας να ρι-ριζ-νωρίς νά ακουπίζη τά δάκρυα από τά μάτια της με το μικρό μαν-τηλάκι της.

Κι' άρχισε το μυστήριο. 'Ο πα-πα-Γεράσιμος ψαλμωδούσε τίς αχε-τικές ευχές, ό διάκος δίπλα του καλονορχούσε. 'Ο μπαρμπα-Λουκάς πρός στιγμην έξέχασε και τόν 'Ο-λυμπιακό και τη μπάλλα, με την κα-τανυκτική ψαλμωδία, την άγισμένη άπόσφαρα του ναού, την συγκίνη-σι των φίλων και των γνωρίμων του γαμπρού.

Ξαφνικά τ' αυτό του πήρε κά-ποιο ηχο, ένα σιγανό μουρμουρη-τό όπως κάνει τ' άσπρο κομματάκι στα θοισαλάκια της παραλάας.

Γύρισε με τρόπο και κύτταζε το δίπλανό του. Ήτανε ό συνάδελφός του Πέτρος Σημακόας, μά δέν εί-ναι δυνατόν, σκέφτηκε, στην εκκλη-σία ραδιόφωνο! Τούγγεμε με τρόπο, τόν ρωτούσε σιωπηλά τί συμβαίνει.

Άγωνιούσε νά μάθω... 'Ο Σημακόας παράστανε με το αινιγματικό μούτρο του την αλυ-πητική Σφίγγα. Δυσόσο ήτανε φα-νερό πώς ό άνάστροφος και σχεδόν πνιγμένος ήχος ξεκινούσε από την τσέπη του. Σε μία στιγμή άκούσε κάπως γουργουρητό και τ' αυτό του πήρε τόν ψιθύρο. «Σε το έκοιστόν τρίτο λεπτό ό 'Ηρακλής προηγεί-ται με δυό-μυριά, Τσανουγκία...

Ό 'Ολυμπιακός έξασπυλεί σαρωτικές έπιθέσεις... Τούδρε σάν τρέλλα. Μήπως ήτανε παραίσθησι; Μήπως τόν ξεγελού-σε ή άκού του; Άρχισε νά νιώσθι τρεμουλά. Το πρόσωπό του γίνηκε κάτωχο σάν θειάφι. Τά χέρια του τρέμανε. Μήτε άκούγε, μήτε πρσέ-χε πιά την ψαλμωδία. Κι' έξύγανε ή στιγμή νά φορήση στο γαμπρό τόν άσραδώνα. 'Ο Σημακόας έξακο-λουθούσε νά παρασταίνη δίπλα του την αινιγματική μούδια.

Μιά στιγμή ούλα ό μπαρμπα-Λου-κάς έκανε δυό έθματα πίσω, στά-θηκε στα πλευρά του Σημακόου. 'Ε, δέν ήτανε παραίσθησι, μήτε τόν ξεγελούσαν ή άκού του. 'Ο Σημα-κόας κράταγε κι' είχαν άνοιχτό ένα μικροσκοπικό τρανζίστορ στην τσέ-πη του για ν' άκούη το μάτε που γίνοντανε τιτανομαχία στο Φάληρο.

— Βάλτο, μωρέ, λιγάκι δυνατά-τερα, ψιθύρισε στ' αυτό του φίλου του, για ν' άκούσω. Μωυρ'ται ζα-λάδα, έρε Σημακέ. Λυπήσο με!

Ο Σημακόας πού άντελήφθη την ταραχή του, δυνάμωσε λιγάκι το τρανζίστορ, που κρατούσε στην τσέ-πη του.

Ο μπαρμπα-Λουκάς άρρώσε νά ξεχωρίζη πιά καθαρά τη φωνή του σπήκερ που θρυγιότανε σάν λιοντά-

ρι και μέρδευε τά λόγια του, για νά προλάβη τη γρηγοράδα του μάτε: —'Ο 'Ολυμπιακός σαρώνει τούς άντιπάλους... πετυχαίνει το πρώτο γκολ με τόν Γρηγοριάδη...

Την ίδια στιγμή ό παπα-Γεράσι-μος γύρισε με θυμό, κύτταζε άυ-στηρά κι' έπιτιμητικά τόν Σημακόο και το μπαρμπα-Λουκά και έίπε: — Θά παρακαλέσω αυτόνε που έφερε στην εκκλησία το τρανζίστορ να σεβασθή το Άγιον Μυστήριο, νά το κλείσει ή νά βγίη από δρόμο για ν' άκούη καλύτερα. Είπα κι' ελάλησα...

Ο Σημακόας κέρωσε και σάν νά τόν κατέπνιξε ή γή από τη ντροπή του. Οι προσκαλεσμένοι, άντρες, γυ-ναίκες τόν κυττάγανε με άπορία και περιέργεια. 'Ακόμα κι' ό γαμπρός γύρισε κι' είδε με κατάπληξη το μπαρμπα-Λουκά σάν τά τούκανε πα-ρατήρησι.

Ο Σημακόας έκλεισε άμέσως το κουμπι του μικροσκοπικού τρανζί-στορ κι' έπαήλθεν ή τάξις. Μήτε γάμος, μήτε ζημία που λέει ό λαός. 'Ο παπα-Γεράσιμος συνέχισε το μυσ-τήριο.

Μ' από τη στιγμή έτούτη ό μπαρ-μπα-Λουκάς δέ μπορούσε νά σταθή μήτε λεπτό. Καθότανε σέ άναμένα κάρδουνα. 'Ο ίδιώτας μούσκεψε το μέτωπό του, χλώμισε, κινδύνευε νά λιποθυμήση. Τοό ίδιο κι' από δίπλα του ό Σημακόας κι' οι ρέστοι φα-νατικοί. Τα λεπτά περιούσαν με κα-ταθλιπτική άργονορία. Κάθε λεπτό κι' ένας χρόνος. Σε τά μάτια του μπαρμπα-Λουκά λουλουδίκανε σπιές, χρυσά άστράκια, πεταλούδες.

Θά ήτανε άδύνατο πιά ν' άνθέηη τη φρικτή δοκιμασία. Φανταζότανε σμφορά της άμείδος παρ' όλο που πέτυχε το πρώτο γκολ.

Οι θεοσολονικοί κάνουνε κάποτε-κάποτε τέτοιες λαχτάρες. Μά έπρε-πε λοιπόν άνωσθήποτε νά μάθω, κι' έτσι χωρίς νά μιλήση σέ κανένα, τραθήχηκε σιγά-σιγά και γλυστρών-τας σάν σκιά βγήκεν από την εκ-κλησία. Τόν άκολουθούσε άμέσως ό Σημακόας που μωμπετε τί τρέχει. 'Ο μπαρμπα-Λουκάς θά πήγαινε σί-γουρα στο άντικρυνό καφεείο στην όδον 'Επταήρου ν' άκούση την πε-ριγραφή του μάτε 'Ολυμπιακού—'Η-ρακλή από το ραδιόφωνο. 'Εκεί μα-ζεύοντανε όλοι τ' άπόγευμα της Κυ-ριακής, όσοι δέν είχανε δουλειά τόν καιρό και την τσέπη τους νά κατε-βούνε στο Φάληρο. Σε δυό λεπτά πήρσαν τόν ίδιο δρόμο ό Κουτσού-ρης, ό Πεπονάς και δυό-τρεις άλ-λοι. 'Ο παπα-Γεράσιμος που δέν πρόέβλε στην άρχη την κανονική ά-ποχώρησι του μπαρμπα-Λουκά και τών άλλων, γύρισε μιά στιγμή και ρώτησε.

— 'Ο κουμπάρος, ποό είναι ό κουμπάρος; Άνταλλάξή τους άρ-σάδωνες... 'Αλλο κι' αυτό... Μά ποό πήγε τέλος πάντων ό ελλογι-μένος;

Η κυρα-Μαριγώ κύτταζε έμβρόν-τητη γύρω-γύρω, άνάμεσα στον κό-σμο ν' άνακαλύψη τόν σύζυγο. Τά χέρια της τρέμανε από άδημονία και άγανάκτησι. Έσφίξε το χέρι της κόρης της, τά μάτια της θου-ρώσανε, παιδεύοντανε από λαχτάρα και σύγκρυσ. Τοό ίδιο κι' ή Βασού-λα κοντά της.

Ο παπα-Γεράσιμος έπανέλασε με ύπόκωφη όργισμένη φωνή: — Μά ποό είναι επιτέλους ό κουμ-πάρος; Θά διακόψω το μυστήριο κι' ή έξύση θά τόν έσάρη. Είναι ά-μάρτυρα...

Δυό-τρεις σπιτικοί γνώριμοι κι-νήσανε νά θρύνε το μπαρμπα-Λου-κά. Το μυστήριο στ' άναμεταξύ διε-κόπη. 'Η Κικίτσα στα χιονισμένα της πέπλα σάν άγγελος, έκλαιγε με πνιγμένα άναφυλλήτα, ό γαμ-πρός κύτταγε πέρα δώδε σάν λαδω-μένο ζαρκαδι. Άν δέν ντρεπότανε θάκλαιγε κι' αυτός.

— Μά ποό πήγε ό κουμπάρος; ρωτάγανε όλοι. Μήπως άρρώστησε; Μήπως λιποθύμησε;

Ο παπα-Γεράσιμος έίπε με άυστη-ρό και άμείλικτο ύφος: — Θά περιμένω δυό-τρία λεπτά κι' άν δέν φανή ό κουμπάρος, ό' άποσυρθώ και το κρίμα στο λαϊμό σας...

Ξαφνικά μπήκε λαχανιασμένο κά-ποιο παιδί κι' έίπε φωναχτά: — 'Ο κουμπάρος, ό μπαρμπα-Λου-κάς άκούει το μάτε τόν 'Ολυμπια-κού—'Ηρακλή στο ραδιόφωνο του καφεείου... Θάρρη άμέσως...

Ο παπα-Γεράσιμος φρύσας. Τά κοκκινόχρυσά γένεια του κουνήν-τανε πέρα-δωδε σάν νά φυσούσε ά-γέρας.

Άκούει το μάτε στο ραδιόφω-νο; Μνησθήτε μου Κύριε όταν έρής έν τη βασιλεία σου!... Συγχωρήσε, Κύριε, την άμαρτία της μπάλας... 'Ιλασθήτι, Κύριε, τόν τυφλό φανα-τισμό... Καί τώρα τί θά γίνη, Χρι-στισανί μου; ρώτησε. Θά περιμένω νά τελειώση το μάτε ή τουλάχιστο το πρώτο ήμίχρονο;

Και πρός γενική κατάπληξι ά-νάσυρε από το παπάκι του ράσου του το ρολόι του και έίπε: — Σε όχτώ άκρίδες λεπτά θά τελειώση το πρώτο χαρτάκι!

Ο φανατικός με την έκπληκτική ά-κρίδεια της χρονιοτήτρεως κι' έ-νας από δαύτους, ψιθύρισε: — 'Ο παπα-Γεράσιμος, που είναι χρυσός και άγιος άνθρώπος, άνα-παίει τά σπέρ και τόν άθλητισμό και δοξάζει τη μπάλλα, όταν την παίζουν μυαλωμένα, συνεδιστά και ήσυχα. Οι καλοί Χριστιανοί, λέει, δέν άμωρατάνου, όταν ψυχαγωγού-νται με τόν παλλήκαρισμό άθλητισμό και το μάτε.

Η κυρα-Μαριγώ πληρώσανε στ' ά-ναμεταξύ τόν παπα-Γεράσιμο και τοό μίλησε ψιθύριστά, κυρα-Μαριγώ. — Καλά, καλά, κυρα-Μαριγώ. Θά τόν συγχωρέσω, άν ξανάρθή ά-μέσως, κι' άλλιως νά σεβέσαι πε-ρισσότερο την εκκλησία, παλιός έ-νοριτης!

— Είναι ή άδωά άδυναμία του, πάτερ μου, δικαιολογήθηκε με συ-ντηρή ή γυναίκα. 'Ο Μεγαλόδυνα-μος και πολυέσπασχος θά τόν έ-λεση, είναι ήθικός και τίμιος άν-θρώπος. Λυπάμαι και συμπαθάνε τόν πλυσίον του. Βουρκώνουν τά μάτια του, όταν άκούη το Εύαγγέλιο.

Έπάνω στην ώρα φάνηκε στο νάρθηκα ό μπαρμπα-Λουκάς. Έλαμ-πε σάν γεμάτο φεγγάρι. Γελούσανε και τ' ατίατα του. Πλησίασε και ζή-τησε τοπεινό συγχώρησι.

— Τώρα που ίσοφάρισε, σεβασμι-ώτατε, πρόσδεσε, κυττάζοντας θαρ-ρεπά τόν παπα-Γεράσιμο, ή καρδιά μου ξαναπήρε στη θέσι της. Στο δεύτερο χαρτάκι σίγουρα θ' άλυνί-σουνε...

Ο παπα-Γεράσιμος χαμογέλασε με άγγελική συγκοταδέσαι: — 'Αμάρτησε παιδί μου κι' ό Θεός δέ θά στο συγχωρέση... — Θά μού το συγχωρέση, γιατί μου, πρόσδεσε ό φανατικός, εκεί κι' ό Θεός μιά προαίρεση μού λέει πώς είναι μαζί μας, δηλαδή με την άμαδάρα μας κι' έλεείται τούς φίλους της.

Ο γαμπρός δέν άγριοκύτταζε, μά ή Κικίτσα, κάτω από τά χιονισμέ-να της πέπλα του χαμογέλασε κι' ή καρδιά του λουλουδίκανε σάν περι-βάλλι. «Σε το δεύτερο χαρτάκι» συλ-λογισθηκε και πήρε τά δοχτελλίδια στα χέρια του...

Το μυστήριο, λοιπόν, συνεχίσθη-κε μέχρι το τέλος, πέντε λεπτά προ-τού νά σφυρίξη ό ρέφερης τόν τερ-ματισμό τού κρησίου μάτε.

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

Βασίλισσα Έλισάβετ: «Ο Φίλιππος κι' έγώ...»

Η πείρα μιάς έκαίλισσας

Μόλις συμπληρώθηκαν δεκαπέν-τε χρόνια από τούς γάμους της βασίλισσας Έλισάβετ με το Φι-λίππο, δεκαπέντε χρόνια από ένα γκρίζο πρωινό του Νοεμβρίου του 1947.

Και, πρην μερικές μέρες, ή βα-σίλισσα, έυπνώντας, βρήκε πλάι της ένα μπουκέτο κόκκινα γαρύ-φαλλα. Κάθε χρόνο, στην έπέ-τειο τών γάμων τους, ό Φίλιππος της προσφέρει τ' άγαπημένα της λουλούδια.

Η βασίλισσα δέν κρύβει κα-θόλου την εύτυχία της με το σύ-ζυγό της και δέ διατάζει ν' ά-ποκαλύψη μερικά από τά μυστι-κά του εύτυχισμένου αυτού γά-μου.

— 'Ο Φίλιππος έχει πολύ ά-νεξάρτητο χαρακτήρα, γι' αυτό προσαρμώστηκα άμέσως σ' αυτή την πραγματικότητα. Δέν ήθελα με κανένα τρόπο να έχω το αί-μα μου... Τίποτα δέν είναι χει-ρότερο από δυό παντρεμένους, που είναι διαρκώς μαζί. Αυτό ό-πωσδήποτε, με την πάροδο μά-λιστας του χρόνου, θά δημιουργή-ση μιά άτμοσφαιρα άνίας. Από καιρό σε καιρό, ένας μικρός χω-ρισμός, ένα ταξίδοκι, οι χωριστές πράξεις του συζύγου, χρειάζονται.

Σίγουρα, μιά έξυπνη γυναίκα δέν πρέπει νά φέρη έμπόδια στα μι-κρά αυτά διαλείμματα. Για το Φίλιππο, το δυσκολώτερο άπ' όλα, ήτανε οι έπίσημες τελετές. 'Όσο μπορώ, τά φέρνω έτσι, ώστε νά τις άποφεύγη... Κατάλαβα πο-λύ γρήγορα, ότι είναι μάταιο νά προσπαθή μιά γυναίκα ν' αλλάξη το χαρακτήρα του άνδρα της. Το μόνο που της μένει νά κάνει, εί-ναι νά προσαρμωστή σ' αυτόν.

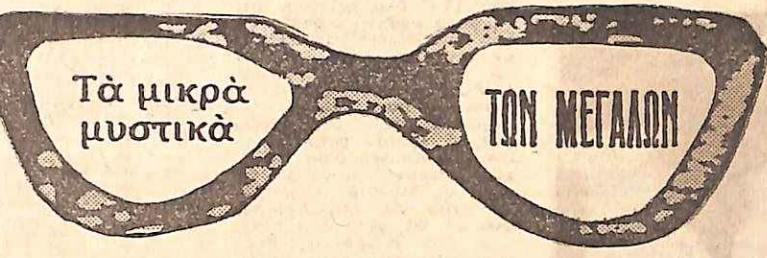
Λόγια σοφά μιάς βασίλισσας που θά μπορούσε, άν ήθελε, ν' άποκαλύψη άλλο ένα μυστικό: —'Οτι ό Φίλιππος έχει πολύ δύ-σκολο χαρακτήρα...

Ο Μακμίλλαν διαμαρτύρεται

Ο πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας, Μακμίλλαν, φυσάει, ξεφουσαίει, πονοκεφαλαίει, κι' αύ-τό χωρίς νά φταιί σε τίποτα.

Άφορηί είναι ή πολύκροτη ύ-πόθεσι του ύπαλλήλου του Ναυα-χείου Βάσσλ, που συνελήθη και καταδικάστηκε άς κατάρκοπος...

Ποτέ ίσως στην ιστορία της 'Αγγλίας δέν έξοπασε ένα τέτοιο σκανδαλό, γιατί ό Βάσσλ — με

(Το Διεθνές κούς-κούς)

το πολύ γλυκό χαμόγελο και τούς έξελητημένους τρόπους — είχε σθενώτατο σύνδεσμο με μερικές από τίς μεγαλύτερες προσωπι-κότητες του 'Ηνωμένου Βασιλείου.

Και ό άτυχής Μακμίλλαν δέ-χεται σήμερα τά πύρινα και δη-λητηριάδη βέλη της αντιπολιτεύ-σεως και του Τύπου, για την ή-θική αυτή άσυναρτησία.

— Βέβαια, ό πρωθυπουργός μιάς χώρας είναι υπεύθυνος για

Μακμίλλαν: «Έχω πονοκέφαλο...»

βασικά πολιτικά θέματα, έξομο-λογήθηκε ό Άγγλος πρωθυπουρ-γός. Άλλά, από το σημείο αύ-τό, μέχρι τίς κατηγορίες έπειδή δέν ήθελε τίς σχέσεις ενός κατω-τάτου ύπαλλήλου του Ναυα-χείου, ύπάρχει μιά πολύ μεγά-λη άπόσταση...

Και ό Μακμίλλαν έχει δικίο και άδικο. Δίκιο γιατί οι έπιθέ-σεις έναντίον του είναι σίγουρα υπερβολικές. Άλλά και άδικο, γιατί ή θλίβεση αυτή ύπόθεσι δέν είναι περιωρισμένης σημασίας, άλλα έξασκέπασε μιά τρομερή πληγή...

Κα Βίλλυ Μπράντ: «Πρην άπ' όλα το στίπι μου...»

δοική το χαμόγελό της, για νά προσθέση: — Άν θέλετε νά μάθετε κα-τά πόσο πέτυχα, ρωτήστε τόν ί-διο τόν άντρα μου...

Μιά έυνοχη κοπέλλα μ' έξυπνάδα

Πράσινα μάτια, πονέζυπνο πρόσωπο, με σοφές άναλογίες, λαμπρό χαμόγελο, μακρείες γε-μάτες γάμπες, σώμα με ύπέροχες καμπύλες, ή Κατερίνα Λάντερς, που άντιπροσώπευσε την 'Ολλαν-δία, είχε όλα τά προσόντα, για νά κατακτήση τόν τίτλο της Μίς Κόσμος.

Άλλά ή χαριτωμένη Κατερίνα, κόρη ενός διευθυντού αεροπορικής

— Μου άρέσουν πολύ τά έγ-γλέζικα τσιγάρα, έξομολογήθηκε χαμογελώντας ή κ. Μπράντ, σά νά ήθελε μ' αυτό τόν τρόπο νά κάνη μιά φιλοφρόνησι στους και-νούργιους της φίλους.

Μόνο τά έγγλέζικα τσιγά-ρα; της ψιθύρισαν οι φίλοι της.

— Όχι, και τά έγγλέζικα δια-μερίσματα, που τά βρόσχω πο-λύ καλοβαλμένα, άπάντησε χα-μογελώντας άκόμα περισσότερο ή κ. Μπράντ.

Άλλά το μυστικό της είναι ένα — ένα μεγάλο μυστικό, που έξομολογήθηκε χωρίς πιά νά χα-μογελάη ή κ. Μπράντ:

— Όλο μου το πρόβλημα εί-ναι νά συνδυάσω τη ζωή του άν-δρα μου ως πολιτικού σ' ένα από τά πιο νευραλγικά σημεία του κόσμου, με την οικγενειακή μας ζωή, δεδομένου, ότι έχουμε και δυό παιδιά... 'Ομολογώ πώς πέ-ρσας δύσκολες στιγμές, και πολ-λές φορές βρέθηκα μπροστά σέ άδιέξοδο. Εύτυχώς, ένιωσα άμέ-σως μετά το γάμο μου, ότι ό άντρας μου, σάν πολιτικός, είχε άνάγκη από δυό πράγματα: 'Ε-πρεπε νά τόν βοηθήσω στην καρ-ριέρα του, άλλα και νά του έξο-σφολίσω μιά χαρούμενη και ή-συχη οικγενειακή ζωή... Βέβαια και τά δυό δέν είναι πολύ εύκο-λο νά συνδυασθούν, όταν μάλιστα ζής στο Δυτικό Βερολίνο...

Και ή κ. Βίλλυ Μπράντ ξανα-

έταιρείας, διέθετε και μιά προ-σωπικότητα όχι κοινή και μιά έ-ξυπνάδα πολύ πάνω από το μέ-τρο.

Από το διάσημο κομικό Μπόμπ Χόπ μέχρη την κ. Άρμπτρονγκ-Τζόνς, όλα τά μέλη της κριτικής έπιτροπής, άλλα και το κοινό, δέν έκρυψαν το θαυμασμό τους για την καινούργια «βασίλισσα» της όμορφιάς. Στο «Λυσέειο» του Λονδίνου, πρην από την έκλογή, είχε δημιουργηθή μιά άτμοσφαι-ρα ίπποδρομίου, γιατί ό περίορι-μος 'Ιρλανδός μπουκμίκερ Τζέις Χόνεσπ δέχονταν στοιχήματα για την τύχη τών υποψηφίων...

Και ή Κατερίνα, ύπεροχο φα-βορί, έρχότανε πρώτη, με δέκα πρός ένα, άν και συχνά τά φα-βορί την παθαίνουν από ένα ξα-φνικό σουτσαίντερο.

Άλλά, αυτή τη φορά, το φα-βορί ήτανε αληθινό, περσιότατο ά-νετα, άσπασε το βασίλικο στέμ-μα και άκού φωτογραφήθηκε άπ' όλα τίς πλευρές, πήγε ήσυχα-ή-συχα νά κοιμηθ, άσού έξομολο-γήθηκε στους φίλους της τά σχέ-διά της:

— Κέοδισα τόν τίτλο, γιατί ήμουνα ή καλύτερη από τίς ύπο-ψηφίες, άλλα υπάρχουν σπών κό-σμο χιλιάδες κοπέλλες, ώραιότε-ρες από μένα. Για μένα ό τίτλος θά μού είναι πολύ κοήσιμος, για νά γίνω μωκανέσ στην πατρίδα μου, όπως πάντα όνειρεύομαι...

Ο έφορδανιστικός μου Χάινς με περιμένει, για νά τόν βοηθήσω στο γκαράζ, που διευδύνει...

Άλλά το μεγάλο μυστικό της καινούργιας «βασίλισσας» είναι, ότι τίς πρότειναν μεγάλη ποσά, για διαφημίσεις στα τέσσερα σημεία που όρίζονται, όταν ένας έυνο-δης, ότι ή προσωπή «Μίς Κόσμος» κέο-δισε δόρα και χρηματα, άλλα έ-χασε τόν άσσορδανιστικό της, άσυνήθεια... Άνάμεσα στην έφημε-ρη δόρα και στον άσσορδανιστι-κό, δέ έπίστασε ούτε στιγμή.

Εύτυχισμένη Χάινς!...

Ο Έφίλεν Μ

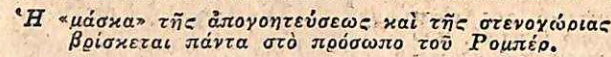
Κατερίνα Λάντερς: «Με έξέλεξαν Μίς Κόσμος».

έταιρείας, διέθετε και μιά προ-σωπικότητα όχι κοινή και μιά έ-ξυπνάδα πολύ πάνω από το μέ-τρο.

Από το διάσημο κομικό Μπόμπ Χόπ μέχρη την κ. Άρμπτρονγκ-Τζόνς, όλα τά μέλη της κριτικής έπιτροπής, άλλα και το κοινό, δέν έκρυψαν το θαυμασμό τους για την καινούργια «βασίλισσα» της όμορφιάς. Στο «Λυσέειο» του Λονδίνου, πρην από την έκλογή, είχε δημιουργηθή μιά άτμοσφαι-ρα ίπποδρομίου, γιατί ό περίορι-μος 'Ιρλανδός μπουκμίκερ Τζέις Χόνεσπ δέχονταν στοιχήματα για την τύχη τών υποψηφίων...

Και ή Κατερίνα, ύπεροχο φα-βορί, έρχότανε πρώτη, με δέκα πρός ένα, άν και συχνά τά φα-βορί την παθαίνουν από ένα ξα-φνικό σουτσαίντερο.

Άλλά, αυτή τη φορά, το φα-βορί ήτανε αληθινό, περσιότατο ά-νετα, άσπασε το βασίλικο στέμ-μα και άκού φωτογραφήθηκε άπ' όλα τίς πλευρές, πήγε ήσυχα-ή-συχα νά κοιμηθ, άσού έξομολο-γήθηκε στους φίλους της τά σχέ-διά της:

Δίψη ώρα με τὸ μεγάλο καλλιτέχνη τοῦ γαλλι-
κοῦ κινηματογράφου.

Ἡ ἀποκάλιψη αὐτῆ τοῦ
Ρομπέρ μᾶς φέρνει ξαφνι-

Μ. ΑΡΝΤΕΛ μως προηγούμενως να τε-

— Νὰ Γιαννάκη μιὰ δουλειά, πὺν ἀφίνει περισσό-
τερα μόνον ἀπὸ τὴ δουλειά σου!

Ἡ Λολλομπρίτζιντα στήν
«Ὁμορφιά τῆς Ἰππόλυτης»

υλειά, που αφήνει περισσό-

ας του. Το φιλμ θα γυριστή
έξ ολοκλήρου στη Γαλλία,
δεν αποκλείεται όμως να γί-
νη τελικά μια παραγωγή
γαλλο-αμερικανικής συνεργα-
σίας και στον οικονομικό το-
μέα, γιατί ο Ραούλ Λεβύ
επιμένει να διαθέσει μεγάλα
κεφάλαια, για να γυρίσει
ένα έργο, που θα μείνη
σταθμός στην ιστορία του
κινηματογράφου.

σπαρξήσεις, γραφειοκρατία, ασ-
ταθέρη κριτικός, κάνουν οί-
σσημες σπάρτες στην αρχή
της καριέρας τους, για να
κάνουν τον κόσμο και προ-
παντός τους παραγωγούς του
κινηματογράφου να τις προ-
σέξουν. Δεν είναι ο πιο έξυ-
πνος τρόπος, που όμως μπο-
ρούσε να έρθει η Τζίνα στέ-
37 χρόνια της, για ν' άνα-
κήσει τη χαμένη δημοτικότητα
τά της».

★ Η Μελίνα Μερκούρη και ο Ζύλ Ντασές δήλωσαν στο Λονδίνο πώς πήραν την απόφαση να παντρευτούν μετά το γύρισμα του φιλμ «Τα πέντε κομμάτια της Μαρίας». Ο Ντασές είπε πως έλπιζε μέγας τόνος.

A caricature of a man with a large, pointed nose, wearing a suit and tie, looking upwards and to the left. The drawing is in a simple, stylized manner with bold lines and flat colors.

δρόμος», που σκηνοθέτησε ο
Γιάν Νταϊφάς πάνω σε σε-
νάριο του Ν. Καζαντζή, εί-
ναι έτοιμο για προβολή.

Βαί τι περίεργα...

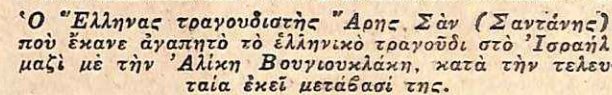
★ Καὶ ὁ Ἰταλὸς παρὰ-
γωγὸς Βεντουρίνι, ἐξεδήλωσε
τὴν πρόθεσίν του νὰ γυρίσῃ
τὴν ἀνοιξίαν στὴν Ἑλλάδα μὲ
ἄλλη σάτιρα, μὲ συμμετοχὴ
γνωστῶν Ἰταλῶν ἡθοποιῶν.

ΙΣ. Καρούσος, ο Λυκ. Καλ-
λέρης, η Μίρκα Καλαντζο-
πούλου, η Άθηνά Μιχαηλι-
δου και ο Βαγγέλης Σειλη-
νός.
Ο ΦΑΚΟΣ

A black and white illustration of a young boy with short hair, looking out of a window. Outside the window, a car is visible, and a person is sitting in the driver's seat. The scene is set at night, with a dark sky and a light source, possibly a moon or a street lamp, visible in the background.

...θροναί! Αὐτὸν καὶ δὴν ἔσ...

Πικάντικο ρεπορτάζ

★ Τα άθηναικά θέατρα, κάπως πρόωρα, λόγω κυρίως του μεγάλου συναγωνισμού, που έλάττωσε την κίνησή τους, αρχίζουν να αλλάζουν όψη.

Πρώτο το «Κεντρικόν», που παίζει τώρα τη φάρσα του Καλομετι «Κορίτσια στον φάρσο».

Χαρακτηριστικό είναι ότι στο έργο, που παρουσιάζονται στη σκηνή τρεις άρσενοι, σαν βασικά πρόσωπα.

πα, λαμβάνει μέρος και μία πραγματική αεροπορικός, η "Εφη Ροδίτη", που έχει υπηρετήσει δυο χρόνια στην «Όλυμπιακή αεροπορία», πριν πάρη άδεια ήθοποιού.

★ Ο "Άγγελος Γριμάνης" με τη νέα παρτεναιρ του, «Αλέ Μελέα Φαρίνα», έτοιμάεται για μία μεγάλη περιδεία στο εξωτερικό.

★ Η Μπέττα Κυριακίδου.

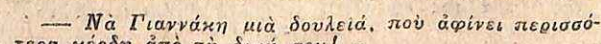
★ Μετά το «Κεντρικό», άλασαν επίσης έργα, το «Νέο Θέατρο», που παίζει τώρα την κωμωδία του Πιραντέλλο «Όλα σε καλόν» και το θέατρο του Νέου, που παίζει την έκτακτη σύμπραξη της Μαίρης Αρώνη το γνωστό έργο του Όσκαρ Ουάιλντ «Η εντάγεια της λαϊκής Γούντερμυρ».

Νέο Έργο ετοιμάζει επίσης ο θάσος «Ηλιόπουλος - Φωτόπουλος» στο θέατρο «Βεάκη», την καινούργια κωμόδια των κ.κ. Παλαμά - Ποιεντέρη «Εμίρης και κακοποίηση».

★ Μοναδική εξαίρεση, εξ
 άλλου, παρουσιάζει το έργο
 της κ. Καρυστινάκη «Τα παι-
 διά μας οι κέρβεροι», που
 εξακολουθεί να παίζεται α-
 πό το καλοκαίρι.

★ Η μικρούλα σπάρ του Ισπανικού κινηματογράφου Μαριόλ, που έχει φέρει στο δρόμο κόσμο, θεωρείται σαν ένα απλό καλλιτεχνικό φαινόμενο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ПАТ КЕНЕНТУ

— Βρὲ τί περίεργοι ἄνθρωποι! Δὲς καὶ δὲν ἐ-
νάβιδεν ζωγράφο νὰ ζωγραφίξῃ!...

Τὸ καλλιτεχνικὸ

ΑΘΗΝΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΤΟ ΚΟΥΙΝΤΕΤΤΟ "ΟΛΥΜΠΙΑ"

Τά... πεντάδευμα τοῦ Βέλλα

Θα σας παρουσιάσουμε σήμερα, ένα ιδιαίτερο φωνητικό συγκρότημα, μοναδικό στο είδος του, για την Ελλάδα, τουλάχιστον.

Πρόκειται για το κουιντέτο «Ολύμπια», που ξεπήδησε μέσα σ' ένα χρόνο, από τα νέα ταλέντα της σχολής τραγουδιού του μαέστρου Βέλλα.

Είναι πέντε συμπαθητικά και χαριτωμένα κορίτσια, στην ίδια περίπου ηλικία — κανένα δεν ξεπερνά τα είκοσι χρόνια — πέντε αδέλφια τα ταλέντα, με άραο τέμπρο φωνής, που κατάφεραν με την επιμέλειά τους, να αποτελέσουν ένα αμομονικό σύνολο, που πολύ σύντομα θα δρέψη δάφνες, όχι μόνο εδώ, αλλά και έξω από τα σύνορα της Ελλάδος.

Σας τις παρουσιάζουμε, κατά σειρά, όπως τις βλέπετε στη φωτογραφία μας.

Η Μιμή Νίνι, 19 χρόνων, είναι Ροδίτισσα. Έκτος από το γυμνάσιο που τελείωσε φέτος, είναι και μουσικά καταρτισμένη. Πάίζει πολύ καλά ακορντεόν και λίγο πιάνο. Έχει τύπο αθλητικό, δικαιολογημένα, άλλωστε, γιατί επί τρία χρόνια ήταν πρωταθλήτρια στα αγωνίσματα στίβου, στους σχολικούς αγώνες της Ρόδου. Λατρεύει επίσης τη βόλεϊ, και έχει διακριθεί πολλές φορές σε κολυμβητικούς αγώνες. Από πολύ μικρή τραγουδούσε και πίστεψε πως μία μέρα θα πετύχον στο είδος αυτό.

Η Λίτσα Άγγελουπούλου, τύπος μελαγχολικός, τσιγγάνος, είναι γεννημα και θρέμμα του Πειραιά. Από μικρή είχε πάθος με το θέατρο και γι' αυτό σήμερα, στα 20 χρόνια της, είναι τελειόφοιτος δραματικής σχολής. Έχει μεγάλη αγάπη στο ποδόσφαιρο και, μολοντί Πειραιώτισσα, είναι φανατική θαυμαστρία του «Παναθηναϊκού»!

Η Τόνια Κοντομήτρου, είναι Αθηναία, απόφοιτος γυμνασίου και η μόνη της πεντάδας, που είχε ασχοληθεί με το τραγούδι προηγουμένως και είχε εμφανισθεί σε σολιστ. Σ' αρκετά κέντρα, με αξιόλογη επιτυχία.

Είναι πολύ ρωμαντικός τύπος και της αρέσει η μοναξιά και η θάλασσα.

Η Μπέττυ Λίτσα, το βαρύ πυροβολικό της πεντάδας, είναι 18 χρόνων και τελειώνει φέτος το γυμνάσιο. Το όνειρό της, όμως, ήταν πάντα να γίνει μία μέρα τραγουδίστρια. Γι' αυτό, σχεδόν κάθε βράδυ, παρακολουθούσε με πολύ ενδιαφέρον, στην «Αίγλη» του Ζαμπέλου, όλες τις μικρές και μεγάλες βεντέτες, που περνούσαν από το παλκοσένικο. Έκεί τη γνώρισε για πρώτη φορά ο μαέστρος Βέλλας και την έπεισε ν' αρχίσει μαθήματα στη σχολή του. Έχει αδυναμία στο ακουστικό κίνητο και της αρέσει να σωφάρη.

Η Γαγώ Γαμπάλη μόλις 17 χρόνων, είναι η πιο μικρή απ' όλες. Βέρα χωριστοπούλα, με ελληνική καταγωγή, κατάγεται από το Μενίδι, όπου και τελειώνει φέτος το γυμνάσιο. Είχε από πολύ μικρή ιδιαίτερη αδυναμία στην Ιππασία και

Τὸ κουιντέτο «Ολύμπια» σὲ μιὰ ὀραία εμφάνισί του.

μπορεί να θεωρηθῇ σὰ μιὰ ἀπὸ τὶς νεώτερες Ἑλληνίδες ἀμαζόνες.

★

Είχαμε την ευκαιρία να γνωρίσουμε και τις πέντε επίδοξες βεντέτες από τα πρώτα τους βήματα στη σχολή τους. Και σε μία στιγμή, που είχαν φύγει, είπαμε στο μαέστρο τους:

— Αυτές οι κοπέλλες μπορούν να διαπρέψουν σ' αυτό το σύνολο, έτσι όπως είναι όλες στο ίδιο ανάστημα. Φροντίστε να δὲν ἀνταρτίσουν οἱ φωνές τους και κάνε μία πρωτοτυπία. Θὰ κάνη πολλὴ ἐντύπωσι.

Ο Βέλλας, αυτό ακριβώς περίμενε ν' ἀκούσῃ, γιατί τὸ εἶχε κι' ὅλας μέσα στο μυαλό του ἀπὸ καιρό. Ἀλλωστε, στὸ κεφάλαιο αὐτοῦ μπορεί νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ἔχει μεγαλύτερη πείρα ἀπὸ κάθε ἄλλον, ἀφοῦ οἱ μεγαλύτερες βεντέτες, που διέπρεψαν και διαπρέπουν σήμερα, πέρασαν στὰ πρώτα τους βήματα ἀπὸ τὰ χέρια του.

Έτσι, ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, ἄρχισε ἐντατικές δοκιμές. Δουλεῖα δύσκολη, βέβαια, που ὅπως ὁμολογεῖ και ὁ ἴδιος, τὸν κόπασε πολὺ στὴν ἀρχή, μέχρι τοῦ σημείου ν' ἀρχίσῃ

ν' ἀπογοητεύεται.

Σίγα — σίγα, ὅμως, τὸ κουιντέτο, ἢ καλλίτερα τὰ «Πεντάδευμα τοῦ Βέλλα», ὅπως εἶναι γνωστὰ στοὺς καλλιτεχνικούς κύκλους, ἄρχισαν νὰ στρώνουν.

Ο μαέστρος δυσκολεύτηκε ἀκόμη πολὺ στὸ ρεπερτόριο, γιατί ἔπρεπε νὰ βρῇ τραγούδια, που νὰ ταιριάζουν στὶς φωνές τους και ἰδιαίτερα στὰ ξένα τραγούδια.

Έτσι, ὑστερὰ ἀπὸ ἕξι μῆνες, στὶς ἀρχές τοῦ καλοκαιριοῦ, πῆρε τὸ θάρρος νὰ τὶς παρουσιάσῃ γιὰ πρώτη φορὰ στὸ κοινό, με τὸς περιφερειακούς συνοικιακούς θιάσους και στὰ ἀθηναϊκά ἀναψυκτήρια, ὡς κουιντέτο «Ολύμπια».

Τὸ ἰδιότυπο συγκρότημα ἔκανε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πολλὴ ἐντύπωση, χωρὶς φυσικὰ νὰ ἔχῃ ἀκόμη ολοκληρώσει τὸ ρεπερτόριό του. Σήμερα, ἐντελῶς «δεμένο» τὸ νέο φωνητικό συγκρότημα, παρουσιάζει ἕνα πλήρες πρόγραμμα σὲ ποικίλες ἐμφανίσεις.

Στὸν τύπο τῶν «Πλάτες» κι' ἄλλων παρομοίων συγκροτημάτων, που δίνουν τὴν ευκαιρία στὰ μέλη τους νὰ παρουσιάζωνται ἐναλλάξ και σὰ σολίστες, τὸ κουιντέτο

«Ολύμπια» κάνει μιὰ χαρακτηριστικὴ ἐμφάνισι «φὸλ—κλὸρ» με χιτώνες, που περιλαμβάνει τραγούδια τοῦ βουνοῦ και τοῦ κάμπου. Δεύτερη ἐμφάνισι, με μοντέρνες τουαλέτες σὲ ξένα τραγούδια και τέλος μιὰ τρίτη ἐμφάνισι με ἀπάρχικα κοστούμια, σὲ λαϊκά τραγούδια και μικρὰ μπουζούκια.

Οἱ τόσο ἐντυπωσιακὲς αὐτὲς ἐμφανίσεις, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, προσελκύσαν ἀμέσως τοὺς κινηματογραφιστὰς και τὸ κουιντέτο «Ολύμπια», στὸν πρώτο χρόνο τῆς καριέρας του, ἔχει κι' ὅλας λάβει μέρος, σὲ δύο ταινίες, στοὺς «Χαραμοφάγους» και στὰ «Παῖδιά τῆς Μανταλένας». Στὴ δεύτερη μάλιστα τὸ χαρακτηριστικὸ εἶναι ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τραγούδια τους, ἔχουν και οἱ πέντε ἐπίδοξες βεντέτες χαρακτηριστικούς ρόλους.

Παράλληλα, ὅμως, ἔχουν συνεχῶς δελεαστικὲς προτάσεις ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ, τὴν Αἴγυπτο, τὴν Κύπρο, τὴν Τουρκία και τὴν Ἀμερική.

Ἡ πιὸ ἐνδιαφέρουσα, φυσικὰ, εἶναι τῆς Ἀμερικής. Πρόκειται γιὰ τὸ μοναδικὸ ἑλληνικὸ κέντρο τοῦ Σικάγου, τὸ «Ἀθην», που ὁ ἰδιοκτήτης του, Σπύρος Καραβίτης, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, που τὶς ἀκούσε, τὸ καλοκαίρι, ὅταν εἶχε ἐρθεῖ στὴν Ἀθήνα, εἰμίει ἐνθουσιασμένος. Θέλησε, λοιπόν, νὰ τὶς παρουσιάσῃ, στὸ ἀμερικανικὸ κοινό, σὰν κάτι τὸ πρωτότυπο με τὴν ἐπωνυμία «Δὴ φάϊβ Γκρὴκ σίστερς».

Αὐτὴ ἡ ἰδέα καλλιεργήθηκε με τὸν καιρὸ ἀκόμη περισσότερο. Ἐδῶν και ὁ ἴδιος τὶς ἰδέες του γιὰ τὸ σημερινὸ βεστιαρίο, ἐνῶ παράλληλα ἔκανε τὶς συνεννοήσεις του με τοὺς ἐδῶ ἀντιπροσώπους του.

Τώρα, εἶναι ὅλα ἑτοιμα και ὅπως θεωρεῖται βέβαιον, τὸ κουιντέτο «Ολύμπια» μαζί, φυσικὰ, με τὸν διευθυντὴν, τὸν μαέστρο Βέλλα, που παράδειγμα ν' ἀναφέρω ὅτι τὸ συνοδεύει πάντα στὸ πιάνο σ' ὅλα του τὰ τραγούδια, θὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὑπερατλαντικὸ ταξίδι, ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, γιὰ νὰ ντεμπουτάρῃ στὸ Σικάγο, τὸ βράδυ τῶν Χριστουγέννων.

Τὸ εὐχάριστο εἶναι ὅτι οἱ πέντε νέες τραγουδίστριες, χωρὶς βεντέτισμούς και χωρίς προτιμήσεις, συνεργάζονται ἀρμονικὰ και θεωροῦν τὸ μαέστρο Βέλλα, που τὶς ἀγκάλιασε με τόσο στοργή, σὰν πατέρα τους!

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Οἱ πέντε τραγουδίστριες τοῦ μαέστρου Βέλλα.

ὁ α ἡ ὅ ν ι

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Η ΚΑΙΤΗ ΚΑΙ Η ΒΕΡΑ

Ἐλπίδες και ὄνειρα τῶν χορευτρίων τῆς Τερψιχόρης

ΣΗΜΕΡΑ δὲ θ' ἀσχοληθῶμε μ' ἕνα φανταστικὸ ἀστὲρι τοῦ χοροῦ, που τὰ «πεπραγμένα» του τὸ ἔχουν φτάσει στὴν κορυφὴ τῆς φήμης.

Πραγματοποιώντας μιὰ μικρὴ παρένθεσι στὴν ἐρευνά μας, θὰ μποῦμε νὰ περπατήσουμε στὸ ἀπέραντο λιβάδι τῶν μπουμπουκιῶν, ὅπου ἡ Τερψιχόρη ἔχει τὸ ρόδινο ἐργαστήριό της. Ἐκεῖ ἡ ἀρχαία θεὰ, μακρὰ ἀπὸ τὰ βέβηλα βλέμματα τοῦ πλήθους, ποτίζει με δροσοσταλίδες τὰ μπουμπουκία τῆς Τέχνης, ἐκεῖ χαϊδεύει τὶς ἐλπίδες της, κι' ἐκεῖ ἐπιδάσκει τὶς αὐριανὲς ἰέρειες, που θὰ κάψουν λιθάνωτὰ καὶ θυμιάματα, τὰ σμύρτα τοῦ μεγάλου χοροῦ, στὸ ναὸ τῶν ρυθμῶν και τῆς φαντασμαγορίας.

Σήμερα θὰ μιλήσουμε γιὰ τὶς μικρὲς χορεύτριες τῶν 14 και 16 ἐτῶν, που ἀναλώνουν τὶς καρδιές τους και τὰ πόδια τους στὰ μεγάλα μπαλέτα τῶν «φτασμένων», προσμένοντας τὴ μεγάλη μέρα τῆς ἐπιτυχίας.

Δουλεῖα καὶ ὄνειρα — τὸ χρυσάφι, που στεφανώνει τὸ μέτωπο τῆς νεότητος.

Εἶχαμε ἀπὸ καιρὸ ξεχωρίσει δύο: Τὴ Βέρα και τὴν Καίτη. Ἡ δεύτερη ὁμορφανὴ τὸ μπαλέτο τοῦ Τάκη Βασιλάκου και τῆς Μαρίας ντὲ Πετρίλλο.

Κι' ἡ πρώτη εἶναι ἡ καστονὴ ὁμορφία τοῦ μπαλέτου τοῦ Μανώλη Καστρινοῦ.

Δεκάξι χρόνων εἶναι και οἱ δύο, μὰ σὰν τὶς δὴ κανεὶς νὰ χορεύουν, θὰ τὶς νομίσῃ γιὰ σαστές γυναῖκες, ἀφοῦ ἡ πόσωση ἀνάπτυξις ἡ ἡ καθημερινὴ γυμναστική, τὶς προέκρινε με σώματα μεστά, λαστιχένια και με ἀρμονικὴ σωματικὴ διάπλασι.

Ὁ χορὸς τους, μ' ὅλο, που ἀκόμη εἶναι κάπως ἀγούρος, ἔχει ὅλα ἐκεῖνα τὰ συστατικὰ στοιχεῖα, που δημιουργοῦν τὴν κλασσικὴ ὁμορφία και προοιωνίζουν εὐρὺ μέλλον.

Τὶς παρουσιάζουμε, ἀποτίοντας τὸν ὀφειλόμενο φόρο τιμῆς σ' ὅλο τὸ ἀνάνυμο πλήθος τῶν κοριτσιῶν, που σπουδάζουν χορὸ κι' ὀνειρεύονται τὴ μεγάλη δόξα.

★

Ἡ μικρὴ Καίτη Βαμβακούλα, μόλις πέρασε τὸ κατώφλι τοῦ 15οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας της. Ὁρῶ, ὅσο, ἀν τὴν πῇ κανεὶς μικρὴ, θὰ τὰ βρῇ μπαστούνια.

Μικρὴ ἐγὼ; Χά, χά, χά! Εἶναι ψηλὴ, ἐλαφειὰ, με γλυκὰ καφετιά μάτια και μέση δαχτυλίδι. Ὅσο γιὰ τὰ πόδια και τὶς καμπύλες, ἡ ἰδία ἡ Καίτη δηγείτῃ γι' αὐτὲς τὸ μεγάλο περιστατικὸ τὸς μέχρι τώρα καριέρας της:

— Ξέρετε, συνέδη προχθὲς στὸ κέντρο, που ἦταν γεμάτο και ὅπου χορεύαμε μιὰ καινούργια δημιουργία τοῦ Βασιλάκου. Μπροστὰ ὁ κύριος Τάκης και ἡ Μαρία ντὲ

Πετρίλλο και πίσω ἐμεῖς. Πιὸ πίσω ὁ Μανώλης Χιώτης με τὸ μπουζούκι του, ἀκομπανιάριζε, κι' ἡ Μαίρη Λίτσα τραγουδοῦσε.

»Λοιπόν, ἐγὼ χορεύα, δηλαδὴ πετούσα. Ἐτσι νοιώθω, ὅταν χορεύω. Ἦμουν σὰ μεθυσμένη, καθὼς στὰ μάτια τοῦ κοινοῦ ἔβλεπα τὸ θαυμασμό...

Κόμπιασε. Τὴν ἐνθαρρύνουμε και συνέχισε:

— Ἐκεῖ, λοιπόν, που χορεύα, ἕνας ξένος τουρίστας, ἀρκετὰ γέρος, που καθόταν κοντὰ στὴν πίστα με τὴ γυναῖκα του, σηκώθηκε ὀρθιος και, καθὼς ἐγὼ πέρασα μπροστὰ του, τί νομίζετε πὼς ἔκανε; Μὲ τσίμπησε, τὸ τέρας! Ἐκεῖ, μπροστὰ στὰ μάτια ὅλου τοῦ κόσμου!...

— Πῶ, πῶ, πῶ! — Ναι, μὴ χολοσκάτε. Πλήρως ἐπὶ τόπου τὴν ἀναίδειά — Τὸ θαυμασμό του, θέλετε νὰ πῆτε.

— Ἀναίδεια, ἀναίδεια!... — Πῶς τὴν πλήρωσε; Τόν... τσιμπήσατε και σεῖς;

— Ὅχι. Ἡ γυναῖκα του τοῦ φερε τὴν πιατέλα με τὴ σαλάτα στὸ κεφάλι!

★

Ἡ μικρὴ Καίτη γεννήθηκε στὸν Πειραιά, ὅπου μένει ἀκόμα με τοὺς γονεῖς της. Σπουδάζει σὲ γνωστὴ σχολὴ και βγήκε στὸ ἐπάγγελμα ἐδῶ και δύο χρόνια. Κι' ἀπὸ τότε χορεύει τὴ νύχτα σὲ μεγάλα κοσμικὰ κέντρα και τὴν ἡμέρα γυμνάζεται.

— Δὲ μου περισσεύει καιρὸς γιὰ τίποτ' ἄλλο, λέει με παράπονο. Μόλις καὶ μετὰ βίας ἐξοικονομῶ μιὰ ὥρα τὴν ἡμέρα γιὰ τὰ ἀγγλικά μου.

— Κι' ἀν σὰς περισσεύει; Κρυφολογᾷ.

— Ὡ, ἀν πᾶς ὁ νοῦς σας στὸ πονηρὸ, κάνετε λάθος. Δὲν ὑπάρχει τίποτα... τίποτα. Ἐξ ἄλλου, καὶ νὰ ὑπῆρχε, εἶναι πάντα μαζί μου ἡ... Ε.Σ.Α.

Δείχνει στὸ βῆθος, καθισμένη σ' ἕνα τραπέζι, τὴ μαμά της και προσθέτει:

— Με ἀκολουθεῖ μέρα-νύχτα, βήμα πρὸς βήμα.

— Σ' εὐχαριστεῖ αὐτό;

— Φυσικὰ. Οἱ πειρασμοί, λέει ἡ μαμά, εἶναι πολλοί. Γιὰ μένα ὅμως δὲν ὑπάρχει πειρὰ ἕνας πειρασμός.

— Ποιός;

— Ὁ χορὸς!

— Ποιὸ εἶναι τὸ ὄνειρό σου;

— Νὰ γίνω σολίστα, μιὰ μέρα, στὸ Παρίσι.

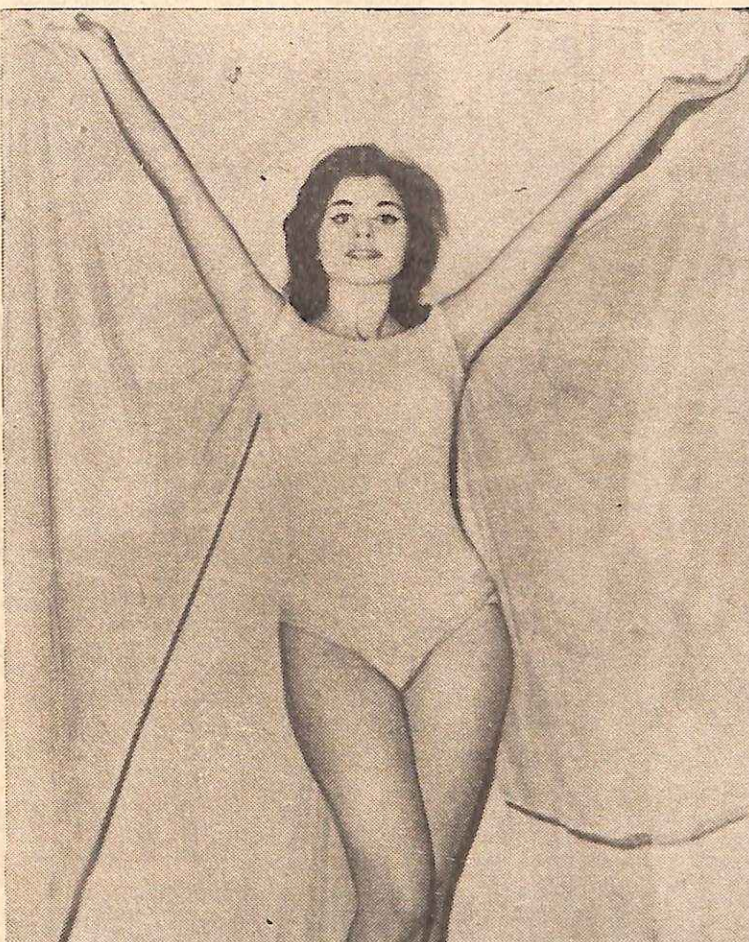
Τὸ λέει και τὰ μάτια της γεμίζουν ἔκστασι.

Νὰ τὸ θυμηθῆτε, μιὰ μέρα, τ' ὄνειρο τῆς ὁμορφῆς Καίτης, θὰ βγῇ ἀληθινὸ!

★

Ἡ Βέρα, ἀντίθετα με τὴν Καίτη, που τὸ στὺλ της εἶναι ευρωπαϊκοῦ τύπου, ἔχει ὁμορφία μάλ' ὀνιό. Ὅσο γιὰ τὰ πόδια και τὶς καμπύλες, ἡ ἰδία ἡ Βέρα δηγείτῃ γι' αὐτὲς τὸ μεγάλο περιστατικὸ τὸς μέχρι τώρα καριέρας της:

— Ξέρετε, συνέδη προχθὲς στὸ κέντρο, που ἦταν γεμάτο και ὅπου χορεύαμε μιὰ καινούργια δημιουργία τοῦ Βασιλάκου. Μπροστὰ ὁ κύριος Τάκης και ἡ Μαρία ντὲ

Ἡ 16χρονη χορευτρίδα τοῦ Μ. Καστρινου, Βέρα, μιὰ ἐλπίδα τῆς Τερψιχόρης.

τῆς δάκ. Τὴν εἶδε ἐκεῖ ὁ Μανώλης Καστρινοῦς και τὴν «ψάρεψε».

Ὁ γονεῖς της, πολιτισμένοι ἄνθρωποι, δὲν εἶχαν ἀντίρρηση.

— Ἀφοῦ ἡ Βέρα ἀγαπᾷ τὸ χορὸ...

Ἐτσι, τὸ καινούργιο φυτανάκι τῆς Τερψιχόρης, ντεμπουτάρησε στὸ «Βράχο».

Ἐκεῖ, τὴν εἶδαμε προχθὲς και τὴν καλεῖσθε γιὰ κουνέτια.

Βγήκε ἀπ' τὰ ρούχα της (τρόπος τοῦ λέγειν, ἀφοῦ τὰ ρούχα αὐτὰ ἦσαν ἐλάχιστα) μόλις ἀκούσε τὴν αἰτία τῆς προσκλήσεως.

— Συνέντευξι; Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ἐγὼ ἀκόμη δὲν ἔσκασα ἀπ' τὸ αὐγὸ μου!

— Πρέπει νὰ ἦταν τεράστιο αὐτὸ αὐτό. Κοτζάμ κοπέλα τώρα...

— Σύμφωνοι! Μά, γιὰ νὰ γίνω κοτζάμ χορεύτρια, θὰ περάσουν πολλὰ χρόνια. Ὁ χορὸς δὲν εἶναι παίξε-γέλασε. Θέλει πολλὴ δουλειά, πολὺ ἰδρώτα.

Σύσπερε τὰ χέρια και μονολόγησε, σὰν κάποιο βάρος νὰ πιέζε τὴν καρδιά της:

— Ὅσο βλέπω τὴ Χρυσούλα Ζώκα νὰ χορεύῃ, τόσο νοιώθω πόσο χρειάζεται νὰ ἰδρώσω.

— Ἐχεις τὴ διάθεσι νὰ πληρώσῃς αὐτὸ τὸ φόρο ἰδρώτος;

— Μά, φυσικὰ. Ἄν δὲν τὴν εἶχα, θὰ δάσκαλα στὸ χορὸ;

— Ὡς που φθάνουν τὰ ὄνειρά σου;

— Στὸ ζήτημα τοῦ χοροῦ; Μένει...

Δίστασε νὰ τὸ πῇ. Ἄλλα τῶπτε:

— Μὲχρι Μοσχότ Φονταίν.

— Καὶ στὸ ζήτημα τῆς ζωῆς; — Δὲν ἔχω πείρα. Ἐκεῖνο που καταλαβαίνω εἶναι πὼς πρέπει νὰ φοδᾶμαι πολλὰ πράγματα.

— Σὰν ποιὰ; Τοὺς ἄνδρες;

— Ὅχι. Αὐτοὺς δὲν τοὺς φοδᾶμαι. Στὸ κάτω-κάτω εἶναι πλάσματα τοῦ Θεοῦ κι' αὐτοί. Ἐκεῖνο, που φοδᾶμαι, εἶναι ἡ στεγνότητα, που ἔχει στὴν καρδιά του ὁ κόσμος και ἡ ἔλλειψι καλωσύνης. Εἶναι δύσκολο νὰ πᾶς κανεὶς μπροστὰ χωρὶς καλωσύνη.

— Μὰ νὰ, που ἐσεῖς πᾶτε μπροστὰ...

— Φυσικὰ. Ἄν δὲν ὑπῆρχε ἡ μεγάλη καρδιά τοῦ κ. Καστρινου, πῇ θὰ γινόταν; Μανέχο τὸ τελεῖο, δὲν ἀρκεῖ. Ἐξ ἄλλου, ὑπάρχουν τόσα ταλέντα...

★

Χορευτρίδες τῶν 16 ἐτῶν — λουλουδάκια τῆς ἀνείσεως, που ἀνοίγουν τὰ πέταλά τους στὰ πρώτα χάρια τῆς ροδωνῆς.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Καίτη, εἶναι ἀκόμη, πόσες και πόσες ἄλλες: Ἡ Σίμων, ἡ Τατιάνα, Κορίτσια γεμάτα ὄνειρα, πλαστικά κορμιά, ζωντανὰ ποτήματα τοῦ ρυθμοῦ και ζωγραφιὲς τῆς κινήσεως.

Ξενυχτοῦν κάτω ἀπ' τὴν ἀγρυπνὴ ἐπιβλεψὶ τῆς μαμάς, ἰδρώνουν ὅλη μέρα με τὰ «καλὸν» στὶς σχολὲς και ἀναλίσκουν τὴν ὑπαρξὶ τους στὰ ἰδανικά τῆς Τερψιχόρης.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

★★

Τὸ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ

Ἀπόφθεγμα ἀπὸ μιὰ ἐπιστολὴ ἡς Ἀγκάθας Κρίστι:

«Εἶναι σφάλμα νὰ πιστεύουμε, γιὰ τὰ χρησιμὰ ἀλλάζοντες τοὺς ἀνθρώπους. Ἀπλῶς ἀποκαλύπτουν τὸ χαρακτῆρα τους».

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Τα τρία στάδια της «έκκολπιτιδος»

Όταν εξασθενούν τα τοιχώματα των εντέρων

ΣΤΑ τοιχώματα των εντέρων σχηματίζονται πολλές φορές κάποιες μικρές κοιλότητες, τα λεγόμενα «έκκολπώματα», που έχουν συχνά το μέγεθος κερασιού. Αν, λοιπόν, αυτές είναι πολλές και συμβή να ερεθισθούν, έχουμε τότε την ασθένεια, που λέγεται «έκκολπιτις».

Στα παιδιά, δεν υπάρχουν έκκολπώματα. Σχηματίζονται κυρίως στους μεσοκοπούς, όταν, για διάφορους λόγους, τραυματισθεί ο βλεννογόνος του πεπτικού εντέρου, ή πάθι κάποιος βλάβη από δυσεντερία. Τα μυϊκά τοιχώματα του εντέρου εξασθενούν τότε. Καθώς δε το παχύ έντερο υπόκειται σε μεγάλες μεταβολές της εσωτερικής πίεσης (από δυσκοιλιότητα, άερα, κωλικούς, κλπ.), που, όταν ροήν τα πιο αδύνατα σημεία του και δημιουργούνται εκεί μικρές κύστες.

Η ασθένεια περνάει συνήθως από τρία στάδια. Στο πρώτο, οι βλάβες του βλεννογόνου προκαλούν συμπτώματα παρόμοια με της τροφικής δηλητηρίασης ή της δξείας κακοστομοχιάς: διάρροια, πόνο, κάψιμο στην κοιλιά, που γίνονται αισθητότερα με το ζούληγμα.

Επειτα από μήνες, ή και χρόνια, έχουν σχηματισθεί πια τα έκκολπώματα. Αυτά μπορεί να προκαλέσουν κανένα σύμπτωμα. Κάποτε, φέρουν ελαφρά δυσκολιότητα, φούσκωμα και λίγο αίμα στις κενώσεις. Συχνά, ο πάσχων αισθάνεται μια αόριστη κακοδιαθεσία, πονοκεφάλους και ελαφρούς πόνους στην πλάτη και στο κάτω άριστερο μέρος της κοιλιάς.

Η διάγνωση, κατά το δεύτερο αυτό στάδιο, μπορεί να επιβεβαιωθεί με ειδική ακτινογράφηση. Το παχύ έντερο γεμίζει με υποκλυσμό, με ένα μίγμα βαρίου, που εισχωρεί στα έκκολπώματα και τα παρουσιάζει στις ακτίνες σαν ένα κομπολόγι από χάντρες κατά μήκος του τοιχώματος του εντέρου. Μπορεί να υπάρχουν δεκάδες τέτοιες κοιλότητες.

Στο τρίτο στάδιο, ερεθίζονται τα έκκολπώματα, από διάφορες αιτίες. Τότε έχουμε την κυρίως έκκολπιτιδα, που μπορεί να πάρει διάφορες μορφές. Κάποτε, ένας ξαφνικός πόνος στο κάτω μέρος της κοιλιάς, δίνει την απειλητική εικόνα σκωληκοειδίτιδας. Μπορεί μάλιστα να γίνει τότε χειρουργική και να αποδειχθεί έτσι, ότι ο γιατρός γελοώθηκε στη διάγνωση, γιατί επρόκειτο περί έκκολπιτιδος.

Οι περισσότερες κρίσεις έκκολπιτιδος είναι αυτού του τύπου, με

πόνο και μικρό πυρετό. Κάποτε, ωστόσο, η ασθένεια παίρνει σοβαρότερη μορφή. Ο έρεθισμός είναι μεγάλος τότε και μπορεί να σχηματισθεί απόστημα, ή ακόμη και να τρυπήσει το τοίχωμα του εντέρου.

Ένα έντοποισμένο απόστημα μοιάζει στα συμπτώματά του με τη σκωληκοειδίτιδα. Αν ανοίξει προς το εσωτερικό του εντέρου, ο πάσχων ανκουφίζεται ξαφνικά. Άλλω, αν ανοίξει προς τα έξω και τρυπήσει έτσι το έντερο, έπαυλουθεί περιτονίτις, με ισχυρούς πόνους και μεγάλο πυρετό.

Αν ο έρεθισμός γενικευθεί, μπορεί να πρηστή το έντερο και να βουλώσει. Αυτή η έμφραση του εντέρου απαιτεί χειρουργική, δίχως λρηγοπρία.

Εξ άλλου, ένας χρόνιος έρεθισμός, ή επανειλημμένες κρίσεις, μπορεί να προκαλέσουν το σχηματισμό ενός σκληρού και μακρού βώλου, που μοιάζει σε λουκανικό μήκος άρκετων πόντων. Είναι φυσικό να γεννηθεί τότε ο φόβος, ότι πρόκειται για καρκίνο. Άλλω, η χειρουργική αποδεικνύει το αντίθετο.

Η θεραπεία της έκκολπιτιδος εξαρτάται από την έκταση και από το στάδιο της. Αν γίνει η διάγνωση στις πρώτες φάσεις της, αρκεί να μείνει ο πάσχων μιά-δυο βδομάδες στο κρεβάτι, με γαλακτοπρία και με λίγο παραφινέλαιο, για να ξεπιασθεί το παχύ έντερο τη φυσιολογική αντοχή του και να μη σχηματισθούν οι κύστες.

Συνήθως όμως, τα έκκολπώματα ανακαλύπτονται μόνον όταν έχουν πια σχηματισθεί. Επιβάλλεται τότε δίαιτα χωρίς πολλά υπολείμματα, χωρίς φυτικές τροφές, ιδίως δε χωρίς κουκούτσια, φλούδες, κοτσάνια, κλπ., που, μενοντας άχωνεστα, μπορεί να συγκεντρωθούν μέσα στα έκκολπώματα, να υποστούν ζύμωση και να τα ερεθίσουν.

Η τροφή πρέπει να μασιέται καλά. Ν' αποφεύγονται τα πικάντικα όρεκτικά. Για τη δυσκοιλιότητα χορηγείται παραφινέλαιο ή γάλα μαγνησίας και για τη διάρροια σκόνη καολίνης. Συχνά, φέρνει ανακούφιση μία ζεστή ζώ-

Για τους πάσχοντες από αναπνευστική ανεπάρκεια

Ένα γαλλικό φαρμακευτικό έργο, σάσιο συνεδύσε την κορτιζόνη, τη στερολλίνη και το γκορτενέλ για τους πάσχοντες από χρόνια αναπνευστική ανεπάρκεια. Το νέο φάρμακο προσφέρει με τη μορφή δισκίων. Καλύτερη επίση αίσθησή την κατάρτασι των πασχόντων από άσθμα και πνευμονικό έμφραγμα.

Το E776 δυναμώνει την καρδιά

Στα καρδιοτονωτικά φάρμακα προσετέθη τελευταία και ένα ακόμ. Είναι το E776, γαλλικής παρασκευής. Το φάρμακο αυτό ανεβάει την αρτηριακή πίεσι των δ. ποτικών, επιταχύνει την ανάρρωσι, διευκολύνει τη λειτουργία της καρδιάς στα ηλικιωμένα άτομα και ενισχύει τις αναπνευστικές κινήσεις στους ασθενείς που πάσχουν από δ. είες ή χρόνιες παθήσεις των πνευμόνων. Το E776 είναι επίσης ένα πρώτης τάξεως φάρμακο για τους πάσχοντες από υπερκόπωση.

Τα αλλεργικά παιδιά

Είναι λάθος αυτό που πιστεύεται, ότι η αλλεργική ευαισθησία των παιδιών περνάει πάντα, με τον καιρό. Ένα παιδάκι 3 ετών μπορεί να υποφέρει από έκζεμα και, στα 4 χρόνια του, να εξασφαλισθεί το έκζεμα του με «βαυματουργό τρόπο». Οι γονείς του νομίζουν τότε ότι έλειψε πια η αλλεργία του. Άλλω, σ' ε-

ΕΛΠΙΔΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΑΛΛΑΚΡΟΥΣ

Στο Παρίσι εγκαινιάστηκε προ ημερών μία νέα κλινική, η οποία έχει ως αποσκοπτικό σκοπό τη φροντίδα των μαλλιών και των δύο φύλων, την καταπολέμηση των διαφόρων ασθενειών, που προσβάλλουν το τριχωτό μέρος της κεφαλής και των ποτών την καταπολέμηση της φαλάκρας. Η επιστήμη δεν ανακάλυψε ακόμη ένα αποτελεσματικό τρόπο θεραπείας αυτού του κακού, που πλήττει ιδιαίτερα το ισχυρό φύλο. Ο διευθυντής της νέας κλινικής όμως ισχυρίζεται πως με μία σειρά υποδόριες ενέσεις στο κεφάλι, από θηλικές ορμόνες, μπορεί κανείς να επιτύχει πολύ ικανοποιητικά αποτελέσματα.

τη της κοιλιάς. Η μοτοσυκλέττα, ή ίππασία κι' άλλα τέτοια σπόρ, καλύτερα να λείψουν.

Πολύ καλό κάνει, κάθε τόσο, ένας υποκλυσμός με 100—150 γραμμάρια χλωρο ελαιόλαδο, που το κρατάει ο πάσχων μέσα στην κοιλιά του όσο μπορεί περισσότερο. Είναι καταπραυντικό και παρασύρει, ότι υπάρχει μέσα στα έκκολπώματα. Άλλω, πρέπει να γίνεται μόνο με σύστασι του γιατρού.

Μικρά επιστημονικά νέα

να χρόνο, το παιδί εμφανίζει μία αναπνευστική αλλεργία κι' ο γιατρός του καταλαβαίνει τότε ότι, όταν εξαφανισθούν οι δερματικές βλάβες, έγινε ευαίσθητος ο βλεννογόνος της μήτης του. Όπως βεβαιώνει ο Αμερικανός δόκτωρ Λόρενς Χάλνιν, το 80% των παιδιών που έχουν έκζεμα, παθαίνουν αργότερα πυρετό του χόρτου, άσθμα ή και τα δυο μαζί.

Πώς δ' αποφύγετε την αρτηριοσκλήρωση

Το πρόβλημα της αρτηριοσκλήρωσης δεν έχει λυθεί ακόμη. Άλλω, η επιστήμη έχει σημειώσει σημαντικές προόδους για τον περιορισμό της. Μερικές απ' αυτές περιέχονται στις εξής συστάσεις:

Καταπολέμηση την παχυσαρκία σας, γιατί προδιαθέτει στην αρτηριοσκλήρωση.

Ελέγχετε την πίεσι σας. Η υπέρτασις επιταχύνει τη σκλήρυνσι των αρτηριών.

Θεραπεύστε το διαβήτη ή τις νεφρικές παθήσεις, που συντείνουν κι' αυτές στην αρτηριοσκλήρωση.

Μη φάτε πολλά λίπη.

Χρησιμοποιήστε τα κατάλληλα φάρμακα, για να εξατμίσετε την απορρόφησι της χοληστερόλης και να σιδήσετε τη μεταβολική διάσπασή της μέσα στον οργανισμό.

Η μικρότερη μονάδα θάρους

Για τις έρευνες των βιολόγων στον κόσμο του άπειρου μικρού, καθιερώθηκε μία νέα μονάδα με-

τρήσεως του θάρους: το «επικό. γραμμικό», δηλαδή ένα εκατομμυριοστό του εκατομμυριοστού του γραμμαρίου. Έτσι, με τη βοήθεια ραδιοενεργών και άλλων ευαίσθητων μεθόδων, μπορεί να μετρηθούν απειροελάχιστες ποσότητες ορμονών σε στους ανθρώπινους ιστούς. Οι μετρήσεις αυτές — εκτός απ' το καθαρά θεωρητικό ενδιαφέρον τους — ίσως να έχουν σπουδαίες εφαρμογές στον αγώνα κατά του καρκίνου, να επιτρέψουν δηλαδή την κατανόησι των λόγων, για τους οποίους τα φυσιολογικά κύτταρα γίνονται ξαφνικά καρκινώδη.

Τέ εμφοργμα του μυοκαρδίου

Η απότομη και βίαιη κρίσι του εμφοργματος του μυοκαρδίου, χωρίς προηγούμενη στεφανίτιδα, παρατηρούν οι Γάλλοι γιατροί, αποτελεί ενοχική πρόβλεψη για την εξέλιξη της ασθένειας. Πολλοί άνθρωποι ζουν δεκα και περισσότερα χρόνια έπειτα από παρόμοια κρίσι. Η διάρκεια της επιβίωσης είναι ακόμη μεγαλύτερη στις γυναίκες.

Η δισκοκαρδίτις είναι κληρονομική

Η δισκοκαρδίτις, η αρρώστια αυτή των ηλικιωμένων, φαίνεται ότι έχει συχνά κληρονομικό χαρακτήρα, όπως αποδείχθηκε πρόσφατες έρευνες σε πειραματόζωα. Μένει τώρα να ανακαλυφθεί κάποιος τρόπος έπιδρασης των αντίστοιχων «γεννητικών» όσων να ερεθισθούν κατά την σχετικά προληπτικά μέτρα.

ΗΛΕΚΤΡΟΣΟΚ

για την «ένδογενή κατάθλιψη»

Όταν ο άνθρωπος «τα βλέπει όλα μαύρα»

Η ΚΑΤΑΘΛΙΨΙΣ είναι μία ψυχική πάθησι, που εκδηλώνεται με μελαγχολία, απογοήτευσι, αδικαιολόγητη απαισιοδοξία και αδράνεια. Ο πάσχων «τα βλέπει όλα μαύρα» και δεν έχει πια διάθεσι για τίποτα.

Υπάρχουν, κατά τους ψυχιάτρους, δυο τύποι καταθλίψεως. Ο ένας έχει εξωτερική προέλευσι, προκαλείται δηλαδή από κάποια εξωτερική αίτια, π. χ. μία άδικη κακομεταχείρισι ή μία έρωτική αποτυχία. Ο δεύτερος τύπος, η λεγόμενη «ένδογενής κατάθλιψη», προέχεται απ' τον ίδιο τον εαυτό μας, κι' όχι από εξωτερικούς παράγοντες. Αυτή παρατηρείται συχνά στις γυναίκες μετά τον τοκετό, ή στο διάστημα της εμμηνοληθείας, ή σαν σύμπτωμα κάποιας άλλης ψυχικής διαταραχής.

Όταν η κατάθλιψις δεν υποχωρήσι μονάχη της, ο ψυχίατρος μπορεί να δοκιμάσι διάφορες μεθόδους θεραπείας, από την ψυχανάλυσι μέχρι τη χορήγησι ώρισμένων φαρμάκων και το ηλεκτροσόκ. Αυτή η τελευταία είναι η πιο δραστηρία θεραπευτική μέθοδος. Ωστόσο, δεν πρέπει να εφαρμόζεται πόντα.

Σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, οι γιατροί εξετάζουν με προσοχή όλους τους παράγοντες, προκειμένου ν' αποφασίσουν ποιά θεραπεία είναι πιθανότερο να δώσι τα καλύτερα αποτελέσματα. Εκτός απ' τον τύπο της καταθλίψεως, λαβαίνουν επίσης υπ' όψι τους την ηλικία και την ιδιοσυγκρασία του πάσχοντος.

Γενικά, η εξωτερικής προελεύσεως κατάθλιψις υποχωρεί περισσότερο με μία ψυχιατρική θεραπεία, παρά με ηλεκτροσόκ. Ο γιατρός προσπαθεί επιδέξια να καθορίσι τις αιτίες της και να τις εξουδετερώσι με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, με τη συζήτησι και την πειθώ. Στις περισσότερες όμως περιπτώσεις ένδογενους καταθλίψεως, χρησιμοποιούνται με επιτυχία τα ηλεκτροσόκ.

Πριν ο πάσχων υποβληθή σ' αυτά, πρέπει να περάσι πρώτα από μία λεπτομερή γενική εξέτασι. Αν αυτή δεν αποκάλυψη καμιά αντένδειξι, γίνεται τότε το ηλεκτροσόκ.

ΦΡΟΥΤΑ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΟΣ ΑΕΡΑΣ ΠΡΟΛΑΒΑΙΝΟΥΝ ΤΗΝ ΓΡΙΠΠΗ

Οι πρόσφατες άποψεις των Γερμανών γιατρών

Ο χειμώνας έρχεται — και μαζί του έρχεται η άχωριστη συντροφιάς του: η γρίππη! Για την καταπολέμησι της δεν έχει κανείς βέβαια, σπουδαία βήματα ή ιατρική επιστήμη. Είναι, όμως, σε θέσι — διαβεβαιώνουν οι Γερμανοί γιατροί — να δώσι ώρισμένες χρήσιμες συμβουλές, που αποτλούν τους καρπούς μακροχρονίων παρατηρήσεων και στατιστικών μελετών, για την έγκαιρη πρόληψι της.

Είναι λάθος, τονίζουν, να νομίζουμε πως η γρίππη προσβάλλει όποιονδήποτε, χωρίς να κάνει διάκρισι ανάμεσα στα θύματα της. Αυτό συμβαίνει μονάχα στις μεγάλες επιδημίες. Σε κάθε άλλη περίπτωση, ρίχνει στο κρεβάτι μόνο εκείνους, που δεν είναι προετοιμασμένοι για να την αποκρούσουν. Μπορεί να πη κανείς μάλιστα — προσθέτουν — πως τίποτα δεν είναι τόσο ένδεικτικό για την καθολική υγεία ενός οργανισμού, όσο η ικανότητά του ν' αποφύγη τη γρίππη.

Την ικανότητα αυτή, κατά τους Γερμανούς γιατρούς, την εξασφαλίζουν τρείς παράγοντες: Το σκληρογυγμένο σώμα, ο καθαρός αέρας και η επαρκής σέ φρούτα στο καθημερινό διαίτολόγιο.

Την ημέρα εκείνη, ο πάσχων δεν πρέπει να φάη τίποτα. Απαγορεύεται ακόμη και να πih νερό, στις τελευταίες 3 ώρες πριν απ' τη θεραπεία, για να ναι τελείως άδειο το στομάχι του. Όταν φάσι ή ώρα, πρέπει επίσης ν' αδειάσι την ουροδόχο κύστι του, να βγάλη τις ψεύτικες μασέλες του — αν έχη — και να ξεπλυνθεί όσο το δυνατόν πιο άνετα στο κρεβάτι.

Του κάνουν τότε ένοφλεβία ένεσι στο μπράτσο μ' ένα αναισθητικό, που λέγεται «πεντοτάλ» και που τον αποκοιμίζει μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα.

Μόνον όταν αποκοιμηθεί βαθιά, αρχίζει η κυρίως θεραπεία. Μ' ένα ειδικό μηχανήμα, διοχετεύεται στο σώμα του πάσχοντος μία προσεκτικά μετρομένη δόσι ηλεκτρισμού. Το ηλεκτρικό ρεύμα περνάει από δυο ηλεκτρόδια, εφαρμοσμένα στο εσωτερικό μιας κάσας ή μικκυλικού σχήματος, έτσι ώστε ν' ακουμπάνε στα μελίγνια του πάσχοντος.

Στο μεταξύ, του γίνονται ένεσι ένομιική μ' ένα φάρμακο χαλαρωτικό, για να περιορισθούν στο ελάχιστο οι σπασμοί που προκαλεί ο ηλεκτρισμός.

Αφού διοχετευθεί έτσι η απαιτούμενη δόσις ηλεκτρισμού — μετά 2 λεπτά δηλαδή — διακόπτεται το ρεύμα και αφαιρείται η κάσκα. Ο πάσχων συνέρχεται πολύ σύντομα και είναι πια σε συσιολογική κατάσταση. 30—35 λεπτά μετά την ένεσι του αναισθητικού.

Συνήθως, γίνονται έξη ηλεκτροσόκ εν όλω, από δυο δηλαδή τη βδομάδα, επί 3 βδομάδες.

Δεν υπάρχουν παρενέργειες, ούτε δυσάρεστες συνέπειες, εκτός από ένα πονοκέφαλο σε ώρισμένους πάσχοντες — για τον οποίο χορηγούνται κοινά αναλγητικά φάρμακα. Επίσης παρατηρείται κάποτε μία ελάττωσι της μνήμης, αλλά προσωρινή.

Από τότε αρχίζει ο πάσχων να αισθάνεται τα πρώτα ευεργετικά αποτελέσματα της θεραπείας και να βλέπη με διαφορετικό πρίσμα τη ζωή! Αυτό εξαρτάται απ' το άτομο. Στις περισσότερες όμως περιπτώσεις, παρατηρείται σημαντική καλύτερησι μετά το τέταρτο ηλεκτροσόκ, κι' όταν συσπληρωθή η θεραπεία, ο πάσχων είναι πια κάλως άνθρωπος.

Ένας άνθρωπος, που κάνει κάθε πρωί κρύο ντους, που κοιμάται με ανοιχτό παράθυρο και που τρώει κάθε μέρα αρκετά φρούτα, έχει πιθανότητες μία προς δέκα να προσβληθή από γρίππη συγκριτικά μ' έναν άλλο, που δεν τρέφει καμιά από τις τρείς αυτές προϋποθέσεις.

Το κρύο ντους, λένε, μπορεί να λείψη για τους οργανισμούς, που δεν το «σηκώνουν», όχι, όμως, κι' οι άλλες δυο! Ο ύπνος με ανοιχτό παράθυρο, καθώς και μία μικρή πρωινή γυμναστική μπροστά στο ανοιχτό παράθυρο, είναι εξίσου σημαντικοί συντελεστές για την πρόληψι της γρίππης, όσο και τα φρούτα, που το «αντιγριππικό» μεταξύ τους είναι το λεμόνι. Πίνοντας το χυμό ενός δλόκληρου λεμονιού κάθε μέρα, πλουτίζει κανείς τον οργανισμό του με σημαντικό απόθεμα βιταμίνης C, που αποτελεί, τον ισχυρότερο φραγμό εναντίον του μικροβίου της γρίππης.

Μία άλλη ενδιαφέρουσα παρατήρησι των Γερμανών γιατρών, είναι πως η γρίππη προσβάλλει εύκολα τους κουρασμένους οργανισμούς: Τα θύματα της, όπως δείχνουν οι στατιστικές, συγκαταλέγονται κυρίως μεταξύ ανθρώπων, που δεν αξιοποίησαν την καλοκαιρινή άδεια τους, πηγαίνοντας σ' έσοχη κι' αλλάζοντας περιβάλλον. Κι' από άλλες περιπτώσεις συνάγεται, τονίζουν οι Γερμανοί επιστήμονες, πως η δεκαπενθήμερη ή εικοσαήμερη παράθεσι της καλοκαιρινής άδειας επιδρά αποφασιστικά στον οργανισμό για όλο τον επόμενο χρόνο.

Γελοιοθεραπεία

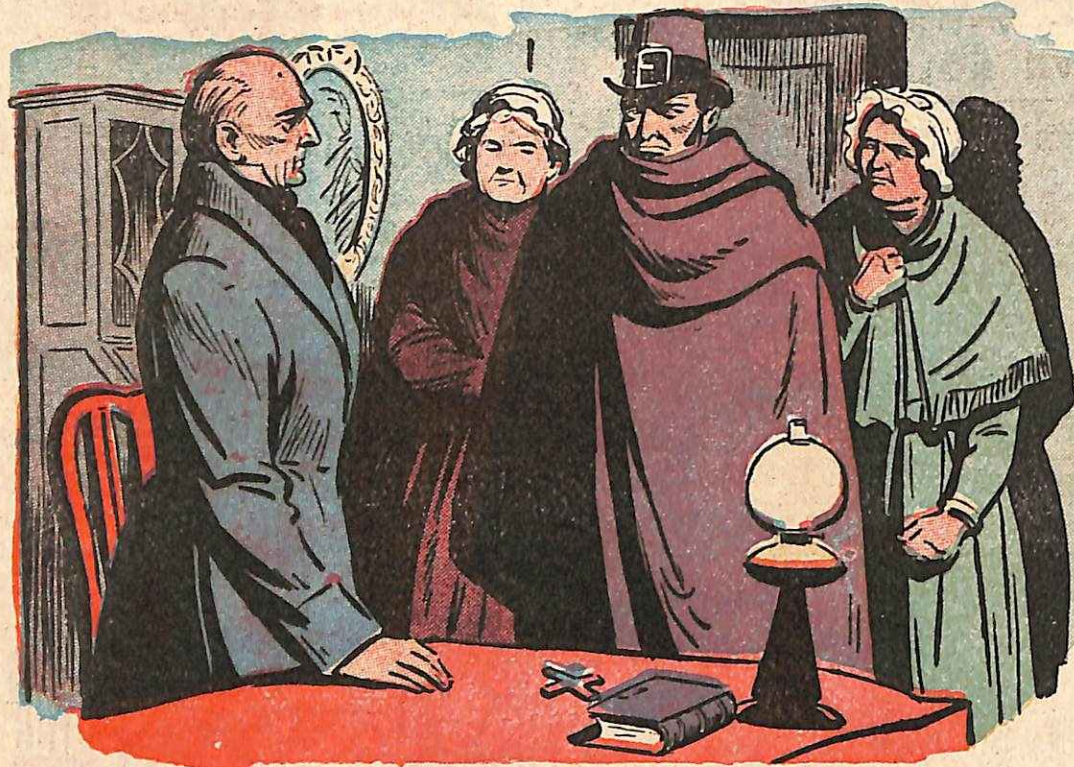
— Δεν ξέρω αν θα συναντήσω ποτέ τον ιδανικό έρωτα, περνά όμως πολύ ευχάριστα, προσπαθώντας να τον βω!

— Κανένα μεγαλύτερο τετάδιο, παραλάω για «Ημερολόγιο»! Αυτό το γεμίζω μέσα σε μιά νύγτα!

Χωρίς λόγια.

— Ζητάτε, κύριε, ένα ιερέα, από εκείνους που δε θέλησαν να δηλώσουν πως απανοιούνται το Χριστό; 'Εγώ είμαι! είπε ο γέρος αββάς.

ΕΝΑ βράδυ, στις 21 'Ιανουαρίου 1793, όταν το κεφάλι του βασιλιά Λουδοβίκου 16ου είχε πέσει πιά στη λαμπερή, μα γριά κυρία, χλωμή και φοβισμένη, γλυστούσε σαν ίσκιος στους μισοσκιεμένους δρόμους των Παρισίων.

Μπήκε σ' ένα σπίτι καλόν και φτωχόν. Πριν περάσει ούτως ή άλλως, διέκρινε απέναντί έναν άγνωστο, που φαινόταν να την κατασκοπεύει, τυλιγμένος μ' ένα μανδύα και κοιμημένος στο σκοτάδι...

Μόλις δρέθηκε σ' ασφάλεια, μέσα στο σπίτι, φώναξε σ' ένα γέρο που τον είχε υποδεχθεί: — Κοιμήθηκε, για το Θεό! 'Εδώ και μέρες, είχα αντιληφθεί πως μάς κατασκοπεύει κάποιος. Τώρα αυτός ο άνθρωπος βρίσκεται κάτω απ' τα παράθυρά σας, με κακούς σκοπούς ασφαλώς! Φοβάμαι πως ο Θεός μάς επιφυλάσσει ακόμα οδυνηρές δοκιμασίες! Μια άλλη γυναίκα, πιο νέα, που είχε άκουσε τα λόγια αυτά της καινούργιας, ένωσε τα χέρια της με τοίχο.

Ενώ οι τρεις δυστυχισμένοι κυττάζονταν μ' απόγνωση, ακούσιαν χτυπήματα δυνατά κ' απανωτά στην έξωπορτα. — Αυτός είναι! φώναξε η γριά, πέφτοντας σ' ένα κάθισμα. Ο γέρος έτρεξε να κοιμηθεί με μια μεγάλη ντουλάπα. Η νεώτερη γυναίκα έβγαλε το σκουφό της μ' ύστερα άνοιξε αποφασιστικά την πόρτα.

Μπήκε τότε ένας άντρας με τριών άναστηματος, μάλλον παλιός, με γαλιανά μάτια. Βλέποντας τις δυο γυναίκες να τρέμουν μπροστά του, χαμογέλασε ελαφρά και είπε μ' υπόκωφη φωνή: — Ξέρω καλά πως είσατε καλότητες, που ξεφύγαν απ' την καταστολή του μοναχισμού σας και μεταμφιεσθήκατε έτσι για να σώσετε τη ζωή σας... Ξέρω όμως δεν πρόκειται ν' αργηθώ την ιδιότητά μου. 'Επείδη έβουλομην της του βασιλιά και θ' άκολουθω την τύχη του... Σας παρα-

Ο ΝΥΧΤΕΡΙΝΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Ο τόνος του ήταν επιτακτικός. Τα μάτια του, με τη μεταλλική λάμψη τους, φόβισαν τις δυο γυναίκες. 'Οστόσο, η νεώτερη θέλησε ν' αργηθώ, με κάθε θυσία. Μόλις όμως άνοιξε το στόμα της για να μιλήσει, την πάγωσε εν' άλλο χαμόγελο του επισκέπτη.

Ο άγνωστος είχε πλησιάσει στο τραπέζι και κτύπησε ένα σταυρό πατά, ξεχασμένον εκεί πάνω, που προδίδε την παρουσία του κληρικού.

Συγγνώμη, ο γέρος αββάς δγήμε από τη ντουλάπα, αποφασισμένος να υποταχθεί στο μοιραίο. Και είπε σταθερά στον άγνωστο: — Ζητάτε, κύριε, ένα ιερέα, από εκείνους που δε θέλησαν να δηλώσουν πως απανοιούνται το Χριστό; 'Εγώ είμαι! Σώθηκα ως εξ θαύματος από τις σφαγές... Μπορείτε τώρα να με τραβήξετε στο αίμοόρο δικαστήριό σας. Δε φοβάμαι!

Δεν είμαι έχθρος σας, απάντησε ο άγνωστος. Θέλω από σας μονάχα να κάνετε τώρα άμέσως ένα μνημόσυνο για την ψυχή και τον δυστυχισμένο, που το σώμα του δε βρήκε ακόμα ανάπαυση σε άγιασμένο χώμα.

Επειτα από μερικά στιγμές θαθείας σιωπής, ο αββάς χαμογέλασε κ' απάντησε μ' άβυσσος: — Καταλαβαίνω το σκοπό σας! Θέλετε να με πιάσετε επ' αυτοφώρο, επειδή οι ιερείς τιμωρούνται πιο άμελλιστα, όταν τους βρουν να λειτουργούν! 'Εγώ όμως δεν πρόκειται ν' αργηθώ την ιδιότητά μου. 'Επείδη έβουλομην της του βασιλιά και θ' άκολουθω την τύχη του... Σας παρα-

καλώ μονάχα ν' αφήσετε ελεύθερο αυτές τις δυο άτιμες γυναίκες. 'Αλλ' οι δυο καλόγριες σπύσανε να δηλώσουν πως δεν έννοούσαν να φύγουν, πως προτιμούσαν να υποστούν το μαρτύριο για το Χριστό, παρά να περιπλανώνται σαν κινηγημένα άγρόμια. 'Ετοίμασαν ύστερα όρι γρεναζότανε για το μνημόσυνο. Πλησίασανε μεσάνυχτα. Ο άγνωστος έμεινε σιωπηλός και συλλογισμένος, χωρίς ν' άπαντήσει στα λόγια του αββά. Σαφηνά, τον ρώτησε με σιγανή φωνή: — Πέστε μου, οι στρατιώτες που διατάχθηκαν να συνοδεύουν το βασιλιά ως το Ιζορώμα, είναι υπεύθυνοι για το θάνατό του; — Όχι, καθόλου, απάντησε ο γέρος παπάς με κάποια έκπληξη. — Μπορούμε να προσευχηθούμε γι' αυτόν; — Βεβαίως! — 'Εμπρός λοιπόν... Ο άγνωστος δεν πρόσθεσε τίποτ' άλλο. Παρακολούθησε το μνημόσυνο, κατάχλωμος. Κάποια στιγμή, οι καλόγριες τον είδαν να κλάει βοιδα, δίχως λυγμούς, σαν πνιγμένος από απελπισία...

Μετά τη λειτουργία, έφυγε, άμυλητος. Και δεν έδωσε πιά ειδήσεις του. Μόνο, κάθε τόσο, ο αββάς κ' οι καλόγριες παίρνανε διάφορα τρόφιμα και ρούχα, σταλμένα από κάποιον άνώγειμο δωρητή...

★ — Ένα χρόνο αργότερα, στις 21 'Ιανουαρίου και πάλι, κατά τις 11 τη νύκτα, κάποιος χτύπησε την πόρτα του φτωχικού σπιτιού. Αυ-

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

τη τη φορά, οι τρεις φτωχές δεν τρομάσανε, γιατί μάντεψαν ποιός ήταν και τί γύρευε...

Ο άγνωστος μπήκε στο σπίτι. Ήταν πιο άδύνατος, πιο κουρασμένος από πέρυσι.

Ζήτησε και πάλι απ' τον παπά να κάνει ένα μνημόσυνο για κάποιον που είχε δολοφονηθεί και για τον όποιον δεν προσευχότανε κανείς.

Η λειτουργία έγινε, όπως και την πρώτη φορά. Ο επισκέπτης έλαβε σιωπηλά. 'Ότε έσφιξε το χέρι του αββά κ' έφυγε, χωρίς να πη τ' όνομά του.

Το ίδιο ξανάγινε κάθε χρόνο, όποτε ο Ναπολέων άποκατέστησε τη θρησκεία του Χριστού.

Όταν οι καλόγριες κ' ο αββάς μπόρεσαν πιά να ξαναγνώσουν άφοβα στη ζωή της προσειχής, ο άγνωστος δεν ξαναφάνηκε. 'Ισως γιατί στις εκκλησίες προσεύχονταν τώρα ελεύθερα για τον καρατομημένο βασιλιά...

Μόνο μετά μερικά χρόνια, τα μεσάνυχτα της 21ης 'Ιανουαρίου, χτύπησε κάποιος την πόρτα του μοναστηριού, όπου είχε κλειστή η νεώτερη απ' τις δυο καλόγριες. Δεν πήρε όμως απάντηση, γιατί η ώρα ήταν προχωρημένη. Κι έφυγε, άπρακτος.

Τ' άλλο πρωί, η καλόγρια πήρε ένα δέμα, που είχε μέσα ένα ματωμένο μαντήλι και το έβλεπε γράμμα:

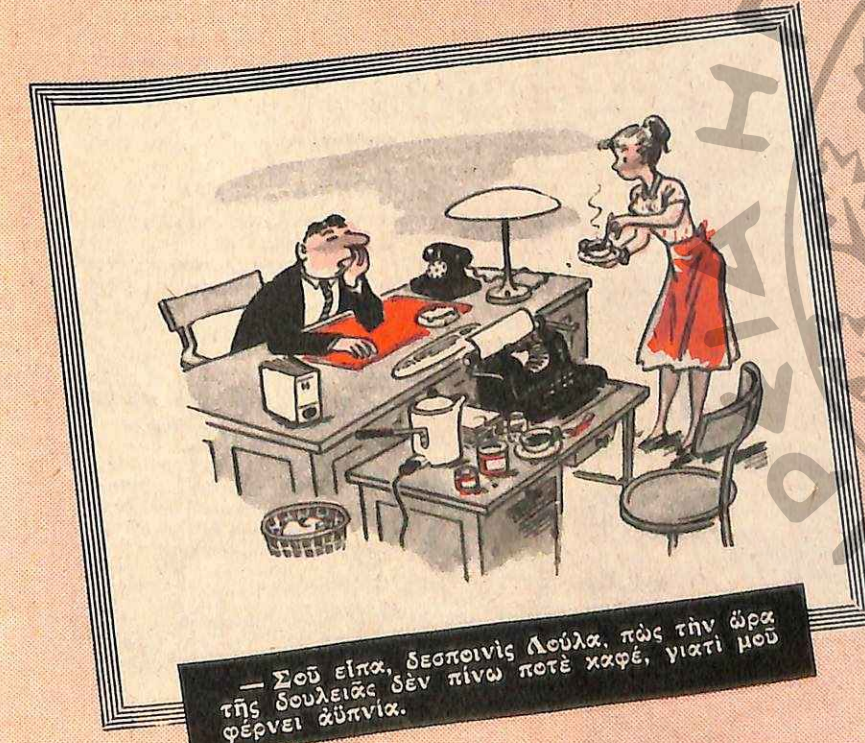
— Άννούλα, χτύπα πιο δυνατά τα πλήκτρα της γραφομηχανής σου, για να μη νομίσω ό γέρος μέσα, πως δεν κάνουμε τίποτα!

— Σήμερα δεν περνάει καθόλου η ώρα, Καίτη!

— Βλέπω, δεσποινίς, πως όλα τα απαραίτητα είναι εδώ και μόνο το έγγραφο, που θέλω, δε βρίσκεται!

— Σου είπα, δεσποινίς Λούλα, πως την ώρα της δουλειάς δεν πίνω ποτέ καφέ, γιατί μου φέρνει άπνεια.

— Τι άκαταστασία είναι αυτή! Τη βάρκα τη βάζουν στο ψηφίο Z και όχι στο P.

Η ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ ΚΑΡΝΤΙΝΑΛΕ

για μιὰ μέρα δημοσιογράφος

Ένα σπαρταριστό ρεπορτάζ της διάσημης Ιταλίδας «γόησσας» της όθνης

ΑΤΤΗ τη φορά δεν παίζω κανένα ρόλο ή μάλλον παίζω έναν ρόλο εντελώς καινούριο. Αποφάσισα να κάνω για μιὰ μέρα τη δημοσιογράφο, για να γνωρίσω τη ζωή των άλλων ανθρώπων, που είναι τόσο διαφορετική από τη ζωή μας ήθοποιου, που πάντα σχεδόν προσποιείται.

Ο καθένας από μας θα ήθελε να κάνει έστω και για μιὰ μέρα αυτό, που στην πραγματικότητα δεν είναι δυνατόν να κάνει. Αυτό, οι ψυχναυλότες το λένε «απόδορα». Για να δραπέτεύσω, λοιπόν, κι' εγώ από τη συνηθισμένη ζωή μου, δέχτηκα να γίνω για μιὰ μέρα δημοσιογράφος.

Μπορώ να πω ότι αυτό το πείραμα με βοήθησε να ξαναμπώ για λίγο στον κύκλο της κανονικής ζωής, από την οποία με κρατά μακριά το επάγγελμά της ήθοποιου.

Στο λεωφορείο, που πήρα, άρχίζοντας τη «δημοσιογραφική» μου ημέρα, στάθηκα ταραγμένη μπροστά στον εισιτηματοδότη, όταν ήρθε η στιγμή να πληρώσω.

Πόσο στοιχίζει το εισιτήριο; αναγκάστηκα να ρωτήσω.

Από χθες τώρα δεν είχα ανέβει σ' ένα λεωφορείο της Ρώμης. Σκεφθήτε ότι έχω χάσει τη συνήθεια να ισορροπώ πάνω στα πόδια μου και αναγκάζομαι να κρατιέμαι καλά, γιατί σ' ένα πιο ήπιο φορτίο κινδύνευα να πέσω πάνω στους συνεπιβάτες μου.

ΤΡΕΙΣ ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΙ

Σ' αυτή την απόδρασή μου ήθελα να λησμονήσω ότι υπήρχε ένας φωτογραφικός φακός, που με ακολουθούσε παντού και προσπάθησα να φερθώ όπως θα φερόταν πραγματικά μιὰ πρωτότυπη δημοσιογράφος, μ' έναν τρόπο πολύ άφελό, μ' α και πολύ ενθουσιώδη.

Πρέπει να σάς εξομολογηθώ, ότι, πριν να βγω με το φωτορεπόρτερ, σκέφτηκα να γίνω άγνωστη, να δώλω γυαλιά, χαμηλά τακούνια, να κάνω τέλος πάντων ό,τι μπορούσα για να μην καταλάβουν ποιά ήμουν.

Τότερα όμως άλλαξα ιδέα. Τό μόνο, που με ενδιέφερε, ήταν να μπορέσω να πείσω τα πρόσωπα, στα οποία θα απευθυνόμουν να μου απαντήσουν με ειλικρίνεια, όπως θα απαντούσαν σε μιὰ πραγματική ρεπόρτερ και όχι όπως θα προσπαθούσαν να μιλήσουν σε μιὰ ήθοποιό, στην οποία ο καθένας μιλάει με τρόπο κάπως κνημιογραφικό.

Μ' αυτή την ευκαιρία έπαιξα για σάς ένα ρόλο άληθινό, γιατί, καθόρθωσα να μπού άληθινά στο «κρεπί» της δημοσιογράφου και να νοιώσω πραγματικό ενδιαφέρον γι' αυτά που με έστειλαν να δώ, για να γράψω ύστερα κάτι.

Η δημοσιογραφία είναι κατ' εξοχήν αντιθεματική, γιατί είναι ή πραγματικότητα. Κι' εγώ λοιπόν, μπόρεσα να λάβω μέρος σ' ένα θέαμα άληθινό, που, με τεχνικό όρο, όπως μου είπαν, ονομάζεται ρεπορτάζ.

Τρεις είναι οι προορισμοί μου: ένα μεγάλο κατάστημα, τὰ γραφεία της 'Αστυνομίας και τὸ μαγειρικό τμήμα της Πολυκλινικής. Τρία περιβάλλοντα εντελώς διαφορετικά, στα οποία —ιδίως στην 'Αστυνομία— κάθε μέρα, απευθύνονται δεκάδες δημοσιογράφοι για να ζητήσουν ειδήσεις και πληροφορίες.

Είμαι μιὰ φορέα μέρα. Ο ήλιος είναι ακόμη ζεστός παρ' όλο που βορρακώσατε στα τέλη του Νοεμβρίου. Ντύνομαι με μιὰ φούστα, μιὰ μπλούζα και μιὰ ζακέτα, όπως φαντάζομαι ότι θα ντυνόταν μιὰ πραγματική δημοσιογράφος, ξεκινώντας για τη δουλειά της. Βγαίνω από τὸ σπίτι, μιὰ αυτή τη φορά δὲ με περιμένει άπ' έξω τὸ αυτοκίνητο. Προχωρώ στο πεζοδρόμιο, ανάμεσα στον κόσμο και περμιώνω στη στάση τὸ λεωφορείο, που θά με μεταφέρει στο κέντρο της Ρώμης.

Ένα μεγάλο κατάστημα τὸ κέντρο είναι ο πρώτος μου προορισμός. Έκει θά διαβάσω τη μισή μου ημέρα.

ΡΟΜΠΟΤ ΜΕ ...ΚΑΡΔΙΑ

Η πὸ ενδιαφέρουσα και περίεργη διαπίστωσι, που έκανα κατά την επίσκεψή μου στα μεγάλα καταστήματα, είναι αυτή: Οι κοπέλες που βορρακούνται πίσω από τὸς πάγκους πωλήσεως, έχουν κι' αυτές... καρδιά! Θα καταλάβετε άσφαλώς τί θέλω να πώ. Καθένας από μας, μπαίνοντας σ' ένα μεγάλο κατάστημα για να ψωνίσει κάτι, θεωρεί τις πωλήτριες σαν ρομπότ, που αποτελούν άπλά έξαρτήματα τὸ μεγάλου μηχανισμού τὸ καταστήματος. Ποιός θυμάται ύστερα τὸ πρόσωπο έχουν αυτές οι κοπέλες; Ποιός κοιτά στη μνήμη του μιὰ από τις φωνές τους; Όταν απευθυνόμαστε σ' αυτές, ενδιαφερόμαστε μόνο για τὰ εἶδη που θά μας δείξουν. Από αυτές θυμάμαστε μόνο τις «φρενιτικές» έκβεινες φράσεις, που είναι πάντα όμοιες: «Εύχαριστώ, δεσποινίς... Βέβαια, δεσποινίς... Άμέσως, δεσποινίς...».

Ε, λοιπόν, αυτή τη φορά δὲ μιλήσα μαζί τους, για να μάθω πόσο στοιχίζει αυτό ή εκείνο τὸ εἶδος ή για να ζητήσω πληροφορίες για κάποιο αντικείμενο, αλλά για να μάθω ποιές είναι αυτές οι πωλήτριες, τί σκέπτονται, τί δνειρεύονται, ποιὰ προβλήματα έχουν. Έτσι, γνώρισα μιὰ κοπέλλα, που θά ήθελε να παντρευτεί, αλλά αυτή και ο άραβωνιαστικός της δὲν έχουν συγκεντρώσει άκόμη τὸ ποσόν, που χρειάζεται για να αγοράσουν ένα σπίτι.

Γνώρισα μιὰ άλλη, που άνησυχεί, επειδή ο άραβωνιαστικός της βορρακει πολλὴ κουραστική την εργασία του και μιὰ άλλη που θά ήθελε να κάνει ένα ταξίδι στην 'Αφρική.

Μιὰ τέταρτη, βορρακει άντιπορο τὸ τεχνητό φῶς, με τὸ όποϊον αναχάζεται να εργάζεται όλη την ημέρα. Μιὰ —άλλα μιὰ μόνο— θά ήθελε να γίνει ήθοποιός. Κάποια άλλη, είναι πολύ λιγνμένη, επειδή ή μητέρα της είναι άρρωστη και δὲ μπορεί να την περιποιηται μόνη.

Τις βορρακει όμως όλες άρκετά ευχαριστημένες από την εργασία τους, από τη ζωή τους, παρ' όλο που πρόκειται για μιὰ εργασία υπεύθυνη και κοπιαστική, που τὸς άπορροφά τις περισσότερες ώρες της ημέρας και παρ' όλο που σότερες ώρες της ημέρας και παρ' όλο που ή ζωή δὲν τὸς προσφέρει τόσες ικανοποιήσεις, ώστε να τις άνταμείβη για τὸς κόπους τους.

ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΜΕ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Σ' αυτή την επίσκεψή μου, ή προσπάθειά μου να μείνω ίνκόνγνωτο δὲ πέτυχε άπόλυτα. Και στη συζήτησή μου με τὸ διευθυντή, ο δ. ποίος μου εξήγησε τί κάνει ή εταιρεία για τὸς υπαλλήλους της, αναγκάστηκα να δείξω τὰ χαρτιά μου, δηλαδή την πραγματική μου ταυτότητα.

Όπωςόποτε, ή επίσκεψή μου αυτή ήταν ξεχωριστά ενδιαφέρουσα. Δὲν ήταν δέβαια τὰ πρώτη φορά που έμπαινα σ' ένα μεγάλο κατάστημα. Πηγαίνω, αντίθετα πολλές φορές για να ψωνίσω διάφορα πράγματα. Αὐτή τη φορά, όμως, πηγαί μ' έναν άλλο προορισμό και όταν βγήκα βορρακώμουν σε μιὰ καινούργια ψυχρή κατάσταση. Πήρα πολλές σημειώσεις, δ. ναματα κοριτσιών, που μου διηγήθηκαν τις προσωπικές τους ιστορίες. Όλες αυτές οι ιστορίες είναι πολύ ανθρώπινες, άξιες να τις άφηγηθῇ κανείς.

Τώρα όμως, αποφάσισα να μην διηγηθῷ αυτές τις ιστορίες, αλλά να περιορισθῷ να τὸς νίσω την πιο ζωηρή εντύπωση, που μου προκάλεσε ή επίσκεψή μου στα μεγάλα καταστήματα και που είναι ή εξής:

Όταν πηγαίνουμε να κάνουμε ψώνια και μας φαίνεται ότι έχουμε τὸ δικαίωμα να είμαστε απαιτητικές, άς μην ξεχνάμε ότι και οι πωλήτριες έχουν μιὰ καρδιά. Έχουν δηλαδή κι' αυτές προβλήματα, ιστορίες ευχάριστες ή κι' αυτές άποβλητικές, άποβλητικές ή καταπιεσμένες και όμως αναγκάζονται να καταπνίγουν κάθε προσωπικό τὸς συναίσθημα για ώρες και ώρες και να δείχνουν στον κόσμο μιὰ μάσκα πάντα ήγχαρδια. Ένα χαμόγελο παντα εὐγενικό. Και δίχως άλλο θά είναι φοβερά τὸ δύσκολο να υποκρίνονται άδιάκοπα αυτό τὸ ρόλο.

ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Στα μεγάλα καταστήματα πέρασα όλο τὸ πρωί μου. Στις μιὰ γύρισα στο σπίτι πάλι με τὸ λεωφορείο. Στις τέσσερις ξαναβγήκα. Η άτμόσφαιρα της Ρώμης είχε γίνει δρασερή. Φόρεσα ένα μάλλινο ταιγέο άρκετά πιο ζεστό από τὸ ποικνὸ μου ντύσιμο.

Σύμφωνα με τὸ πρόγραμμα της δημοσιογραφικής ημέρας μου, ο δεύτερος προορισμός μου ήταν ή 'Αστυνομία της Ρώμης.

Πηγαίνοντας στην 'Αστυνομία δὲν ήξερα καλά τί να ζητήσω. Σάς εξομολογούμαι ότι ή λέξι «'Αστυνομία», που άμέσως φέρνει στη σκέψη άλλες λέξεις, όπως «κλόπες», «εγκλήματα», μου προσενούσε πάντοτε μιὰ εντύπωση, ά. κι αι τόσο ευχάριστη.

Στο μεγάλο κατάστημα προσπάθω να φανταστῶ πὸς θά ήταν δυνατόν να πείσω έναν πελάτη να αγοράσει κάτι. Καταλαβαίνω ότι είναι άδύνατο.

Πηγαίνω στην αστυνομία. Χαμογελώ με νοιώθω ταραγμένη...

Αντίθετα όμως από τὸς φόβους μου, με υποδέχτηκε ένας ευγενέστατος κύριος, που είναι διευθυντής τὸς νέου γραφείου δημοσίων σχέσεων, όπου κάθε πολίτης μπορεί να άπειυθυνη για να ζητήσει πληροφορίες ή συμβουλές.

Αὐτή ή πρώτη επαφή μου με βοήθησε να νικήσω ένα μικρό φόβο. Οι 'Αστυνομίες, όπως ξέρετε, δὲν είναι πάντα εξαιρετικά ευχάριστα κτίρια. Καθὸς προχωρούσα πρὸς τὸ γραφείο δημοσίων σχέσεων, διασχίζοντας την αὐλή, κίττατα γύρω μου με κάποιο καρδιοχτύπι, από φόβο μήπως τύχαινε να συναντήσω ένα άνθρωπο με χειροπέδες.

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

Αὐτή ή ιδέα μου γύρω από την 'Αστυνομία είχε γεννηθῇ από τις εφημερίδες, που παρουσιάζουν πολλές φορές τις φωτογραφίες ανθρώπων, που καταδικάζουν από καμνὸνια σκεπάζοντας τὸ πρόσωπό τους. Φωτογραφίες δυσάρεστες, ανθρώπων που παραβίασαν τὸ νόμο...

Άκριβώς, για να καταπολεμήσει αὐτή τη δυσπιστία, που όπως φαίνεται δὲν είναι μόνον δική μου, δημιουργήθηκε τὸ γραφείο δημοσίων σχέσεων, που είναι επλκωμένο όπως μιὰ αίθουσα υποδοχῆς άεροπορικής εταιρείας με χαλιά και πολυθρόνες πολύ αναπαυτικές. Ο διευθυντής τὸς γραφείου, που με υποδέχθηκε, στάθηκε πολύ ευγενικός μαζί μου και μου εξήγησε ότι μιὰ 'Αστυνομία δὲν έχει σαν μοναδικό σκοπό ν' άσכולῇ με τις κλοπές και τὰ εγκλήματα, αλλά και μιὰ άτέλειωτη σειρά από προορισμούς όπως τὰ διαβήτριά και οι άδειες παραμονῆς τῶν ξένων υπηκόων.

Αὐτή ή επίσκεψή, λοιπόν, με βοήθησε να ελευθερωθῷ από μιὰ πρόληψη και να ανακαλύψω ότι οι 'Αστυνομίες έχουν και μιὰ άποψη άγνωστη, μοντέρνα, που θά τὰ θυμάμαι με ευχαρίστηση.

ΕΝΑΣ ΚΟΣΜΟΣ ΧΑΡΑΣ ΚΑΙ ΛΥΠΗΣ

Μα την πιο μεγάλη, την πιο ενδιαφέρουσα και συγκινητική στιγμή της δημοσιογραφικής ημέρας μου την γνώρισα στο μαγειρικό τμήμα της Πολυκλινικής της Ρώμης.

Έκει, βορρακει ένα κόσμο που μου ήταν έντελως άγνωστος, ένα κόσμο χαράς, λύπης και, δυστυχώς, φτώχειας, που μου προσέγγισε βαθειά ταραχή.

Η Πολυκλινική της Ρώμης παρ' όλο τὸν έξοπλισμό της δὲν είναι μιὰ άρκετή για να προσφέρει σε όλες τις έπίτοκες, που καταφεύγουν σ' αυτήν, τις άπαιτούμενες άνέσεις. Άκόμη και στὸς διαδρόμους υπάχρουν μακροές σειρές από κρεβάτια.

Ο διευθυντής τὸς τμήματος άποσιάζει και ένας γιατρός ανέλαβε να με ξεναγήσει. Παρουσιάστηκα σ' αυτό τὸ γιατρό, άρου πρώτα αναγκάστηκα να καθήσω άρκετά στον προθάλαμο, μαζί με μερικές ήλικιωμένες κυ-

ρίες που περίμεναν με άγωνία να γίνουν γιαγάδες. Μα από τις πρώτες στιγμές, που έμεινα στην αίθουσα άναμονῆς, άρχισα να νοιώθω μιὰ ταραχή που μου είναι άδύνατο να περιγράψω.

Η μητρότης είναι—έπρεπε να είναι—μιὰ άπό τις πιο φωτεινές και ευτυχισμένες στιγμές στη ζωή μιὰς γυναίκας. Μά, αντίθετα, σχημάτισα περισσότερο μιὰ εντύπωση πόνου, αντί χαράς, μιὰ αίσθησι γεμάτη θλίψη.

Οι μαγειρικές κλινικές θά έπρεπε να είναι όλες όμορφες, χαρούμενες, φωτεινές. Σε κάθε μητέρα θά έπρεπε να παρραχωρῇται ένα μικρό δωμάτιο, όπου να μπορῇ να κλείσει τὸν κόσμο τὸς πόνου της και της χαράς της. Και όχι να υπάρχουν άπέραντοι θάλαμοι, στὸς δ. ποίους τὸ κάθε χαμόγελο άνακατενεται με έναν άναστεναγμό και όπου ο πατέρας και ή μητέρα τὸς νεογέννητου δὲ μποροῦν να κυττάζουν ήσυχα τὸ παιδί τους και να χαμογελάσουν ή και να κλάψουν από συγκίνηση.

«ΘΕΛΕΤΕ ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΜΟΥ!»

Στὸς θάλαμους οι νοσοκόμες με άναγνώρισαν και συγκεντρώθηκαν γύρω μου, χαρούμενες. Οι έπίτοκες με κίτταξαν σαν να ήμουν κανένα «φανόμενο». Κάποια άπ' αυτές, υποχρεωμένη να μείνη στο κρεβάτι, μου ζήτησε να πλησιάσω για να μπορέσει να με άγγιξη. Έίως γι' αὐτήν άντιπροσώπενα τὸν κόσμο ενός δνειρου, που τώρα άντίκρυζε πραγματικά.

Με άναγνώρισαν! Η είδησι διαδόθηκε άμέσως και οι νοσοκόμες έτρεξαν γύρω μου. Άντιό, ρεπορτάζ! Ξανάγινα ήθοποιός...

Μιὰ γυναίκα με πρόσωπο κουρασμένο, σημαδεμένο από τὸς κόπους και τις στερησεις, με φώναξε κοντά της και μου είπε:

—Έφερα στον κόσμο ένα κοριτσάκι. Έσείς είστε τόσο όμορφη και τόσο πλούσια, ενώ εγώ είμαι τόσο άσχημη και τόσο φτωχή. Μά τὸ κοριτσάκι μου είναι όμορφο, ξανθό, με γαλιανά μάτια. Τὸ θέλετε;

Όμοιολῶ ότι δὲν ήξερα τί να απαντήσω.

Έγινεθα πολύ ταραγμένη και συγκινημένη. Μιὰ άλλη γυναίκα με συγκίνησε, λέγοντάς μου:

—Θά δώσω στο κοριτσάκι μου τὸ όνομά σας. Θά τὸ βαπτίσω Κλαούντια.

Όταν μπήκα στο Βρεφοκομείο, όπου κανονικά ή εισόδος άπαγορεύεται, οι γυναίκες, που βορρακόντουσαν πίσω από τὰ κρυστάλλα, μου έδειχναν τὰ μωρά τους. Όταν βγήκα, δ. λες με ρώτησαν:

—Είδατε τὸ δικό μου; Δὲν είναι όμορφο; Άπάντρησα σε όλες ναι, γιατί τὰ νεογέννητα είναι όλα όμορφα, παρ' όλο που είναι στην πραγματικότητα, όλα άσχημα. Μά είναι όμορφα γιατί ένα παιδάκι τόσο μικρό δὲ μπορεί κανείς παρὰ να τὸ κίτταξη με χαρά και τρυφερότητα.

«ΚΡΑΤΗΣΤΕ ΚΑΛΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ!»

Μιὰ φτωχή γυναίκα, που φορούσε μιὰ ρόμπα τρεμμένη και ξεδαμμένη, θέλησε να μου μιλήσει αὐτή:

—Έσείς, που είστε τόσο όμορφη, μου είπε, που έχετε στα χέρια σας την ευτυχία και την ευλογία, προσέχετε αὐτά που έχετε! Κρατήστε καλά την ευτυχία! Έγώ την γνώρισα, αλλά την έχασα!...

Σάν «δημοσιογράφος» και σαν γυναίκα, πρέπει τώρα να πὸς ότι είναι άπόλυτη άνάγκη να γίνει κάτι για τις φτωχές γυναίκες, που πε-

Αριστέριά: Στη καινοεική κλινική με δέχεται ένας γιατρός. Δὲ με άναγνώριζε. Τὸς λέω ότι είμαι μιὰ δημοσιογράφος και τὸς ζητώ να άπαικωσθῷ την κλινική... Δ. ε. ε. ε. Οέλω να δῶ ένα νεογέννητο. Νάτο! Είναι ένα κοριτσάκι. Δὲν έχει άκόμη όνομα, είναι μόνο ένας άοιδμός.

οιμένουν παιδί. Είναι ένα χρέος της κοινωνίας και όλων μας!

Η ζωή παρουσιάζει σε κάθε άνθρωπο πλάσμα τόσες δυσάρεστες πλευρές, ώστε θά πρέπει τουλάχιστον ή πρώτη μέρα, ή μέρα που γεννιέται και έρχεται στον κόσμο, να είναι ευχάριστη. Έίως οι άλλες μέρες να είναι άσχημες, μά, τουλάχιστον, τὸ καλωσόρισμα σε ένα νέο πλάσμα, που έρχεται κοντά μας, θά πρέπει να είναι χαρούμενο, χωρίς θλίψη.

ΤΟ ΚΕΡΑΟΣ ΜΟΥ

Έδώ, τελειώσε ή ημέρα, που πέρασα σαν δημοσιογράφος. Είναι μιὰ θράση. Έξω από την Πολυκλινική με περιμένει τὸ αυτοκίνητό μου. Άνεβαίνω σ' αὐτό νοιώθοντας σχεδόν ντροπή. Όλα εκείνα που είδα με έχουν ταραξει βαθειά.

Τὸ σπίτι μου, στο γυρισμό, μου φαίνεται πιο ευάριστο από τότε και ή εργασία μου λιγότερο σκληρή και άχάριστη. Τελειώνοντας, νοιώθω την άνάγκη να προσθέσω άκόμη, ότι αν αὐτή ή «δημοσιογραφική έρευνα» της Κλαούντια Καρντινάλε γονοίμενσε σε κάποιον, αὐτός ο «καίτοις» —πρέπει να τὸ πὸς με ειλικρίνεια— είναι, πὸν άπ' όλους εγώ ή ίδια!...

ΚΛΑΟΥΝΤΙΑ ΚΑΡΝΤΙΝΑΛΕ

Η ΛΙΖΕΤΤΑ είναι μια χαριτωμένη κοπέλα. Την είδα ένα βράδυ να χορεύει σ' ένα κέντρο της Μονμάρτρης, κι' ένας φίλος μου διηγήθηκε την ιστορία της: — 'Η καυμένη ή Λιζέττα — άρχισε — δεν είχε τίποτ' άλλο σπών κόσμο, έκτος από την ομορφιά της. Είχε μείνει από μικρούλα όρφανή κι' αναγκάστηκε να γίνει μοδιστρουλά για να ζήσει. Πήγαινε, λοιπόν, με το μεροκάματο σε διάφορα σπιτία κι' έρραβε από το πρωί ως το βράδυ. Με τα λίγα, που κέρδιζε, πλήρωνε το νοίκι της, έτρωγε φτωχικά κι' έφτιασε πότε-πότε και κανένα φορεματάκι από φτηνό ύφασμα. Την Κυριακή το πρωί πήγαινε στη Νότρ-Ντάμ κι' έκανε την προσευχή της. Παρακαλούσε την Παναγία να την έχη πάντα γερή, για να μπορεί να εργάζεται. 'Ηταν άγνη και φρόνιμη. Όταν έβλεπε τα τρυφερά ζευγαράκια να φιλιούνται στις δάδες του

Σηκούνα, κοκκίνιζε από τη ντροπή της. 'Η καρδιά της δεν είχε χτυπήσει ακόμη, αν και πολλοί νόμιζαν ότι γλυκακούττα, καθώς γύριζε τα βράδια από τη δουλειά της. Μά εκείνη δεν αγαπούσε παρά τα λουλούδια, τα πουλιά και τα άρρα μωθισορμήματα. — Άραγε, θα ζήσω κι' εγώ, μια καλύτερη ζωή; άναρωτιόταν με λαχτάρα.

Τα πρωινά, πριν πάει στη δουλειά της, της άρεσε να περνά από τον κήπο του Λουξεμβούργου, για να χαρή τη μυρωδιά των λουλουδιών, το κελάηδημα των πουλιών και τα ψιθυρίσματα των δέντρων.

★
Ένα άνοιξιμάτικο πρωινό, η Λιζέττα έκανε το συνηθισμένο της περίπατο στο πάρκο. 'Ηταν ακόμα πολύ νωρίς, κι' οι σταγόνες της πρωϊνής δροσιάς έλαμπαν σε διαμαντάκια πάνω στα πολύχρωμα λουλούδια.

Ξαφνικά, σταμάτησε απότομα στη στροφή μιας δεντροστοιχίας, σαν τρομαγμένο πουλί. Εκεί μπροστά της, σ' ένα παγκάκι, ήταν ξαπλωμένος μπρούμυτα, με τα χέρια κρεμασμένα κάτω, σαν άψυχο σώμα, ένα κακοντυμένος νέος.

Είχε ακούσει όμως τον ήχο των βημάτων της, γιατί άνασχημάθηκε φοβισμένος και, τρίβοντας τα μάτια του, της είπε:

— Δεν ξέρετε πόσο τρώαξα!... Νόμισα πως ήταν κανένας άστειφύλακας!

Υστερα, κυττάζοντας καλύτερα με τα νυσταγμένα μάτια του, την κοπέλλα, πρόσθεσε:

— Με συγχωρήτε, δεσποινίς, μά μου φαίνεται πως κι' εσείς τρώαξατε λιγάκι. Μη φοβάστε όμως. Δεν είμαι κανένας αλήτης. Είμαι ένας άστεγος ζωγράφος κι' έτσι αναγκάζομαι τη νύχτα να κρύβωμαι εδώ και να κοιμάμαι στους πάγκους. Τι να κάνω; Αυτά έχει η φτώχεια!

Και της χαμογέλασε με πίκρα. 'Η Λιζέττα ξεθάρρεψε και τον κύτταξε με συμπόνοια.

— Είσθε δλομόναχος στὸν κόσμο; τὸν ρώτησε.

— Ναί, δλομόναχος. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα, πὺ ἔφυγα ἀπὸ τὴν πατρίδα μου κι' ἤρθα στὸ Πα-

Η ΠΡΑΣΙΝΗ ΚΟΥΡΤΙΝΑ

★
'Η τρυφερή καρδιά της Λιζέττας σφίχτηκε. 'Ο νεαρός ζωγράφος κέρδιζε την εμπιστοσύνη της. Σε μια στιγμή ψυχικής εξάρσεως, του είπε, αυθόρμητα:

— Κι' εγώ είμαι δλομόναχη στὸν κόσμο. 'Ορφάνεψα μικρή και δεν έχω κανένα να με βοηθήσει. Εργάζομαι πολύ και πληρώνομαι λίγο. 'Ισχύει, τα καταφέρνω να ζώ απλά, μ' αυτά που κερδίζω. Το δωμάτιό μου είναι αρκετά μεγάλο. Μπορούμε να το χωρίσουμε στα δύο, κρεμώντας μια κουρτίνα στη μέση. Θέλετε νάρχεσθε να κοιμάστε εκεί, ὡσπου να πουλάσετε κανένα ταμπλώ σας;...

Τα λόγια αυτά τάπε η Λιζέττα με άγνοητα, κυττάζοντας το νέο με τα άθωα μενεζεδένια μάτια της.

Εκείνος, συγκινημένος, της αποκρίθηκε:

— Είσαστε μια ευγενική καρδιά! Μά πως νάρθω να μείνω μαζί σας; Θα σας ενοχλήσω...

— Δε θα μ' ενοχλήσετε καθόλου. 'Όλη την ημέρα λείπω στη δουλειά μου. Μπορείτε να μένετε στο δωμάτιο για να ζωγραφίζετε.

— Είστε ένας σωστός άγγελος! Ψιθύρισε ὁ νέος, με φωνή, πὺ ἔπρεπε.

Πῆρε τὸ λευκὸ χεράκι τῆς Λιζέττας καὶ τὸ φίλησε μ' ευγνωμοσύνη.

— Νάρθητε ἀπὸ ἀπὸψε, τοῦτε ἡ κοπέλλα. Θα ἀρρωστήσετε, ἂν ἐξακολουθήσετε νὰ κοιμάστε ἐδὼ στὸ πάρκο...

Τοῦδωσε κατόπιν τὴν διεύθυνσί της καὶ τὸν ἀποχαιρέτησε.

★
'Αργὰ τὸ βράδυ, ὁ Ζὰν πῆγε στὸ δωμάτιο τῆς Λιζέττας. 'Η μοδιστρουλά τουνε στῶσε ἕνα ἀναπαυτικό νηδονάκι, τοῦ εἶχε βάλει δύο καρέκλες κι' ἕνα τραπέζι. Μία λινὴ πράσινη κουρτίνα, δεμένη στὸν τοῖχο, χωρίζε τὸ δωμάτιο στὰ δύο. 'Ο νεαρὸς ζωγράφος πλάγιασε ἀθρόβα, γιὰ νὰ μὴν ἐμπόσει τὴν πῆλα. Τὸ βασανισμένο κορμί του χάθηκε τὴ ζεστασιά καὶ τὴν ἀνεσι, πὺ εἶχε στερηθῇ τόσο καιρὸς... 'Όταν τὸ πρωὶ σηκώθηκε ἀργά, εἶδε με βουρκωμένα μάτια πάνω στὸ τραπέζι τοῦ ἕνα ποτηρί με γάλα.

★
Πέρασαν ἔτσι κάμποσες μέρες, χωρὶς — τί παραξένο! — νὰ βλέπονται. 'Ενα πρωὶ ὡς, ὁ Ζὰν σηκώθηκε νωρίς καὶ φίλησε τὸ χέρι τῆς Λιζέττας:

— Καλὴ φίλη μου, τῆς εἶπε συγκινημένος, θέλω νὰ φανῶ ἄξιος τῆς στοργῆς σου. Καὶ τὸ μόνο πράγμα, πὺ μπορῶ νὰ σοῦ προσφέρω τώρα, εἶναι νὰ πιάσω τὸ πορτραῖτό σου.

'Η Λιζέττα δέχτηκε μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο. 'Ετσι, ἀπὸ τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ κοπέλλα ἄρχισε νὰ ποζάρει, καθισμένη πάνω σὲ μὴ φτωχική νὰ ποζάρει, καθισμένη πάνω σὲ μὴ φτωχική νὰ ποζάρει. 'Όταν, σὲ λίγες μέρες, τὸ πορτραῖτο τέλειωσε, ἡ Λιζέττα ἔμεινε θαμπωμένη:

— Μά εἶναι δυνατόν νὰ εἶμαι ἐγώ; ρωτοῦσε με ἀπορία.

— Ναί, ἐσύ εἶσαι, ὅπως σὲ εἶδα με τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου! Εἶσαι ἕνα ἀγγελικὸ πλάσμα, Λιζέττα!

Τὸ πορτραῖτο τῆς φτωχῆς μοδιστρουλάς, ὁταν φάνηκε στὴν υπαίθρια ἐκδοσι τῆς Μονμάρτρης, ἔκανε μεγάλὴ ἐντύπωση στὸν περιστερικὸ φιλότεχνους. Τὰ ἔργα τοῦ Ζὰν Βαλντὴν ἄρχισαν ἔτσι νὰ πουλοῦνται. Κι' οἱ δύο νέοι γιόρτασαν, ἕνα βράδυ, τὸ γεγονός αὐτὸ μ' ἕνα εὐθυμο δῆπνο στὸ «Μαῦρο Γάτο».

— Ἐλάτε νὰ καμαρώσετε τὸ μοντέλο τοῦ Βαλντὴν! φώναζαν ἐκεῖ οἱ μπόεμ τῆς Μονμάρτρης.

Τὸ κέντρο γέμισε. Τὸ κρασί ἄφριζε στὰ κρυστάλλινα ποτήρια. Ἀνάθε ἕνα τρελλὸ γλέντι, πὺ κράτησε ὡς τὸ πρωί.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα, ὁ Ζὰν Βαλντὴν δέχτηκε στὸ ἀπeliέ τοῦ τῆν ἐπισκεπτεῖ μίαν ὁμορφὴς Ἀγγλίδας, πὺ τοῦ ζήτησε νὰ τῆς κἀν τὸ πορτραῖτο τῆς. 'Η ἄμοιβή ἦταν δελεαστική. 'Ο νεαρὸς ζωγράφος δέχτηκε καὶ ἡ δουλειὰ ἄρχισε ἀμέσως.

'Η Λιζέττα, στὴν ἀρχή, δὲν ἀνησυχῆσε. 'Όταν ὡς εἶδε τὸ μισοτελειωμένο πίνακα, πὺ παρίστανε μίαν μισογυμνὴ γυναῖκα, νάνα, γερμένη προκλητικὰ πάνω στὴν πολυθρόνα τῆς, ἐνοίωσε στὴν καρδιά της ἕνα παράξενο σφιγμένο. 'Η ζήλεια τῆς δάγκωσε γιὰ πρώτη φορά. 'Ηταν τὸ πρώτο μῆνυμα μίαν κρυφῆς ἀγάπης, πὺ εἶχε φουντώσει μέσα της, χωρὶς νὰ τὸ νοιώσει.

Καί, μίαν μέρα, δὲ βάσταξε. Γιὰ νὰ δῇ τί γινόταν πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα, δὲν πῆγε στὸ μοδιστράδικο. Ἀπὸ ἕνα μικρὸ σχίσμο τῆς κουρτίνας, παρακολουθοῦσε, με κομμένη ἀναπνοή, τὴν δουλειὰ τοῦ φίλου τῆς.

— Μά, σὰς εἶπα, μὴς 'Εθελ, τῆς ἔλεγε χαμογελώντας ὁ Ζὰν, νὰ μὴν κοιμῆσθε. Μοῦ χαλάτε τὴν πόζα.

— Ἐλάτε πάλι νὰ με διορθώσετε! τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη, μ' ἕνα προκλητικὸ γέλιο. Δὲν ξέρω τί μοῦ συμβαίνει σήμερα... Εἶμαι τόσο νευρική!

Ὁ Ζὰν ζύγωσε. Μά, καθὼς ἔσκυψε νὰ διορθώσῃ τὴν στάσι της, ἐκείνη σήκωσε τὰ γυμνά χέρια της καὶ τὸν ἀγκάλιασε.

— Σ' ἀγαπῶ τρελλά, Ζὰν, τοῦ ψιθύρισε. Ἀπορῶ πὺς δὲν ἐνοίωσες ἀκόμα;

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἀκούστηκε πίσω ἀπὸ τὴν πράσινη κουρτίνα ἕνας βαρὺς γδούπος. Κάτι σωρίστηκε στὸ πάτωμα.

Ὁ Ζὰν πετάχτηκε τρομαγμένος, ἀνασκήωσε τὴ μεγάλη κουρτίνα κι' ἀνατρίχιασε. 'Η Λιζέττα κείτοταν κατὰχαμα, λιποθύμη.

— Μά τί συμβαίνει; ρώτησε με δυσάρεστη ἐκπληξή ἡ Ἀγγλίδα.

— Σὰς παρακαλῶ νὰ φύγετε ἀμέσως! τῆς φώναξε ἐξαλλος ὁ ζωγράφος.

Ἐπειτα, ἄρπαξε ἀπὸτομα τὸ μισοτελειωμένο πίνακα καὶ τὸν ἔκανε δύο κομμάτια.

— Εἶσαι ἀνόητος! τοῦ πέταξε ἡ Ἀγγλίδα.

Κι' ἔφυγε, κατακόκκινη ἀπὸ τὸ θυμὸ της.

★
'Όταν ἡ Λιζέττα συνῆλθε, ἄρχισε νὰ κλαίει. Μὴν κλαίς, ἀγαπημένη μου, τῆς ἔλεγε ἐκείνος, καθὼς φιλοῦσε γονατιστὸς τὰ χέρια της. Σούκαλα μεγάλο κακό, χωρὶς νὰ τὸ θέλω Δὲ σκέφτηκε ποτὲ πὺς μπορούσε νὰ μ' ἀγαπάς. Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, Λιζέττα, ἀλλὰ δὲν τοῖμοῦσα νὰ ἀπὸ πῶ. Δὲν ἤθελα νὰ ἐκμεταλλεῖσθαι τὴν καλωσύνη σου.

— Ζὰν, ἀγαπημένε μου, κι' ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ!... τοῦ ἀπάντησε.

Τὰ χεῖλη τους ἐνώθηκαν σ' ἕνα τρυφερό φιλί.

Ξαφνικά, ὁ Ζὰν Βαλντὴ σηκώθηκε, κλώτσησε τὸ σχισμένο πίνακα καὶ τῆς εἶπε:

— Ἐρεῖς τί θὰ γίνῃ; Θα παντρευτοῦμε!

— Μά εἶμαστε φτωχοὶ ἀκόμη...

— Θα δουλέω, θὰ ἀγωνισθῶ γιὰ σένα, Λιζέττα, καὶ θὰ σὲ κάνω εὐτυχισμένη!

— Νὰ πουλήσωμε τὸ πορτραῖτό μου. Σοῦ δίνω τόσα λεπτὰ, κι' ἐσύ δὲν τὸ πουλᾷς...

— Ὄχι, δὲν τὸ πουλῶ γιὰ τίποτα στὸν κόσμο! φώναξε ἐκείνος. Ποῖος πουλάει τὴν ἀγάπῃ του;

★
Υστερὰ ἀπὸ λίγες μέρες, ἔγινε ὁ πιὸ δμορφος γάμος, πὺ εἶδε ποτὲ ἡ Μονμάρτρη στὴν ἐκκλησία τῆς Σακρὲ Κερ. Νέοι ζωγράφοι, με μαύρα γενάκια, μποέμ με παρδαλὲς φορεσιές, ὑπαρξιστὲς με χάρτινες γιορτατικὲς καὶ με παραξένες καπέλλα, συναγωνίζοντο ποῖος θὰ προσφέρει στὸ εὐτυχισμένο ζευγάρ τὰ πιὸ πρωτότυπα δῶρα.

Τώρα, στὸν ἀνθισμένο κήπο τοῦ Λουξεμβούργου, ὁ Ζὰν καὶ ἡ Λιζέττα φιλοῦνται κατὰ ἀπὸ τὰ δέντρα ἡ κάδοι ἀγκυλωμένοι στὲ παγκάκι ἐκείνο, πὺ ἄλλοτε κοιμόταν ὁ Ζὰν ὅταν ἦταν ἄστεγος. 'Η πράσινη κουρτίνα διχωρίζει πιά τὸ δωμάτιο τοῦ ἐρωτευμένου ἀντράγου.

ρίσι γιὰ νὰ γίνω ζωγράφος, κανεὶς δὲν ἐνδιαφέρεται πιά γιὰ μένα. Καὶ τί φοβερὴ ἀτυχία! Ἐγὼ ἔνα ἔμνα, πὺ δὲν πούλησα οὔτε ἕνα σχέδιο...

— Καὶ πὺ εἶναι τὸ ἀπeliέ σας;

— Στὴν... πλατεῖα τῆς Μονμάρτρης, δεσποινίς μου. Εἶμαι υπαίθριος ζωγράφος.

'Η Λιζέττα τὸν ἔβλεπε με βαθειὰ συγκίνησι. Τί συμπαθητικὸς πὺ ἦταν! Δὲ φαινόταν παραπάνω ἀπὸ ἐλκυστικὲς χρόνους. Τὸ πρόσωπό του ἦταν τόσο ευγενικό, τόσο ἄδολο...

Τὰ φωτεινά, θλιμμένα μάτια του, δὲν τῆς ἔλεγαν ψέμματα.

— Μά εἶναι δυνατόν νὰ εἶμαι ἐγώ; ρωτοῦσε με ἀπορία ἡ Λιζέττα, κυττάζοντας τὸ πορτραῖτό της.

— Ναί, ἐσύ εἶσαι, ὅπως σὲ εἶδα με τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου! Εἶσαι ἕνα ἀγγελικὸ πλάσμα, Λιζέττα!

Αυτές οι γκριζες τρίχες
μ' έκαναν νά υποφέρω...

Με το **Palette** όμως
ξανθόρηκα την ηouxία μου.

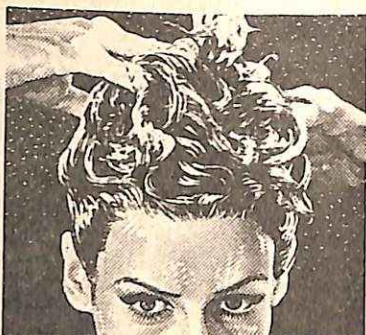
Palette

Το ασφαλέστερο Χρωμοσαμπουάν!

Μέσα σέ λίγα λεπτά τὰ μαλλιά άκτινο-
βολούν από νεότητα. Μπορείτε μόνη
σας, με ένα απλό λούσιμο, νά επιτύχετε
αυτό τό πραγματικό θαύμα!
Είναι τόσο εύκολο, τόσο γρήγορο και
πολύ οικονομικό.
Μόλις δήτε τις πρώτες γκριζες τρίχες,
χρησιμοποιήστε άμέσως τό Παλέτ.
Τό Παλέτ, λούζει και ταυτόχρονα
μακιγιάρει και τονώνει τὰ μαλλιά.
Και για ένα χρωματισμό τής μόδας, χωρίς
νά έχετε γκριζες τρίχες, μπορείτε νά
χρησιμοποιήσετε διάφορες μοντέρνες
άποχρώσεις, άφου συμβουλευθήτε τό
ώραίο χρωματολόγιο του SCHWARZKOPF

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ: ΝΙΚΗΣ 9-ΤΗΛ. 225-739

ΤΟ πιο κοντινό φάστρο σέ μάς
είναι ή «Πρόξιμος» του Κεν-
ταύρου, που βρίσκεται σ' από-
σταση 4,3 ετών φωτός. Ή από-
σταση αυτή σέ χιλιόμετρα είναι
300.000X3600X24X365. "Αν τώ-
ρα φαντασθούμε ένα διαστημώ-
πλοιο, που θα έκινετο με τή μι-
ση ταχύτητα από εκείνη του φω-
τός, θα μάς χρειάζονταν έννά
χρόνια για νά πάμε εκεί και άλ-
λα τόσα για νά γυρίσουμε. "Αν,
δηλαδή, είμαστε 20 χρόνων, έ-
γαν θα φύγωμε, θα ξαναγυρίσω-
με στη Γη γύρω στα σαράντα,
άφου μείνωμε κάποιο διάστημα
πάνω στην Ελπίδιμας. Μετά την
«Πρόξιμα», τὰ πιο κοντινά ά-
στρα είναι τό «άστρο του Μπά-
καρντ» (6 έτη φωτός), ή «Βόλφ
359» (7,7 έτη φωτός), ή «Λύν-
κεν 726-8» (7,9 έτη φωτός), ή
«Λαλάντ 21185» (8,2 έτη φω-
τός) και ό Σείριος (8,7 έτη φω-
τός). Ο «Κύνκος 61» γύρω από
όν όποιο οι άστρονόμοι διεπί-
πτωσαν την ύπαρξη πλανήτη,
βρίσκεται σέ απόσταση 11,1 έ-
τών φωτός. Σέ άκτίνα 16 ετών
φωτός από τή Γη βρίσκονται 36
γερπύοι άστρα.

Κι' αν άκόμη υποθέσουμε, ότι
ισαβέταμε διαστημώπλοια, που
ά έτρεχαν με ταχύτητα παρα-
πλήσια μ' εκείνη του φωτός, θα
έλαμε και πάλι σαράντα χρόνια
ιά νά κάμωμε τό ταξίδι μετ' έ-
πιστροφής μέσα στο διάστημα.

"Αλλά τί είναι αυτά τὰ σαράν-
α χρόνια;
"Εδώ πρέπει νά ξαναφέρωμε
τό μυαλό μας τή θεωρία τής
χετικότητας.
Ο "Αϊνστάιν απέδειξε, ότι ό
ρόνος δεν είναι μία μεταφυσική
νοια, άλλ' ένα πράγμα φυσικό,
ού μπορούμε νά τό μετρήσουμε
έτι τό ρολόγι είναι τό καταλ-
ηλότερο όργανο γι' αυτό.
"Ας φαντασθούμε, λοιπόν, δυο

ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ

μέ την ταχύτητα του φωτός

Τό φαίνόμενο τής συστολής του χρόνου

ρολόγια, που τό ένα βρίσκεται σ'
ένα σιδηροδρομικό σταθμό και τό
άλλο πάνω σ' ένα τρένο. Τά δυο
ρολόγια κινούνται με την ίδια τα-
χύτητα κι' όταν τό τρένο φεύγει
δείχνουν την ίδια ώρα. "Αλλ' έν-
ω θα φύγωμε, θα ξαναγυρίσω-
με στη Γη γύρω στα σαράντα,
άφου μείνωμε κάποιο διάστημα
πάνω στην Ελπίδιμας. Μετά την
«Πρόξιμα», τὰ πιο κοντινά ά-
στρα είναι τό «άστρο του Μπά-
καρντ» (6 έτη φωτός), ή «Βόλφ
359» (7,7 έτη φωτός), ή «Λύν-
κεν 726-8» (7,9 έτη φωτός), ή
«Λαλάντ 21185» (8,2 έτη φω-
τός) και ό Σείριος (8,7 έτη φω-
τός). Ο «Κύνκος 61» γύρω από
όν όποιο οι άστρονόμοι διεπί-
πτωσαν την ύπαρξη πλανήτη,
βρίσκεται σέ απόσταση 11,1 έ-
τών φωτός. Σέ άκτίνα 16 ετών
φωτός από τή Γη βρίσκονται 36
γερπύοι άστρα.

Κι' αν άκόμη υποθέσουμε, ότι
ισαβέταμε διαστημώπλοια, που
ά έτρεχαν με ταχύτητα παρα-
πλήσια μ' εκείνη του φωτός, θα
έλαμε και πάλι σαράντα χρόνια
ιά νά κάμωμε τό ταξίδι μετ' έ-
πιστροφής μέσα στο διάστημα.

"Αλλά τί είναι αυτά τὰ σαράν-
α χρόνια;
"Εδώ πρέπει νά ξαναφέρωμε
τό μυαλό μας τή θεωρία τής
χετικότητας.
Ο "Αϊνστάιν απέδειξε, ότι ό
ρόνος δεν είναι μία μεταφυσική
νοια, άλλ' ένα πράγμα φυσικό,
ού μπορούμε νά τό μετρήσουμε
έτι τό ρολόγι είναι τό καταλ-
ηλότερο όργανο γι' αυτό.
"Ας φαντασθούμε, λοιπόν, δυο

διέτρεχε μιά απόσταση, που θα
αντιστοιχούσε σε χιλιάδες έτη
μετρούμενα πάνω στη Γη.
"Ενώ, λοιπόν, οι άστροναύτες,
που θα βρίσκονταν στο έσωτερ-
ικό του διαστημολοιού θα είχαν
γεράσει μόνον κατά σαράντα χρό-
νια, ξαναγυρίζοντας στη Γη, θα
την εύρισκαν γηρασμένη κατά χι-
λιάδες χρόνια.

"Όσο πιο μεγάλο είναι τό τα-
ξίδι, τόσο μεγαλύτερη είναι και
ή συστολή του χρόνου. "Αν πά-
ραμε ως παραδειγμα την «Πρό-
ξιμα» του Κενταύρου, τό ταξίδι
σ' αυτήν θα διαρκούσε 6 γήινα
έτη. "Αλλά για τους άστροναύτες
του διαστημολοιού θα είχε δι-
άρκεια μόνο 3 ετών και 7 μηνών.

"Όταν, λοιπόν, οι άστροναύτες
θα ξαναγυρίζαν στη Γη έπειτα
από 12 χρόνια (6 μετάβασεις και
6 επιστροφές), θα είχαν γεράσει
μόνον κατά 7 χρόνια και 2 μή-
νες (3 έτη και 7 μήνες για τή
μετάβασή κι' άλλα τόσα για τήν
επιστροφή). "Ενα ταξίδι μέσα
στο διάστημα, θα διαρκούσε, συ-
νεπώς, διακατομύρια γήινα έ-
τη. "Αλλά τά έτη αυτά θα πε-
ριορίζονταν μόλις σε μερικές δε-
κάδες για κείνους που θα βρί-
σκονταν στο έσωτερικό του δια-
στημολοιού.

"Όλα αυτά, όμως, άνήκουν στο
πεδίο τής θεωρίας. Ή πρα-
κτική απόδειξίς τους είναι άδύ-
νατη, άφού ό άνθρωπος ούδέποτε
θα μπόρεση νά πραγματοποιήσει
παρόμοιες ταχύτητες.

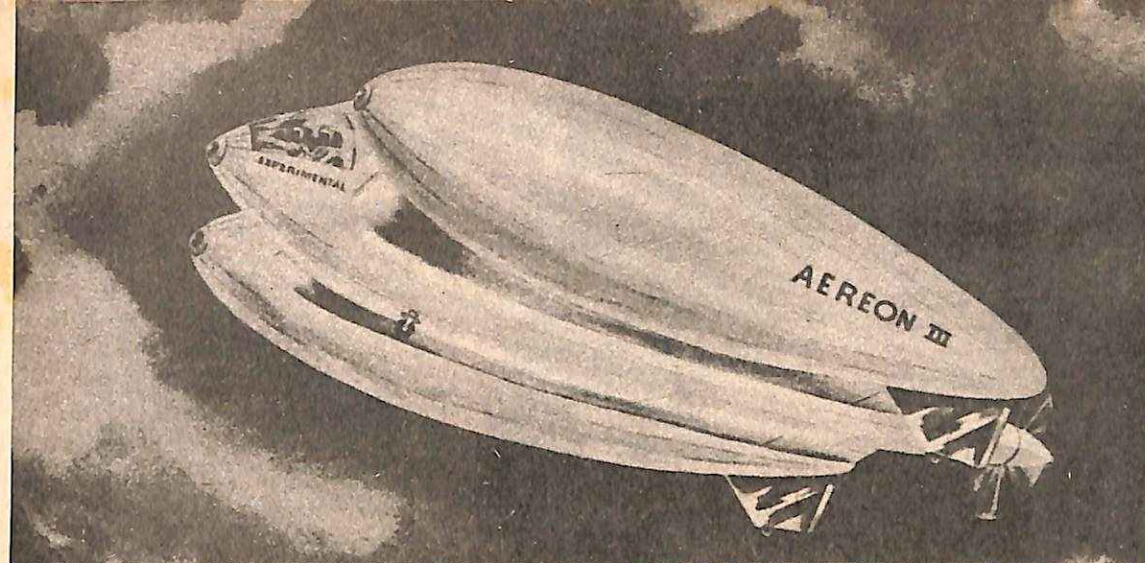
Ας συνεχίσωμε, όμως, την ύ-
πόθεσί μας. Τή ταχύτητά του φω-

τός αντιστοιχεί, ως γνωστόν, σέ
300.000 χιλιόμετρα στο 1", δη-
λαδή σέ ένα περίπου δισεκατομ-
ύριο χιλιόμετρα στην ώρα. Μπο-
ρούμε, άραγε, νά ξεπεράσωμε αύ-
τη την ταχύτητα;

"Η άπάντησι είναι άρνητική.
Κατά τους επιστήμονες, ή ταχύ-
της του φωτός δε μπορεί νά ξε-
περασθή. "Αν ένα υλικό αντικεί-
μενο μπουρούσε νά φθάση στην
ταχύτητα του φωτός, θα έπακο-
λουθούσαν μερικά φαινόμενα, που
θα ήταν άσυμβίβαστα με την κα-
τασκευή του σύμπαντός μας.
Πρώτα-πρώτα, ό χρόνος θα έ-
παυε νά κυλά γι' αυτό τό σώ-
μα, που θα βρίσκονταν έτσι έξω
από τό χρόνο. Δεύτερον, ένα σώ-
μα, που θα έκινετο μ' αυτήν την
ταχύτητα, δε θα προχωρούσε ού-
τε κατά ένα χιλιστόμετρο. Θα
βρισκόταν, λοιπόν, έξω από τό
χώρο. Τέλος, τό σώμα αυτό θα
άποκτούσε άπειρη μάζα και θα
γέμιζε όλόκληρο τό σύμπαν.

"Ετσι, ό άνθρωπος, σύμφωνα
με τὰ σημερινά τούλάχιστον δε-
δομένα τής επιστήμης, δε φαίνε-
ται, ότι θα κατορθώσει νά ξεπε-
ράση τό πλανητικό μας σύστημα.
Για νά βγούμε έξω απ' αυτό, θα
χρειαστή ένα τεράστιο όπλο, που
για τή στιγμή δε φαίνεται πιθα-
νόν. "Αλλ' αυτό δε σημαίνει πως έ-
ναι και άδύνατον. Πριν από έκα-
τό ή εκατόν πενήντα χρόνια, τὰ
αεροπορικά ταξίδια φαίνονταν χί-
μαιρα. Και όμως, χωρίς στο άε-
ροπλάνο, οι άποστάσεις πάνω
στη Γη έξαφανίσθηκαν σχεδόν.

Γιατί, άραγε, δε θα μπορούσε
αύριο νά γίνει τό ίδιο και με-
ταξύ των κόσμων του διαστήμα-
τος;... Η επιστήμη προσεύει δι-
αρκώς και μάς παρουσιάζει λύ-
σεις προβλημάτων, που φαίνον-
ταν πριν όλντα. "Ότι σήμερα
έμφανίζεται σάν άδύνατο, ίσως
αύριο νά καταστή δυνατόν.

Τό τεράστιο «Αέρεον III» που κατασκευά-
σαν οι «Αμερικανοί, κατ' άπομίμησην του
γερμανικού «Ζέπελιν II». Αποτελείται από
τρία σκάφη συναρμολογημένα σέ ένα. Θα έ-
ποτελέση άρα γε τό ιδεώδες μεταφορικό μέ-
σον του μέλλοντος;

λεια. Πρός τό παρόν, όμως, τό «Αέρεον III» έχει
μόνο πειραματικό σκοπό.
Τό αεροπλάνο πρόκειται επίσης ν' άντικατα-
στήση τὰ πετρελαιοφόρα: Οι «Αμερικανοί έπενή-
σαν τελευταία ένα είδος ελαστικών δοχείων, που
μοιάζουν με μεγάλους τροχούς. Καθένα μπορεί
νά περιλάβη 2200 λίτρα βενζίνης ή πετρελαίου.
Τά δοχεία αυτά ρίχνονται από τον ούρανό με έ-
λεγχιπώτα και προσγειούνται άμεσάστα στη γή,
χωρίς νά ύπαρξη κίνδυνος αναφλέξεως.

Μία έναερίος γέφυρα, με αεροπλάνο, που θα
έρριχναν διαρκώς παρόμοια δοχεία με άλεξιπώ-
τα, θα ήταν ίσως περισσότερο έξυπνη από
ένα μεγάλο πετρελαιοφόρο, που ύπόκειται σέ πλει-
στους κινδύνους κατά τή διαδρομή και που ή
ταχύτης του δεν άνταποκρίνεται στις άπαιτήσεις
τής σύγχρονης ζωής.

Εύρώπη - 'Αμερική ΣΕ 12 ΛΕΠΤΑ

Με ταχύτητα 27000 χιλιομέτρων την ώρα

ΣΤΗΝ εποχή μας, οι άποστάσεις τείνουν νά έ-
ξαφανιστούν κι' ή Γη μας νά περιοριστή στις
διαστάσεις μιάς μπάλλας ποδοσφαίρου.
Κατά τό 18ο αιώνα, τὰ Ιπποφόρα έκαναν πε-
ρίπου τρεις μήνες γιά νά πάνε από την Εύρώπη
στην «Αμερική. Με τὰ πρώτα ατμόπλοια, ό χρόνος
περιορίστηκε στις 40 ημέρες. "Απ' αυτές περάσαμε
διαδοχικά στις 25, στις 15, στη μιά εβδομάδα...
"Επειτα, ήρθαν τὰ αεροπλάνο, που μίκρυναν την
άπόσταση ή, αν προτιμάτε, τό χρόνο, πράγμα που,
άλλωστε, είναι τό ίδιο.

Μ' ένα σύγχρονο ατμόπλοιο μπορεί κανείς νά πάη
από τόν παλιό στο νέο Κόσμο μέσα σέ όχτώ πε-
ρίπου ώρες.

"Αλλ' ό χρόνος αυτός δε μάς φαίνεται άρκετός.
Τό ιδεώδες είναι, λένε οι τεχνικοί, νά μπουή νά
κάνη κανείς τή διαδρομή Εύρώπη-«Αμερική και
«Αμερική-Εύρώπη μέσα στο ίδιο εικοσιτετράωρο
και νά τού μείνη άρκετός καιρός για νά ξεκου-
ραστή και νά κάμη τίς δουλειές του, ένδεχομένως
δέ, αν παρσώτ' ανάγκη, νά μπουή νά... πεταχτή
και ώς τό Τόκιο.

Γιά την πραγματοποίησι αυτού του σχεδίου συ-
νεργάζονται ήδη δυο μεγάλες έταιρείες, μία γαλ-
λική και μία άγγλική. Οι δυο αυτές έταιρείες πρό-
κειται νά έμφανίσουν προσεχώς ένα αεροπλάνο που
θα τρέχη με ταχύτητα 2340 χιλιομέτρων την ώ-
ρα, δηλαδή διπλάσια από εκείνη του ήχου. "Υ-
πολογίστηκε ότι για τήν κατασκευή του θα χρεια-
σθούν 16.000.000 ώρες εργασίας. Τό αεροπλάνο
αυτό θα κάνει τή διαδρομή Παρισιών-Νέας Υόρ-
κης σέ 4 μόνον ώρες.

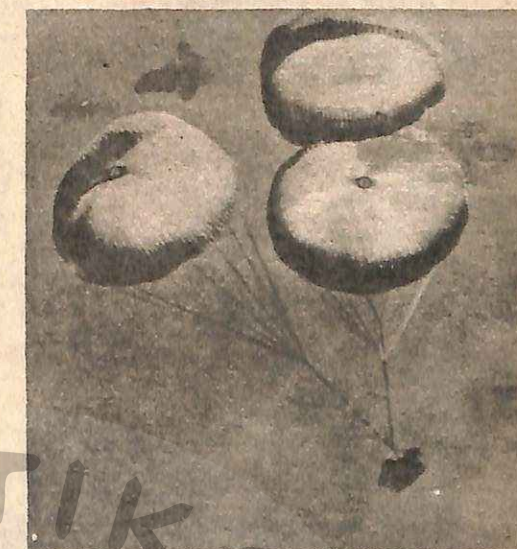
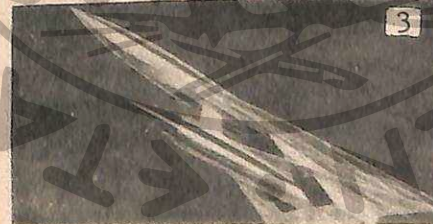
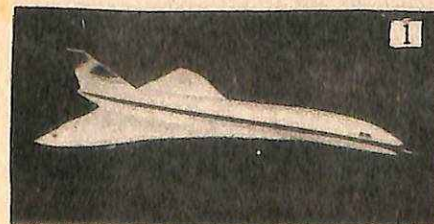
"Αλλά και ατ'έτος οι 4 ώρες φαίνονται πολλές
για τό σύγχρονο άνθρωπο.

"Ετσι, μία γερμανική έταιρεία σχεδιάζει νά κα-
τασκευάση ένα «αεροπλάνο», που θα τρέχη με
ταχύτητα 8000 χιλιομέτρων την ώρα. Τό πλοίο
αυτό θα κάνει τή διαδρομή Εύρώπη-«Αμερική σέ
διάστημα 1 ώρας και 12' λεπτών.

Σας φαίνεται άρκετός αυτός ό χρόνος; "Αλλά
δέν είναι.

"Ετσι, μία άμερικανική έταιρεία άπεφάσισε νά
χρηματοδοτήσει τίς άπαιτούμενες έρευνες για τήν

1) Τό αεροπλάνο που σχεδιάζουν οι «Αγγλοι
και οι Γάλλοι θα τρέχη με ταχύτητα 2340
χιλιομέτρων την ώρα, δηλαδή διπλάσια τής
ταχύτητάς του ήχου. 2) Η «Καταιγίς», που
τό φτερά της έχουν σχήμα Δ θα μπουή νά
μεταφέρει 110 επιβάτες. 3) Τό «Οδρανό-
πλοιο», που σχεδιάζουν οι Γερμανοί, θα τρέ-
χη με 8000 χιλιόμετρα την ώρα. 4) Η
«Κίτρινη Άστρα» θα τρέχη με ταχύτητα
27000 χιλιομέτρων την ώρα και θα κάνει
τή διαδρομή Εύρώπης-«Αμερικής σέ 12
μόνον λεπτά.

...και πίσω της άγγελοι, που μου άπλωναν τα χέρια. Τά δόντια του Ρομπέρτο χτυπούσαν, σά νάχε πυροτό.

— Μετανοήσω και σ' κι' ο Θεός θά σε συχωρέσει... πρόσθεσε η Εύα.

Οι λίγες δυνάμεις της είχαν πιά εξαντληθεί απ' την προσπάθεια που κοπιάζανε.

Φώναξε ένα παπά... μουρμούρισε. Πετάχτηκε. Δε θα πώ πως ήσαν έσ'... Τό θέλησε ο Θεός, για να σου χορηγήσει ο θάνατός μου μία παράδειγμα... Σε συχωρώ... και θά παροκαλέσω τη Ρίτα να σε συχωρήσει κι' αυτή...

Ο Ρομπέρτο έτρεξε να ζητήσει βοήθεια. Ήσαν γειτόνισσες, ο γιατρός, ο παπάς.

Οι γεγονόσεις υποπτεύθηκαν πως η αιμόπτυση οφειλότανε στην κακομεταχείριση του μοναχικού συζύγου. Άλλ' η Εύα ήλθε στο γιατρό πώς είχε πάθει κι' άλλοτε το ίδιο και πως ήταν καρδιακή. Συγχρόνως χαμογελούσε στον άνδρα της, που συλλιστούσε να μην προμαζή — κι' η συμπεριφορά της αυτή διέλυε κάθε υποψία.

Ο γιατρός δεν άφησε καμιά ελπίδα. Ο παπάς μετέλαβε την έτιμολόγησή.

Ο Ρομπέρτο πέρασε μια νύχτα τρομερή δίπλα στο κρεβάτι της. Τά ημερώματα, η Εύα ξεψύχησε.

Ο Ρομπέρτο, βλέποντας τον παπά να σηκώνει το χέρι του για να εulογήσει τη νεκρή, γονάτισε και φώναξε:

— Συγγνώμη! Συγγνώμη! Πιστεύω στο Θεό... Σάστε με! Θέλω να εξομολογηθώ.

Ο παπάς, συγκινημένος, έκλεισε την πόρτα και του είπε ύστερα:

— Μίλησε, τέκνο μου. Σ' ακούω...

Όταν, μετά δύο ώρες, έφυγε ο παπάς, μπήκε μια γειτόνισσα, για ν' άναψει τις νεκρικές λαμπάδες. Δεν τόλμησε να ένοχη στη Ρομπέρτο, που έμεινε γονατισμένος δίπλα στο λείψανο.

Εκείνος όμως άνατίκωσε το κεφάλι του. Κι' η γειτόνισσα είδε με έκπληξη το πρόσωπό του σχεδόν χαμογελαστό, σαν ξανα-βιωμένο.

Με συχώρεσε εκείνη... όπως με συχώρεσε κι' ο παπάς, σ' όνομα του Θεού! είπε ο Ρομπέρτο, με φωνή αλλομαμένη, άγκυριστη. Γιατρέψτηκε!

Φίλησε στο μέτωπο τη νεκρή και της ψιθύρισε:

— Θά ξαναϊδωθούμε... και τότε θα είμαι κι' εγώ έξαγνισμένος. Άκολουθήσε την κηδεία της γυναίκας του κι' αφού τό χώμα σκέπασε τό φέρετρό της, έμεινε γονατιστός, δίπλα στον τάφο, βυθισμένος στην προσευχή...

Τ' άλλο πρωί, έγραψε στον παπά:

«Αίδεσιμώτατε, Φεύγω, για να εξιλασθώ. Παίρνω μαζί μου μόνο τα ρούχα, που φοράω, γιατί δε θα μου χρειαστή τίποτ' άλλο εκεί που πηγαίνω. Ο θυρωρός θα σας παραδώσει τα κλειδιά του διαμερισμάτος μου. Πάνω στο γραφείο μου θα βρήτε μία έξουσιοδότηση να πάρете ό,τι υπάρχει στο χρηματοκιβώτιο, να πουλήσετε ό,τι μου άνηκει, και να διαθέσετε όλο τό ποσό στους φτωχούς της ένορίας σας. Άν με λυπηθήκατε κάπως, παρακαλέστε τό Θεό για τό μετνοιωμένο ανισργαλό, που ίσως δε θα τον ξαναδείτε πιά.

Ρομπέρτο Ποντεβίκο».

Ζ'.

Άφου έφυγε, πονεμένη, απ' τό σπίτι του Γκουέλφο, η Τσέρερε είχε μία τελευταία και δραματική συνομιλία με τό Μάνλιο.

— Τελείωσε πιά! του είπε. Έκανα τό καθήκον μου... μα ύποθερα πολύ!

— Είσαι λοιπόν άποφασισμένη... μουρμούρισε εκείνος χλωμιάζοντας.

— Ναί. Άπ' τό ταξίδι μου αυτό μπορεί να έξασθη ή ευτυχία όλων!

— Έγώ όμως σε χάνω στο μεταξύ και ποιος ξέρει πότε θα σε ξαναδω! Άν μ' άφίσης, μου φαίνεται πως όλα θα τελειώσουν για μένα.

Η Τσέρερε ένοιωσε άπελπισία, βλέποντάς τον να υποφέρει τόσο, και τον έσφιξε στο στήθος της, σά να ήταν παιδί. Όστόσο, δεν άλλαξε την άπόφασή της.

Ο Μάνλιο έμεινε πολλές μέρες δίχως νέα της.

Ένα πρωί, διάβασε στην έφημερίδα τό θάνατο της Εύας Ποντεβίκο. Πήγε άμέσως στη διεύθυνση, που άναφερε τό νεκρώσιμo και έμαθε απ' τό θυρωρό ό,τι είχε συμβεί.

Φεύγοντας από κεί, πήγε στον παπά, για να τον ρωτήσει αν ήταν αληθινά όσα έμαθε και που βρισκόταν τώρα ο Ποντεβίκο.

— Δυστυχώς, κύριε, δεν ξέρω να σας πληροφορήσω, του άπάντησε εκείνος. Πήρα σήμερα τό πρωί ένα γράμμα του, με μία δωρεά, που δεν ξέρω αν μπορώ να τη δεχθώ. Δε μου έχει ξανα-

τύχει τέτοια περίπτωση. Διαβάστε...

Και τούδωσε τό γράμμα του Ποντεβίκο.

Γυρίζοντας στο σπίτι του, ο Άλμπανο δεν ήξερε πιά τί να σκεφθώ... Ήταν αληθινά μετανοήμενος ο Ρομπέρτο, ή μήπως έπαιξε κωμωδία, για να χαρούμε τα ίχνη του, αφού είχε άπαλλαγεί απ' τη γυναίκα του;

Αυτά σκεπτόταν ακόμα, όταν ο θυρωρός τούφερε ένα γράμμα και μία έφημερίδα.

Μόλις έβριξε μία ματιά στο φάκελλο, ο Μάνλιο χλωμιάσε. Είχε άναγνωρίσει τό γράμμα της Τσέρερε. Τό γράμμα προερχόταν απ' την Άμερική κι' έλεγε:

«Άγαπητέ φίλε, «Βρίσκομαι στη Νέα Υόρκη, όπου, καθώς ξέρεις, έχω ένα σπίτι, που μου άφησε ο κύριος Βελάσκα. Κι' έχω πολλά σπουδαία συμφέροντα, που μ' άπασχολούνε τόσο, ώστε να μου φαίνεται λιγώτερο πικρός ο ξενητειός μου κι' ο χωρισμός μας. Στο μεταξύ, τά έχω προπονήσει όλα, για να θάσω την Τσέρερε και ν' άναστήσω την Κλαούντια... Σε μερικές μέρες, θα λάβης την άναγγελία του θανάτου της πρώτης — καθώς κι' όλοι όσοι τη γνώρισαν και την πλησίασαν. Φρόντισα δε να δημοσιευθώ στην έφημερίδα που σου στέλνω, μία σχετική είδηση, ώστε να γίνή τό πράγμα ακόμα πιο πιστευτό. Πήγαυε έσύ την έφημερίδα στον άδελφό μου. Όταν λάβης την άναγγελία, φρόντισε να βρίσκεισιν κοντά του και ένεργησε σύμφωνα με τις οδηγίες που σου έχω δώσει».

Άκολουθούσαν κι' άλλες φράσεις, γλυκύτατες, που γέμισαν συγκίνηση την καρδιά του τίμιου και δυνατού εκείνου ανθρώπου.

Όσο για την έφημερίδα, ήταν νεοερακτική. Κι' η Τσέρερε είχε σημειώσει την είδηση:

«Η κυρία Τ. Β., που είχε έπιστρέψει πρόσφάτως απ' τό μακροχρόνιο ταξίδι της στην Ευρώπη, έπρεσε χθές θύμα αυτοκινητικού δυστυχήματος. Μετεφέρθη άναίσθητη στο νοσοκομείο. Έχει πάθει βαρεία έγκεφαλική διάσειση, άλλ' οι γιατροί δεν έχουν άπελπισή ακόμη για τό διάσωσί της».

Τό ίδιο βράδυ, ο Μάνλιο πήγε στο σπίτι του Γκουέλφο, τους έδειξε την έφημερίδα και τους διάβασε την είδηση. Η Νορί έβαλε τά κλάματα. Ο Γκουέλφο, είχε χλωμιάσει κι' η Τσετσιλία ένοιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά.

Μπορεί τώρα νάχη πεθά-ναι! τραύλισε η Νορί με λυγμούς.

Τηλεγράφησα για να μάθω, είπε ο Μάνλιο. Θά σας είδο-ποιήσω.

Έπειτα από λίγες μέρες, ο Γκουέλφο έλαβε τό άγγελτήριο του θανάτου της Τσέρερε Βελάσκα.

Πριν ακόμα συνέλθουν, αυτός κι' οι δικοί του, απ' την έντύπωση, που τους είχε κάνει, έφτασε ο Άλμπανο.

Βλέπω πως μάθατε τό δυστύχημα, που συνέβη, είπε στο Γκουέλφο, κι' ήρθα για να εκπληρώσω ένα καθήκον. Πριν φύγω, ή μακαρίτισσα, σά νάξερε τί την περίμενε, μου έμπιστευθηκε ένα γράμμα, λέγοντάς μου ότι, αν τυχόν πέθαινε, έπρεπε να τό δώσω σε σας μονάχα.

Ο Γκουέλφο πήρε τρέμοντας τό γράμμα που τούδινε ο Μάνλιο.

— Ό,τι κι' αν γράφη μέσα, πρόσθεσε εκείνος, μην κρατήσετε κακία γι' αυτή τη δυστυχισμένη, που άξισε καλυτέρα τύχη.

Ο Γκουέλφο δεν άπάντησε. Άλλά, μόλις έφυγε ο έπισκέπτης, κλείστηκε στην κάμαρά του, άνοιξε τό φάκελλο κι' άρχισε να διαβάει τό γράμμα.

«Άδελφέ μου. Συχωρέσε με, που δεν τόλμησα να φανερωθώ πρωτότερα. Φοβόμουν μη με διώξης απ' τό σπίτι σου, μη με καταραστής, μπροστά στη Νορί και τη Τσετσιλία. Θά με περιφρονήσεις, έσύ, ο καλός και τίμιος άνθρωπος, που πάλεψες πάντα με τη ζωή.

«Κι' όμως σου όρκίζομαι πως δεν είμαι διεφθαρμένος, όπως με νομίζεις ίσως. Όταν ένοιωσα τό σφάλμα μου, έφριξα και ξαναγύρισα στον ίδιο δρόμο. Δε σούγραφα όμως, για να σου ζητήσω συγγνώμη, γιατί ήθελα πρώτα να την άξίζω.

«Όταν έμαθα ώστόσο τις δυστυχίες, που σε βρήκαν, γύρισα στην Άταλία, για να βρίσκωμιν κοντά σας, να γνωρίσω τη Νορί, να την αγαπήσω, να την προστατέψω. Η οικογένεια, που σούλέγα πως είχε πάθει κακό απ' τό μισήτο εκείνο άνθρωπο, που ήθελα να τιμωρήσω, ήταν ή δική σου. Ό,τι έκαμα, τόκαμα για σένα, για ν' άποκαταστήσω τη μνήμη της αγαπημένης σου νεκρής και να τιμωρήσω τό δολοφόνο της.

«Ο κύριος Άλμπανο, που με δένει μαζί σου στοργή κι' εύγνωμοσύνη, με βοήθησε στο έργο μου. Τώρα που πραγματοποιήσα πιά τό σκοπό μου, φοβάμαι ακόμα μή-πως δε θελήσης να με συχωρήσεις, και φεύγω, άποφασισμένη να μάθης την αλήθεια μόνο μετά τό θάνατό μου.

«Γιατί έχω τό προαίσθημα πως θα πεθάνω πολύ γρήγορα. Κουράστηκα πιά να ζω χωρίς οικογένεια, δίχως τη συγγνώμη σου. Στο πακέτο, που σου άναινω, θα βρής την Ιστορία της ζωής μου, απ' όπου έφυγα απ' την Άταλία, όπου ξαναγύρισα. Θά βρής επίσης την πράξη υιοθεσίας του κόμητος Βελάσκα, που μ' άφησε την περιουσία του, καθώς και τη διαθήκη μου. Όλα θ' άνηκουν σε σένα, στη Νορί και στην Τσετσιλία, μετά τό θάνατό μου. Μπορείτε να τό δευθήτε άδισταχτα, όπως θά σά πη κι' ο κύριος Άλμπανο, ο μόνος έμπιστος φίλος μου, που ξέρει όλα τα μυστικά μου.

«Όταν θά διαβάξης αυτό τό γράμμα μου, Γκουέλφο, θά βρίσκωμιν τόσο μακριά, ώστε δε θα μπορείς να δής ούτε τό πτώμα μου. Άν όμως με συχωρήσεις, θά-ναι ή ψυχή μου κοντά σου, για να σ' ευχαριστήσης.

«Η άδελφή σου Κλαούντια». Τό γράμμα αυτό έκανε τερα-στία έντύπωση στο Γκουέλφο.

Γιατί να μη φανερωθώ ή Κλαούντια, πριν φύγω; Ήταν τόσο συγκινημένος κι' άπελπισμένος ο Γκουέλφο, που δεν κατάφερε να καταλάβη καλά τί συνέβαινε... Τέλος, ήσυχασε κάπως, πήρε τό πακέτο που του είχε έμπιστευθή μία μέρα ο Μάνλιο, τ' άνοιξε τρέμοντας και βρήκε μέσα πολλά χειρόγραφα, μαζί με τά έγγραφα, που άναφερε ή Κλαούντια στο γράμμα της.

Άρχισε να διαβάει... Οι ώρες περνούσαν, κι' ο Γκουέλφο δεν έβγαυε απ' την κάμαρά του. Η Νορί κι' η Τσετσιλία άρχισαν ν' άνησυχούν.

Έπιτέλους, ή δεύτερη χτύπησε την πόρτα του, αλλά δεν πήρε άπάντησι. Τρομαγμένη τότε, φώναξε τη Νορί και μπήκαν μαζί στην κάμαρα.

Μία κραυγή βγήκε απ' τά χείλη τους. Ο Γκουέλφο κειτότανε καταγής, άναίσθητος, με τά χάρτια σκορπισμένα γύρω του.

Η Τσετσιλία ράντισε με κρύο νερό τό πρόσωπό του. Εκείνος έκανε μία κίνηση και πρόφερε, χωρίς ν' άνοίξη τά μάτια του:

— Κλαούντια!... Κλαούντια!...

Η Τσετσιλία κατάλαβε άμέσως.

— Ήταν, λοιπόν, ή άδελφή μου, ή καυμένη ή Τσέρερε; είπε.

Ο Γκουέλφο άνοιξε τά μάτια του. Άλλ' ή ματιά του ήταν ακόμα θολή. Η Τσετσιλία κι' η Νορί τον έαπλώσανε στο κρεβάτι.

— Πρέπει να φωνάξουμε τό γιατρό, μουρμούρισε ή Νορί, κλαίγοντας.

Καλύτερα να τον άφίσουμε ήσυχο. Θά του έτοιμάσω να πη κάτι ζεστό... Μην κλάεις, δεν είναι τίποτα!

— Πιστεύεις πως ή λιποθυμία του όφειλεται σ' αυτά τά χαρακτηριστικά του? είπε.

— Άλμπανο; ρώτησε.

— Ναί! Κτύπαξε και θά βεβαιωθείς.

Ο Νορί σκόλισε τά σκορπισμένα φύλλα και διάβασε, πάνω σ' ένα απ' αυτά:

«Στον άδελφό μου Γκουέλφο. Η Ιστορία της ζωής μου».

Ο κ. Άλμπανο ήξερε τό μυστικό της Τσέρερε, είπε θλιμμένα ή Τσετσιλία. Γιατί να μάς κάτι ζεστό... Άλλ' άς κутτάξουμε τώρα τό Γκουέλφο.

Περιποήθηκε όπως μπορούσε τον άδελφό της, τούτριψε τά μελινγκια, τους καρπούς των χειρών... Σε λίγο, ο Γκουέλφο συνήλαθε και μουρμούρισε, σά να παραιμιλούσε.

— Ήμουν κακός άδελφός... την

έδιωξα... και δε θά ξαναδωθώ... πέθανε έξ αίτίας μου... «Δε φταίς έσύ! Έπρεπε να μάς προειδοποιήσεις έγκαιρώς ο κ. Άλμπανο».

— Πού είναι ο κ. Άλμπανο; Θέλω να τον δω!

— Πηγαίνω να τον φέρω, είπε ή Τσετσιλία.

Έφυγε και ξαναγύρισε σε λίγο μαζί με τό Μάνλιο. Ο τελευταίος, κατάχλωμος, άπλωσε τό χέρι του στο Γκουέλφο και του είπε:

— Μη με κατηγορήτε, που δε μίλησα! Έτσι ήθελε ή άδελφή σας. Όσα κι' αν της είπα, δε θέλησε να φανερωθώ. Φοβόταν μή-πως τη διάδετε και μου έπέβαλε να σωπάσω.

— Και τώρα πέθανε! φώναξε μ' άπελπισία ο Γκουέλφο. Έγώ... εγώ τό σκότωσα! Είμαι κακός άδελφός... Κι' όμως την αγαπούσα τόσο!...

Ο Μάνλιο άντάλλαξε μία γρήγορη ματιά με την Τσετσιλία.

— Κι' αν δεν έχη πεθάνει; είπε ύστερα. Άν περιμένη μονάχα τη συγγνώμη σας, για να ξαναγύρισι!

Ο Γκουέλφο τον άρπαξε απ' τό μπράτσο. Τό πρόσωπό του ήταν αλλοιωμένο απ' την άγανάκη.

— Τί λέτε;... τραύλισε. Άκουσα καλά;... Ζή ή Κλαούντια; Η Νορί είχε σασιίσει. Η Τσετσιλία έσχυσε τό κεφάλι της και χαμογελούσε.

Ναί, άπάντησε σοβαρά ο Μάνλιο. Ήθελε να τη νομίσαι πεθαμένη... και θά πέθαινε σ' αλήθεια, αν της άρνιόσαστε τη συγγνώμη σας. Μά, αν την αγαπάτε ακόμα, αν την άναγνωρίζετε για άδελφή σας, θά ξαναγύρισι κοντά σας και δε θα σ' άφισι ποτέ πιά!

Άκούστηκε μία διπλή κραυγή. Η Νορί έπεσε στην άγκαλιά της θεάς της, ενώ ο Γκουέλφο έκλεινε πάλι τά μάτια του. Είχαν λιπιθυμήσει κι' οι δύο, απ' τη δυνατή συγκίνηση.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

— Υπάρχει τίποτα για μένα; ρώτησε τό διεθυντή του μεσιτικού γραφείου μία γυναίκα μεσοκοπή, μαυροφασμένη, με βλογισκομένο πρόσωπο.

— Ναί, κάτι έχω... άπάντησε εκείνος. Υπάρχει μία θέσι στο σπίτι του κ. Άλμπανο. Θέλουν μία γυναίκα, που να έξερ καλό ραψίμο, για τη γκαρνταρόμπα τους.

— Είναι ό,τι χρειαζόμιν για μένα! Ξέρω να ράβω και να κεντάω περίφημα.

Άυτή τη δουλειά έκανα και στο σπίτι της κυρίας... Όλνις, μία ο μισθός ήταν πολύ λίγος... Πόσα πληρώνει αυτός ο κύριος που λέτε; Μπορείτε να μου δάσετε πληροφορίες για τό σπίτι που;

— Ά, είναι πρώτης τάξεως σπίτι! Ο κ. Άλμπανο κι' ο γιός του έχουν έγκατασταθή στη Νεάπολι εδώ και λίγους μήνες. Είναι παντρεμένοι κι' οι δύο, αλλά δίχως παιδιά. Οι κυρίες τους είναι Άμερικάνες και πλουσιώτατες. Η γυναίκα του πατέρα είναι θεία της γυναίκας του γιού. Μένουν επίσης μαζί τους μία άλλη θεία κι' ο πατέρας της νεότερης κυρίας... Τά έρω, όλοι αυτά, από ένα υπηρέτη που τους έσταυλα και που είναι κατενθουσιασμένος.

— Πού μένουν; ρώτησε ή βλογισκομένη γυναίκα.

— Αγοράσανε τό μεγάλο τό κώμητος Ζερμπάνι. Άκουσα πως ή επίπλωσι μονάχα του κόστισε μισό εκατομμύριο.

— Σπουδαία οικογένεια λοιπόν! Μά θά ζήτάνε συστατικά απ' τους υπηρέτες που παίρνουνε.

Colorelle

Με 1 λούζιμο

66 10 λεπτά

15 ΧΡΟΝΙΑ ΝΕΩΤΕΡΗ

Τό Χρωμο-Ζαμπουάν

Colorelle

λούζει όμορφαίνει και άνανεώνει τό χρώμα τών μαλλιών

Προϊόν του Οίκου L'OREAL - PARIS

ΑΝ ΕΙΣΘΕ ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΜΗΤΕΡΑ

Και μεγαλώνετε με στοργή και φροντίδα τό άγγελουδι σας... Ρωτήστε τον σύντροφο της ζωής σας... Ρωτήστε τον γιατρό σας... και δώστε στα παιδιά σας

ΒΙΤΑΜΙΝΟΥΧΕΣ ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΤΡΟΦΕΣ KORNIL

— Όχι. Φτάνει μόνο να νάναι τί-
μιοι, ήθικοι, και να τους έγκρινη
ο Φελίτσε, ο οικονομός του σπι-
τιού, ένας προσηκουόμενος του
πάτερ-Λουδοβίκου.

— Ά, του Φραγκισκανού κα-
λόγερου;

— Ναί. Τόν ξέρεις;

— Καί βέβαια! Είναι άγιος
άνθρωπος. Έρχότανε στο σπίτι,
που δούλευα, κι' έτυχε να του μι-
λήσω πολλές φορές.

— Τότε, λοιπόν, μπορείς να
σαι σίγουρη πως δε θα σου αρ-
νηθούμε αυτή τη θέση. Πήγαινε
τώρα άμέσως. Και ζήτησε τον οι-
κονόμο.

— Έπειτα από λίγο, η γυναίκα
με τα μαύρα είχε φτάσει στη δι-
εύθυνση που της έδωσε ο μεσίτης.
Καθώς πλησίαζε στο σπίτι, είδε
να βγαίνει απ' την καγκελλόπορ-
τα έμ' αυτοκίνητο. Τό οδηγούσε
έναν άμφορο, μελαχροινό νεός.
Δίπλα του καθότανε μια ξανθή
κυρία, δροσερή και γοητευτική,
και στο πίσω καθίσμα ένας με-
σόκοπος και κομψός κύριος και
μια κυρία ώραιότατη κι' αυτή, με-
λαχροινή και λίγο χλωμή.

— Η βλογοικονομή γυναίκα πρό-
λαβε να τους δει όλους, καθώς
περνούσαν. Κι' η ξανθή κυρία
της έκανε ξεχωριστή εντύπωση.

— Τι όμοιότητα!... μουρμού-
ρισε, με μια κίνηση έκπληξης.

— Άναστήκατε όμως άμέσως τους
ώμους της, σά να της φαινόταν
τελείως άπίσθη η σκέψη που της
είχε περάσει. Προχώρησε ως τό
σπίτι, χτύπησε τό κουδούνι και
ζήτησε τον οικονόμο.

— Πέστε του, ότι με στέλνει
ο πάτερ-Λουδοβίκος, πρόσθεσε.
— Ο οικονόμος παρουσιάστηκε ά-
μέσως. Ήταν ένας άντρας πενήν-
τάρης, με δυι καλοκάγαθο.

— Έμαθα πως χρειάζεστε μια
γυναίκα για τό γκαρνταρόμπα,
του είπε. Άν με προτιμάτε, έλ-
πίζω να μείνετε ευχαριστημένος
από μένα.

— Σας στέλνει ο πάτερ-Λου-
δοβίκος;

— Η γυναίκα χαμήλωσε τα μά-
τια της, λίγο ντροπισμένη.

— Όχι, κύριε, απάντησε. Εί-
πα ένα ψέμμα, για να με δεχθή-
τε... Με γνωρίζει όμως ο πάτερ-
Λουδοβίκος και μπορεί να σας
δώσει πληροφορίες για μένα. Έρ-
γασθηκα σχεδόν ένα χρόνο στο
σπίτι της κ. Όλιβιέ, αλλά έφυ-
γα, γιατί ήταν ελάχιοςτος ο μι-
σθός, που μου δινε. Ζήτησα απ'
τό μεσιτικό γραφείο μια άλλη θέ-
ση και με στείλανε εδώ.

— Ο ύπνρτής, που μ'ας έχει
στείλει αυτό τό γραφείο, βγήκε
καλός. Έλπίζω να συμβή τό ί-
διο και με σας.

— Θα με προσλάβετε, λοι-
πόν; Θα ήθετε πως δε θα τό με-
τανοιώσετε!

— Έχουμε στη γκαρνταρόμπα
τη Δωροθέα, μια ξεπεσμένη κυ-
ρία, υπόδειγμα τιμιότητας. Άλλ'
έχει πιά γεράσει και χρειάζεται
βοήθεια, γιατί τα άφεντικά μου
δε θέλουν να παρακουράζονται...
Πώς λέγεσθε;

— Πασκουίνα Καλντάρα, ά-
πάντησε η γυναίκα.

— Καλά. Έλάτε μαζί μου.
Κι' ο οικονόμος πήγε την Πα-
σκουίνα στο δωμάτιο της γκαρ-
νταρόμπα, όπου βρίσκονταν δυο
γυναίκες. Η μια απ' αυτές ήταν
η Δωροθέα, μια γριά άσπρομάλ-
λα, με ευγενικά χαρακτηριστικά,
κι' η άλλη μια κυρία πιο νέα, με
καλοκάορη και γλυκεία φυσιογνω-
μία.

— Με συγχωρήτε, που σας έ-
νοχλώ, είπε ο οικονόμος. Φέρνω
όμως στην κυρία Δωροθέα μια
γυναίκα, που πρόκειται να πάρη
τη θέση της βοηθού της.

— Ωραία! απάντησε η γριά
μ' ένα χαμόγελο. Εύτυχώς, βρί-
σκεται εδώ κι' η κυρία Τσετσι-
λία, για να έγκρινη την έκλογή
σας.

— Η Πασκουίνα στεκόταν με τό
κεφάλι σκυφτό.

— Είναι μια γνωστή του πά-
τερ-Λουδοβίκου, εξήγησε ο οι-
κονόμος. Έχει δουλέψει και σ' άλ-
λα σπίτια, αλλά τα σημάδια, που
της άφησε στο πρόσωπο η ευλο-
για την εμπροδίασε ως τώρα να
βρή μια καλή θέση.

— Καλώς ήρθατε, είπε η Δω-
ροθέα στη νεοφερμένη. Πιστεύω
να σας εξηγήσει ο Φελίτσε τί δου-
λειά θα κάνετε. Θα σας τ' εξα-
ναπή άλλωστε κι' η κυρία Τσε-
τσιλία, η αδελφή της κυρίας Άλ-
μπανο.

— Στην Τσετσιλία δεν άρεσε πο-
λύ τό πρόσωπο της γυναίκας έ-
κείνης. Τη λυπήθηκε όμως και της
είπε πως μπορούσε να πιάση ά-
μέσως δουλειά, τό ίδιο βράδυ, αν
ήταν έλευθερη.

— Η Πασκουίνα βγήκε απ' τό
μέγαρο όλο χαρά.

— Βρήκα μια σίγουρη θέση!
μουρμούρισε. Μα είναι παραξένο
πόσο μοιάζει η νέα κυρία μου με
τη Νορί! Κι' αυτή η κυρία Τσε-
τσιλία δε μου φαίνεται άγνω-
στη...

— Πήγε στη φτωχική καμαρούλα
της, μάζεψε τα πράγματά της
και, πριν νυχτώση, ξαναγύρισε
στο σπίτι των Άλμπανο.

— Τό βράδυ εκείνο, δεν έτυχε να
δη τα άφεντικά της. Έιασε όμως
απ' τη Δωροθέα μερικά πράγμα-
τα γι' αυτούς:

— Ο κ. Άλμπανο, χήρος και
πλουσιώτατος, ταξιδεύοντας με
μοναχογιό του, είχε περάσει απ'
τη Νέα Υόρκη, κι' είχε γνωρί-
σει εκεί μια εκατομμυριούχα χή-
ρα, την κόμηση Κλαούντια Βε-
λάσκα. Αυτή ήταν νέα ακόμα και
ώραίοτατη. Ζούσε δε μαζί μ' ένα
αδελφό της, έπισης χήρο, με τη
μοναχοκόρη του και με μια άλλη
αδελφή της.

Γοητευμένος απ' τα χαρίσμα-
τα της όμορφης χήρας, ο κ. Άλ-
μπανο ζήτησε τό χέρι της. Συγ-
χρόνως, κι' ο γιός του έρωτεύ-
θηκε την ανήψιά της. Παντρεύτη-
καν, λοιπόν, συγχρόνως, πατέρας
και γιός, κι' ύστερα τα δυο άν-
τρογυνα γύρισαν στην Ίταλία κι'
εγκαταστάθηκαν στη Νεάπολι.
Άγόρασαν τό μέγαρο εκείνο και
ζούσαν ευτυχισμένα.

— Η Πασκουίνα κοιμήθηκε ήσυ-
χα, αυτή τη νύχτα. Τ' άλλο πρωί
έπιασε δουλειά κι' άπόδειξε άμέ-
σως την αξία της στο ράψιμο.

— Κατά τις 10, μπήκαν δυο κου-
φότατες κυρίες στη γκαρνταρό-
μπα.

— Άν κύτταξε κανείς την Πα-
σκουίνα, εκείνη τη στιγμή, θα κα-
ταλάβαινε πως γινότανε μια τρο-
μερή αναστάτωση μέσα στην ψυ-
χή της.

— Άλλ' οι δυο κυρίες δεν την προ-
σέχανε. Μιλούσαν στη Δωροθέα.
Δουλεύετε διαρκώς! της έ-
λεγε η μελαχροινή. Εύτυχώς, δε
θα κουραζόσαστε πολύ στο έξής,
γιατί έμαθα απ' την αδελφή μου
πως άποκτήσατε βοηθό.

— Πραγματικά, απάντησε η
Δωροθέα. Να την, κυρία κόμηση.
— Η βλογοικονομή γυναίκα άνα-
στήκατο τό κεφάλι της. Είχε ήρε-
μήσει στο μεταξύ.

— Η μελαχροινή κυρία κύτταξε
με συμπόνια τό παραμορφωμένο
πρόσωπό της.

— Έλπίζω να μείνη ευχαρι-
στημένη από σας η κυρία Δωρο-
θέα, της είπε με καλωσύνη.

— Θα κάνω ό,τι μπορώ, κυρία
κόμηση.

— Ά, ξέρει θανμάσια τη δου-
λειά της! βεβαίως η Δωροθέα.

— Μπράβο, Πασκουίνα, είπε
η μελαχροινή κυρία. Συγχαρητή-
ρια!

— Η βλογοικονομή γυναίκα ξανά-
σκυψε πάνω απ' τό ράψιμό της.

χωρίς να μιλήσει πιά. Άργότερα
όμως, όταν βρέθηκε μονάχη, άρ-
χισε να μονολογή, με ξέαψη:

— Δε χωράει άμφιβολία! Είμ'
αυτές, η Τσέρερε κι' η Νορί. Τις
αναγνώρισα άμέσως, μ' όλο που
η πρώτη έχει τώρα μαύρα μαλ-
λιά... Μα πού τους βρήκανε τους
τίτλους και τα εκατομμύρια; Πώς
άλλαξαν έτσι τα πράγματα, μέ-
σα σε τέσσερα χρόνια; Και πως
η Τσέρερε έγινε θεία της Νορί...
Ανάθεμά με αν μπορώ να κατα-
λάβω!...

— Β'.

— Η δθεν Πασκουίνα δεν ήταν
άλλη απ' την Όρτένσια Νοβάρο,
τη Μιλανέζα.

— Είχε φύγει κρυφά απ' τό Του-
ρίνο, για να μην πέσει στα χέρια
της άστυνομίας. Είχε ζητήσει ά-
συλο στη Μπολόνια, σ' ένα κα-
κόφημο σπίτι... Ύστερα άρχισε
να γυρίζει από πόλι σε πόλι και
να ζή πουλώντας τό κορμί της.

— Στη Ρώμη, γνωρίστηκε με κά-
ποια Πασκουίνα Καλντάρα, μια
δυστυχισμένη κοπέλλα από τιμιο
σπίτι, που την είχε ξεγελάσει έ-
νας παλιάνθρωπος, την είχε εξα-
ναγκάσει ύστερα να πάρη τον
κακό δρόμο και την έκμεταλλεύο-
ταν άισχύρα.

— Μια νύχτα, τό άθλιο αυτό ύπο-
κείμενο μάλωσε με κάποιους θ-
μούς του, και μια μαχαίρα τον
έστειλε στον άλλο κόσμο. Λυτρω-
μένη πιά, η Πασκουίνα έλπιε
πως θα μπορούσε ν' αλλάξει ζωή.
— Ένώ όμως έωσχε για μια θέση
δουλειά, έπαθε ευλογία και πέ-
θανε σε δυο μέρες, άφώνισαν
στην Όρτένσια τα λιγαστά πράγ-
ματά της, μαζί με τα χαοτιά της.

— Στο μεταξύ, είχε καλλήσει κι'
η Μιλανέζα την τρομερή άρρώ-
στεια. Πιο τυχερή απ' τη φίλη
της, γλύτωσε τη ζωή της, άλ-
λα έζησε παραμορφωμένη.

— Έχοντας τα χαοτιά της Πα-
σκουίνας, πήρε στο έξής τ' όνο-
μά της. Βρήκε έπειτα δουλειά
στο κατάστημα άσπρορρούχων
της κυρίας Όλιβιέ, στη Νεάπολι.

— Ενοιάζε τέτοια δυστυχία για
την άσχήμια της, ώστε σκέφθηκε
πολλές φορές ν' αυτοκτονήσει. Μα
τη συγκρατήσανε οι συμβουλές
του πάτερ-Λουδοβίκου, που σύ-
χνιζε στο σπίτι των Όλιβιέ.

— Έτσι, έπαψε πιά να συλλογι-
ζεται την αυτοκτονία. Βρίσκοντας
ωστόσο πολύ μικρό τό μισθό, που
έπαιρνε απ' την κ. Όλιβιέ, ζή-
τησε να έργασθι σε κάποιο πλου-
σιόσπιτο, και πραγματικά πέτυ-
χε περισσότερο απ' όσο έλπιζε.

— Βρίσκονταν εδώ και μια βδομά-
δα στο μέγαρο Άλμπανο, όταν.
— Ένα πρωί, ο Γκούελο έπαθε καρ-
διακή κρίση.

— Οι δικοί του είδωποίησαν άμέ-
σως τό γιατρό, αλλά δεν τον βρή-
καν σπίτι του. Κάλεσαν τότε τον
πάτερ-Λουδοβίκο.

— Η Δωροθέα κι' η Όρτένσια
τρέσανε στο δωμάτιο του άρρώ-
στου, όπου βρίσκονταν όλα τα
μέλη της οικογενείας.

— Ο Γκούελο είχε τα μάτια
κλειστά κι' άνάσαινε με δυσκολία.
— Η Νορί έσκυβε πάνω του και τον
φιλούσε κάθε στιγμή.

— Μα πως έγινε;... ρώτησε
σιγά η Δωροθέα την Τσετσιλία.

— Δεν ξέρω... τραύλιζε εκεί-
νη, σκουπίζοντας τα δάκρυά της.
Χτες τό βράδυ, ήταν μια χαρά.
Σήμερα τό πρωί, άργούσε να ση-
κωθεί. Η Νορίνα ήθε να τον ευ-
πνήση και τον βρήκε σ' αυτά τα
χάλια... Ο γιατρός μ'ας έχει πη
πως η κατάσταση του είναι σο-
δαρή. Μπορεί να πεθάνη, από
στιγμή σε στιγμή!

— Ένας ύπνρτης πλησίασε τον
Άλμπανο και του άνάγγειλε πως
είχε έρθει ο πάτερ-Λουδοβίκος.

— Βγήκαν άμέσως όλοι απ' τό
δωμάτιο. Έμεινε μονάχη η Όρ-
τένσια. Και κάποιο προαίσθημα

την έσπρώξε να κρυφθι πίσω από
μια κουρτίνα, κοντά στο κρεβάτι.
Δεν άκούγονταν πιά, μέσα στην
κάμαρα, παρά ο ρόγχος του άρ-
ρώστου.

— Ο πάτερ-Λουδοβίκος μπήκε σι-
γά-σιγά, με τό κεφάλι σκυφτό.
Ήταν ένας καλόγερος, φοβερά
αδύνατος. Η κουκούλα του ρά-
σου του μισόκρυβε τό πρόσωπό
του. Φαινόταν μόνο ένα γκρίζο
γενάκι, η σουβλερή μύτη του και
τα χλωμά και σκαμμένα μάγου-
λά του.

— Όλοι τον άγαπούσαν, στη
Νεάπολι — και προπάντων ο
φτωχόκοσμος.

— Όταν τον είδωποίησαν να πάη
στο σπίτι των Άλμπανο, άνα-
σκήρτησε και ρώτησε άνήσυχος:

— Ποιος είναι άρρώστος;

— Ο πατέρας της κυρίας Νο-
ρίνας Άλμπανο.

— Καλά. Έρχομαι άμέσως.

— Όταν βρέθηκε δίπλα στο κρε-
βάτι του άρρώστου, μονάχος μα-
ζί του, τον κύτταξε μερικές στιγ-
μές κι' ύστερα γονάτισε, του φι-
λησε τό χέρι και μουρμούρισε με
σπαράγματα:

— Συγγνώμη!... Συγγνώμη!
— Ύστερα πρόσθεσε, ύψωνοντας
τα μάτια του στον ούρανό:

— Θεέ μου, κάνε ένα θαύμα
για τον άνάξιο ύπνρτή σου! Μη
μ' έγκαταλείψεις, στην κρίσιμη
αυτή στιγμή!... Πάρε τη ζωή μου
και σώσε τη δική του!...

— Η Όρτένσια παρακολουθούσε
με έκπληξη απ' την κρύπτη της
την παράξενη εκείνη σκηνή. «Για-
τί να ενδιαφέρεται τόσο ο πάτερ-
Λουδοβίκος για την υγεία και τη
ζωή αυτού του γέρον; άναρωτιό-
τανε. Η δική του δουλειά είναι
μονάχα να σώση την ψυχή του...
Κι' ύστερα, γιατί του ζήτησε
συγγνώμη; Αυτός, ένας άγιος άν-
θρωπος, να ταπεινώνεται μπροστά
σ' ένα άμαρτωλό!...».

— Μόλις όμως ο καλόγερος είχε
μουρμούρισει την προσευχή του,
ο έτοιμοθάνατος έκανε μια κίνηση
κι' έπειτα άνοιξε τα μάτια του.

— Είσαστε καλύτερα; τον ρώ-
τησε ο πάτερ-Λουδοβίκος.

— Ο άρρώστος έγνεψε «ναί» με
τό κεφάλι. Κι' όταν οι δικοί του
ξαναγύρισαν στο δωμάτιο, πρίτε-
ψαν αληθινά πως είχε γίνει θαύμα.

— Ω, ευχαριστούμε, πάτερ,
σας ευχαριστούμε! φώναξε η Νο-
ρίνα, προσπαθώντας να του φι-
λήση τό χέρι.

— Μα εκείνος τό πρόβλεπε και ψι-
θύρισε, με φωνή βαθιά συγκινη-
μένη:

— Τό Θεό πρέπει να ευχα-
ριστήσετε, κόρη μου. Αυτός έκα-
νε τό θαύμα.

— Ένα τέταρτο άργότερα, ο
Γκούελο κοιμόταν ήσυχα. Ο κα-
λόγερος είχε φύγει.

— Η Όρτένσια βγήκε τότε απ'
την κρύπτη της και ξαναγύρισε
στη γκαρνταρόμπα.

— Άλλ' άς δούμε τώρα πως εί-
χαν συμβή τα πράγματα, απ' τη
μέρα, που ο Μάνλιο Άλμπανο εί-
χε φανερώσει στο Γκούελο και
στοις δικούς του ποιά ήταν στ'
αλήθεια εκείνη που ξέρανε ως
Τσέρερε.

— Ο Άλμπανο τηλεγράφησε ά-
μέσως στη νέα γυναίκα πως τη
συγχωρούσε ο άδελφός της. Κι'
έκείνη απάντησε μ' ένα άλλο τη-
λεγράφημα, που εξέφραζε όλη
την ευτυχία της. Έστειλε ύστερα
ένα μεγάλο γράμμα στον άδελ-
φό της, ξαναζητώντας του συγ-
νώμη για όλα και ικετεύοντας
τον να ξεπιοχίση μια καινούργια
ζωή μαζί της, στη Νέα Υόρκη,
όπου θα βρίσκανε ίσως όλοι την
εύτηνία.

— Σ' ένα άλλο γράμμα της, πα-
ράς να Μάνλιο, έξηγούσε λεπτομερώς
τό θαυμάσιο σχέδιό της.

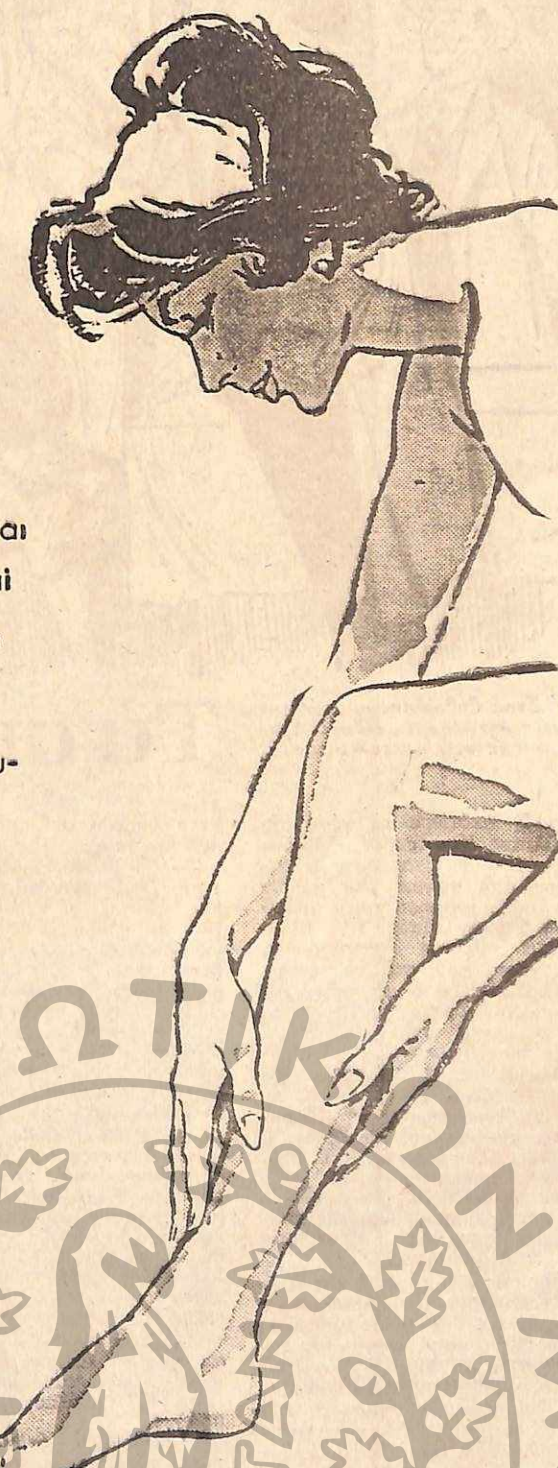
— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Διατηρεί τό χτένισμα
της μοντέρνας γυναίκας
σαν άόρατο φίλ!

Elnett

LAQUE EXTRA SOUPLE

ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ L'OREAL DE PARIS

Κάθε μέρα
για την NIVEA
μόνο 5 λεπτά!

Η περιποίηση όλου του
σώματος με κρέμα NIVEA
άπαιτεί λίγο χρόνο.
Η περιποίηση όμως αυτή είναι
άπαραίτητη για τό δέρμα και
άποτελεί αληθινή ευεργεσία,
ιδίως μετά τό μπάνιο.

Η NIVEA περιέχει άριστα συ-
στατικά, υγροδημιουργά και
λιπαρά, και την πολύτιμη
Εύσερίτ. Τακτικό μασσάζ με
NIVEA είναι ό,τι χρειάζεται
τό δέρμα σας.

Άραχνούφαντες κάλτσες άπα-
τούν πόδι περιποιημένο με
NIVEA.

Η όμορφιά άρχίζει με την περιποίηση
του δέρματος. Η περιποίηση του
δέρματος άρχίζει με

NIVEA

ΓΝΗΣΙΟ ΠΡΟΪΟΝ BEIERSDORF GERMANIAS

— Ένας άνθρωπος σκοτώθηκε κι' εσείς δεν πήρατε είδησι; είπε ο άνακριτης στη συστοιχισμένη.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

έννοους ν' άκούση γιά γάμο.
— Τώρα όμως πού πέθανε;
— Τώρα πιά δεν έχουμε κανένα έμποδιο.
— Ένα σαρκαστικό γέλιο άκούστη-
ζε. Η νοικοκυρά θριάμβευε.
— Νά ο ένοχος! φώναξε. Ο-
μολόγησε μόνος του!...
Ο άστυνομικός σκοτεινιάσε και
με κάποιο διαταγμό ρώτησε τόν νέο.
— Μήπως... τόν σκότωσε εσύ,
γιά νά τόν ξεφορτωθής;
— Όχι! Τό δοκίμομαι!
Ο άνακριτής βρισκόταν σέ δύ-
σκολη θέση. Γυρίζοντας στό βοηθό
του είπε:
— Όλα είναι έναντίον αυτού του
νέου, γιάτι δέ μπορεί ν' άποδείξει
τό άλλοθι. Άλλά, τί νά σου πώ,
φίλε μου, όμολογώ ότι μ' όλα αυ-
τά μου φαίνεται άθώος.
— Καί τότε πού είναι ο ένο-
χος και από πού έφυγε, τή στιγμή
πού ή νοικοκυρά μόλις άκουσε θό-
ρυβο βγήκε στό χώλι;
— Η κυρία Έντιθ, παρακολουθού-
σε μέ άγωνία τή συζήτηση τών δυό
άστυνομικών, πού γινόταν χαμηλό-
φωνα και στά τελευταία λόγια του
βοηθού φώναξε:
— Νά σάς πώ εγώ από πού έ-
φυγε ο φονιάς! Από τό παράθυ-
ρο: Θάβουμε μιά σκάλα και ανέβη-
κε και κατέβηκε άνεγγύχλιτος.
— Καί στό δωμάτιο, τί είδατε;
— Τό... μακαρίτη, καθισμένο
στήν πολυθρόνα του, μέ τά μάτια
βγαλμένα έξω από τίς κόγχες, μέ

— Γι' αυτό ο Τύλερ θέλησε νά
ξεροδίσει μέ τό χέρι του τήν ευτυ-
χία, συμπλήρωσε ή νοικοκυρά. Κύ-
ριε άστυνομίε, νά είστε επιεικής!
Νέος είναι... καταλαβαίνετε... Ός
πότε μπορούσε νά περιμένει;
— Ψέματα! διαμαρτυρήθηκε ή
μικρή μέ δάκρυα στά μάτια.
— Σιωπή, τήν διέκοψε ο Γιοργ-
κενσον εξαγριωμένος. Κυρία Έν-
τιθ, μου λέτε σάς παρακαλώ τί ώ-
ρα είναι;
— Η νοικοκυρά, σήκωσε πάλι τά
μάτια στό ρολόι του τοίχου, μέ τήν
ίδια ζήνησι, πού είχε κάνει και τήν
πρώτη φορά, σά νά ήθελε νά στε-
ρεώσει τή γυναιλιά στά μάτια της.
Ο βοηθός, πού τήν παρακολου-
θούσε κι' αυτός, κάτι ψιθύρισε στόν
άνακριτή.
— Έκείνος τή ρώτησε:
— Πού είναι τή γυναιλιά σας; Η
θήκη είναι εδώ, αλλά τή γυναιλιά
δεν τή βλέπω.
— Δεν... δεν τή φορώ πάντα.
— Σάς έσπασαν;
— Όχι... πώς σάς πέρασε αυτή
ή ιδέα; Μόνον πού... δεν ξέρω
πού είναι.
Είχε γίνει κάτοχοι.
— Τό χέρι σας όπως αὐθόρμη-
τα κάνει πάντα τήν ίδια ζήνησι, έ-
ταν θέλετε νά δήτε τήν ώρα. Δέ
φαίνεται συνηθισμένη νά μή φο-
ράτε γυναιλιά.
— Δέ σάς καταλαβαίνω. Τί σχέ-
σι έχουν τή γυναιλιά μου μέ τό
φόνος;

Τά σπασμένα κρύσταλλα

ΠΟΙΟΣ σκότωσε τό γέρο πα-
ράλυτο; Κανείς δεν μπορούσε
μέ πεποίθησι ν' άπαντήσει. Καθη-
λωμένος από χρόνια τόν κροβά-
τι του από παρωμορφωτική αφορί-
τιδα, ο Γιοχαν Μπόν, είχε μ' ό-
λα αυτά παλάρει άπεγνωσμένα
μέ τά χέρια του, γιά νά μπορέ-
ση νά ξεφύγει από τή σιδερένια
δάχτυλα του δολοφόνου και στό
δωμάτιο κοντά στην πολυθρόνα
του βόσκονταν γυναιλιά σπασμέ-
να και διάφορες παστίλλες πετα-
μένες στό χαλί.

— Θ' άγωνισθούμε ν' άνακα-
λύψωμε τόν ένοχο, ψιθύρισε ο
άνακριτής Γιοργκενσον. Η υπό-
θεση είναι πολλή σκοτεινή.
Στήν τραπέζια τόν περιμένε
ή ζ. Έντιθ, ή νοικοκυρά της παγ-
σιόν. Ο Γιοργκενσον, άρχισε άμέ-
σως τήν άνάκρισι:
— Πές μας ό,τι ξέρεις! τής είπε.
— Έγώ δεν τόν έβλεπα σχε-
δόν καθόλου. Ο γνός μου απ'
εδώ, έλεγε καμιά φορά μιά κα-
λημέρα στην έγγονή του, τή Μαί-
ρη, τήν άρραβωνιασισιά του.
— Είναι άρραβωνιασισμένη;
— Βέβαια, και ήθελε νά παγ-
τσουτούν, αλλά πού άφησε ο γέ-
ρος;

Σέ λίγο μπήκε στην τραπέζια
οία ή Μαίρη. Κι' όταν ήθελε άμέ-
σως κατόπιν μέ τήν άγωνία έμ-
γαρμωμένη στά μάτια ο άρραβων-
ιασισμός της, έπεσε στην άγκαλιά
του και άφησε τά δάκρυά της νά
τρέξουν ελεύθερα.

Ο άνακριτής όμως, δεν είχε
καιρό γιά συγκινήσεις.
— Έσείς, δεν αντίληφθήκατε
τίποτα; ρώτησε τή συστοιχισμένη.
Παιδονοπας ένα δυστυχισμένο
έφος, εκείνη άποκόλιθη:
— Έγώ, κόριε άστυνομίε, εί-
μαι πολύ δειλή. Καθόμουν, λοιπόν,
τό απόγευμα στό δωμάτιό μου και
διάβάζα, όταν άκουσα έναν παρά-

ξενό θόρυβο στό διαμέρισμα του
κυρίου Μπόν.
— Τί θόρυβος;
— Νά... σαν νάσπαζαν γυναι-
λιά. Ήξερα ότι ο γέρος ήταν υνό-
νος, κι' ότι ή Μαίρη έλειπε στη
δουλειά της κι' έπομένως παρα-
ξενούμην.
— Πόση ώρα πέρασε από τότε;
— Η κυρία Έντιθ σήκωσε τό χέ-
ρι στό πρόσωπό της, σαν νά ή-
θελε νά στερεώσει τή γυναιλιά στά
μάτια της και κυττάζοντας τό ά-
πάντι ρολόι του τοίχου ψιθύρι-
σε άδιάφορα:
— Περίπου τρείς ώρες.

Ο άστυνομικός παρακολουθού-
σε κάθε ζήνησί της μέ μεγάλη
προσοχή. Στο μεταξύ, ή Μαίρη
μέ τόν άρραβωνιασισμό της στε-
κονταν στην άκρη και περιέμεναν τή
σειρά τους γιά ν' άνακριθούν.
— Έσύ, πού ήσουν τήν ώρα του
φόνου; ρώτησε ο άνακριτής τή
μικρή.
— Στή δουλειά μου. Δεν εί-
χα γυρίσει ακόμα από τό έργο-
στάσιο, όπου μαθαίνω κέντημα.

— Κι' εγνώριζα ως τις 9 τό
δράδυ;
— Πήγαινα μόνον τ' απόγευμα,
γιάτι τό πρωί μέ ήθελε ο πατ-
ρός κοντά του...

Ο Γιοργκενσον έπειτα, γυρί-
ζοντας στόν άρραβωνιασιστικό της,
τόν ρώτησε:
— Πώς σε λένε;
— Τζών Τύλερ.

— Πού ήσουν τήν ώρα του
φόνου;
— Στο σπίτι μου. Θάγομαι
κατά τις δέκα νά δω τή Μαίρη.

— Έχεις άποδείξεις ότι ήσουν
στό σπίτι σου;
— Ναι, δεν ήταν κανένας εκεί.

— Τήν κοπέλλα τήν αγαπάς;
Θά τήν πάρεις;
— Θά τήν είχα μόλις παντρευ-
τή από καιρό, αλλά ο πατέρας τήν
ήθελε διαρκώς κοντά του κι' ούτε

τή ρόμπα του ξεκούμπωτη, τά χέ-
ρια του ματωμένα...

— Μά καλά, ο γέρος βρέθηκε
πνιγμένος...

— Ναι, αλλά... φαίνεται ότι άν-
τιστάθηκε. Τά πόδια του ήταν πα-
ράλυτα. Τά χέρια του όμως δου-
λευαν γερά!

— Πώς βρέθηκαν τά χέρια του
ματωμένα;

— Από τή ποτήρια, πού έσπασε.
Είχε πάντα δυό ποτήρια στό κοιμώ-
διό του. Θά τή πήρε νά τή πε-
τάξει στό δολοφόνο και τούσπασαν
στά χέρια κι' έτσι τόν τραυμάτι-
σαν.

Ο Γιοργκενσον, στάθηκε λίγη
ώρα σκεπτικός. Έπειτα πήρε ένα
ποτήρι από τό μπουφέ και τό πέ-
ταξε κάτω. Τό κρύσταλλο κύλησε
λιγάκι χωρίς νά σπάσει. Πήρε δεύ-
τερο και τρίτο ποτήρι και δοκίμα-
σε, μά τό ίδιο άποτέλεσμα.

Περίεργο, μονόλογησε, πώς
μπορούσε ένας άνάπηρος γέρος νά
σπάσει δυό ποτήρια, τή στιγμή πού
εγώ τή οίχον κάτω και δέ σπάνε;

Η κυρία Έντιθ, έκανε μιά κί-
νησι άπελπισίας.

— Δέ μπορώ νά καταλάβω, δια-
μαρτυρήθηκε, μελετάτε άσημαντες
λεπτομέρειες και δεν προσέχετε
τήν οδία!

— Καί ή οδία πού είναι; ρώ-
τησε ο άνακριτής, μέ άρκετη δόσι
ειρωνείας.

— Ότι ο γέρος είχε κάνει τή
ζωή άφόρητη στην έγγονή του και
ότι ο άρραβωνιασισμός της απ' έ-
δώ δέ μπορούσε νά τήν παντρευ-
τής, γιάτι δεν τό επέτρεπε ο πα-
τέρας.

— Δεν είναι αλήθεια, φώναξε ή
Μαίρη επαναστατημένη. Ο πατ-
έρς δεν ήθελε νά μέ χάσει. Αυτό
τό παραδέχομαι. Μ' αγαπούσε ό-
μως και στό τέλος θά μου δινε τήν
εγχή του, γιάτι ήξερε ότι μέ τόν
Τύλερ θά ήμουν ευτυχισμένη.

A. BETSEP

Πληρώνει γιά νά κρατάνε ΕΝΑΝ ΑΛΛΟ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ!

Η παράξενη ιστορία ενός δανειστή και έ-
νός χρεωφειλέτη στό άγγλικό νησί Τζέρου

ΤΟ φθινοπωρινό ήλιοδασίλεμα
δέ μου έκανε καμιά έντύπω-
σι, καθώς κυτούσα άφηρημένος τόν
κόλπο από τό Σαιντ — Ελιέ, διη-
γείται ο Άγγλος δημοσιογράφος
Τζιμ Όραμ. Είχα άλλα στό νου
μου: Σκεπτόμουν πώς τρελλός εί-
ναι ο κόσμος, πού ζούμε. Γιατί στό
νησί Τζέρου, κοντά στις άγγλικές
άκτές, μέ τά παλιά έθιμα και τούς
έπερασμένους σήμερα νόμους, άκου-
σα μόλις τώρα τήν παράξενη ιστο-
ρία ενός ανθρώπου, πού πληρώνει
κάθε μέρα ένα σελλίνι και τέσσερις
πέννες (6 δραχμές), γιά νά κρα-
τάει έναν άλλο στό φυλακή!

Ο φυλακισμένος αυτός είναι ο
Τζόφρου Γιέντς, ένας σαραντάρης,
από τό Καίμπριτζ και τώρα τρώφι-
μος τών «Βασιλικών Φυλακών» του
Τζέρου. Κι, εκείνος, πού τόν κρα-
τάει εκεί, είναι ο Πήτερ Γκέητχαους.
Στό νησί αυτό, πού βρίσκεται
στη Μάγχη, υπάρχει από τό 1864
ένας νόμος (κάτι παρόμοιο ήταν και
ο άγγλικός «νόμος τών χρεωφειλε-
τών», πού καταργήθηκε γύρω στά
1900), πού θεσπίζει ότι ένας άν-
θρωπος μπορεί νά πάη στη φυλακή,
άν δεν πληρώσει τό χρέος του, όταν
αυτό υπερβαίνει τις 100 λίρες. Μέ
τήν προϋπόθεσι, όμως, ότι ο δανει-
στής του θά πληρώνει ένα άρισμέ-
νο ποσόν τήν ημέρα — ένα σελλίνι
και τέσσερις πέννες — γιά τή δια-
τροφή του στη φυλακή!

Αν, λοιπόν, ο Γκέητχαους πάη
νά πληρώσει τις έξη δραχμές τήν ή-
μέρα, ο Γιέντς θά βγή ελεύθερος ά-
πό τή φυλακή!

— Θά πληρώσω όμως ταχτικά!
είπε ο Γκέητχαους μέ πείσμα στό
δημοσιογράφο Τζιμ Όραμ, πού τόν
έπισκέφθηκε.

Τό δικαστήριο του Τζέρου θεώρη-
σε τό Γιέντς, πρώην διευθυντή έ-
νός γκαράζ, υπεύθυνο γιά δυό αυτο-
κίνητα, πού είχε αγοράσει τό γκα-
ράζ από τό Γκέητχαους, γιά 1620
λίρες. Αυτά τά αυτοκίνητα, όμως,
δεν είχαν πληρωθί ποτέ.

Έτσι ο Γιέντς θά μείνει στη φυ-
λακή, είτε όποτε νά πληρώσει τις
1620 λίρες, είτε όποτε νά περά-
σουν οι 366 ημέρες, πού προβλέπει
ο νόμος, γιά τή διάρκεια της φυλα-
κίσως.

— Παραδέχομαι ότι παίζω μ' έ-
να χρόνο τής ζωής του Γιέντς, εί-
πε ο πωλητής, ο Γκέητχαους. Άλλά
στοιχηματίζω ότι θά βρεθί τό κε-
λί τής φυλακής, και θά πληρώσει!

Είπας αισθάνεται άραγε ένας άν-
θρωπος, πού οί μέρες τής ζωής του
αγοράζονται από έναν άλλον μέ 6
δραχμές ή καθεμιά; άναρωτήθηκε ο
δημοσιογράφος.

Κι' αποφάσισε νά πάη νά δει τό
Γιέντς και νά του πάρη συνέντευξι.

— Όταν χτύπησα τό γυαλιστερό
μπρούντζινο κουδούνι τής πόρτας
τής φυλακής, διηγείται ο Όραμ,
μου άνοιξε ο δεσμοφύλακας και μέ
άδχησε άμέσως σέ μιά αίθουσα ά-
ναμονής. Εκεί παρουσιάστηκε σέ
λίγο ένας καλοντυμένος άντρας και
κάθισε πίσω από ένα μεγάλο έύλι-
νο τραπέζι.

— Δεν πρέπει νά μιλήστε γιά ζη-
τήματα, πού άφορούν τή φυλακή,

Α ν ο: Ο Τζιμ Όραμ πηγαί-
νει στή φυλακή του Τζέρου γιά
νά δει τό φυλακισμένο. Κ α τ ο:
Η οικογένεια του Γιέντς έπι-
ρωρισμένα στό Λονδίνο από τό
έπικόριο πού οι Κοινωνίες Ά-
σφαλείας τής δίνουν κάθε έβδο-
μάδα.

μής προειδοποίησε ο δεσμοφύλακας.
Και κάθισε κι' αυτός — γιά νά
είναι σίγουρος τάχα ότι θ' ακολου-
θούσαμε τήν υπόδειξι του — κοντά
στό τραπέζι. Μά γρήγορα άδιαφό-
ρησε γιά μάς.

Ο Γιέντς, λοιπόν, έξήγησε τήν
περίπτωσί του:

— Μέ φυλάκισαν γιά τό χρέος
μιάς εταιρείας, εκείνης πού είχε τό
γκαράζ και τής οποίας ήμουν διευ-
θυντής. Τώρα ζητάνε από μένα τά
λεπτά! Μά δεν αισθάνομαι καμιά
μνησικακία γιά κείνον, πού μέ κρα-
τάει εδώ. Μάλλον τάχω μέ τή «δι-
καισύνη», στό Τζέρου, πού χάρις
σ' αυτή, κάθομαι στη φυλακή!...

Είχα έρθει εδώ τόν περασμένο
Αύγουστο μέ τή γυναίκα μου και
μέ τά τέσσερα παιδιά μου, πού εί-
ναι δυό, όχτώ, δέκα και έντεκα χρό-
νων, νά περάσω τις διακοπές μου
στό νησί αυτό. Τέσσερις μέρες άρ-

Α ρ ι σ τ ε ρ ά: Ο πεισματάρης δανειστής Πήτερ Γκέητχαους. Δ ε-
ξιά: Ο Τζόφρου Γιέντς, πού δεν έχει νά πληρώσει τό χρέος του.

γότερα, ήρθαν δυό άστυνομικοί στό
ξενοδοχείο μου (ήταν τής διευθύν-
σεως, γιά «χρέη και χρεωκοπίες»,
όπως μου έξήγησαν), μου ζήτησαν
νά τούς ακολουθήσω και μέ άδήγη-
σαν στη φυλακή. Με κράτησαν λίγες
ημέρες και κατόπιν μ' άφισαν ελεύ-
θερο «έπι έγγυήσει». Ύστερα, δ-
μως, από λίγο καιρό, μέ καταδίκαι-
σαν και μέ έσανκλεισαν στη φυλακή.
Σας είπα ότι τή έχω μέ τή δικαιο-
σύνη του Τζέρου... Κι' υπάρχει
σοβαρός λόγος γι' αυτό, γιάτι μου
δωσαν προθεσμία μιάς μόνο μέρας,
γιά νά φέρω τούς μάρτυρες και τά

άπαραίτητα έγγραφα από τήν Άγ-
γλία.

Δυστυχώς δεν έχω αυτές τις
1620 λίρες και άναγκαστικά θά κα-
θίσω εδώ μέσα ένα χρόνο, άν δέ
βρεθί κανένας νομικός τρόπος, πού
νά μ' απαλλάξή από τήν ποινή μου.
Άλλά αυτό θάβει κάπως δύσκολο.
Ζήτησα από τή διεύθυνσι τής φυ-
λακής τά βιβλία μέ τούς νόμους
του Τζέρου, αλλά ή απάντησι ήταν
αρνητική!

Σωπάσαμε μερικά λεπτά.

— Πρότεινα στό Γκέητχαους, συ-
νέχισε ο Γιέντς, νά τό δώσω 200
λίρες κι' έπειτα 5 λίρες κάθε μήνα,
αλλά δεν τό δέχτηκε. Καί ενώ πλη-
ρώνει ένα σελλίνι και 4 πέννες (6
δραχμές) τήν ημέρα γιά μένα, ή άγ-
γλική κυβέρνησι δίνει 10 λίρες κά-
θε βδομάδα στη γυναίκα μου και
στά παιδιά μου, ως επίδομα γιά τή
διατροφή τους.

Ενα κουδούνι στό διάδρομο
σήμαινε τό τέλος τής συνομιλίας
μας. Άποχωρήθηκα στό Γιέντς και
πήγα κατ' ευθείαν στό Γκέητχαους
— συνεχίζει ο δημοσιογράφος Ό-
ραμ. Τόν βρήκα στό γκαράζ του.

— Είχα έμπιστοσύνη στό Γιέντς
και αυτός μέ ξεγέλασε, είπε. Δεν ή-
ξερα ότι δεν ήταν αυτός ο αγορα-
στής, αλλά μιά εταιρεία!...

Ο Γκέητχαους άναψε κυριασμέ-
νος ένα τσιγάρο. Καί συνέχισε:

— Τί νά τις κάνω τις πέντε λί-
ρες, πού μου προτείνει νά μου δί-
νει κάθε μήνα; Άσπου νά πάρω τά
λεπτά μου πίσω μ' αυτό τόν τρόπο
τής πληρώμης, θά περάσουν χρόνια!
Όχι, δέ γίνεται! Δεν είμαι εύχε-
ριστήμενος, βέβαια, πού κρατάω έ-
ναν άνθρωπο στη φυλακή, αλλά ή
συνείδησί μου είναι ήσυχη!

Αργότερα ένας δικαστικός έξη-
γησε στό δημοσιογράφο Όραμ ότι
σπάνια κατασκευάζουν οι κάτοικοι του
Τζέρου στην έφαρμογή του νόμου
αυτού.

Ο νόμος δημοσιουργήθηκε γιά έ-
κείνους, πού δεν έχουν κτηματική
περιουσία στό νησί και πού τούς
είναι πολύ εύκολο νά φύγουν γιά
τμήν Άγγλία και νά χάσει έτσι ο δα-
νειστής τά λεφτά του!...

Η φυλακή, λοιπόν, εκείνων,
πού χροστώνε λεπτά, είναι πρώτα
απ' όλα ένα μέτρο άσφαλείας, γιά
νά τούς έμποδίσωμε νά φύγουν.

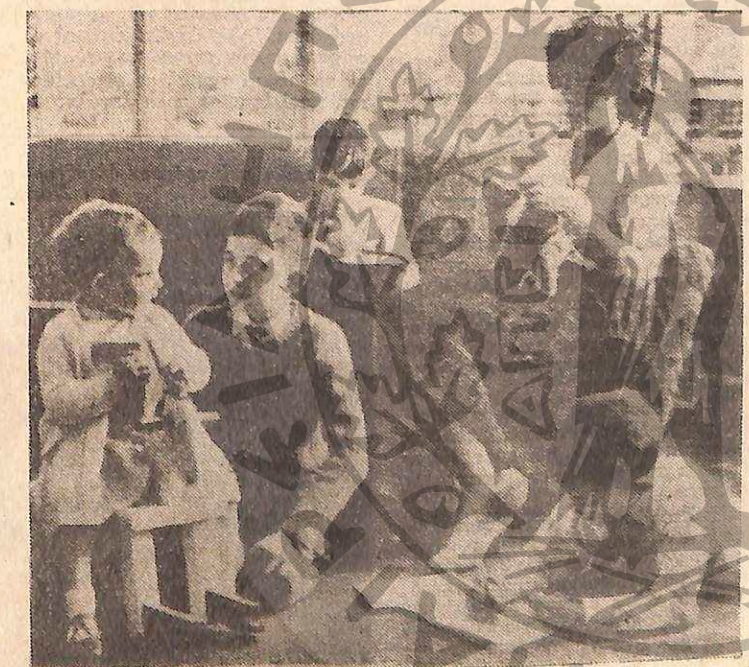
Ο Όραμ επισκέφθηκε, επίσης,
τή γυναίκα του Γιέντς, πού μένει
μέ τά παιδιά της στό Λονδίνο, 350
χιλιόμετρα περίπου μακριά από τή
φυλακή του άντρα της.

Ζηττώμενα μέ τά τέσσερα
παιδιά της σ' ένα μικρό διαμέρι-
σμα μέ τις 10 λίρες, πού τής πλη-
ρώνουν κάθε βδομάδα οι Κοινωνίες
Άσφαλείας.

Δυστυχώς δεν έχω λεφτά, λέ-
ει, γιά νά βγάλω τόν άντρα μου ά-
πό τή φυλακή. Ο Γκέητχαους δέ θά
πάρη έτσι τίποτα και χάνει άδικα
τά λεφτά του!...

Πραγματικά, συμπληρώνει ο δημο-
σιογράφος Τζιμ Όραμ, ο Γκέητχα-
ους θά δοδίσθ περίπου 24 λίρες και
8 σελλίνα (2.000 δραχμές), γιά
νά κρατήσει τό Γιέντς ένα ολόκληρο
χρόνο στη φυλακή!...

Αυτή, λοιπόν, είναι ή τιμή τής
ελευθερίας ενός ανθρώπου!

Η μικρή Γκαίπη Χόττερ κάνει την προινή τουαλέττα μιας λεοπαρδάλεως, που είναι κατά δύο χρόνια μικρότερη της. Σε λίγο, όμως, θα πρέπει να την αποχωρισθεί, γιατί σιγά-σιγά αρχίζουν να εκδηλώνονται τα θηριώδη ένστικτά της.

ΥΠΑΡΧΕΙ μία παρεξήγηση προκειμένου για τον λεοπαρδό (το θηλυκό είναι η λεοπαρδάλη). Πολλοί άνθρωποι τον νομίζουν σαν διαφορετικό από τον πάνθηρα. 'Αλλ' ο πάνθηρας δεν είναι παρά μία από τις πολλές παραλλαγές του λεοπαρδού. Το όνομα του λεοπαρδού δίνεται συνήθως σ' όλα τα μεγάλα αιλουροειδή που υπάρχουν στον παλαιό και το νέο κόσμο, γεννήθηκε δε από την αντίληψη που είχαν οι αρχαίοι ότι προερχόνταν από το λιοντάρι. 'Αλλά σήμερα ξέρουμε ότι η αντίληψη αυτή δεν είναι σωστή.

Στην 'Ασία επικρατεί το όνομα του πάνθηρος, ενώ στην 'Αφρική ή τη Σιβηρία αποκαλούν αυτά τα αιλουροειδή λεοπαρδάλες. Είναι αλήθεια, βέβαια, ότι τα θηρία αυτά παρουσιάζουν ωρισμένες διαφορές από τη μία χώρα στην άλλη. 'Αλλά και η λέξη πάνθηρ δεν ήταν άγνωστη στους αρχαίους. 'Ο Όμηρος την χρησιμοποιεί πολλές φορές και σ' ένα χωρίο της 'Ιλιάδος, παρομοιάζει τον ήρωα των Τρώων 'Αγνήνορα, το γιό του 'Αντινόρου, μ' αυτό το θηρίο. Μιλώντας για τον πάνθηρα λέει:

«Όταν βγαίνει από τη λόχη για ν' αντιμετωπίσει τον κυνηγό, δεν αισθάνεται ούτε φόβο, ούτε την επιθυμία να φύγει, μ' όλο που άκουει τα σούρλιατά των σκύλων. 'Αν ο άνθρωπος τον χτυπήσει πρώτος, μ' όλο που έχει πληρωθεί από το άζοντιο, δεν ξεχνάει την όρμη του. Θά' επιτεθή πρώτα κι' ύστερα θα πεθάνει».

Οι λεοπαρδοί ζουν στην 'Αφρική, από τις άκτες της Μεσογείου ως το άνω μέρος της Καλής 'Ελπίδας και στην 'Ασία, από τη Μικρά 'Ασία ως την Ταϊβανία και από τη νότιο Σιβηρία ως τις νήσους της Σούνδης. 'Η εξαίρεση αυτού του αιλουροειδούς είναι πολύ μεγαλύτερη από ό,τι του λιονταριού και της τίγρης, φαίνεται δε ότι κατά την περίοδο των παγετώνων οι λεοπαρδοί ζούσαν σ' όλη σχεδόν την κεντρική και τη νότιο Ευρώπη.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΝΗΓΙ ΛΕΟΠΑΡΔΟΥ ΜΕ ΑΚΟΝΤΙΟ

ΜΙΑ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ποιν από μερικά χρόνια, ξετυλίχτηκε στο 'Αμπάο των 'Ινδίων μία ανατριχιαστική τραγωδία. 'Ενας Ιθαγενής έτρωγε μαζί με τη γυναίκα του μέσα σε μία καλαμπόκηκτη καλύβα. Σε κάποια στιγμή, ο άγριος βγήκε από την καλύβα για να φέρει κάτι... 'Αλλά δεν είχε απομακρυνθεί παραπάνω από πέντε ή έξη βήματα, όταν, ξαφνικά, άκουσε μία σπαρακτική κραυγή πίσω του. Γύρισε τότε το κεφάλι του κι' είδε έναν πελώριο πάνθηρα, που έφρενε από την πόρτα της καλύβας, κρατώντας με τα δόντια του το σώμα της γυναίκας του. Το θηρίο εξαφανίστηκε σε λίγο πίσω από μία πυκνή λοχμή.

Η λεοπαρδάλη έχει την υπομονή να περιμένει ώρες ολόκληρες το θύμα της, ώσπου να βρει την κατάλληλη ευκαιρία για να του επιτεθεί. Κι' αυτό είχε γίνει και στην προκειμένη περίπτωση. Φαίνεται ότι το θηρίο παραμόνευε έξω από την καλύβα κι' όταν είδε τον άντρα ν' απομακρύνεται, ώρισε μέσα, άρπαξε τη γυναίκα κι' έφρενε.

ΚΥΝΗΓΙ ΜΕ ΑΚΟΝΤΙΟ

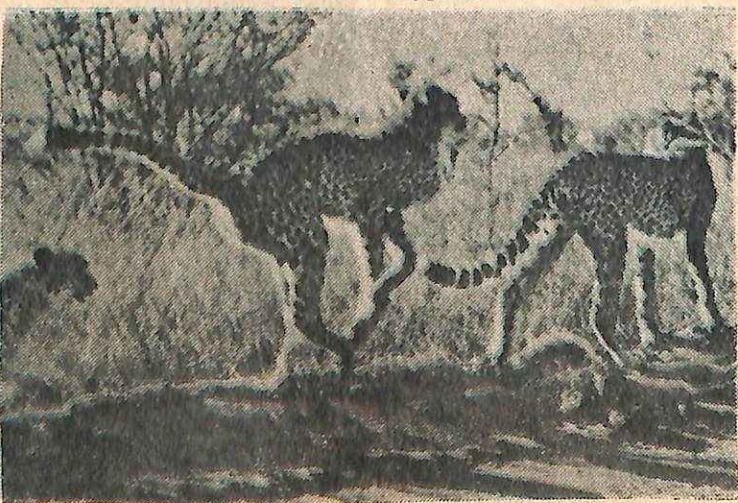
Το κυνήγι του λεοπαρδού είναι από τα πιο δύσκολα και τα πιο επικίνδυνα. 'Αλλ' αποζημιώνει με το παραπάνω τον τυχερό κυνηγό, γιατί το δέμα του είναι περιζήτητο και πουλιέται σε πολύ μεγάλες τιμές, που ποικίλλουν ανάλογα με το χρώμα του, τη διάταξη των κηλίδων κτλ. Κατωτέρω, ο 'Αγγλος κυνηγός Χούντερ περιγράφει ένα κυνήγι λεοπαρδού, που είναι από τα πιο ενδιαφέροντα:

«Κατά τη διάρκεια της παραμονής μου στην Κένια, γράφει, είδα τους Μασσάι να επιτίθενται έναντιον των λεοπαρδάλων με το άζοντιο. Το κατορθώμα αυτό το θεωρώ πολύ άνωτερο και από το να σκοτώσει κανείς λιοντάρι με τον ίδιο τρόπο. Μ' όλο που ο λεοπαρδός δεν ζυγίζει περισσότερο από 200 — 250 κιλά, είναι, όμως, πολύ γρήγορος, και πιο δεινός από το λιοντάρι».

Οι λεοπαρδοί είναι πολύ πονηρά ζώα κι' όταν αντιληφθούν τον κυνηγό, ξεπλώνονται στο έδαφος και μένουν άκίνητα, ώσπου να πλησιάσει το θύμα τους. 'Ομοιον τότε σαν βέλη και τα χτυπήματά τους είναι πάντοτε θανατηφόρα. Οι λεοπαρδοί ζουν, εξ' άλλου, μέσα σε σπηλιές ή πυκνές λόγχες, ενώ τα λιοντάρια προτιμούν τις περιοχές που έχουν μικρή και άσπλη βλάστηση. 'Η θέσι ενός ανθρώπου που σέρεται ανάμεσα στα βράχια για ν' ανακαλύψει έναν λεοπαρδό δεν είναι καθόλου αξιοζήλευτη. Γιατί μπορεί να βρεθεί, ξαφνικά, αντιμέτωπος με το θηρίο, που έχει το χάρισμα να κολιχτεί στα πιο άπιαστα μέρη, για να υπορρέσει ν' επιτεθεί με κεραυνόβολο τράτα.

Συνόδεμα μία μέρα τρεις Ιθαγενείς κυνηγούς με λόγχες, που

Λεοπαρδοί που τρέχουν ελεύθεροι μέσα στο τεράστιο πάρκο Κρούγκερ, στη Νότιο 'Αφρική.

είχαν ξεκινήσει για να βρουν έναν λεοπαρδό, ο οποίος είχε σκοτώσει πολλές κατσίκες τους. 'Αντίθετα με το λιοντάρι, που επιτίθεται μόλις όταν πεινάει, ο λεοπαρδός σκοτώνει μόνον για να έχει την ευχάριστη να ιδεί το θύμα του να σφαδάζει κάτω από τα γαμψώνυχά του. Καθώς προχωρούσαμε, βρήκαμε πολλά πτώματα από σκοτωμένες κατσίκες. 'Ο λεοπαρδός δεν είχε κάνει τον κόπο να κόψει ούτε ένα κομμάτι από το χρέας τους. Τις είχε σκοτώσει μόνον από ευχαρίστηση. Ξέραμε έτσι πως τα που έφρετε να τον αναζητήσουμε.

Οι Ιθαγενείς κυνηγοί, έπειτα από πολύωρη καταδίωξη, τον ανακάλυψαν, τέλος, σε μια στενή κοιλάδα εδάφους, που σκεπάζονταν από ψηλά χορτά. 'Αν επρόκειτο για λιοντάρι, θα άρχισαν μεριζές πέτρες, για να το κάμωμε να βγεί από κει, είτε για να φύγει, είτε για να μας επιτεθεί. 'Αλλά και οι βουζήμοι του θα έπρεπε να επιστήσουν την παρουσία του. 'Ο λεοπαρδός, όμως, είναι λαμπρόνυχος και, μ' όλο που του είχαμε αναβιμήσει πέτρες, δεν έδινε σημαία ζωής. Δεν είχα, εξ' άλλου, πάρει μαζί μου το σκυλί μου κι' έτσι έφρετε να πάμε μόνοι μας να βρούμε το θηρίο.

ΣΕ ΑΠΟΣΤΑΣΙ ΜΟΛΙΣ ΕΝΟΣ ΜΕΤΡΟΥ

»Επειδή οι Ιθαγενείς κυνηγοί ήσαν μόνον τρεις, δε θα δυσκολευόμουν να χρησιμοποιήσω το όπλο μου, χωρίς τον κίνδυνο να χτυπήσω έναν απ' αυτούς. Τους είπα, λοιπόν, ν' αποτραβηχτούν στα πλάγια και πίσω από μενα, για να έχω ελεύθερο μπροστά μου το πεδίο. 'Ηξερα ότι ο λεοπαρδός θα κινούνταν σαν βολίδα πάνω μας κι' ότι οι Ιθαγενείς δε θα είχαν τον καιρο να χρησιμοποιήσουν τα άζοντιά τους, ενώ εγώ θα μπορούσα να πυροβολήσω τη στιγμή που το θηρίο θα πηδούσε. 'Το τιμωρούσα, όμως, τους Ιθαγενείς κυνηγούς, γιατί δεν ήξερα άξιμη την καταπληκτική δεξιότητά τους στο χειρισμό του άζοντιού.

»Βαδίζαμε αργά ανάμεσα στα χορτά, που μās έφταναν ως τη μέση. Οι Ιθαγενείς βρίσκονταν μερικά βήματα πίσω, με τις άσπίδες μπροστά στο στήθος τους, έτοιμοι να ξεσφενδονίσουν σε κάθε στιγμή τα άζοντιά τους. Προχωρούσαμε ένα βήμα κι' άμέσως σταματούσαμε, προσπαθώντας ν' ανακαλύψουμε το μεγάλο αιλουροειδές ολόγυρα. 'Επειτα, προχωρούσαμε άλλο ένα βήμα. 'Αυτός ο τρόπος με τον οποίο προχωρούσαμε μās έξενερούσε, γιατί ξέραμε ότι ο λεοπαρδός μπορούσε να εμφανιστεί από τη μία στιγμή στην άλλη.

»Και αυτό έγινε. 'Ο λεοπαρδός πρόβυε, ξαφνικά, ανάμεσα από τα χορτά, σ' απόσταση μόλις ενός μέτρου μπροστά μου και προς τα δεξιά. 'Εκαμε άμέσως ένα πήδημα για να με φτάσει, αλλά, προτού μπορέσω να χρησιμοποιήσω το όπλο μου, ο Ιθαγενής που βρισκόταν προς τα δεξιά μου τούτησε το θηρίο με το άζοντίο του. 'Ηταν ένα από τα πιο αξιοθαύμαστα χτυπήματα που μου έτυχε να ιδώ. 'Ο λεοπαρδός μόλις είχε αφήσει το έδαφος, αλλά την ίδια στιγμή ξανάπεσε κάτω. Το άζοντιο είχε χωθεί ανάμεσα στο λαμό κι' αυτός όμως του και τον κάρφωσε στο έδαφος. Κουλουριάζονταν τώρα μοναχίζοντας, αλλά τούτο ήταν αδύνατο να μετακινήθ. 'Ο Ιθαγενής έβγαλε άμέσως το μαχαίρι του κι' ετοιμάστηκε να δομήσει πάνω του για να τον αποτελειώσει. Κοιράστηκα πολύ για να τον συγκρατήσω, κάνοντάς τον να καταλάβει ότι θα κατέστρεφε το υπέροχο δέρμα του θηρίου.

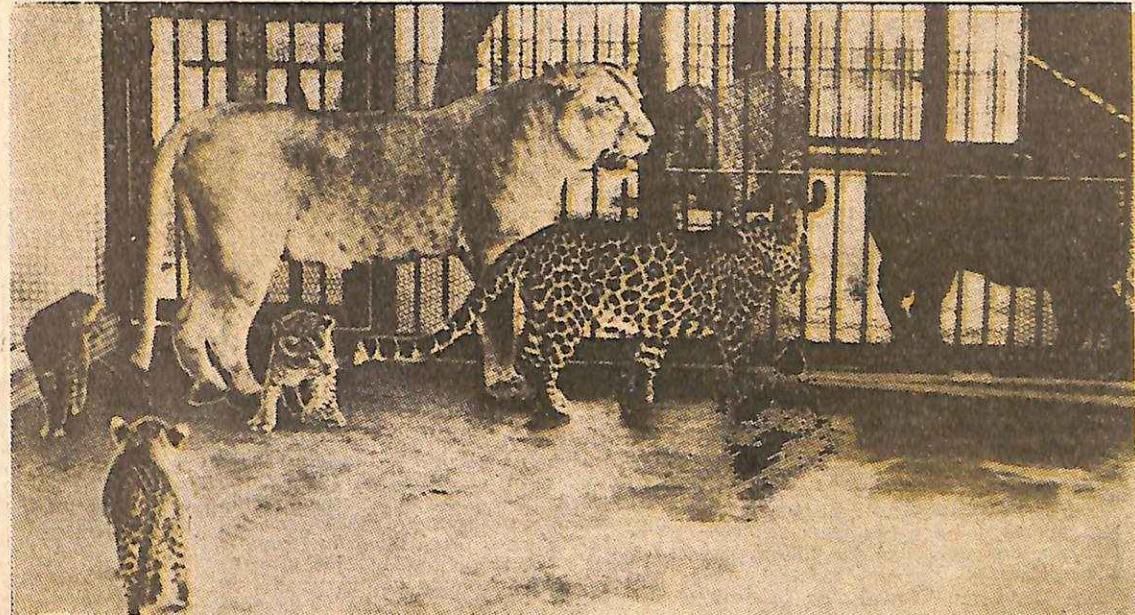
μα του θηρίου. Τον κατάφερα τέλος κι' έστειλα τότε μία σφαίρα στο κεφάλι του λεοπαρδού. Δεν είμαι, βέβαια, περήφανος κι' αυτό τον πυροβολισμό, γιατί κι' ένα παιδάκι θα μπορούσε να κάνει το ίδιο.

ΜΙΑ ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΓΚΟΜΙΔΗ

Οι Ιθαγενείς κυνηγοί, τη στιγμή που πρόκειται να οίξουν το άζοντιό τους, παίρνουν θέσι όμοια μ' εκείνη του σκοπευτή, με το άζοντιό τους να κινείται εμπρός, για να διατηρήσουν την ισορροπία τους. Στην εξσφενδόνιση αυτή αμερώνουν όλη τη δύναμή τους. Κατά τη διαδρομή του στον αέρα, το άζοντιο φαίνεται σαν να τρέχει. Τα περισσότερα έχουν από τα δύο μέρη

σές λαβές και τα χρησιμοποιούν για το στολισμό των σπιτιών.

Οι Μασσάι στενοχωρήθηκαν πολύ όταν έμαθαν ότι έπρόκειτο να φύγω. Οι γεροντότεροι της φυλής συγκεντρώθηκαν άμέσως κι' έπειτα από μακρές συζητήσεις, ήσαν να μού κάνουν μία πρόταση. Είχαν πιστοποιήσει με τα μάτια τους ότι ήμουν χρήσιμος άνθρωπος, μού είπαν. Μου πρότειναν, λοιπόν, να μού δώσουν 500 αγελάδες αν ήθελα να μείνω μαζί τους. Δεδομένου ότι ή προίκα μιάς καλής νύφης δεν ξεπερνάει τις τρεις αγελάδες, η προσφορά που μού έκαναν ήταν πολύ κολακευτική. 'Αλλά τους έκαμα να καταλάβουν ότι δε μπορούσα να δεχτώ. 'Ο πολιτισμένος κόσμος με τραβούσε άνοιξη».

Ο 'Ιάπων επιστήμων Χίρο - Γιοδκι κατόρθωσε να επιτύχει στο ζωολογικό κήπο του Τόκιο την επιτυχία ανάμεσα σ' έναν λεοπαρδό και μία λέαινα. 'Απ' αυτήν γεννήθηκαν τρία μικρά, που το δέμα τους έχει τα στίγματα του πατέρα τους, αλλά που η εμφάνισή τους τα κάνει να μοιάζουν περισσότερο με λιοντάρια.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΜΕ ΠΑΓΙΔΕΣ

Όπως είπαμε και παραπάνω, το δέμα του λεοπαρδού είναι εξαιρετικά πολύτιμο. Θεωρείται άνωτερο κι' από το βελόν και, άλλωστε, σπανίζει, εξ' αιτίας των κινδύνων που παρουσιάζει το κυνήγι αυτού του θηρίου.

Για να έχει άδεια, όμως, το δέμα του λεοπαρδού πρέπει να είναι ανέπαφο. Οι Μασσάι αδιαφορούν ολόκληρα κι' αυτό. Κυνηγούν τον λεοπαρδό, γιατί ξελοθερεί τα ζώαδια τους και γιατί είναι επικίνδυνος και στους ίδιους. 'Αντίθετα με τους Μασσάι, όμως, οι Ιθαγενείς της Βιομανίας ενδιαφέρονται και για το δέμα του θηρίου και κι' αυτό προτιμούν να το πωλήσουν.

Οι παγίδες που χρησιμοποιούνται για το κυνήγι του λεοπαρδού μοιάζουν με μεγάλες φακές για ποταμούς. Τις κατασκευάζουν ολόγυρα με γλαδία δένδρων, σε τόπο που να μην ξεχωρίζουν από το υπόλοιπο τοπίο. Για να προσελκύουν τον λεοπαρδό, βάζουν μέσα στην παγίδα ένα πρόβατο ή μία γίδα. 'Όταν το θηρίο μπήκει μέσα στο κλουβί, η πόρτα κλείνει άμέσως.

Επικολοιθεί ή θανατική εχέλευση, που γίνεται με τον ακολουθό τρόπο: 'Ενας νεαρός Ιθαγενής πλησιάζει στο κλουβί, κρατώντας μία σιδερένια λόγχη, με την οποία αρχίζει να το ενοχλή. Σε

Ο λεοπαρδός είναι από τα ζώα που δεν εξημερώνονται. Μπορεί, όμως, κατά τα πρώτα χρόνια να ζήσει αρμονικά με τον άνθρωπο. Είναι τότε πολύ χαριτωμένος. 'Αλλά, μόλις παραχωρήσει λίγο σε ηλικία, τα θηριώδη ένστικτά του τον κάνουν ξαφρετικά επικίνδυνο.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Κυνήγι κόν-δορος.

ΤΟ «ΦΑΣΜΑ» ΤΗΣ ΦΩΝΗΣ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ

Ο δόκτωρ Λωρενς Κέρστα, ένας επιστήμον των αμερικανικών γεωγραφικών Μπελ, απέδειξε με πειράματα πως κάθε ανθρώπινη φωνή έχει την ατομικότητά της, χαρακτηριστική όσο και τα δακτυλικά αποτυπώματα. Μ' ένα «ηχοφασματογράφο», ο Κέρστα αναλύει τη φωνή σ' ένα σύνολο από μικρές φωνήες. Αυτό το «φάσμα» της φωνής διαφέρει τελείως από ένα σε άλλον άνθρωπο. Δεν επηρεάζεται δε αισθητά κι' αν ακόμη επιχειρήσετε να αλλοιώσετε τη φωνή σας, ή να μιλήσετε σε ξένη γλώσσα. Γιατί εξαρτάται κυρίως απ' το φυσικό σχήμα του στοματός, του λαιμού και των κοιλοτήτων της μύτης. Τα ίδια πειράματα αποδείξαν πως μπορούμε ν' αναγνωρίσουμε έναν άνθρωπο από το «φάσμα» της φωνής του, με ποσοστό επιτυχίας 97%.

Ο βασιλιάς της Σαουδαβίας "Ιμπν Σαούντ".

Ο βασιλιάς ΠΟΥ ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ

Η μαρτυρική ζωή των γυναικών σε μια σημερινή «πολιτισμένη» χώρα

Η νεαρή Σουηδέζα ένοιωσε δυνατό χτυποκάρδι, όταν είδε γάμοι που πηδούσαν από το σινεμά της πόλης. Ήταν ο άντρας που την είχε αγαπήσει τρελλά και την είχε προειδοποιήσει για τους κινδύνους του γάμου της με το νέο και άμορφο σείχη της Σαουδαβίας, που είχε έρωτα.

Θα την αναγγέριζε, τώρα που φορούσε φρεζέ και που δεν ήταν πια τόσο άμορφη, όσο πριν από 10 χρόνια, στη Στοκχόλμη;

Τα λόγια του ξαναγύριζαν στο μυαλό της και, περισσότερο από κάθε τι στον κόσμο, ποθούσε να του μιλήσει... Ήξερε ωστόσο πως θα κινδύνευε η ζωή της, αν ο άντρας της—ο οποίος απ' τους άνηρες της—την έβλεπε να κουνιεντάζει μ' ένα ξένο, ένα Εθιοπικό...

Καθώς δίσταζε ακόμη, αναπολούσε τις προειδοποιήσεις του πιλότου: «Απόφυγε τον, αλλιώς θα μετανοήσεις σ' όλη σου τη ζωή!... Οι σείχδες είναι άνθρωποι της ερήμου κι' ακολουθούν τις συνήθειές της... Δε θα το στήνεις μια γυναίκα. Και αν δε θα μπορείς ποτέ να συναγωνιστείς τις κοπέλλες της Άραβίας, ακόμη κι' αν τις μελετάς χρόνια ολόκληρα... Έχε υπ' όψιν σου πως οι γυναίκες αυτές μαθαίνουν από παιδιά πως ν' αρέσουν στους άντρες. Αυτός είναι ο μοναδικός προσορισμός τους στη ζωή».

Αλλά αυτή δεν είχε δώσει σημασία στις συστάσεις του. Παντρεύτηκε το σείχη της και γύρισε μαζί του στη Σαουδαβία, πιστεύοντας πως θα περνούσε την υπόλοιπη ζωή της μέσα στον έρωτα και τη γλυκιά.

Αυτό έγινε το 1953. Τώρα ήταν μητέρα ενός αγοριού 6 χρονών κι' άπεραντα δυστυχισμένη.

Αποφάσισε να διακινδυνέψει! Φανέρωσε στον πιλότο ποιά ήτανε και του είπε κλαίνοντας πως αποδείχτηκαν σωστά όλα της είχε προσπαθήσει.

Ο άντρας μου μου φέρεται όπως σ' ένα ζώο! του δήλωσε. Απ' την είναι η τελευταία μου έλπιση στη Πριουέτ, όπου μένω τώρα για λίγες μέρες στο ξενοδοχείο. Θα γυρίσω ύστερα στην Εθιοπία... κι' ο άντρας μου λέει πως θα πάει ακόμη δυο γυναίκες, κι' δε ξηγήθηκε άλλες δυο, εκτός από μένα. Ένω θα γίνω υπηρέτρια και σκλάβια τους!

Ο πιλότος την κούταζε με ολίγη και κατανάλει.

Μά γιατί δεν καταφεύγεις στο Σουηδό πρόξενο; της συστήσε, Μπορεί

να σε στείλιν πίσω στη Σουηδία... Θέλεις να σε βοηθήσω;

— Δε μπορώ! Πώς ν' αφήσω το παιδί μου; Αυτό θα ήταν άνομη χειρότερη. Η ιστορία αυτή, που περιέχεται σ' ένα καινούριο βιβλίο για την Άραβία, του Δανού συγγραφέως και ταξιδιώτη Γιόργκεν Μπίς, δεν είναι καθόλου ασυνήθιστη.

Βέβαια, για τις γυναίκες, που έχουν παντρευτεί με μομφένους Άραβες και μένουν στις μεγάλες παραθαλάσσιες πόλεις, η ζωή έχει καλύτερη σημασία των τελευταίων καιρών κι' έχει πλυσίσει στα δυτικά πρότυπα. Μένει όμως η ίδια, άμεταβλήτη, στη χαράμια της ερήμου.

Θ' απορήσετε τώρα πως μια σημερινή Κυβέρνηση, που παρουσιάζει να υποστηρίξει υψηλά ιδανικά στον Ο.Η.Ε., επιτρέπει αυτή τη μεσαιωνική σκλαβιά των γυναικών.

Η απάντησή είναι πως δίνει το παράδειγμα ο ίδιος ο ηγεμόνας της χώρας, ο βασιλιάς Ιμπν Σαούντ—γιός ενός άλλου Ιμπν Σαούντ, που κατέκτησε και ένοποιήσε την Άραβία.

Ένω το Κοράνιο επιτρέπει μόνο 4 έπισημες συνήθειες στον Μουσουλμάνο, του άρνηται την ευχέρεια να παύει όσες «ευνουμένους» μπορεί να συντηρήσει. Κι' ο Ιμπν Σαούντ δεν έχει κανένα οικονομικό περιορισμό, εφόσον εισπράττει εκατομμύρια λίρες και δολάρια κάθε χρόνο απ' τα πετρέλαια της χώρας του.

Αυτο γοιμαίνεται ασχολούνται μόνιμα και συνεχώς, για να κρατήν λογαριασμό των γάμων, των διαγώνων του και των παιδιών του, που γεννιούνται.

Πρέπει να σημειωθεί ότι το διαζύγιο είναι απλούστατο, στη Σαουδαβία: Ο άντρας κιντάει ίσως τον οδοιπόρο και φρονιάζει πως δε θέλει πια να νάναι παντρεμένος με τη γυναίκα εκείνη. Έπειτα απ' αυτό, μπορεί να τη διώξει, ή—αν τη λυπάται—να την κρατήσει για «ευνουμένη» του είτε για σκλάβια του.

Λέγεται λοιπόν ότι ο βασιλιάς Ιμπν Σαούντ παντρεύεται σχεδόν κάθε μέρα μια καινούρια κοπέλλα και τη χωρίζει σε 24 ώρες, για να μπορεί να παντρευτεί άλλη. Δεν αποκλείεται ωστόσο να θέλγει, έπειτα από μερικές βδομάδες ή μήνες, να την ξαναπαντρευτεί—για μια νύχτα και πάλι!

Κάποτε, επισκέφθηκε τη Τζέντα μια παλαιά, πόλη στις άκτες της Ερυθράς Θαλάσσης. Μολονότι δε η έπισκεψή του αυτή κράτησε μόνο 3 ώρες, πρόλαβε να παντρευτεί και να χωρίσει μια κοπέλλα 16 χρονών! Από τότε, ξαναπήγε πολλές φορές σ' αυτή την πόλη και κάθε φορά παντρεύτηκε και χωρίσε την ίδια κοπέλλα.

Ένω όμως ο βασιλιάς και οι αλόσοι καλοπερνάνε απειροόριστα μ' αυτό το ξύπνιο σύστημα, όποιος απ' τους κατοίκους της χώρας έχει ερωτικές σκέψεις με μια γυναίκα που δεν είναι σύζυγός του, ευνουμένη ή σκλάβια του, κινδυνεύει να τιμωρηθεί άστυρότατα!

Πολλοί φτωχοί Άραβες γεωργοί όνειρεύονται να κάνουν οικογένειες για ν' αγοράσουν μια σέγγα, συχνά όμως το όνειρό τους αυτό μένει άπραγματοποίητο.

Η συνηθισμένη ποιητή για τη συγγενή απιστία είναι ο λιθοβολισμός. Ο Μπίς αναφέρει την περίπτωση μιας γυναίκας, που την είχε πιάσει ο δεύτερος άντρας της στην αγοράία του ποτόν. Ο συνένοχός της αποκεφαλίστηκε κι' αυτή υποχρεώθηκε να παρακολουθήσει την εκτέλεση. Έπειτα, αφού δέχθηκε 80 μαστιγώσεις, στην κεντρική πλατεία, το πλήθος άρχισε να την λιθοβολή. Δεκατρείς φορές, η δυστυχισμένη έπεσε κάτω και ξανασηκώθηκε. Τη δεκάτη τέταρτη, έμεινε πια άκίνητη, κι' ένας γιατρός βεβαίωσε το θάνατό της.

Καθώς πήγαιναν όμως να τη θάψουν αντιλήφθηκαν πως άνάπνεε ακόμη. Ειδοποίησαν τότε το βασιλιά, κι' εκείνος αποφάσισε πως ήταν θάλαμα του Άλ-λιν, να έλθει η γυναίκα αυτή, παρ' όλο το έγκλημά της. Την πήγαν λοιπόν στο νοσοκομείο, όπου ο γιατρός τη σώσανε. Σήμερα ζει στην πόλη Γιέννα.

Το χιούμορ δε εικόνας

— Πηγαίνετε μια στιγμή έξω, αδελφή... Θέλω να πάρω τη σωστή του πίεσι!...

— Σταμάτα, άφρονημένη... Βρίσκεσαι στο σπίτι σου!...

— Τώρα σε θυμήθηκα... Είσαι ο προνομιόμος που εγκατέλειψε πέρυσσι την κόρη μου!...

Η ΜΑΝΟΝ, ξαπλωμένη σ' ένα φαρδύ κρεβάτι με μετεωρικά σκεπασμάτα, είχε μπροστά της άνοιχτη μια έφημερίδα. Αφού διάβασε την κοσμική κίνηση, ένα δράμα δια λόγους τιμής και μια έρωτική άσπαση, έιπε να ρίξει μια ματιά και στις μικρές άγγελίες. Τα πολιτικά δεν την ένέφεραν.

Ένω μελετούσε έμπεριβάς τη στήλη «Ζητούνται», τα έλέματά της έπεσαν σε μια μικρή άγγελία: «Ζητείται καμιοιέρη με προσηγορία, δια την θέρμανση μόνον περιόδου». Απευθύνθηκε: οδός στρατάρχου Φός, 31, ΝΤΩΒΙΑ!».

Η Μανόν πέταξε την έφημερίδα και τινάχτηκε από το κρεβάτι. — Έπι τέλους! φώναξε. Βρήκα αυτό που ήθελα. Βορέθηκε πιά τη μακρινή αυτήν έπαρχια με μια σκεπτική κυρία. Θα φύγω άμέσως, χωρίς να την περιμένω ως αύριο, που θα έσπαγισι, να της το πώ. Θα πάω στην Ντωβία, θα κάνω τα μάτια μου με άριστοκράτισες.

Θυμήθηκε πως είχε κλέψει από την προηγούμενη κυρία της, — θα καταλάσατε, βέβαια, πως η Μανόν ήταν έξ έπαγγελίας καμιοιέρη σε καθώς πρέπει κυρίες, — ένα μαγιό που της πήγαινε τρέλλα. Κι' έτρεξε στο δωματιάκι της, ν' αλλάξει και να έτοιμάσει τη βαλίτσα της.

Έμεινε λίγη ώρα μισόγυμνη μπροστά στον καθρέφτη, καμαρώνοντας απ' όλες τις πλευρές τα έλγυτρά της. Ήταν πολύ όμορφη. Το ήξερε. Έξ άλλου, είχαν φροντίσει ως τότε να της το πούν πολλοί κύριοι της. Ένας, μάλιστα, απ' αυτούς της έκανε μια διαβεβαίωση ακόμα προσόντα που έχισε, — Μά τα προσόντα να γίνης όχι παιδί μου, μπορείς να γίνης και μονάχα μια μεγάλη ήθοποιός του κινηματογράφου, αλλά και κόμισσα.

Η έβδωλη τέχνη άφηνε άδιάφορη τη Μανόν. Όσο και αν φανή προαένο, άπιστευτο, προκειμένου για μια όμορφη κοπέλλα το 1962, η άλγεια είναι πως η Μανόν κοιμόταν όταν τύχαινε να την πάει σε κινηματογράφο. Τρελαινόταν, όμως, για θέατρο — και, μάλιστα για σο-εαρό, πρωτοποριακό θέατρο. (Πού να βρής άκρη με τ' άλοπορσάλλα αυτά πλάσματα, που λέγονται γυναίκες!)

Θα προτιμούσε, λοιπόν, να γίνη κόμισσα.

Σε λίγο, έφευγε από τη μικρή έβλλα, που είχε νοικιάσει για τη θερμή περίοδο η κυρία της, μια μισοπάλαση «Αμερικανίδα, ζωντοχώρα για πέμπτη φορά, με προσωπίκο μονάχα τη Μανόν. Την είχε προσλάβει αποκλειστικά για να της κουράσει, πριν κι έραβύ, τα μακρούς ως τα γόνατα μαλλιά της, που άλλάσαν χρώμα δυο φορές τη έβδομάδα.

Ένω προχωρούσε κατά το σταθμό, να πάει το τραίνο για τη Ντωβία, έσφακιά στάθηκε άκίνητη. Άφρησε τη βαλίτσουλα της κάτω, κι' έψαξε στην τσάντα της. Είχε μονάχα λίγα φράγκα. Δε της έφταναν για το εισιτήριο. Μισό θα έπαιρνε μονάχα, ύστερ' από μια έβδομάδα. Τι έπρεπε να κάνει; Νά γυρίσει πίσω και να περιμένει να πληρωθεί, για να έπιχειρήσει το ταξίδι στην Ντωβία; Άνατρίχιαζε μονάχα με τη σκέψη πως θα ξαναέλεπε τη μισοπάλαση «Αμερικανίδα. Μια και πήρε την άπόφαση θα συνέχιζε το δρόμο της.

Άλλά, πως; Με τα πόδια; Όχι, βέβαια! Η Ντωβία ήταν τρεις ώρες μακριά. Η Μανόν άρχισε να κιντάει γύρω της, ψάχνοντας να βρή κανένα άνέξοδο μεταφορικό μέσον. Σε μια στιγμή, τα έλέματά της έπεσαν σ' ένα ποδήλατο, άκουμπισμένο σ' ένα δέντρο. Χωρίς να χάει καιρό, έβωσε πίσω του τη βαλίτσα της, πήδησε άπάνω, γύρισε τα πεντάκι και έξεκίνησε.

— Η κλοπή δεν είναι κακό πράγμα, έιπε με το νού της, όταν έχη ήθικη βόσι. Έκλεψα, για να πάω να πιάσω δουλειά. Άργότερα, θα έρω τον τρόπο να έπιστρέψω το ποδήλατο στον ιδιοκτήτη του.

Δεν είχε όμως κάνει ούτε ένα χιλιόμετρο όταν άκουσε, στα χείλια της, Κι' η Μανόν βρέθηκε πεταμένη άνασκελά κάτω. Εύτυχος που έπεσε στα μαλακά, και δε χτύπησε άσχημα. Σηκώθηκε κουτσάινοντας έλαφρά. Αφού τά έβαλε με τον ίδιο κτήνη του ποδηλάτου, που δεν έχε φροντίσει να έπιδιορώσει αυτό

Κοσμική κίνηση

το σαράβαλο, σκέφθηκε πως ο μόνος τρόπος να φτάσει στην Ντωβία, ήταν να κάνει άυστόπ.

Περιμένα μισή, μια ώρα. Τέλος, άκούστηκε από μακριά ένα κλάζον αυτοκίνητο. Η Μανόν προχώρησε στη μέση του δρόμου, σηκώνοντας τα χείλια της.

Μια λιμουζίνα στάθηκε μπροστά της. Και από μέσα πήδησε ένας νέος άέριος, άτημέλητος. — Μπορώ να σας φωνά χρήσιμος σε τίποτα; ρώτησε. Είμαι στις διατάγες σας. Βαράνος Γιόχαν φον Στάουμπεργκ.

Τα γαλλικά του ήταν άψογα, αλλά με έσκαει προφορά. Την έπιασε ζαλάδα τη Μανόν. Άς τότε έιπε να κάνει με καλό κόσμο άπλως, άχι με κόμηςες και έσάρωνες. Και πρώτη φορά στη ζωή της συνέθανε να της μιλάνε με τόσο ευγένεια. Μά, έτσι πρόχειρα νύνονται οι έσάρωνι;

— Έπαθα ένα άτύχημα με το ποδήλατό μου, ψιθύρισε. Έρχονται μέρες που το προτίμω από την κύρσά μου. Ο περίπατος με το ποδήλατο είναι πιο όγεινος.

— Συμφωνώ μαζί σας, έιπε γελώντας ο έσάρωνος. Με τη διαφορά πως δεν κατάρθωσα ποτέ στη ζωή μου να σταθώ πάνω σε ποδήλατο. Δέν σας φαίνεται παράξενο;

— Συμβαίνουν και άλλα πιο παράξενα, ψιθύρισε η Μανόν, προσπαθώντας να κρατήσει τη σοφιστηρία της.

— Άφού, λοιπόν, μέναιτε στα μέσα του δρόμου και έζητάτε θήβεια, θα σας πάω σπίτι σας, συνέχισε ο έσάρωνος. Πού μένετε;

Η Μανόν κοκκίνισε. Τι δεινό θνησι να δώσει! Έφωγε από τη έβλλα της μισοπάλαση «Αμερικανίδα, να πάει στη Ντωβία να πιάσει δουλειά. Κανονικά, θα έπρεπε να πύ την άλγεια. Μά, δεν είχε τη δύναμη να διαλύσει τη γοητεία, που δημιούργησε η ίδια με τη φαντα-

ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ ΠΟΥ ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΕΙΤΑΙ

Σ' όλες τις μεγαλόπολεις του κόσμου το πρόβλημα του παρκάρσματος των βασιλικών καμιοιέρων άσους έχουν έτοιμότητα αυτοκίνητο. Σ' πάντα μπορεί κανείς να παρκάρει το αυτοκίνητο του κοντά στον τόπο της εργασίας του και άναγκάζεται έτσι να κάνει πολλά χιλιόμετρα με τα πόδια. Ο Άγγλος τεχνικός Άλεξ Μούλτον, σπόν όποιο σφελώνεται και πολλές άλλες πρακτικές έφευρέσεις, κατασκεύασε ένα νέου τύπου ποδήλατο, που μπορεί να χωριστεί στα δύο και να χωρέσει μέσα στο πορτί μισογάλας του αυτοκινήτου. Έτσι, μιλιάς ο άτοκινητιστής παρκάρει κάπου το αυτοκίνητό του, αναρμολογεί το ποδήλατο και πηγαίνει μ' αυτό στο κατάστημα ή στο γραφείο του άποφεύγοντας την πεζοπορία.

— Όχι, πρὸς Θεοῦ! τὸν διέκοψε τρομαγμένη ἡ Μανόν. Δὲν τὴν ξέρεις καλά; Θὰ μὲ καὶ τρεμὲρες σκέψεις γιὰ τὴν τὸμην μὲν ὡς τὴς παρουσιάσω ἕναν ἀγνωστὸ της.

— Πρέπει, ὅμως, νὰ σὲ ξαναδῶ, τὴν παρακάλεσε ὁ Γιόχαν. Θέλεις νὰ συναντηθῶμε ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα στὸ περίπτερο τοῦ πάρκου;

Ἡ Μανὸν ἔγνευε καταφατικά. — Καὶ τώρα ματὰ νὰ φύγω, προσέθεσε ἱκανοποιημένος ὁ έσάρωνος. Θὰ περάσω πρῶτα ἀπὸ τὴν λέσχη μου καὶ ὕστερα θὰ πάω στὴν ἐξοδελή της. Ἰσως, ὅμως, νὰ με φιλοξενήσῃ ἀπὸ κάποιος φίλος.

Ἡ Μανὸν ἀπὸ τοῦτο ἔπαινε ἀναλαβάνοντας ὑπερσῶς τὴν ἐπαύλιν της. Ἀδελφίδες γέλλα Φρανκελινία. Ἡταν μὲ γοητευτικὴν ὀραση, δόλου στριμένη. Ἡ Μανὸν πληροφορηθῆκε ἀπὸ τὴν καμιοιέρη, πὼς ἡ κυρία τους ἦταν Γερμανίδα, ἀπὸ μὲγαλὴ οἰκονομία, παντρεμένη μὲ ἕναν Ἴταλὸ εὐγενὴ καὶ μεγαλόιοιμχονο. Πολλὴ μορφωμένη γυναίκα, μὲ προσδευτικὲς ἀντιλήψεις.

Κι' ἔτσι, ἡ... κόμισσα Μανόντι έβάζε τὴν ἀσπὴν πόσιστα της καὶ τὸ κολλάρκιό της μονοειάκι της καὶ, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα σύντομο ταξίδι στὰς σφαίρες τῆς ἀνατάτης άριστοκρατίας, ξανάρχισε τὴν παλιά της δουλειά.

Ἐνῶ άκουσε τὴν κυρά της νὰ τὴν καταποτίζει σχετικὰ μὲ τὴς συνήθειες καὶ τὴς προτιμήσεις της, ὁ νοῦς της πετούσε στὸ έσάρωνο. Ἐνωίωσε ἀνυπόφορο πόνο στὴν καρδιά με τὴ σκέψη πὼς ἦταν γράστὸ της νὰ γνωρίσῃ κι' αὐτὴ τὴν πραγματικὴν ἀγία, χωρὶς ὅμως νὰ μπόρῃ νὰ τὴν χαρή. Εἶχε παύει τὴν ἀπόφασι νὰ μὴν πάη στὸ ραντεβὸ πού έβωσε μετὰ Γιόχαν. Γιατὶ νὰ συνεχίζῃ τὴν κομωδία; Ἐπρεπε νὰ δοθῇ τέλος στὴν ἱστορία αὐτήν.

Πέρασε τὴ νύχτα ἀνήσυχη. Τὴν ἐπομένη, ἀπὸ τὸ πρωί, ἡ κυρία της ἀναγκάστηκε νὰ τὴν μάλωση πολλὰς φορές, μὲ εὐγενῆς ὅμως καὶ λεπτότατες. Τὴς έκάσε καὶ μερικὰ κομμάτια γιὰ τὸν καλὸς της πρῶτος, γιὰ τὴς γνώσεις της. Ἡ Μανὸν κοκκίνισε ὅταν τὴν άκούσε νὰ τὴς λέει:

— Εἶσαι γεννημένη γιὰ κάτι καλύτερο ἀπὸ καμιοιέρη.

Κατὰ τὸ μεσημέρι, ἡ Μανόν, ἔνῳ περνούσε ἀπὸ τὸν προθάλαμο, άκούσε τὴν πόρτα τῆς εισόδου νὰ χτυπά. Ἐτρεξε ν' ἀνοίξῃ. Καὶ ἔμεινε κόκκαλο ὅταν εἶδε μπροστά της τὸν έσάρωνο Γιόχαν φόν Στάουμπεργκ. Τὸν κούταζε μὲ μάτια ὀρθόγεια, κατακόκκινα ἀπὸ ντροπή.

Σὲ μιά ἰ στιγμή, σκέπασε τὸ πρόσωπό της με τὰ δύο χείρια της καὶ τραβῆσε μὲ δυνατὰ ἀναφυλλήματα: — Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὰ ψέματα πού σας εἶπα. Σὰς ὀρκίζομαι, ὅμως, πὼς δε θὰ ἐργάζομαι ἀπὸψε στὰ ραντεβὸ μας. Δὲ θὰ μπόρῃσα νὰ σὰς ἀντικρύσω στὰ μάτια, ἀπὸ ντροπή...

Ὁ Γιόχαν τὴν πλησίασε σιγά-σιγά μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ ἀλλαγμένα ἀπὸ τὴ συγκίνηση. Τὴς κατέβασε τὰ χείρια, τὴν κούταζε σταθερά στὰ μάτια καὶ εἶπε μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε έλαφρά:

Εἶμαι εὐτυχής, ἐπειδὴ σὲ συγαντὸ πολλὴν πρὶν ἀπὸ τὴν ὀριζμένη ὥρα. Ἀνυπομονῶσα νὰ σὲ ξαναδῶ, γιὰ νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἐστὶν οὐλολογιζόμενὴ τὴ νύχτα πού μας πέρασε... νὰ σοῦ πῶ πὼς σ' ἀγαπῶ...

ὅποιος κι' ἂν εἶσαι!... Ἡ Μανὸν τὸν κούταζε ἐκστατικῶς. Κάτι ἐτοιμαζότανε νὰ πῇ. Ἐσπινάκι, παρουσιάστηκε ἡ Ἀδελφίς. Ἐβγαλε μὴ ἀναφώνησι καταπληξέως ἔβλεποντας τὸ έσάρωνο νὰ ἔχη σχεδὸν ἀγκωλιωμένη τὴν καμιοιέρη της.

— Βλέπω, ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε, τοῦ εἶπε πὼς δὲν χάσεις τὸν καρό σου! Εἶμαι, ὅμως, ἀποχρωμένη νὰ σε δικαιοδογήσω. Ἡ καὶ κοίτη καμιοιέρη μου εἶναι τόσο χαριτωμένη!

Ὁ Γιόχαν τὴν πλησίασε — ἔνῳ ἡ Μανὸν δὲν ἔξερε πῶς νὰ κρυφθῇ. — Καὶ τὴς εἶπε κατὰ. Ἐκείνη τὸν άκούσε στὴν ἔκρη καὶ ἄπορεια. Τέλος, έβάζε καὶ γέλια. Πῆγε κοντά στὴ Μανόν, που εἶχε κλάσει τὰ μάτια της, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴς εἶπε:

— Χαίρομαι, ἀγαπητὴ μου κοινέσσα, ἐπειδὴ θὰ γίνης έσάρων φόν Στάουμπεργκ. Θὰ δώσεις ζωὴ καὶ δροσὴ στὴν γερασμένη οἰκογένειά μας. Γιὰ πῶτὴν φορά στὴν ἱστορία μας ἔνας Στάουμπεργκ κάνει γάμο ἀπὸ έρωτα.

Η ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ
ΑΠΑΓΩΓΗ ΕΝΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ

Όπως στα αστυνομικά φιλμ...

Ένας Γερμανός στρατιώτης, ο νόματι Βίλλυ Μπρένερ, φρουρούσε μια νύχτα μπροστά στην είσοδο μιας αποθήκης πυρομαχικών, στο Νάγκλιντ. Είχε πατήσει, μένοντας τσέπες άδρες ακίνητος, με τον παρηγορητικό ή σκέψιμο θόρυβο με άδεια τ' άλλο πρωί για το σπίτι του, για να δει την ασημένια του και να γιορτάσει τα γενέθλιά του.

Σαφηνικά, τον άρπασαν απ' τις σκέψεις του αυτές μια σιλουέτα, που είχε ξεπροβάλλει απ' το σκοτάδι. Ο άνθρωπος εκείνος φαινόταν μεθυσμένος. Πορπατούσε κι άρχισε να τραγουδάει θραυνά.

Χαϊρέτησε το Βίλλυ και του πρότεινε να πιη από μια μισοσέβια, τη μπουκλία που κρατούσε. Εκείνος όμως, σαν πενταρχικός στρατιώτης, δεν τούδωσε καμμία απάντηση, σαν να μη τον είχε ακούσει. Ο άγνωστος επέμεινε, με μια δεικνυτικότερη πρόταση:

— Έλα μαζί μου, είπα στο νέο. Έδω πιο κάτω, περιμένει ένα αυτοκίνητο με δυοφρα κορίτσια...

Ο στρατιώτης έμεινε και πάλι αδιάφορος. Κι' ο άλλος άπομα κρυόθηκε.

Ο Βίλλυ κύτταξε το ρολόι του. Σ' 25 λεπτά, θα τελείωνε η θύρα του...

Σαφηνικά, άκουσε το θόρυβο ενός αυτοκινήτου, που έρχόταν ελατώς. Το είδε να σταματάει κοντά του, μ' ένα στρίγγλισμα των φρένων. Πέντε άντρες πήδησαν έξω, χύμηξαν αστραπιαία πάνω στο Βίλλυ και τον πέταξαν χάμω. Ο νέος πρόλαβε να φωνάξει θήθεια, πριν τον φιώσουνε. Τον πέταξαν ύστερα μέσα στο πορτ-μπανγκά του αυτοκινήτου τους, ξαναέσηκαν σ' αυτό και φύγανε. Αλλά, στο μεταξύ, οι συνάδελφοι του Βίλλυ είχαν άκούσει τις φωνές του. Διασχίστηκε συγχωρισμός και σε λίγο μερικά τσιπ κυνηγούσαν τους άπαγωγείς.

Ευτυχώς, ο Βίλλυ είχε διατηρήσει την ψυχραιμία του. Απαλλάχθηκε απ' το φέμωτρο κι' άρχισε να κόβει με το σουγιά τον δακτύλο σύρματα που περνούσαν απ' το πορτ-μπανγκά. Ένα απ' αυτά συνδέονταν με τους προβολείς του αυτοκινήτου, που σβύσανε άμέσως.

Έτσι, οι άπαγωγείς δέ μπορούσαν πιά να δούνε ποί πηγαίνανε κι' αναγκάστηκαν να σταματήσουν. Πήδησαν έξω, μοντασμένοι, ελκωκόπησαν το Βίλλυ και τον δέσανε χειροπόδαρα. Διορθώσανε έπειτα τα σύρματα. Είχαν όμως χάσει άρκετη ώρα, και τα τζιπ κόντευαν τώρα να τους φτάσουν.

Οι άπαγωγείς, άπεπλημένοι, έρπασατομήσαν και πέταξαν τον ασχιδλωτό τους μέσα σ' ένα χαυνάκι.

Αλλά, ο Βίλλυ, καθώς έφευγε, τους άναγνώρισε: Ήταν τρεις ύπολογοι και δυο λοχίες απ' το λόγιο του!

Έδωσε λοιπόν τα δόντιατά τους, και την άλλη μέρα είχαν συλληφθή. Μένει όμως άκόμα μυστήριο γιατί είχαν άπαγώσει το Βίλλυ.

ΠΑΤΡΟΝ

ΦΟΡΕΜΑΤΑ — ΠΑΛΤΑ — ΤΑΓΙΕΡ —
ΝΥΦΙΚΑ

Θαυμασιές έφορμογής, προελεύσεως
Γαλλίας. Ίταλίας πωλούνται.
ΘΩΚΙΩΝΟΣ ΝΕΓΡΗ 52 Ίσθγιον

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών
(Βραβεία Τηλεπαθείας μακράς ά-
ποστάσεως). Δέχεται καθ' έκάστην
9—1 π.μ. και 5—8 μ.μ. όδός Μετσό-
βου 25 Α' όροφ. (στάσις Μουσείου)
Τηλέφωνο 810.975.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρά 7 (πλάτ. Άγίου
Κωνσταντίνου, Όμόνοια) 9—1 π.μ.
και 4—8 μ.μ. — Τηλ. 525.387

Για μικρούς

και μεγάλους

Η κρυμμένη παροιμία

Στη στήλη «Α» του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε 18 λέξεις των 6 γραμμάτων, των οποίων σας δίνουμε πιο κάτω τις σημασίες. Ακολουθώς θα πάρετε τα δυο πρώτα γράμματα της κάθε λέξεως, τα οποία θα βάλετε στη στήλη «Β», έτσι ώστε διαδοχώντας τα στη

	Α	Β	Γ
1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			
9			
10			
11			
12			
13			
14			
15			
16			
17			
18			

σειρά, από πάνω προς τα κάτω, να σχηματίσετε μια γνωστή ελληνική παροιμία.

Τα τέσσερα υπόλοιπα γράμματα, αναγραμματισμένα ή όχι, θα τοποθετηθούν στη στήλη «Γ» σχηματίζοντας 18 λέξεις των τεσσάρων γραμμάτων, των οποίων επίσης θα έρθει πιο κάτω τις σημασίες:

ΣΤΗΛΗ «Α»

- 1) Συγχρόνως (έπιρρημα).
- 2) Ένα από τα πολλά που θα έρθει στο Αιγαίο.
- 3) Εμφυχο υλικό, άποραίτητο σ' ένα θέατρο.
- 4) Καλύπτει τα δόντια.
- 5) Καρτέρι.
- 6) Παρεκτροπή μαθητού.
- 7) Ζημιά σε φορτίο πλοίου.
- 8) Εθνικό γιά τα Ιαπωνία αεράκι.
- 9) Κάνει ένα ταξίδι εφιαλτικό.
- 10) Ανάλυτης, σκληρός.
- 11) Κοινώς λέγεται σουβλά.
- 12) Ευλογητικό εργάσιμα.
- 13) Κοινώς λέγεται μανίκι.
- 14) Φρουρός στρατιώτης.
- 15) Ταμίας άνεμων.
- 16) Έπιρρημα που θυμίζει γράμμα του άλφαθήτου.
- 17) Άπεχουν πολύ από την πραγματικότητα.
- 18) Φροντίζει για την υγεία μας.

ΣΤΗΛΗ «Γ»

- 1) Πηγή νερού.
- 2) Διευκολύνει τις μεταφορές.
- 3) Χαρτί της τράπουλας.
- 4) Έγκυρδο μουσικό όργανο, μεταξύ βιολιού και βιολοντσέλλου.
- 5) Προορίζεται για καθηγητή.
- 6) Σπουδαιότης.
- 7) Μονωδία από όπερα.
- 8) Άκρωτήριο της Πελοποννήσου.
- 9) Όργανον αίσθησεως.
- 10) Ζώο με μεγάλη ύπομονη.
- 11) Τά νερά του δεν πίνονται.
- 12) Χώρα της Άσίας.
- 13) Μέρος του ματιού.
- 14) Χυμός φρούτου.
- 15) Όλοκληρος.
- 16) Σαχητοδοχείο.
- 17) Μαλλί για πλέξιμο (πληθ.).
- 18) Νιστίνει στα παρθένα.

Σωστό — Λάθος

Από τις δυο λέξεις ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ, που συνοδεύουν καθένα από τις κάτωθι φράσεις, διαγράψετε εκείνη, που δεν ταιριάζει:

- 1) Η Σοφία Λόρεν είναι κατά 7 χρόνια νεότερη από την Τζίνα Λολομπρέινα: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 2) Η γραμμή του Ισημερινού περνά από τη νήσο Σουμάτρα: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

- 3) Ο δούξ του Ουέλλινγκτον ήταν φίλος του Μεγάλου Ναπολέοντος: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 4) «Μέγας Όκεανός» λέγεται ο Άτλαντικός, γιατί είναι ο μεγαλύτερος από τους τρεις όκεανούς του πλανήτη μας: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 5) Η απόσταση Γης—Σελήνης είναι περίπου 2 έκατομμύρια χιλιόμετρα: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 6) Ο Πολικός Άστήρ ανήκει στη Μικρή Άρκτο: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 7) Το μήκος της γραμμής του Ισημερινού είναι 40.000 χιλιόμετρα: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 8) Δυο είναι οι θαλάσσιοι όδοι, που οδηγούν στη Μεσόγειο: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 9) Υπάρχει στη Ν. Άφρική μια ράτσα καγκουρά, που είναι πιο μικρόσωμα από τα καγκουρά της Αυστραλίας: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 10) Η Γκρέτα Γκάρμπο είναι σήμερα πάνω από 60 χρόνων: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 11) Η Κολομβία είναι μια δημοκρατία της Νοτίου Αμερικής: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
- 12) Ο Νικολάεφ είναι ο Ρώσος άστροναύτης, που πέταξε με το «Βοστόκ ΙΝ»: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

Μισές Λέξεις

Οι λέξεις, που σας ζητούμε κατωτέρω αποτελούνται από έξη γράμματα, από τα οποία σας δίνουμε μόνο τα τρία τελευταία. Για κάθε ομάδα όμως τα τρία πρώτα γράμματα, που πρέπει να προσθέσετε, για να συμπληρώσετε κάθε λέξη, είναι κοινά.

Π.χ.: ΚΟΡάκι, ΚΟΡυφή, ΚΟΡσές, ΚΟΡμός, ΚΟΡνερ.

- 1) ... ΑΤΑ == Φυτό.
... ΡΑΙ == Πόλις.
... ΡΙΣ == Η χώρα μας.
... ΩΜΑ == Δάσος.
... ΣΑΣ == Φαγητό.
... ΗΜΑ == Αφορμή.
★
- 2) ... ΑΤΑ == Δοχείον.
... ΕΙΣ == Άνθρωπις.
... ΟΝΙ == Όπλον.
... ΑΡΙ == Πτηνόν.
... ΘΟΣ == Μέρος του μοτιού.
... ΑΛΙ == Διάρυξ.
★
- 3) ... ΠΟΣ == Συμπεριφορά.
... ΜΟΣ == Τρομούλα.
... ΠΙΣ == Μέρος του πλοίου.
... ΦΕΣ == Καθημερινός άποραίτης.
... ΧΟΣ == Ρόδα.
... ΜΠΑ == Άντλια.

Λαβύρινθος

Ποιά δρόμο πρέπει να διαλέξη ο Άζορ για να φτάση στο σπίτι του (κάτω), χωρίς να πάση σε άδιέξοδο και χωρίς να ύποχρεωθή να περάση για δεύτερη φορά από το ίδιο σημείο;

Πρέπει μέσα σε δυο λεπτά, το πολύ, να έχετε άνακαλύψει το μοναδικό και σωστό αυτό δρόμο.

Οι λύσεις στη σελ. 76

Με μια προσπάθεια της σκέψεως μπορείτε να άνάψετε ένα λαμπτήρα που βρίσκεται μακριά σας!

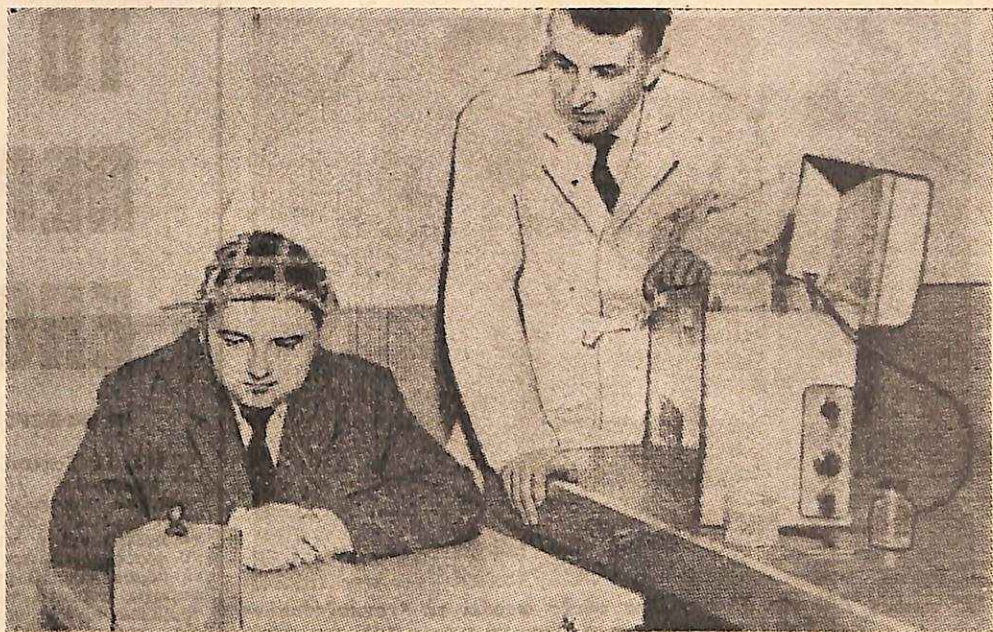
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ έπιθυμούσε πάντα ν' άποκτήση το πνεύμα του τέτοια δύναμη, ώστε να έπιδρά άμεσα πάνω στα άντικείμενα, με μόνη βοήθεια τη σκέψη του. Φαίνεται, λοιπόν, ότι με την καινούργια μέθοδο της «Ψυχοδιαταγής», οι σύγχρονοι έπιστήμονες έκαναν ένα τεράστιο βήμα στο δρόμο, που οδηγεί στην πραγματοποίηση αυτού του παλαιού όνειρου της άνθρωπτης.

Τι όμως είναι η «Ψυχοδιαταγή» και πώς έφαρμόζεται;

Ο Γάλλος μηχανικός Ζάν Ντυσσαγύ, διευθυντής του «Κέντρου πληροφοριών των ηλεκτρονικών έφαρμογών» σε μια μεγάλη έταιρία και καθηγητής στη «Σχολή Βιομηχανικής Μηχανικής», σε πρόσφατα συναρπαστικά πειράματά του άπέδειξε, πόσο άπλη κατά βάθος είναι η έφαρμογή της νέας άνακαλύψεως του. Περίττο να σημειώσαμε πως δεν έχει, βέβαια, καμμία σχέση με τις μεθόδους των πνευματικών συνεδριάσεων.

Ποιά είναι, λοιπόν, το κλειδί του μυστηρίου; Πρόκειται, άπλουστάτα, για τη χρησιμοποίηση των ηλεκτροεγκεφαλογραφικών φαινομένων, που είναι ήδη άρκετά γνωστά, άλλωστε, στους νευρολόγους.

Στο σχετικό πείραμα, το «πειραματώζωο» του καθηγητού Ντυσσαγύ φορούσε μια κάσκα με ηλεκτρόδια και κυτούσε έπίμονα ένα ηλεκτρικό

Ένα πείραμα «Ψυχοδιαταγής»: Ο άνθρωπος με τα ηλεκτόδια στο κεφάλι άνάψει ένα ηλεκτρικό λαμπτήρα με μόνο τη συγκέντρωσι της σκέψεως του.

Η ΨΥΧΟΔΙΑΤΑΓΗ: μια καινούργια έπιστήμη

λαμπτήρα, που βρισκόταν τοποθετημένος όχι πολύ μακριά του. Με μιάς, λοιπόν, ο λαμπτήρας άναψε, χωρίς καμμία ιδιαίτερη έπεμβασι!

Για να εξηγήσουμε το φαινόμενο αυτό δεν έχομε παρά να θυμηθούμε ότι το έκπληκτικό «ψάρι» — τορπιλλη — (για ν' άναφέρουμε μόνο ένα από τις πολλές οικογένειες ψαριών με τις άσπίστες αυτές ιδιότητες) είναι σε θέση να ακούσσει τη λεία του, χωρίς να την πλησιάσει καν, άλλά άπλως χάρις σ' άρισμένα, πολύ έξελιγμένα και ειδικευμένα όργανά του, που μ' αυτά πραγματοποιεί μια δυνατή ηλεκτρική έκκένωση, με την οποία η σκοτώνει ή την ακινητοποιεί.

Είναι, άλλωστε, γνωστό ότι κάθε ζωντανό πλάσμα έκπέμπει ηλεκτρικά κύματα βιοηλεκτρικής μορφής, δηλαδή ηλεκτρικά κύματα μεγάλης συχνότητας, που έχουν ως έδρα ένα άρισμένο όργανο. Οι μύς, η καρδιά, οι άδένες, ο έγκέφαλος, ο μυελός, το μάτι, όλα παράγουν κύματα.

Βέβαια, δεν έχουν τη δύναμη του έπικινδυνου ψαριού «γυμνότου» π.χ., που ζή στους ποταμούς της Ν. Αμερικής και που τα ηλεκτρικά κύματα του φτάνουν τα 600 βόλτ!

Τα ηλεκτρικά φαινόμενα στον άνθρωπο έκδηλώνονται μόνο μ' ένα έκατοντάκις χιλιοστό ή μ' ένα έκατομμυριοστό του βόλτ και για να τα άντιληφθούμε χρειαζόμαστε μηχανήματα άνιχνεύσεως έξαιρετικά ευαίσθητα. Στην άρχή οι έπιστήμονες χρησιμοποίησαν το ηλεκτόμετρο και το γαλβανόμετρο. Έπειτα είχαν στη διάθεσή τους τον καθοδικό παλμογράφο, που είναι σήμερα ένα άποραίτητο βοηθητικό μηχανήμα για τους βιολόγους και τους φυσικούς.

Έτσι έκτός από το ηλεκτροκαρδιογράφημα (για την καρδιά), το ηλεκτρομυογράφημα (για τους μύς) και το ηλεκτροεγκεφαλόγραφημα (για το μάτι), έχουμε σήμερα και το ηλεκτροεγκεφαλόγραφημα (για τον έγκέφαλο).

Με τα έγκεφαλικά κύματα δέ μπορούμε, βέβαια, να συλλάβουμε τη σκέψη, όπως τη ζή και την άντιλαμβανεται κάθε άνθρωπος. Οι ηλεκτρικές μεταβολές, που παρατηρούμε στον έγκεφαλο, δείχνουν άπλως άρισμένες καταστάσεις του κι' αυτό είναι μια μεγάλη έπιτυχία της έπιστήμης. Είμαστε όμως ακόμη πολύ μακριά από το να εξακριβώσουμε πως άκριβώς λειτουργούν τα 15 δισεκατομμύρια περίπου νευρικά κύτταρα του έγκεφάλου μας.

Χάρις, άστόσο, στα ηλεκτροεγκεφαλογραφήματα ο ειδικός μπορεί να διακρίνη διάφορα ηλεκτρικά κύματα του έγκεφάλου: Τα κύματα «άλφα», που έκπέμπονται όταν ο έγκέφαλος βρίσκεται σε άνάπαυση, τα κύματα «βήτα», που έκδηλώνονται όταν το πνεύμα βρίσκεται σε ύναργισμό, τα κύματα «θήτα», που άναπαυκνούνται σε φάσεις συγχύσεως και τα κύματα «δέλτα», να κών με σημειώνουν την κατάσταση του βαθού ύπνου.

Ο καθηγητής και άκαδημαϊκός Άλφρεντ Φεσσάρ, πρωτοπόρος, πριν 30 χρόνια, στη μελέτη των ηλεκτροεγκεφαλικών φαινομένων, βρήκε, μεταξύ άλλων, ότι τα έγκεφαλικά κύματα «άλφα» άλλάζουν ρυθμό ύπό άρισμένες συνθήκες.

Είναι γνωστό ότι οι έρευνες γύρω στα ηλεκτροεγκεφαλικά φαινόμενα γίνονται σήμερα με τη βοήθεια ηλεκτροδίων, που έφαρμόζονται σε διάφορα μέρη του κεφαλιού, πάνω από τα μαλλιά και που τα συγκρατεί ένα λάστιχο. Αυτά τα ηλεκτρόδια συνδέονται με τους δέκτες, που σημειώνουν με τη μορφή καμπύλων, τα κύματα των διαφόρων μερών, που έκπέμπει ο έγκέφαλος.

Τα κύματα «άλφα» (της «άναπαύσεως») έχουν σχήμα όμαλο. Είναι δέ παράξενο ότι δεν ύπάρχουν στο νεογέννητο βρέφος.

Μία έντονη πνευματική εργασία, τούγαντιον, γίνεται ορατή με άσφατες μικρές γραμμές. Σε περιπτώσεις άρώστας, άλλωστε, οι διαταραχές των καμπύλων και το χαρακτηριστικό σχήμα, που παίρνουν, μπορεί να βοηθήσει στον άκριβη καθορισμό της θέσεως ενός όγκου του έγκεφάλου, ενός τραυματισμού του κρανίου ή άρισμένης έγκεφαλίτιδος και οδηγεί το γιατρό στην άνακαλύψι της έπιληψίας, γιατί παρουσιάζει άρισμένες άλλοιώσεις των γραμμών, που δεν παρατηρούνται σε καμμία άλλη περίπτωση.

Το ηλεκτροεγκεφαλόγραφημα είναι ένας πολύτιμος όργανος στις χειρουργικές έπεμβάσεις, γιατί τα κύματα του ύπνου δείχνουν άκριβώς πόσο βαθύς είναι ο τεχνητός ύπνος της άναίσθησίας και δεν άλλάζουν, όποιο άναίσθητικό φάρμακο και να χρησιμοποίηση ο γιατρός. Έτσι ο άναίσθησιολόγος μπορεί να κανονίση τον τεχνητό ύπνο του άρρώστου.

Η φάσι π.χ. της μεγάλης ύποθερμίας, όταν, με σταματημένη την κυκλοφορία, ο χειρουργός κάνει τις έπεμβάσεις στην καρδιά, αποτυπώνεται με άπόλυτη ηλεκτρική «σιγή». Όσο διαρκεί, λοιπόν, η μεγάλη τεχνητή ύποθερμία, ο έγκέφαλος είναι φαινομενικά νεκρός.

Ός τώρα τα ηλεκτροεγκεφαλογραφήματα, που έκπέμπει ο έγκέφαλος, χρησιμοποίησαν μόνο για τα ηλεκτροεγκεφαλογραφήματα. Ο καθηγητής Ντυσσαγύ σκέφτηκε, λοιπόν, να τα έφαρμοση για την καθήγησι μιας συσκευής κι' έτσι γεννήθηκε η «Ψυχοδιαταγή».

Στην πρόσφατη συνέντευξί, που έδωσε, δήλωσε τα έξης:

— Όπως δείχνει το σχετικό πείραμα, που χρησιμοποίησι τις δικαιυμώσεις στη δραστηριότητα του έγκεφάλου, η άπλη βέλση ενός ανθρώπου μπορεί να θέση σε κίνησι ένα μηχανισμό. Ο άνθρωπος που έχει τα ηλεκτρόδια τοποθετημένα στο κεφάλι του, δεν πρέπει στην άρχή να σκέπτεται τίποτα. Απολύτως τίποτα, όσο είναι, βέβαια, δυνατό. Ο καθένας δέ μπορεί, δυστυχώς, να κών με έπιτυχία αυτό το πείραμα, γιατί όλοι δεν έχουν τα κύματα «άλφα», που

χρειαζονται γι' αυτή την περίπτωση.

»Όταν, λοιπόν, ένας άνθρωπος, που είναι καλός πομπός, πάρη τη διαταγή: «Άνάψτε τον ηλεκτρικό λαμπτήρα», πρέπει η προσοχή του, οι σκέψεις του, όλη, δηλαδή, η έγκεφαλκή του δραστηριότητα, να στραφή γύρω απ' αυτή τη διαταγή. Κυττάζει τότε έπίμονα τη λάμπα, ενώ συγχρόνως τα κύματα, που έκπέμπει ο έγκέφαλος του, υφίστανται μια άρισμένη άλλαγή. Με τη συσκευή, που έπινόησε, τα έγκεφαλικά κύματα μετατρέπονται σε ραδιοφωνικά πολύ μεγάλου μήκους, που έπηρεάζουν (παρ' όλη την άπόσταση, που χωρίζει τον άνθρωπο από το γλίσσο) τη λάμπα και την άνάδουν.

»Τοιζώ — προσθέτει ο καθηγητής Ντυσσαγύ — ότι πρόκειται εδώ άποκλειστικά για την ένεργεια των έγκεφαλικών φαινομένων, χωρίς στη βέλση ενός άτόμου κι' όχι για μια ίκανότητα του σώματος, χωρίς στην έπίδρασι της συγκινήσεως, όπως συμβαίνει με άρισμένες συσκευές, που χρησιμοποιούνται για την άνακαλύψι της έπιληψίας». Η καινούργια έπιστήμη της «Ψυχοδιαταγής» δεν έχει, έπίσης, καμμία σχέση με τη «μετάδοσι σκέψεων».

Για να έπιτύχη το πείραμα του καθηγητού Ντυσσαγύ, χρειαζεται μια άρισμένη άπομόνωσι. Έτσι άποφεύγει κανείς τα διάφορα παράσιτα, που περιβάλλουν τον άνθρωπο, που κάνει το πείραμα: της άτμοσφαιρας, των διαφόρων βιομηχανιών, των ραδιοφωνικών συσκευών κ.σ., του ίδιου του άτόμου (κινήσεις του κεφαλιού ή των ματιών του, παλμοί της καρδιάς, κινήσεις των μυών του κλπ.).

Στην έρώτησι: «Πώς βλέπετε το μέλλον της Ψυχοδιαταγής» ο καθηγητής Ντυσσαγύ άπάντησε, ότι είναι βέβαιος για τη σπουδαιότητά της στην άστροναυτική.

Ένας άστροναύτης, που για τον ένα ή τον άλλο λόγο δέ θα μπορούσε να κινηθή, θαχε έτσι τη δυνατότητα να βάλη σε κίνησι, σε περίπτωση κινδύνου, το μηχανισμό, που δέ μπορεί να τον φτάση, κι' αυτό με την άπλη συγκέντρωσι του πνεύματός του.

— Πάντως, συμπραίνει ο καθηγητής Ντυσσαγύ, η «Ψυχοδιαταγή» θα μιά βοηθήσι σημαντικά στη μελέτη άρισμένων ψυχικών φαινομένων.

GG

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΤΟΥ ΑΣΜΑΤΟΣ

Από άρκετά χρόνια, ο Ιάπων έπιστήμων Νακαγιόμα, έθεραπεύει το άσθμα με μια έγχειρσι, που συνίσταται στην έξαιρεσι ενός νευρικού και κυκλοφοριακού κέντρου, ευρισκόμενου πάνω στην καρδιά, στη βάση του λαιμού. Το κέντρον αυτό έλέγχει τις άναπνευστικές κινήσεις. Τη μέθοδο του δόκτορος Νακαγιόμα άκολουθήσε τελευταία και ο Αμερικανός χειρουργός Όδερχολτ, που έκανε την έξαιρεσι αυτού του κέντρου σε 160 άσθενείς, πύσσοντας από άσθμα. Οι 120 άπ' αυτούς, έθεραπεύθηκαν έντελώς και οι υπόλοιποι 40 παρυσίασαν σημαντική κολυμάνωσι. Σ' όλησ αυτές τις περιπτώσεις έπρόκειτο περί άσθενών, στους οποίους όλα τα άλλα μέσα έθεραπείας είχαν άποτύχει.

Η πρώτη από τις Γιαπωνέζες αυτές φοράει το «ναγκαζούμπαν» και η δεύτερη, πάνω από αυτό, το κιμονό της.

Τί κρύβει τὸ κιμονό;

Ένα πανάκριβο, αλλά γραφικό φέρεμα

ΕΝΑ γνωστό χιονομορσικό ά-
νέδοτο ασχολείται με τὸ τί
φοράνε οἱ Σικωτέοι κάτω ἀπ'
τὸ «κιοντοφούτανο» τους!
Μήπως σὰς ἔχει γεννηθῇ, λοι-
πόν, ἡ ἀπορία νὰ μάθετε τί φο-
ράνε ἡ «σα ἀπ' τὸ κιμονό τους οἱ
Γιαπωνέζες; Ἄν ἀνά-
τε αὐτὴ τὴ λίγο πονηρὴ σκέψη, θά
εἶπατε συγγράφους με τὸ νου σας
ὅτι εἶναι σὲ θέσι νὰ σὰς δια-
φωτίσει πάνω σ' αὐτὸ κάθε σύ-
ζυγος καὶ κάθε πατέρας τῆς Ἰα-
πωνίας.

Πρέπει ὥστόσο νὰ ξέρετε ὅτι οἱ
άντρες τῆς χώρας τοῦ Μιζάδου
— πού ἐξακολουθοῦν νὰ ἐπιβάλ-
λουν τὴ θέλησὶ τους στὶς ὑποτα-
χιστὲς γυναῖκες τους — ἔχουν μοι-
ραστῇ τώρα σὲ δυὸ στρατόπεδα.
Ἡ διαφωνία πὺν τους χωρίζει,
εἶναι ἂν πρέπει ἢ ὄχι νὰ φοράνε
ἐσώρουχα οἱ κοπέλλες τοῦ τόπου
τούτου!

Ένας διακεκομμένος διευθυντὴς
ἐνημετογογραφικῆς ἐταιρείας τῆς
Ἰαπωνίας δήλωσε κατηχηματι-
κά, πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα:

«Τὰ ἐσώρουχα καταστρέφουν
τὴ χαριτωμένη γραμμὴ τοῦ κιμο-
νῶ. Ἐγὼ τοιμάζιστον μπορὼ νὰ
διακρίνω ἀμέσως, με τὴν πρώτη
ματιά, τί φοράει ἡ κοπέλλα κάτω
ἀπὸ τὸ κιμονό της.

«Φυσικά, δὲν ἐπιτρέπω στὶς
στός μου νὰ φοράνε τίποτα ἀπὸ
μέσα. Ἄλλωστε, τὰ ἐσώρουχα
αὐτὰ κάνουν τις κοπέλλες νὰ περ-
πατᾶνε ἀγαρμπα, σὰν νὰ πονᾶνε
τὰ πόδια τους!»

Ἡ ἀλήθεια εἶναι τώρα ὅτι τὸ
κιμονό γίνεται ὀλοένα πὺν σπά-
νιο, στοὺς δρόμους τῶν ἱαπωνι-
κῶν πόλεων. Οἱ σημερινὲς Γιαπο-
νέζες τὸ φοράνε μόνο σὲ εἰδικὲς
περιπτώσεις. Βοιάζουν πολὺ πὺν
βολιὰ τὸ εὐρωπαϊκὸ ντύσιμο, γιὰ
τὴ δουλειὰ τους στὸ γραφεῖο ἢ
στὸ κινεμά, γιὰ τὸν περίπατο,
γιὰ τὴ διασκεδαστὶ τους. Ἄλλω-
στε, παίζει σημαντικό ρόλο σ' αὐ-
τὴ τὴν προσπάθειά τους ν' οἰ-
κονομίσουν παρήγο.

Ποῦ όμως, τὸ φτηνότερο κιμο-
νὸ στοιζίζει περὶ τίς 800 δραχμές.
Ταύρων ὅμως καὶ ἄλλα — ἰδί-
ως τὸ ἐπίσημο κιμονὸ γιὰ νέες κο-
πέλλες, τὸ ὀνομαζόμενο «χιμόν-
γί» — πὺν πουλοῦνται ὄχι φτη-
νότερα ἀπὸ 80 χιλιάδες! Ἀκόμα
καὶ ἡ πολὺ διακοσμνητὴ φαρδεῖα

ζώνη ἐνὸς κιμονὸ πολυτελεῖας
μπορεῖ νὰ κοστίζει 40 χιλιάδες
δραχμές.

Ἐχουν λιγοστῆσει λοιπόν ση-
μερα τὰ κιμονά. Ὡστόσο, ὑπάρ-
χουν ἀκόμα ἀρκετὰ, ὥστε νὰ μπο-
ροῦν οἱ νεαροὶ Γιαπωνέζοι νὰ δια-
σκεδάζουν στοὺς δρόμους μ' ἕνα
πρωτότυπο παιχνίδι: Προσπαθόν-
τες δηλαδή νὰ μαντήσουν, με τὸ
μάτι κι' ἀπὸ μαζονά, ποῖα ὁμορ-
φὴν περαιομένη φορεῖ κατὶ κάτω
ἀπ' τὸ κιμονό της καὶ ποῖα ὄχι!

Ὡστόσο, κι' αὐτὲς ἀκόμα πὺν
δὲ φοράνε τίποτα μέσα ἀπ' τὸ κι-
μονό, δὲ μπορεῖ νὰ θεωρηθῶν
«γιυνέες». Γιατὶ τὸ ἐθνικὸ αὐτὸ
γιαπωνέζικο ρούχο ἀποτελεῖται ἀ-
πὸ ἕνα σωρὸ «χιονμάτια».

Πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἡ κομψὴ Για-
πωνέζα φορεῖ μιά φουστὰ τύπου
«σαρόνγ», κοκκινὴ συνήθως, πὺν
λέγεται «κοσιμακά». Ἐπειτα, ἕνα
χιονοδωτὸ ἄσπρο ποικύμισο, τὸ
«χαντάγια». Δένει κατὶν γύρω
ἀπ' τὴ μέση της μέχρι... δέκα
ζώνες, γιὰ νὰ κορπᾶνε σφιχτὰ ἐ-
νομένα τὸ «κοσιμάτι» με τὸ «χαν-
τάγια». Ἀπὸ πάνω φορεῖ μιά με-
ταξωτὴ ρομπά, τὸ «ναγκαζούμ-
παν», πὺν κατεβαίνει ὡς τοὺς ἄ-
στραγάλους κι' ἔχει μαζονά καὶ
πολὺ φαρδιὰ μανίκια. Ἄν εἶναι
χειμωνιάς, βάζει καὶ τὸ «χαορί»,
ζαπὶ σὰν παλτοῦδάκι ἀπὸ ταφτὰ
ἢ μπροκά. Καὶ συμπληρώνει τὸ
ντύσιμό της με μιά πολὺ φαρδεῖα
ζώνη, τὸ «ὀμπι».

Αὐτὰ εἶναι τὰ ἀπαραίτητα ἐ-
ξαρτήματα ἐνὸς κιμονό. Ὅχι καὶ
λίγα, ὥστε βλέπετε!

Οἱ ἀντιπαντρες κοπέλλες φορά-
νε ὡπορόχοιμα κιμονά. Ἀπὸ ὅ-
μως παντρευθέντες, πρέπει νὰ τ'
ἀντικαταστήσουν με ἄλλα, πὺν
σκούρα.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

Ἐνὸς κάποιος Ράφρ Χούμπαρντ
διέσχισε ἀπὸρροχτα ἕνα δρόμο, στὸ
Μάντισεστερ τοῦ Κοννέκτικουτ, ἔ-
πεσε ἀπάνω του ἕνα ἀνοιχτὸ αὐτο-
κίνητο. Με τὸ χτύπημα ὁ Χούμ-
παρντ, τινάχτηκε ψηλὰ, ἀλλὰ κα-
τὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε... ἔπεσε
μέσα στ' αὐτοκίνητο καὶ βρέθηκε
καθισμένος δίπλα στὸ σποφρὸ! Ἐ-
πει, ὁ τελευταῖος μπόρεσε νὰ τὸν
πᾶν ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου
διαπιστώθηκε εὐτυχῶς ὅτι δὲν εἶ-
χε πάθει τίποτα τὸ σοβαρὸ.

ΤΟ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΕΝΟΣ ΚΥΚΛΩΝΑ!

ΟΙ ΦΟΥΒΕΡΕΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΣ ΤΗΣ «ΚΑΡΛΑ» ΣΤΟ ΤΕΞΑΣ

ΣΤΙΣ 11 Σεπτεμβρίου 1961, ξέ-
σπασε στὸ Τέξας ἕνας ἀπὸ
τοὺς πὺν τρομεροὺς κυκλώνες, πὺν
ἔχουν σημειωθῇ: Εἶχε διάμετρο 560
χιλιόμετρα καὶ ἡ δύναμή του ἦταν
90 φορές μεγαλύτερη ἀπὸ τὴ ρωσι-
κὴ βόμβα τῶν 50 μεγατόνων. Ἐ-
σπράχνε μπροστὰ του 40 τρισεκα-
τομμύρια τόνους νεροῦ, ἔφισε χω-
ρὶς στέγη 30.000 κατοίκους τοῦ
Τέξας καὶ προέβλεψε ζημιὲς πολλῶν
ἐκατοντάδων ἐκατομμυρίων δολλα-
ρίων.

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι τῆς
περιοχῆς ἐκείνης μπόρεσαν νὰ φύ-
γουν, γιὰτὶ ὁ μετεωρολογικὸς σταθ-
μός, πὺν εἶχε σημειώσει τὸν ἐρχο-
μὸ τοῦ κυκλώνα ἀπὸ τὶς 9 καὶ 10
Σεπτεμβρίου, προειδοποίησε τοὺς
κατοίκους. Ἐτσι ἔφυγαν 500.000
περίπου ἄνθρωποι καὶ ἐξέκρινσαν
γιὰ τὸ βορρῖα, ὅπου ὁ Ἐρυθρὸς
Σταυρὸς καὶ γνωστὸ ἢ συγγενεῖς
φρόντισαν γι' αὐτούς.

Ὅταν ὅμως ὁ κυκλώνας «Κάρ-
λα» (ὁπως τὸν βάπτισαν) ἔφθασε
στὴ μικρὴ πόλὶ Πόρτ — Ὁ Κόνωρ
στὶς ἄκτες τοῦ Τέξας, δὲν εἶχαν
φύγει ἀκόμη ὅλοι οἱ κάτοικοί της.
Ἐντεκα ἦταν οἱ μάρτυρες τῆς τρο-
μακτικῆς καταστροφῆς τῆς πόλεως
καὶ αὐτοὶ ἔδωσαν, ἀργότερα, τὴν
περιγραφή αὐτοῦ, πὺν εἶδαν.

Τὸ Πόρτ — Ὁ Κόνωρ ἀπλῶνεται,
σὲ μιά μικρὴ χερσονήσο. Εἶναι ἕνα
παλιὸ λιμάνι φαρδύων, ἀλλὰ καὶ μιά
εὐχάριστη λουτρόπολι με δέντρα, μ'
ἕνα κομψὸ λιμανάκι γιὰ τὰ κότερ-
ρα, μ' ἕνα μόνον, με κατασκηνώσεις
καὶ με ὁμορφες βίλλες. Σ' αὐτὴ τὴν
πόλιν, πὺν ἔχει καταστροφή στὰ τε-
λευταῖα 60 χρόνια τέσσερις φορές
ἀπὸ κυκλώνες, ὑπάρχουν βαρόμετρα
σὲ κάθε γωνία.

Στὶς 9 Σεπτεμβρίου, λοιπόν, ὅ-
ταν ἡ ἀεροπορία ἐγκατέλειψε τὴ βύ-
σι της, στὸ νῆσο Ματαγκόρντα, δέ-
κα χιλιάδες μετὰ ἀπὸ τὸ Πόρτ —
Ὁ Κόνωρ, οἱ περισσότεροι κά-
τοικοί του ἄρχισαν νὰ φύγουν.

Ὁ Κρίς Κλάριτς, παλιὸς ναυτι-
κὸς καὶ φαρῶς, πὺν τὸ σπῆτι τοῦ
βρισκόταν 400 μέτρα μακριὰ ἀπὸ
τὴν ἀκρογιαλιά, εἶχε ἀναλάβει με
τὴ γριά γυναῖκα του νὰ φυλάξῃ τὰ
ἑξὴ παιδιά μίας γειτονίσσας, πὺν
πῆγε σὲ μιά κοντινὴ πόλιν, νὰ ἐπι-
σκεφθῇ τὸ γιαντρί. Θὰ περίμεναν,
λοιπόν, νὰ γυρίσῃ ἡ μητέρα τῶν
παιδιῶν, γιὰ νὰ φύγουν. Ἀλλὰ δὲν
ἦξεραν ὅτι τῆς ἔκαναν ἐγγεῖρησι
σκληροκοιδιτίδος τὴν ἴδια ἡμέρα.

Πολὺ πὺν μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀκρο-
γιαλιά, ζούσαν τρία ἀδέρφια, ὁ
Ἐντγκαρ, ὁ Οὐίπ καὶ ὁ Οὐίλλιαμ
Μάντς, πὺν δὲ σκόπευαν νὰ φύγουν,
γιατὶ δὲν εἶχαν ποτὲ φοβηθῇ τοὺς
κυκλώνες.

Στὰ 1950, αὐτὰ τὰ τρία ἀδέρ-
φια εἶχαν χτίσει μόνον τους ἕνα «ἀν-
τικυκλωνικὸ» σπῆτι, παίρνοντας ὅ-
λες τὶς προφυλάξεις γιὰ νὰ εἶναι
στερεὸ. Μεταῦ ἀλλῶν εἶχαν χρησι-
μοποιήσει κορφὰ με τὶς μύτες τους
γυρισμένες, γιὰ νὰ μὴ φύγουν ἀπὸ
τὴ θέσι τους. Πάνω, στὸ πὺν ψηλὸ
σημεῖο τῆς σκεπῆς, ὁ Ἐντγκαρ,
πὺν εἶχε ὑπερθεῖσε ὡς ἀκτοφύλα-
κας ἐπὶ 25 χρόνια, ἔχτισε ἕνα πα-
ρατηρητήριό με τζάμια γύρω του,
ἀπ' ὅπου μποροῦσε νὰ παρακολου-
θῇ ὅτι γινόταν γύρω του.

Μπροστὰ ἀπὸ τὸ σπῆτι ἦταν μιά
μεγάλὴ ἔκτασι φυτεμένη με μεγάλες

δρύς, γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὰ ξεριζω-
μένα δέντρα κ.ά., πὺν θάφερνε τὸ
νερὸ μαζί του, νὰ περάσουν τὸ σπῆ-
τι. Ὁ Οὐίπ, πὺν ἦταν μετεωρολο-
γὸς, εἶχε πάντα συμβουλεύει τοὺς
φίλους του, νὰ φυτέψουν δρύς στὰ
χτήματά τους, ἀλλὰ οἱ περισσότε-
ροι δὲν τὸν ἄκουσαν.

Σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι, λοιπόν, οἱ
τρὶς ἀδέρφιοι περίμεναν τὸν κυκλώ-
να. Δὲν ἦξεραν ὅτι ὁ φαρῶς Κρίς
ἔμεινε, ἐπίσης, στὸ σπῆτι τοῦ, ὅπως
αὐτὸς δὲν ἦξερε τίποτα γιὰ τοὺς
Μάντς...

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΑΝΕΒΗΚΕ ΕΞΗ ΜΕΤΡΑ!

Τὸ βράδυ τὸ νερὸ ἄρχισε νὰ μπαί-
νῃ στὸν κῆπο τοῦ Κρίς. Ἐβλεπε
τὴν ἄμμο νὰ «κλάνῃ» σὰ ζάχαρη»
γύρω στὸ σπῆτι τοῦ. Κι' ὅταν ἡ ἡ-
λεκτρικὴ ἐγκατάστασι χάλασε, ἀπα-
φῆσε νὰ φύγῃ με τὴ γυναῖκα του
καὶ με τὰ παιδιά. Πῆραν τὸ μαρὸ
καὶ πῆγαν νὰ μαζέψουν τ' ἄλλα πέν-
τε παιδιά, πὺν ἔπαιζαν μόνον τους
στὸ σχολεῖο. Ἀφῆσαν τ' αὐτοκίνητο
τους ἀπ' ἔξω, γιὰ νὰ πάρουν τὰ
παιδιά, ἀλλ' ὥπου νὰ γυρίσουν,
μετὰ δέκα μὸλις λεπτά, ὅλα εἶχαν
σκεπαστῇ ἀπὸ τὸ νερὸ. Ὁ Κρίς
ἔτρεξε τότε στὸ γραφεῖο τοῦ διευ-
θυντοῦ γιὰ νὰ τηλεφωνῇ νὰ στεί-
λουν βοήθεια, ἀλλὰ ἡ τηλεφωνικὴ
γραμμὴ εἶχε χαλάσει. Δὲν ὑπῆρχε,
λοιπόν, μέσο νὰ εἰδοποιήσῃ κανένα.

Τὴν ἄλλη μέρα — ἦταν Κυρια-
κὴ — οἱ ἀδελφοὶ Μάντς εἶδαν ἀπὸ
τὸ παρατηρητήριό τους ὅτι τὸ νερὸ
προχωροῦσε πρὸς τὴν πόλιν ἀπὸ
τρὶς διαφορετικὲς διευθύνσεις καὶ
ὅτι ἡ καταστροφή ἀπειλοῦσε τὰ
πάντα στὸ Πόρτ — Ὁ Κόνωρ. Οἱ
δρόμοι εἶχαν ἀλλάξει τελείως ὅψι:

Ἐμοιάζαν τώρα με τὶς γέφυρες ἑ-
νὸς βαποριοῦ, πὺν βυθίζεται σιγὰ
— σιγὰ καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν βα-
ρεῖα καὶ γεμάτη ὑγρασία. Ἀνά-
πνεαν με δυσκολία. Ὁ οὐρανὸς ἦ-
ταν κίτρινος καὶ ἀπειλητικός. Τὰ
πουλιά εἶχαν, φαίνεται, καταλάβει
τὶ τοὺς περιμενε, γιὰτὶ ἔφυγαν
βιστικὰ, γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς πό-
λεως.

Ὁ Οὐίπ εἶδε ἕνα ὀπόςσομο, πὺν
ἀνέβαινε πανικόβλητο σ' ἕνα τηλε-
φωνικὸ στύλο, καὶ αὐτὸ με τέτοια
μανία, ὥστε συνέχισε τὸ σκαρφα-
λωμὰ του ἀκόμη καὶ ὅταν ἔφτασε
στὴν κορυφὴ τοῦ στύλου κι' ἔπεσε
ἐπειτα στ' ἄγρια νερά, πὺν περνοῦ-
σαν ἀπὸ κάτω με ὀρμή.

Κατὰ τὸ βράδυ ὁ ἀνεμὸς ἔγινε
δυὸ φορές πὺν δυνατός. Ὁ τυφώνας
χτυποῦσε με μανία τὰ τηλεφωνικά
καὶ ηλεκτρικὰ σύρματα καὶ ὁ θύρο-
δος, πὺν ἔκαναν, ἔμοιαζε με κείνον
ἀπὸ καμουτσίκια. Στὸν ἀέρα πετοῦ-
σαν τώρα χίλια δυν καταστρεμμένα
ἀντικείμενα: σπασμένα τζάμια, πλά-
κες με τὰ νούμερα αὐτοκινήτων,
κουβάδες, ρούχα, κομμάτια ἔξλου.

Ποτὲ δὲν εἶδα ἕνα κυκλῶνα νὰ
ξεσπᾷ με τέτοια μανία! ἔπεε ἀρ-
γότερα ὁ Κρίς Κλάριτς. Ἡ θάλασ-
σα εἶχε ἀνέβῃ τοὺλάχιστον 6 μέτρα,
γιατὶ ἡ πόλιν, πὺν βρισκεται 3 μέ-
τρα πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνει τῆς
θάλασσας, εἶχε μισοσκεπαστῇ ἀπὸ
τὸ νερὸ.

Τὸ προηγουμένο βράδυ ὁ Κρίς εἶ-
χε τρέξει στὸ σπῆτι τοῦ καὶ πρό-
φτασε νὰ φέρῃ ρούχα, τρόφιμα, μιά
λάμπα καὶ μιά πετρελαιομηχανή.

Οἱ πλημμυρισμένοι δρόμοι ἔμοιαζαν με τὶς γέφυρες ἐνὸς βαποριοῦ, πὺν βυθίζεται σιγὰ, σιγὰ...

Ἐφτῆαζε με τραπέζια καὶ καρέ-
κλες μέσα στὴν αἰθουσα ἔορτῶν τοῦ
σχολεῖου, πὺν τοῦ φάνηκε τὸ πὺν ἐ-
ξασφαλισμένο μέρος ὅλου τοῦ κτι-
ρίου, μιά «νησίδα σωτηρίας» καὶ ἀ-
νέβασε ἐκεῖ πάνω τὴ γυναῖκα του
καὶ τὰ παιδιά.

Ἄν θ' ἀνέβαινε τὸ νερὸ περισσό-
τερο — σκέφθηκε — θὰ πρόσθετε τό-
σα τραπέζια ὥσπου θάφτανε ὡς τὸ
φεγγίτι, πὺν ὑπῆρχε στὴ μέση τοῦ
ταβανιοῦ καὶ πὺν ὀδηγοῦσε σὲ μιά
σοφίτα. Ἐκεῖ, μ' ἕνα σκονιὸ ἀπὸ
μιά κουβέρτα, θ' ἀνέβαζε τὰ παι-
διά καὶ τὴ γυναῖκα του, πάνω στὴ
σκεπῇ.

Μπροστὰ ἀπὸ τὸ σπῆτι οὐρλιάζε
ὁ ἀέρας κατὰ τὸ νερὸ, πὺν περνοῦσε
σὰν ἄγριος χείμαρρος. Πετοῦσαν κομ-
μάτια ἀπὸ σπασμένες βάρκες καὶ
φουσκωμένα πτώματα ζώων πάνω
στὸν τοῖχο τοῦ σχολεῖου.

Τότε ἄρχισε καὶ ὁ κατακυλισμός...
Δυσκολευτὰν κανεὶς ν' ἀναπνεύσῃ.
Τόσο γρήγορα περνοῦσαν ὁ ἀέρας
καὶ ἡ βροχή! Ὁ θόρυβος πὺν ἔκα-
ναν, ἔμοιαζε με τὶς σειρήνες, ὅταν
χτυποῦν συναγερμὸ!

Ὁ τυφώνας ἔπαιρνε ἀπὸ στιγμή
σὲ στιγμή πὺν τρομακτικὴ δύναμι.
Σὲ μιά στιγμή, ἕνα ρυμουλκὸ, κα-
τατσακισμένο καὶ ἀπογυμνωμένο ἀ-
πὸ τὸ μεταλλικὸ του σκελετὸ καὶ
ὅλες τὶς ἐγκαταστάσεις, πὺν εἶχαν
φύγῃ με τὴν ὀρμή τοῦ χείμαρρου,
πετοῦσε στὸν ἀέρα σὰ σαρδελόκρο-
το. Γύρω του, σὰν ἀλλόκοτοι μετε-
ωρίτες, τὸ συντρεφέναν ντιβάνια,
δέκτες τηλεοράσεως, κρεβάτια, ὅ-
που ὅλα ἔγιναν κομμάτια καὶ πέρα-
σαν μαζί με τὸ ρυμουλκὸ μέσα στὸν
τρομερὸ χείμαρρο, πὺν κατέκλυζε τὰ
πάντα.

ΦΙΔΙΑ ΣΤΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ...

Ὅταν ξημέρωσε, ὁ Κρίς εἶδε τρο-
μαγμένους ὅτι τὰ παράθυρα εἶχαν
σπάσει (βρισκόταν ἀκόμη πάνω ἀ-
πὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ) καὶ ὁ
τὸ ἔξω, πάνω στὰ ἑλάνια πλαίσια
τῶν παραθύρων, ἦταν κουλουρισμέ-
να καμμένα δωδεκακάρια τεράστια φί-
δια, πὺν ὁ ἀέρας καὶ τὸ νερὸ εἶχαν
φέρει ἀπὸ τὸ νῆσι Ματαγκόρντα καὶ
τὰ εἶχαν πετάσει πάνω στὰ δέντρα

καὶ στὰ κτίρια τοῦ Πόρτ — Ὁ Κόν-
ωρ.

Ἀπὸ τὰ ἀνοιχτὰ παράθυρα ἔμπα-
ινε τώρα ἀνεύχλητη ἡ καταιγίδα.
Μέσα στὰ πανδαιμόνιο, πὺν τοὺς
ἐξεκούφαινε, ἄρχισαν νὰ πέφτουν
σπασμένα ἀντικείμενα μέσα στοὺς
διαδρόμους καὶ στὴν αἰθουσα ἔορ-
τῆς.

— Προφυλαχτῆτε! φώναξε ὁ Κρίς
στὴν γυναῖκα του καὶ στὰ παιδιά,
καθὼς τὴν εἶδαν ἀπὸ τὸ παράθυρο
ν' ἀλλάζῃ θέσι. Ἄκουσαν ἕνα παρά-
ξενο θόρυβο κάτω στὸ σπῆτι, ἔπει-
τα εἶδαν νὰ σπᾶνε τὰ κλαριά ἐνὸς
δέντρου καὶ καταλάβαν τρομαγμένοι
ὅτι δὲν ἔφυγε ἡ ἀποθήκη ἀπὸ τὴ
θέσι της, ἀλλὰ... τὸ σπῆτι τὸ ἴ-
διο!

Τὸ εἶχαν χτίσει πάνω σὲ κολώνες
ἀπὸ μπέτον. Τὸ σπῆτι εἶχε, λοι-
πόν, «ἐκκολληθεῖ» ἀπὸ τὶς κολώνες,
με τὴν δύναμὴ τῆς καταιγίδος, καὶ
προχωροῦσε σὰ βαπορὸ πάνω στο
νερὸ, ὥσπου τὸ σταμάτησαν τὰ δέν-
τρα, πὺν βρισκόταν 50 μέτρα πὺν
πέρα.

ΕΦΙΑΛΤΙΚΕΣ ΣΡΕΣ

Ὁ κυκλώνας εἶχε φτάσει τώρα
στὴν πὺν μεγάλη δύναμή του. Στὴν
αἰθουσα ἔορτης τοῦ σχολεῖου ὁ Κρίς
καὶ οἱ ἄλλοι εἶχαν γονατίσει πάνω
στὴ «νησίδα» τους καὶ ἔκαναν τὴν
προσευχὴ τους. Ἄν δὲ σταματοῦσε
ὁ τρομερὸς ἀνεμὸς σὲ λίγο, δὲ θά-
μενε οὔτε ἕνα τοῦδὸ στοὺς τοί-
χους. Ὅταν ὅλοι τους χαμένοι...
Παρ' ὅλο πὺν τὸ σχολεῖο καὶ ἀντε-
λεως ἦταν γερὰ χτισμένο καὶ ἀντε-
χε καπὸς ὡς τώρα, φαίνεται ὅτι σὲ
μιά πτέρυγα οἱ τοῖχοι εἶχαν ὑπο-
χωρήσει μπροστὰ στὴ δύναμὴ τοῦ
κυκλώνα καὶ τὰ νερά μπῆκαν σ' ἡ
κεῖν τὴν πτέρυγα με ὀρμή, ἐνῶ ὁ
τοῖχοι ἔπεσαν, ὡριάζοντας με τρο-
μακτικὸ πάταγο. Σὲ λίγο ἔβγαν ἡ
σειρὰ τῆς αἰθουσας...

Ὁ Κρίς δὲν ἔφερε πῶς πῶς νὰ
καθυστάσῃ τοὺς ἄλλους. Ἡ γριά
γυναῖκα του, πὺν βαστοῦσε τὸ μαρ-
οῦ με χεῖρα, πὺν ἔτρεμαν, δὲν ἔλε-
γε τίποτα. Ἀλλὰ τὰ παιδιά ἐκλαι-
γαν καὶ φώναζαν ὅλη τὴν ὥρα.
Ἐφῆρνε ὅμως σταμάτησε ὁ ἀ-
νεμὸς. Τὰ νερά ἄρχισαν νὰ κατεβαί-
νουν γρήγορα ὡς διὰ μαγείας. Ἀ-
κόμη καὶ τὰ φῖδια εἶχαν ἐξαφανί-
στη.

Τὸ «μάτι» τοῦ κυκλώνα, πὺν εἶχε
διάμετρο 40 χιλιόμετρα, ἄρχισε νὰ
περνᾷ ἐκείν τὴ στιγμή ἀπὸ τὸ
Πόρτ — Ὁ Κόνωρ — ἦταν 11 Σε-
πτεμβρίου — καὶ κράτησε τὸ πε-
ραςμα αὐτὸ μιάμιση ὥρα. Γύρω ἀπ'
αὐτὸ τὸ «νησὶ τῆς γαλήνης», οἱ τυ-
φῶνες ἐξακολουθοῦσαν νὰ λυσσομα-
νῶν με ταχύτητα 250 χιλιομέτρων
τὴν ὥρα. Ἀλλὰ στὸ Πόρτ — Ὁ
Κόνωρ θὰ μποροῦσε ν' ἀνάψῃ κανεῖς
πέντε κερὰ μ' ἕνα μόνο σπῆτι. Τό-
ση ἦταν ἡ ἀπνοία, πὺν ἐπικρατοῦ-
σε ἐκεῖ!

Ἄν τὸς ὅμως ἦξεραν ὅτι ὁ
τυφώνας θὰ ἀναγυρίσει καὶ χειρότε-
ρα, ἀκόμη ἀπὸ πρῖν.

Ὅσο ὑπῆρχε ἡσυχία, τὸ σπῆτι ἔ-
μεινε... στεγνὸ γιὰ 40 λεπτά τῆς
ὥρας. Μόλις ὅμως ἄρχισε πάλιν ὁ
τρομερὸς ἀέρας, γέμισε νερὸ πὺν
γρήγορα ἀπὸ τὴν πρώτη φορά.
Στὴν ἐπιστροφή του, ὁ κυκλώνας
ἦταν ἀκόμη πὺν καταστρεπτικὸς ἀ-
πὸ τὴν πρώτη του ἐμφάνισι. Δὲν
ἔμεινε σχεδὸν τίποτα ὀρθοῖο στὸ
Πόρτ — Ὁ Κόνωρ!...

Ἡ δυσωδία ἀπὸ τὰ πτώματα ἐ-
κατοντάδων φιδιῶν καὶ ἄλλων ζώων,
γέμισε τὸν ἀέρα. Καταστροφή παν-
τοῦ...

Ἀλλὰ ὅταν πέρασαν ὅλα, οἱ κά-
τοικοί τοῦ Πόρτ — Ὁ Κόνωρ, γύ-
ρισαν πίσω καὶ τὰ σπῆτια ἔσαν
χτιστικὰν — κι' ἐκεῖνο τοῦ Κρίς
Κλάριτς, ἀπὸ τὸν Ἐρυθρὸ Σταυ-
ρὸ. Οἱ Μάντς, ὁνατοποθέτησαν τὸ
δικὸ τους σπῆτι πάνω στὶς κολώ-
νες τοῦ καὶ σήμερα τὸ Πόρτ — Ὁ
Κόνωρ εἶναι πάλιν ἡ γαλήνη πόλιν,
πὺν ἦταν πρῖν. Κι' ὅταν οἱ Μάντς
ἢ οἱ Κλάριτς ἀκούει ποτὲ — ποτὲ
τοὺς ἄλλους, νὰ κλαῖνε τὰ χαμένα
σπῆτια τους, χαμογέλανε. Γιατὶ συλ-
λογοῦνται ὅτι μόνον ὅσοι πέρασαν
τὰ δικὰ τους βασανὰ καὶ τοὺς δι-
κούς τους ἀγῶνες δὲ συλλογίζονται
οὔτε τὰ καταστρεμμένα σπῆτια τους,
οὔτε τὶς χαμένες περιουσίες τους.
Εὐχαριστοῦν μόνον τὴ μοῖρα τους,
πὺν τοὺς ἔφισε στὴ ζωή!

ΕΙΧΕ θρέξει εκείνο το πρωί κι' ο ούρανός εξακολουθούσε να είναι σκοτεινός και συννεφιασμένος.
'Η Νίτσα, μετά το μεσημεριανό φαγητό και το καθάρισμα της κουζίνας της, πέρασε μία στιγμή από το δωμάτιο του παιδιού της.
'Ο μικρός Τάκης, εν' αγοράκι δέκα χρόνων, καθισμένος μπρός σ' ένα τραπέζι, που το χρησιμοποίησε για γραφείο, έγραφε τα μαθήματά του της άλλης μέρας.
Σήκωσε το κεφάλι του, έριξε μία ματιά στη μητέρα του, της χαμογέλασε και συνέχισε το γραψίμο.
'Η Νίτσα πήγε κοντά στο παιδί της έσκυψε μία στιγμή και κύτταξε τα γραπτά του, κατόπιν του χάιδεψε τα μαλλιά και ξαναθήκε από το δωμάτιο.
Τώρα, τους χειμωνιάτικους μήνες δεν συνήθιζε να έπαλνωνε μετά το φαγητό.
Πήρε το πλέξιμό της, ένα πουλοτέρκι για το μικρό και πήγε στο μικρό σαλονάκι, όπου της άρεσε ν' αναπαύεται σε μία βαθεία πολυθρόνα.
'Εκεί περνούσε τ' απογεύματά της, απορροφημένη πάντα από κάποια δουλειά, από ένα πλέξιμο ή κανένα κέντημα.
'Ο ούρανός ήταν σκοτεινός και το δωμάτιο όχι και τόσο φωτεινό, μα η πολυθρόνα της έρισκετόν πλαίσιό παράθυρο.
Σκούπισε τα γυαλιά της κι' άρχισε το πλέξιμο.
Δεν ήταν μεγάλη η Νίτσα, που φορούσε γυαλιά. Μόλις είχε περάσει τα τριανταπέντε, μα η δράση της είχε χαλάσει από το πολύ διάβασμα, από την έποχή που πήγαινε στο σχολείο. Από τότε συνήθισε να τα φοράει μονάχα για το διάβασμα, το ράψιμο ή το κέντημα.
Πέρασε ώρα σχεδόν πούχε καθίσει, όταν ο Τάκης περπατώντας στίς μύτες των ποδιών του φάνηκε στην πόρτα του σαλονιού, να ρωτήσει κάτι για την αριθμητική του.
Μα σταμάτησε απότομα για να μην άνησυχήσει τη μητέρα του.
Τό πλεχτό είχε κυλήσει στα γόνατά της και το κεφάλι της είχε γείρει μπρός στο στήθος της. 'Η μητέρα του κοιμόταν!

Μία περίεργη κατάσταση είχε δημιουργηθεί σ' αυτό το σπίτι.
Μερικά γεγονότα από το παρελθόν είχαν ξαναζωντανέψει και τώρα είχαν ξαφνικά την οικογενειακή γαλήνη.
Γι' αυτό κι' ο Κώστας, ο άντρας της Νίτσας, έλειπε από το σπίτι του και γι' αυτό ακριβώς μία συγγή μελαγχολία βύθισε τη Νίτσα σε μία τρομερή απόμυση. 'Όσο σκεπτόταν, πώς ο άντρας της, ο αγαπημένος της Κώστας, είχε την ιδέα πως δεν του ήταν πιστή, πήγαινε να τρελλάσθαι.
Βέβαια, η δουλειά του Κώστα ήταν να γυρίζει στην επαρχία. 'Ηταν επιθεωρητής Τραπεζίης και πολλές φορές έκανε και μήνα ολόκληρο να γυρίσει στο σπίτι του. 'Εδώ όμως κι' ένα χρόνο άλλαξε τακτική. 'Η Νίτσα και το παιδί του είχαν να τον δουν οχτώ μήνες. Μία φορά κάθε δυο μήνες, τότε από τη μία πόλη, τότε από την άλλη τους πληροφορούσε με δυο λέξεις στερεότυπες:
«Είμαι καλά. Κώστας».
Την αλία βέβαια την ήξερε η Νίτσα, αφού είχαν μιλήσει πάνω σ' αυτό το θέμα κι' εκείνη τούδωσε τις εξηγήσεις που έπρεπε. Μα ο Κώστας, που ήταν φοβερά ζηλιάρης, παρ' όλο που έπρεπε να πιστεύει τη γυναίκα του, έφυγε πεισματμένος ένα πρωί με τη θάλιτσα του κι' από τότε, οχτώ μήνες τώρα, είχαν να τον δουν.
'Η αλία ήταν ένα γράμμα...
Μία μέρα, η Νίτσα έδωσε στον άντρα της, το πρωί που έφευγε για την Τράπεζα, μία τσάντα να τη δώσει να της αλλάξουν το χρώμα.
'Ο Κώστας την πήγε σ' ένα μαγαζί, αλλά όπως συνήθως ο τεχνίτης την άνοιξε και κύτταξε μήπως είχαν λησμονήσει τίποτα μέσα.
Και πραγματικά, μέσα σ' ένα χάρσιμα της τσάντας έρισκετο ένα χαρτί. 'Ο Κώστας τό πήρε, τσάλε στην τσέπη του κι' όταν πήγε στο γραφείο του, τσάγαλε να δει τι ήταν.
Κι' είδε ότι ήταν ένα γράμμα. Δεν είχε ημερομηνία, είχε όμως ένα όνομα από κάτω: Δημήτρης».

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΓΡΑΜΜΑ

«Αρχίζε μ' αυτές τις λέξεις: «Αγαπημένη μου Νίτσα...»
Αυτά έφταναν για να φουντώσουν τη ζήλεια του Κώστα και το μεσημέρι που γύρισε στο σπίτι, δημιούργησε μία τρομερή σκηνή στη γυναίκα του.
Κι' όμως δεν έφταιγε η γυναίκα του.
Δεκαπέντε χρόνια πριν, τότε που η Νίτσα ήταν στο Πανεπιστήμιο και παρακολουθούσε μαθηματικά, είχε γνωρίσει δυο φίλους, το Δημήτρη και τον Κώστα. Είχαν γίνει έτσι μία αχώριστη τριάδα.
Τα χρόνια περνούσαν, κι' οι τρεις φίλοι, αγόριστοι πάντα δεν είχαν δώσει αφορμή για καμιά παρεξήγηση.
Ξαφνικά όμως ο Κώστας άρχισε να ενδιαφέρεται πιο πολύ για τη Νίτσα κι' ένα θράδυ, ενώ τη συνόδευε στο σπίτι της, την άγκαλιασε και τη φίλησε.
Ο Δημήτρης δεν είχε πάει μαζί τους στο σινεμά εκείνο το θράδυ, γιατί είχε έρδει κάποιος θεός του από την 'Αμερική...
'Η Νίτσα, λοιπόν, που αγαπούσε κάπως πιο πολύ τον Κώστα, ξέν μίλησε για το φιλι που της έδωσε. Μα απέφυγε τώρα να θγαί-

«Αγκαλιασμένοι τώρα ο Κώστας και η Νίτσα δεν κατάλαβαν το μικρό Τάκη που μίληκε...»

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

«Ο Κώστας όμως στο μεταξύ συνδέθηκε πιο πολύ με τη Νίτσα, όταν έμειναν μόνοι, και όταν τελείωσε τις σπουδές του, παντρεύτηκαν. Μα η Νίτσα δεν πρόλαβε να αποφοιτήσει, γιατί αρρώστησε από μετανάστευση και ο Κώστας την άφησε να συνεχίσει και της πρόφερε ένα γαμήλιο ταξίδι, που κράτησε ένα ολόκληρο χρόνο στο Λονδίνο, όπου πήγε για ανώτερες οικονομικές έτοιμες, πράγμα που τον διευκόλυνε να έρθει, άμεσα μετά το γυρισμό τους, μια ανώτερη θέση σ' ένα τραπεζείο.
Σε δυο χρόνια έγινε επιθεωρητής, κι' η ζωή κυλούσε εύτυχισμένα με τη χαρά του παιδιού του. Και δεν έα να αποκιστούν η ευτυχία τους, αν η Νίτσα δεν έβρισκε την πεταμένη σ' ένα ντουλάπι τσάντας της και δεν την άνοιξε στον Κώστα, για να την αφήσει σ' ένα μαγαζί να της αλλάξει τον χρωματισμό.
Το σαλονάκι ήταν τώρα κατασκότεινο, παρ' όλο που η ώρα ήταν ακόμη παύση.
'Η Νίτσα, κουρασμένη από τις πρωινές δουλειές, είχε αποκοιμηθεί εκεί στην πολυθρόνα της.
'Όλα ήταν ήσυχα γύρω της κι' είχε επαφελήσει από τη ζεστασία και τη μοναξιά του δωματίου να ξεκουραστεί λιγάκι.
Μα ξαφνικά πετάχθηκε τρομαγμένη, γιατί ένοιωσε κάτι σαν βαριά σκιά να σκυδένει από πάνω της και δυο χείλη να φιλάνε τα δικά της.
Μην τρομάξης, Νίτσα, έγω είμαι!
'Ηταν πραγματικά ο άντρας της, ο Κώστας. 'Αλλοιώτικες τώρα, γέμιστος άγαπη, ένας Κώστας τρομερά αδύνατος και μετανοημένος! Παρρημίες, πλησίασε στο διακόπτη κι' άναψε το φως. Τότε μπορεί να διακρίνει καλά η Νίτσα τα χαρακτηριστικά του.
'Ενα άχνο χαμόγελο, φοβισμένο άνοιξε τα χείλη του, που τρεμούλιασαν, γιατί κάτι ήθελε να πει και διάταξε. «Επιτέλους, να πη απόφασι και μίλησε, αφού καθίσε σε μία πολυθρόνα αντίκρου της.
— Σου ζητώ συγγνώμη, Νίτσα. Ξέρω... Παρά λίγο να καταστρέψω την ευτυχία του σπιτιού μου... Μα σ' άγνωστο τόσο πολύ, που εκείνο το γράμμα μου θόλωσε το μυαλό και με βύθισε στην απόγνωση.
«Σήμερα το πρωί γυρίζοντας από την Πάτρα έβριχα στο γραφείο μου αυτό το γράμμα.
'Ανοιξε ένα χαρτί που κρατούσε στα χέρια του και διάβασε:
«Αγαπητοί μου Κώστα και Νίτσα, έμαθα από κάποιον περαστικό φίλο από τη Νέα 'Υρκη, ότι ζήτε ευτυχισμένοι. Είσαι πράγματι ευτυχής, Κώστα, που πήρες τη Νίτσα για γυναίκα σου, γιατί ήταν ένα φρόνιμο και καλό κορίτσι. 'Αν δεν την έπαιρνες εσύ, θα την έπαιρναν εγώ, αν αυτή βέβαια με ήθελε. Θυμάσαι και μία κουταμάρα, που έκανα την παραμονή πριν φύγω. Της έδωλα κρυφά στην τσάντα ένα σημείωμα που της έγραφα: «Αγαπημένη μου Νίτσα, φεύγω, αλλά δε θα σε ξεχάσω ποτέ».
«Την ξεχάσα όμως γρήγορα, γιατί πάνω στο βαπόρι, γνώρισα τη σημερινή γυναίκα μου, μία πολύ πλούσια νέα 'Αμερικανίδα, που μ' ατύτη έχω σήμερα τρία παιδιά. 'Αγαπώ πολύ τη γυναίκα μου και τα παιδιά μου, και άς με συγχωρήσει η Νίτσα, που φάνηκα τόσο επιπόλαιος με κείνο το σημείωμα.
«Άρνησα να σ' άγραψω, γιατί όταν υπερβείη κανείς με δουλειές στην 'Αμερική, ξεχνάει κι' αυτούς ακόμη τους φίλους του. Σ' άς θυμήθηκα όμως σήμερα, γιατί είναι η επέτειος της ημερομηνίας που έφυγα από την 'Ελλάδα. Φιλιά και στους τρεις σας, κι' άς μη γνωρίζω το παδί σας. — Δημήτρης».
«Αυτά μάς γράφει ο Δημήτρης, Νίτσα κι' έλπιζω να με συγχωρήσεις για την άδικη στάσι μου απέναντί σου...
'Αγκαλιασμένοι, τώρα, ο Κώστας και η Νίτσα δεν κατάλαβαν το μικρό Τάκη, που μίληκε στο δωμάτιο κι' έτρεξε να πείσει κι' αυτός στην άγκαλιά του πατέρα του.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

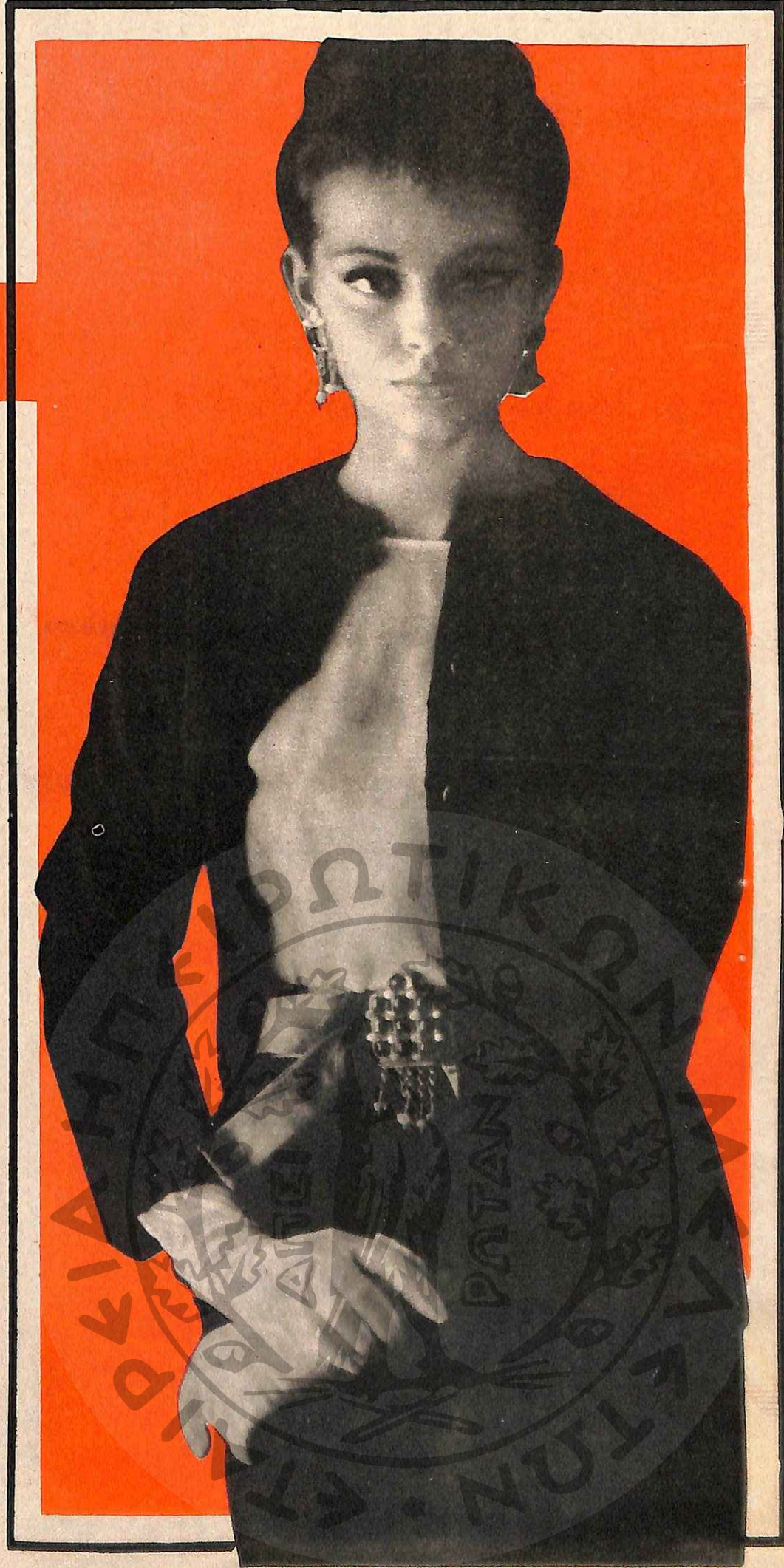
ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΛΟΥΣΑΤΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ μόδα των συνδυασμών σε σίνονα ντε-πιές ή τρουά-πιές δεν περιορίζεται μόνο στο καθημερινό ντύσιμο. Έπεκτείνεται και στις λουσατέες εμφανίσεις. 'Ετσι, θα δούμε για άπογευματινά φορέματα και ακόμη για μερικά βραδυνά, συνδυασμούς από φούστες και βέστες. Αυτές οι τελευταίες γίνονται στον τύπο του μπολερό και φοριούνται με μία λουσατέ μπλουζάκι.
'Εδώ, βέβαια, παίζει μεγάλο ρόλο η έκλογη του υφάσματος. Αυτό θα δώσει την άμπιγιέ εμφάνισι. Το βελούδο θα στοπεν θα παίξουν τον κυριώτερο ρόλο.
Αυτούς τους συνδυασμούς θα τους δοίμε στις διάφορες αποχρώσεις της μόδας, αλλά παλυ συχνά και το μαύρο θα έρχεται να συνδυασθί μ' ένα ζωηρό χρώμα.
'Ας δούμε μία παρόμοια εμφάνισι από μαύρο βελούδο, που θα χρησιμοποιηθεί για σύνολο φούστας και βέστας. 'Η φούστα ακολουθεί την ευθεία γραμμή, ενώ η βέστα γίνεται ριχτή σε περιωρισμένο μάκρος, σά μπολερό, με ευθύγραμμο κύμπτωμα, λαμύ στρουγγυλό, χωρίς γιακά και μανίκια τρουά-κάπ.
Το μαύρο αυτό σύνολο θα συμπληρώνεται από μία άμπιγιέ μπλουζάκι, καμωμένη από χρωματιστό στοπεν στο ένα ή το άλλο χρώμα της μόδας. Θά έχη στρουγγυλό άνοιγμα λαιμού, όπως και η βέστα, και μανίκια κοντά ή διόλου μανίκια. Το κλεισίμό της θα γίνεται με μικρά κουμπιά και κάτι, που θα προσδώσει μία πιο άμπιγιέ νότα στο σύνολο, είναι μία ζώνη από κορδέλλα στοπεν, που θα δένη μπροστά ένα φιόγκο.
ΜΑΚΡΕΙΕΣ ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

'Εφθασε ο μήνας, που θ' άρχίσουν οι κοσμικές συγκεντρώσεις. Πρέπει, λοιπόν, να έσθε έτοιμες για να χρηστή τις ευήμες αυτές εκδηλώσεις της ζωής με την άνάλογη εμφάνισι. 'Η μόδα, έφέντος, χωρίς, βέβαια, ν' άποκλείη τις βραδυνές τουαλέτες με την κοντή φούστα, δείχνει άστόσο μία καταφανή εύνοια στις μακρείες τουαλέτες.
Οι παρισινοί 'Οίκοι μάς δείχνουν έπειρία από τέτοια μοντέλα, με μακρείες φούστες. Οι φούστες αυτές είναι άλλοτε στενές κι' άλλοτε πλατείες. 'Ας δούμε μερικές τουαλέτες, για να πάρете μία ιδέα της βουκικής γραμμής.
'Από μαύρο στοπεν ή σε κάποιο άλλο βαθύ χρώμα της μόδας, όπως είναι το βιολέ ή το βέρ-μπουτέ'γ, μία μακρεία τουαλέτα σχηματίζει ένα κορσάκι χωρίς μανίκια, που έπεκτείνεται κάτω από τη μέση σε μία διπλωτή γραμμή, ενώ μία περαστική έσωτερικώς κορδέλλα, στη γραμμή της μέσης ξεπροβάλλει μπροστά για να δέση φιόγκο. Το υτεκολλάει είναι στρουγγυλό, σ' ένα μέτριο άνοιγμα. 'Η φούστα παρουνισιάζει μία ιδιότροπη γραμμή. Στενεύει προς τα γόνατα κι' από κεί και κάτω παρουσιάζει μία σχετική άνεση.
Το ιδιότροπο, επί πλέον, αυτής της άμπιγιέ μακρείας τουαλέτας, είναι ότι στη φούστα ψηλά, λίγο κάτω από τη μέση, έχει δυο μεγάλες έξωτερικές τσέπες, που πιάνουν σχεδόν όλο το μπροστινό μέρος της φούστας. 'Η τουαλέτα συμπληρώνεται με μία κοντή βέστα όλο παγιέτες.

Βελούδινο σύνολο με άνοιχτόχρωμη μπλουζάκι

1) Έπανωφόρι σε κοντόταλλη γραμμή. 2) Φούστα και βέστα με γούνινο γιακά. 3) Έπανωφόρι σε έδαζε γραμμή. 4) Φόρεμα και καπά.

ΦΑΣΟΝΕ ΣΑΤΕΝ

Για τις μακρείες βραδυές τουαλέτες, που αναφέραμε, πολύ της μόδας είναι τα σατέν, που ποικιλούνται με βελούδινες άπλικασιόν, σχηματίζοντας λουλούδια ή άλλα σχέδια.

Μια τέτοια τουαλέττα σε ανοιχτό χρώμα σχηματίζει τη μακρεία φούστα ευθύγραμμη, αλλά με άνεσι, που της δίνεται από βαθείες ελεύθερες πένσες γύρω από τη μέση.

Η φούστα γίνεται από φασονέ σατέν και το κορσάζ είναι εφαρμοστό, με μικρό ανοιγμα λαιμού και με κοντά μανίκια και γίνεται από το σκέτο μέρος του σατέν.

Μια ζώνη δένει μπροστά ένα μικρό φιδόκο. Το φόρεμα συμπληρώνεται με μια βέστα σε τύπο μπολερό, χωρίς κούμπωμα μπροστά και με μανίκια περιορισμένου φάρδους και κάπως κοντύτερα απ' το κανονικό μάκρος.

ΟΙ ΠΕΡΛΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΕΡΑΣ ΣΤΙΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Στα βραδυά φορέματα του χειμώνα θα συνηθίζονται πολύ τα λαμπερά στολίσια, όχι μόνο ως κοσμήματα, αλλά και σχηματίζοντας ολόκληρα κορσάζ. "Ας δούμε μια παρόμοια τουαλέττα. Είναι καμωμένη από σατέν σε ζωηρό χρώμα και αποτελείται από μια μακρεία ευθύγραμμη φούστα, σε τύπο φουρώ, με ανοιγμα μπροστά, που αρχίζει λίγο κάτω από τα γόνατα. Πάνω από τη φούστα, το κορσάζ σχηματίζει μύτη μπροστά, έχοντας μικρό ανοιγμα μπροστά στο λαιμό και βαθύ ανοιγμα στην πλάτη, που φτάνει σχεδόν ως τη μέση.

Ολόκληρο το κορσάζ, που θα είναι χωρίς μανίκια, θα είναι κεντημένο με πέρλες, που θα σχηματίζουν στο τελείωμα τριγύρω μια φράντζα.

ΣΚΕΡΤΣΑ ΣΤΙΣ ΚΑΠΕΣ

Οι κάπες, όπως ξέρουμε, παρουσιάζονται έφετος σε κάθε είδους μάκρος, όπως και σε διάφορα ιδιότροπα σχήματα, ακολουθώντας τι μια ή την άλλη κόψι. Είναι δε άλλοτε αυτοτελείς και άλλοτε συμπληρώνονται με μια βέστα ή σχηματίζουν σύνολο, με μια φούστα ή ένα φόρεμα. Πολύ συχνά, η κάπα, συνδυαζόμενη με ένα άμπτυγιε φόρεμα, παίρνει ένα διακοσμητικό χαρακτήρα.

Έτσι, ένα απογευματινό φόρεμα από ταφτά, με τη φούστα του ευθύγραμμη, έχει ως συμπλήρωμα μια κοντή κάπα, που σχηματίζει πίσω στην πλάτη μια βαθεία μύτη, φτάνοντας ως τα δύο τρίτα του μάκρους της φούστας.

Στο λαιμό συμπληρώνεται με ένα μικρό στρογγυλό γιακά, ενώ τριγύρω, καθώς και στο μπροστινό ανοιγμα στολίζεται με μια στενή φάσα από γούνα.

Το σύνολο αυτό προσδίδει στη σιλουέττα μια εξαιρετική κομψότητα και μια γραμμή εντελώς μοντέρνα.

Η ΓΡΑΜΜΗ ΣΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Τα έφετεινά έπανωφόρια, όπως και κάθε τι άλλωστε της μόδας, μας έμφανίζεται σε ποικιλία γραμμών, που η κάθε μια έχει την ιδιαίτερη χαρακτηριστική χάρη της.

Ανάμεσα στις διάφορες αυτές γραμμές έρχεται και το κοντόταλλο να πάρει τη θέση του. Ένα κομψό μοντέλο μας παρουσιάζει μια ωραία ιδέα της γραμμής αυτής. Πρόκειται για ένα έπανωφόρι, ιδιαίτερα άνετο στην κόψι, που έχει φάρδος που αρχίζει από ψηλά, προ πάντων από την πλάτη, και καταλήγει σε άφθονα γκοντέ.

Το κοντόταλλο εδώ δε σχηματίζεται στη μέση, αφού το έπανωφόρι είναι ριχτό. Ορισμένες όμως νερό, που τονίζονται με γαζιά, επιτυγχάνουν το αποτέλεσμα, που επιδιώκουμε. Δύο κάβετε δηλαδή νερό, ξεκινώντας από τους ώμους, μεταβάλλονται σε οριζόντιες προς τα πλάγια, αμέσως κάτω από το στήθος. Αυτό το γαζιρίσμα είναι αρκετό για να δοθεί η έντυπωσι του κοντόταλλου, χωρίς ωστόσο την ύπαρξη μέσης.

ΟΙ ΑΝΟΙΧΤΟΙ ΓΙΑΚΑΔΕΣ

Η μόδα έτοιμάζεται να αντιμετώπιση το χειμώνα με κάθε δυνατό έφοδιο. Έτσι, μεταξύ άλλων, μας έμφανίζει σκακούς προς τα πάνω γιακάδες στα έπανωφόρια.

1) Μακρεία τουαλέττα και βέστα παγιετέ. 2) Μακρεία τουαλέττα από σατέν. 3) Και άλλη τουαλέττα σε κόψι τουνίκ.

ΟΙ ΓΟΥΝΕΣ ΣΤΙΣ ΒΕΣΤΕΣ

Η μεγάλη εφετηνή μόδα της γούνας δεν περιορίζεται μόνο στο να στολίζει τα έπανωφόρια. Σε πολλά ντε-πιές ή βέστα θα σχηματίζει ένα μεγάλο γιακά από γούνα. Έπειτα θα δούμε γούνες και σε λουσάτα ντε-πιές, καθώς και σε σύνολα απλά της καθημερινής ζωής, στα οποία θα δίδουν μια ιδιαίτερη κομψότητα.

Ένα σχετικό μοντέλο μας παρουσιάζει ένα σύνολο φούστας - βέστας από λαϊνάς σέτλαντ σε μια γκριζα απόχρωση.

Η φούστα είναι ευθύγραμμη και συμπληρώνεται κάτω από τη βέστα με μια καζάκα ανοιχτόχρωμη γκούζα. Η βέστα, σε ένα μέσο μάκρος, σχηματίζει μια οριζόντια ντεκούπ, λίγο κάτω από τη μέση. Αυτή επιτρέπει στη βέστα να σχηματίζει ελεύθερες πένσες.

Ο γιακάς της βέστας είναι μεγάλος και πλούσιος, από γούνα με μακρύ τρίχωμα.

ΤΑ ΦΑΣΟΝΕ ΛΑΙΝΑΖ

Η εφετηνή μόδα ένωσει πολύ τα φασονέ λαϊνά, δηλαδή αυτά που είναι δίχρωμα κι έχουν διάφορα σχέδια ή αυτά που συνδυάζουν δυο και τρεις χρωματισμούς. Όλα αυτά τα είδη των ύφασματων θα χρησιμοποιηθούν περισσότερο από τα μονόχρωμα, ιδίως για σύνολα.

Τα πιε-ντε-πούλ, τα πτή-καρρά, τα σεδράν και άλλες έμπνεύσεις θα είναι τα χαρακτηριστικά λαϊνά της εποχής. Έχουμε ακριβώς υπ' όψη μας ένα συνδυασμό άσπρου-μαύρου ντε-πιές, που τα σχέδιά του κάνουν ψαροκόκκιλο. Η φούστα παρουσιάζει μια έλαφρά έδαζε γραμμή. Η βέστα είναι κοντή, με σταυρωτό

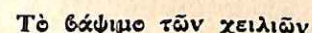

ΒΕΣΤΑ ΜΕ ΖΩΝΗ

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Τὰ κλοσάκια ἀπὸ σκωτσέζικο λαϊνὰς θὰ ἐμ-

1) Βέστα με κουκούλα. 2) Βέστα σκουαίξινη. 3) Έπαγωφοράκι σταυρωτό.

Γιὰ νὰ προστατεύσετε τὰ νύχια σας

Γιὰ τὰ μαλλιά

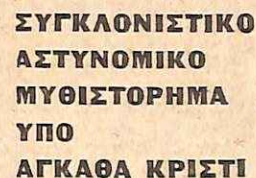
Τὰ θερινωμένα ἔπιπλα

Ὅταν νυχθίζετε τὰ πόμοιλα

Ὁ χαπνὸς τῆς σόμπας

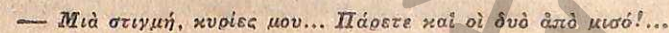
Βάψιμο μὲ πινέλλο

Τὸ καλλίτερο βῆσιμο τῶν μάγουλων γίνεται πινέλλῃ. Τὸ ποσούποιο κάνετε τὴ δουλειὰ αὐτὴ πὶς γρήγορα, μένου ὡς το-
τικῶν χρωματισμοί, πού πρέπει ὅστερα να
τοὺς ἐξαλειψτε τρίβοντάς τοὺς μ' ἓνα βα-
μπελάκι ἢ μὲ τὰ δαχτύλια — πράγμα πού δὲν
φθαίνει τὸ δέρμα. Ἀντίθετα, τὸ πινέλλο χα-
δεύει τὰ μάγουλα ἀπαλὰ καὶ ἀπλώνει παν-
τοῦ μοιδιαμορφα τὸ κοκκινάδι. Πρέπει νάναί
μάλλον χοντρὸ, κοντό, μὲ μαλακὰς τρίχες.
Γὰρ βουτάτε στὴ σκόνη τοὺς ροὺς καὶ περνάτε
ἐν αὐτῇ τὰ μάγουλά σας, ἀφοῦ πρῶτα πουν-
εργαστήτε. Ἀλλὰ καὶ ἂν χρησιμοποίητε λιπα-
ρὸν ροῦ, πάλι μπορεῖτε να μεταχειριστήτε
τὸ πινέλλο (πάντως, προτιμάτε τὴ σκόνη ἢ
τὸ κομπριμέ).

— Μία στιγμή, κυρίες μου..

Πάρτετε καὶ οἱ δύο ἀπὸ μισό!...

Εξαναγκάσω σχεδόν, αυτοί δὲ θὰ θέλουν πιά νὰ τὰ πάρουνε! Θὰ βρούνε δικαιολογητικά γιὰ νὰ τ' ἀφίσουν στὸ παρανεταγωγείο. "Ἡ, τὸ πολὺ-πολὺ, θὰ τὰ ξαναφέρουνε τοῦ χρόνου... ἂν λειτουργή ἀκόμη τὸ σχολεῖο μου!

Καί, μὲ τὴν τελευταία φράση, ἡ μὲς Μπουλστρόντ κῆρυξε τὸν ἐπιθεωρητὴ Κέλσεϊ.

— Αὐτὸ ἐξαργύρωνται ἀπὸ σᾶς, πρόσθεσε. Διαλευκάνετε αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα, πιστέστε τὸν ἐνοχο... κ' ὅλα θὰ ταχτοποιηθοῦν.

Ὁ Κέλσεϊ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Θὰ γάνουμε ὅ,τι εἶναι δυνατόν, βεβαίως.

Ἡ "Ἀνν Σάτλαντ βγῆκε ἀπ' τὸ γραφεῖο.

— Ίσως νὰ γινῇ καὶ διενθύντρια. Καὶ εὐχρηστὴς.

— Τότερα ἀπ' αὐτὴ τὴν παρένθεσι, ἐξαργύρωνε στὸ θέμα της:

— Δὲν ἔχετε καθόλου ἰδέα πότες μπορεῖ γὰ σκότωσε τὴν δὴν δασκάλας, στὸ ἀθλητικὸ περίπτερο; Θὰ πρεπε ὥστόσο γάγετε πιά ἀνακαλύψει καί... Κι' αὐτὴ ἡ ἀπαγωγή, κοινὰ τ' ὅλα τ' ἄλλα! ἔχετε καμμία εἰδησι;

— Ὁχι ἀκόμη, ἀπάντησε ὁ Κέλσεϊ. Μὰ δὲν νομίζω πὼς πρέπει ν' ἀνησυχῆτε πολὺ γιὰ τὴ Σαϊσά! ἔχει ἀναλάβει αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι στὸ Εἰδικὸ Γραφεῖο τῆς Σκωτίας Γκάρεντ. Πρέπει νὰ τὴ βροῦνε, μέσα σὲ 24 ὥρες.

Ἐδυνάως, ἡ χώρα μας εἶναι νησί! Ὅλα τὰ λιμάνια καὶ τὰ ἀεροδρόμια ἐπιβλέπονται. Κι' ἡ ἀστυνομία, παντοῦ, ἔχει τὰ μάτια της ἀνοιχτά... Εὐχολο ἦταν ν' ἀπαγάγουνε αὐτὴ τὴν κοπέλλα. Νὰ δοῦμε ὅμως πὼς καὶ πὼς θὰ τὴν κοῦψουνε... Ἐννοια σας, θὰ βορῇ γρήγορα!

— Ἐλπίζω νὰ τὴ βοήθῃ ζωντανή, πρόσθεσε ἡ μὲς Μπουλστρόντ. Γιατὶ φαίνεται πὼς ἔχομε νὰ γάνουμε μὲ κάποιον πὺν δὲν πολυλογαρίζεται τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ!

— Δὲ θάμπαναν σὲ τόσο κόπο γιὰ νὰ τὴν ἀπαγάγουνε, ἂν σκοπεύανε νὰ τὴν σκοτώσουνε, παρατήρησε ὁ "Ἀνταμ. Θὰ μπορούσαν νὰ τὸ γάνουν κι' ἐδῶ πὺν ἦταν.

Χτύπησε ξαφνικὰ τὸ τηλέφωνο.

Ἡ μὲς Μπουλστρόντ σήκωσε τὸ ἀκουστικό.

— Μάλιστα, εἶπε, ἐδῶ παρθεναγωγείο Μήντοιμπανζ...

Ἀκουσε τὴν ἀπάντησι καὶ πρόσθεσε, γνωρίζοντας τὸν Κέλσεϊ:

— Ὡσὲς ζητᾶνε.

Ὁ "Ἀνταμ κί, ἡ μὲς Μπουλστρόντ κῆρυξε τὸν ἐπιθεωρητὴ, πὺν ἔβαινε τὸ τηλέφωνο.

— Κατάλαβα... εἶπε σὲ λίγο. "Ἀλστερτον Πόρρο... Ναι, θὰ ἐνεργήσουμε κί' ἐμεῖς.

Ἐκλείσε τὸ τηλέφωνο κί' εἶμενε ἕνα λεπτὸ βυθισμένος σὲ σκέψεις. Τότερα ἐξήγησε στοὺς δύο ἄλλους:

— Ὁ θεῖος τῆς Σαϊσά πῆρε σήμερα τὸ πρωτὸ ἕνα ἀνώνυμο γράμμα. Τοῦ γυροῦντο λῦτρα γιὰ τὴν ἀνηλιὰ του. Ὁ φάκελλος ἔχει τὴν ταχυδρομικὴ σφραγίδα τοῦ Πορτσμουθ.

— Ποῦ καὶ πὼς τοῦ ὁρίζουνε νὰ δώσῃ τὰ λεφτά; ρώτησε ὁ "Ἀνταμ.

— Τοῦ γράφουν νὰ τὴ βάλῃ σ' ἕνα φάκελλο καὶ νὰ τ' ἀφίσῃ σὲ 2 τὴ νύκτα, κάτω ἀπὸ μιά ὥριμὴν πέτρα, σ' ἕνα σταυροδρόμι πὺν ἀπὲξ 2 μίλια ἀπὸ τὸ "Ἀλστερτον Πόρρο.

— Πόσα τοῦ ζητᾶνε;

— Εἰκοσι χιλιάδες λίρες.

Ὁ Κέλσεϊ κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ πρόσθεσε:

— Μοῦ φαίνεται δουλειὰ ἐρασιτέχνη.

Ἀπλώθηκε σιωπὴ γιὰ λίγο. "Ἡ, τότερα ἡ μὲς Μπουλστρόντ ξανακῆρυξε:

ρισε στὸ θέμα πὺν τῆς φανόταν πὺν σπονδαῖο:

— Τί γνώμη ἔχετε γιὰ τὸ προσωπικὸ μου; ρώτησε ἀπτόχμα. Πρέπει νὰ τὸ ἐμπιστευθῶμαι ἢ ὄχι;

— Ὅπως δείχνουν τὰ πράγματα, ὁ ἀνθρώπος πὺν γυροῦμε δὲ μπορεῖ ν' ἀνήκῃ στὸ προσωπικὸ σας, ἀπάντησε ὁ Κέλσεϊ. Δώσαμε ἰδιαίτερη προσοχὴ στὰ καινούργια πρόσωπα πὺν προσλάβατε ἐφέτος, δηλαδή στὴ μὲς Μπλάνς καὶ στὴ γραμματέα σας μὲς Σάτλαντ.

— Τὸ παρελθὸν τῆς δεύτης φαίνεται τελειῶς ἄψυχο. Εἶναι κόρη

ἀποστατοῦ στρατηγού. Ἐργάσθηκε πραγματικὰ στὴς δουλειὰς πὺν ἀνέφερε, κί' οἱ πρώην προϊστάμενοί της ἐγγυώνται γι' αὐτὴν. Ἐξ ἄλλου, ἔχει ἕνα ἄλλοθι γιὰ τὴ χτεσινὴ νύκτα: "Ὅταν δολοφονήθηκε ἡ μὲς Βάνιαρτ, αὐτὴ βρισκόταν σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο, μὲ κάποιον κύριο Ντένις Ράττον, ἕνα πρόσωπο ἀπόλυτα ἀξιοπῆστο.

»Κάνανε ἐπίσης μιά ἐρευνα σχετικὰ μὲ τὴ μὲς Μπλάνς. Αἰδεῖται γαλλικὰ σὲ μιά ἄλλη ἀγγλικὴ σχολὴ καὶ σὲ δύο γερμανικὰς. Παντοῦ ἄφισε τὴς καλλίτερες ἐντυπώσεις.

Κάθε Βράδυ...

... εἶναι ἀπαραίτητος ὁ καθαρισμὸς τοῦ δέρματος.

Ἡ Μουσε «Φυλλίς» διαλύει καὶ ἀπομακρύνει ἀπὸ τοὺς πόρους τὰς ἐπιβλαβεῖς οὐσίες.

Ἐξασφαλίζει τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῆς ἀδῆλου ἀναπνοῆς.

Προσδίδει εἰς τὸ δερμα ἐλαστικότητα καὶ δροσιὰ νεανικῇ.

Φυλλίς

ΜΗ ΠΩΣ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ ΕΧΟΥΝ ΑΓΡΙΕΨΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΛΑΚΑ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΕ;

Οἱ περισσότερες λάκες πὺν κυκλοφόρουν μέχρι σήμερα, διατηροῦν μὲν τὰ μαλλιά σὴν φόρμα τους, ἀλλὰ τὰ θαμπώνουν, τὰ γάνουν νὰ δείχνουν σάν λερωμένα καὶ τὰ κοκκαλώνουν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ σπᾶζουν στὸ κτένισμα. Ἐξ ἄλλου προκαλοῦν συχνὰ τὴν ἐμφάνισι πιτυρίδας.

Ἡ Lac Phyllis LINT καταργεῖ αὐτὰ τὰ δυσάρεστα μειονεκτήματα. Διατηρεῖ τὰ μαλλιά σας κανονικὰ καὶ ἀσπύχοντα καὶ λαμπρὰ. Ἡ κτένα δὲν βροῖκε ἐμπόδιο καὶ τὰ μαλλιά σας μένουν μαλακά ξαναπέρνοντας εὐκόλα τὴν ἄλλη ἡμέρα καὶ πόλιν τὴν φόρμα τους.

Ἡ Lac Phyllis LINT ἔχει μόνον δὲν θλαπτεῖ τὰ μαλλιά ἄλλα μὲ τὴν Ριλοκαρίνη πὺν περιέχει, τὰ τρέφει, τὰ τόνεινε καὶ τὰ ἀναζωογονεῖ. Ἡ Ριλοκαρίνη εἰσχωρεῖ βαθύτατα εἰς τὰς ρίζας τῶν τριχῶν καὶ ἀναζωογονεῖ τὴν λειτουργίαν των.

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΕ καὶ οἱ σὲς πάντοτε τὴν Lac Phyllis LINT μὲ τὴν δεσποδότητα ὅτι εἶναι τὸ καλλίτερο προϊόν διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ κτενισμοῦ.

ΦΙΛΙΑ ΑΙΜΥΤ, ἡ καλλίτερη Λάκα τοῦ Κόσμου. Τηλ. Δρχ. 22-439.

Ἀντιπρ. ΧΑΡ. ΤΟΥΤΖΙΑΡΙΔΗΣ, Σωκράτους 50 - Ἀθήναι - Τηλ. 522.439

Τὴ θεωροῦν πρώτης τάξεως δασκάλα.

— Ἰσως γάχουν δίκιο. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Ἐχετε λόγους νὰ τὴν ὑποτινέθετε; ρώτησε ἡ μὲς Μπουλστρόντ.

— Τὸ γεγονός εἶναι πὺν μ. π. οὐδὲ νάκανε αὐτὴ καὶ τὴς δύο δολοφονίες. Βρισκόταν ἐδῶ, στὴ σχολὴ, χτὲς τὸ βράδυ. Ἀεῖται πὺν πλάγιασε νοορῆς, κοιμήθηκε καὶ δὲν ἄκουσε τίποτα, ὡς τὴν ὥρα πὺν ἀνακαλύφθηκε τὸ πτόμα. Δὲν ὑπάρχουν στοιχεῖα πὺν νὰ τὴ διαψεύδουνε. Δὲν ἔχομε τίποτα τὸ θετικὸ ἐναντίον της... Ἀλλ' ἡ μὲς Τσάντοντ λέει πὼς εἶναι πονηρὴ!

Ἡ μὲς Μπουλστρόντ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της.

— ἔξω πὼς δὲν τὴ χωνεύει, εἶπε. Μὴν παύοντε τοῖς μετρητοῖς αὐτοῖς τοὺς χαρακτηρισμοὺς της. Στάθηκε στὸν "Ἀνταμ καὶ πρόσθεσε:

— Τί φρονεῖτε σὲς γιὰ τὴ μὲς Μπλάνς;

— Φρονῶ ὅτι χώνει παντοῦ τὴ μύτη της. Ἰσως ἀπὸ ἔμπρηστ περὶεργον... Ἰσως ὅμως καὶ γιὰ κάποιον ἄλλο λόγο... Βέβαια, δὲ μοιάζει γιὰ φόνισσα. Ἀλλὰ πότες μπορεῖ νὰ ἔρρη...

— Σωστά! συμφώνησε ὁ Κέλσεϊ. Τλάσκει ἐδῶ μέσα ἕνας κακοῦρος, πὺν ἔκανε δύο δολοφονίες. Δύσκολα ὅμως μπορεῖ νὰ πιστέψῃ κανεὶς πὼς ἀνήκει στὸ προσωπικὸ σας... Ἡ μὲς Τσάντοντ βρισκόταν χτὲς τὸ βράδυ στὸ Λαίμστον, μὲ τὴν ἀδελφὴν της, ἐργάζετο δὲ στὸ σχολεῖο σας ἑπτὰ χρόνια. Ἡ μὲς Τσάντοντ εἶναι μαζί σας ἀπὸ τὴν ἀρχή. Κι' οἱ δύο τους ἀποσάφιστε δὲ μπορεῖ νὰ ἔχουν καμμιὰ ἀνάμειξη στὴ δολοφονία τῆς μὲς Σπρίνγκες.

Ἡ μὲς Ρίτς ἐργάζεται σὴν σχολὴ σας περισσότερον ἀπὸ ἕνα χρόνον, βρισκόταν δὲ τὴν περασμένη νύκτα στὸ ξενοδογεῖο "Ἀλτον", 20 μίλια μαζωὰ ἀπὸ δῶ. Ὅσο γιὰ τοὺς ὑπὸρτες σας, εἰλικρινῶς δὲ μπορῶ νὰ φαντασθῶ κανένα ἀπ' αὐτοὺς γιὰ φονιά.

Ἡ μὲς Μπουλστρόντ κούνησε καταματικὰ τὸ κεφάλι της.

— Συμφωνῶ κί' ἐγὼ μὲ τὸ σιγολογισμό σας, εἶπε. Ἐτσι ὅμως, δὲν ἀπομένει κανεὶς ὑποπτός! Κάπου πρέπει νὰ πέφτετε ἔξω στὴς σκέψεις σας...

★

Ἐπειτα ἀπ' τὴ συνομιλία αὐτὴ μὲ τὴ μὲς Μπουλστρόντ, ὁ "Ἀνταμ πῆγε στὸ ἀθλητικὸ περίπτερο κί' ἔκανε μιά ἐρευνα στὰ ντουλάκια, ἀνοίγοντάς τα μὲ ἀντικλεῖδι.

Ποιά σχέσι μποροῦσε νὰ ἔχῃ τὸ κομψὸ καὶ μοντέρνο ἐκεῖνο κτίριον μὲ τὴς δύο δολοφονίες;

Ἡ μόνη πιθανὴ ἐξήγησι ἦταν ὅτι ὑπῆρχε ἐκεῖ κατὶ τι, πὺν τὸ ἀναζητοῦσε κάποιος. Τί ὅμως;... Καὶ πὺν μπορούσε νὰ βροῖκεται;

Δὲν ὑπῆρχαν κομψόνες, οὔτε μυστικὰ συρτάκια καὶ τὰ παρόμοια. Τὸ περιεχόμενο τῶν ντουλαπιῶν ἦταν ἀπλοῦστατο. Οἱ μαθητοὶς ἔχουν τὰ μυστικά τους—ἀθῶα ὅμως μυστικὰ τῆς σχολικῆς ζωῆς: φωτογραφίες ἡθοποιῶν τοῦ κινηματογράφου, πακέτα μὲ τσιγάρα, ἕνα-δύο τολμηρὰ βιβλία...

Ὁ "Ἀνταμ ἐπέμεινε περισσότερον στὸ ντουλάκι τῆς Σαϊσά. Πάνω ἀπ' αὐτὸ ἔσκυβε ἡ μὲς Βάνιαρτ, ὅταν τὴ σκοτώσανε... Τί περιέμενε τάχα νὰ βοῇ ἐκεῖ μέσα; Καὶ τὸ εἶχε βοῇ; Τὸ εἶχε πάρει ὁ φονιάς της ἀπ' τὸ νεκρὸ χεῖρ της, ὅτερα εἶχε γλιστρήσει ἔξω, ἐγκλωρῶς ὥστε νὰ μὴ τὸν ἀνακαλύψῃ ἡ μὲς Τσάντοντ...

Ἀκούστηκαν ξαφνικὰ βήματα ἀπ' ἔξω. Ὁ "Ἀνταμ σιγῆθε ἀπ' τὴς σκέψεις του, ἀνασηκώθηκε κί' ἀνέψε ἕνα τσιγάρο.

Τὴν ἄλλη στιγμὴ, παρουσιάστηκε

κε στὸ κατώφλι ἡ Τζούλια "Ἀπτεζον.

— Ζητᾶτε τίποτα, μὲς; τὴ ρώτησε ὁ "Ἀνταμ.

— Ἦθελα τὴ ρακέτα μου, ἐξήγησε ἐκείνη.

— Μπορεῖτε νὰ τὴν πάρετε... Μ' ἄφισε ἐδῶ ὁ ἀστυνόμος. Χρειάστηκε νὰ πεταχτῇ ὡς τὴν ἀστυνομία καὶ μὴ ἀνέθεσε νὰ φυλάξῃ, ὅση ὥρα θὰ λείψῃ.

— Γιὰ νὰ δῆτε ἂν θὰ ξαναγυρῇ ὁ δολοφόνος; Ἐτσι γάνουν συχνὰ οἱ φονιάδες... δὲν εἶν' ἐτσι; Ξαναρχοῦνται σὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματός τους. Τοὺς σπρώχνει μιά δύναμι ἀκατανίκητη.

— Μπορεῖ... εἶπε ἀόριστα ὁ "Ἀνταμ. Ἀς κῆρυξουμε ὅμως γιὰ τὴ ρακέτα σας. Ποῦ τὴ βάζετε συνήθως;

— Στὴν ἀκρὴ τοῦ ραφιοῦ. Γράφει ἀπάνω τ' ὄνομά μου... Ναι, ναι, αὐτὴ εἶναι!

Πῆρε τὴ ρακέτα πὺν τῆς ἔδινε ὁ "Ἀνταμ, καὶ πρόσθεσε:

— Μπορεῖ νάχῃ καὶ ἰσὺν ἄλλη: τῆς Τζένιφερ Σάτκλιφ;

Ὁ "Ἀνταμ τὴ βόηξε καὶ τῆς τὴν ἔδωσε κί' αὐτὴν.

— Καινούργια... εἶπε.

— Ναι, ἀλοιχαινούργια. Τῆς τὴν ἔστειλε προχτὲς ἡ νοινὰ της... Πρέπει νάχῃ καλὴ ρακέτα, ἡ Τζένιφερ, γιὰτὶ εἶναι πολὺ καλὴ στὸ τέχνισ.

Ἡ Τζούλια κῆρυξε γέλω. "Ἡ, στενα πρόσθεσε σιγὰ:

— Λέτε νὰ ξαναοῦναι...

Ὁ δολοφόνος; Ὁχι, δὲν τὸ πιστεύω. Θάνα πολλὸ ἐπιεικὴ γι' αὐτόν... Ἐκτὸς ἂν ἄφισε κατὶ πίσω του καὶ θέλῃ νὰ τὸ ἐξαφανίσῃ!

— Κανένα ἴχνος, θέλετε νὰ πῆτε; Βοῆξε τίποτα τέτοιο ἡ ἀστυνομία;

— Δὲν πιστεύω. Θὰ τὸ μάθω, ἂν εἶχε βοῇ κατὶ.

— Σωστά... Ἐνδιαφέρεστε καὶ σὲς γιὰ τὸ ἐγκλημα;

— Μὰ βέβαια... Ὅλοι ἐνδιαφερόμαστε, ὡς ἕνα σημεῖο.

Ἡ Τζούλια ἐγγνε καταματικὰ.

— Ὁμοιωθῶ πὼς δὲν παρασμιπαθοῦσα τὴ μὲς Βάνιαρτ, εἶπε. Ὅστόσο, λυτῆρηκα πολὺ γιὰ τὸ θάνατό της.

Τότερα ἔφυγε, παύοντας μὰ τῆς τῆς δύο ρακέτες, ἐνῶ ὁ "Ἀνταμ κῆρυξε γέλω κί' ἀναρωτιόταν πάλιν μὲ ἀπορία:

— Σὰν τί μπορεῖ νὰ βροῖκεται ἐδῶ μέσα...

★

Ἐνῶ ἡ Τζένιφερ ξάπτε τένις μὲ τὴ Τζούλια, φώναζε ξαφνικὰ:

— Μπᾶ! Ἡ μαμά!...

Γύρισαν κί' οἱ δύο καὶ κῆρυξαν τὴν κί. Σάτκλιφ, πὺν ἐρχότανε βιαστικὰ πρὸς τὸ μέρος τους, μαζὶ μὲ τὴ μὲς Ρίτς, μιλώντας ζωηρά καὶ χειρονομώντας.

Ἐκεῖ ἀνησυχῆσε, φαίνεται, μὲ τὴς δολοφονίες, εἶπε ἡ Τζένιφερ. Εἶσα τυχερὴ ἐσὺ, Τζούλια, πὺν ταξιδεύει ἡ δικὴ σου μητέρα στὸ ἐξωτερικό!

Ἡ κί. Σάτκλιφ, εἶχε πλησιάσει στὸ μεταξὺ.

Ἐτοίμασε τὰ πράγματά σου, Τζένιφερ, εἶπε σὴν κωρὴ της. Θάοθῃς μαζί μου, στὸ σπίτι;

— Στὸ σπίτι; Γιατὶ;

— Γιατὶ συμβαίνουν φοβερά πράγματα ἐδῶ! Τὰ διαβάσαμε στὴς ἐφημερίδες, ὁ παμπάς σου κί' ἐγὼ.

— Δὲν πιστεύω νὰ μὲ πάρτετε τελειῶς ἀπὸ δῶ! διαμαρτυρήθηκε ἡ Τζένιφερ.

— Ναι, θὰ σὲ πάρουμε. Σήμερα κί' ὅλας... Δὲν προκειται νὰ ξαναοῦναι ἄλλο.

— Μὰ γιατί; Δὲ δολοφονήθηκε καμμιὰ μαθητοῖα...

Παρ' ὅλες ὅμως τὴς ἀντιρροήσεις της, ἡ Τζένιφερ ἀναγκάστηκε ν' ἀποχωρεθῇ μὲ λύπη τὴ Τζούλια καὶ ν' ἀκολουθῇ τὴ μητέρα της.

Ἡ Τζούλια ἔμεινε μονάχη. Προχώρησε σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὸ περίπτερο. Σταμάτησε ἀπ' ἔξω. Ἐμεινε γιὰ λίγο ἀκίνητη, κῆρυξοντας τὴ ρακέτα πὺν κροῦτοῦσε. "Ἡ, στενα τράβηξε πρὸς τὸ κτίριον τοῦ σχολείου.

Φοντίσε νὰ μὴ συναντήσῃ καμμιὰ ἀπ' τὴς συμμαθήτοῖς της. Ἀνέθηκε γρήγορα τὴ σκάλα καὶ κλείστηκε στὴ μικρὴ κρεβατοκάμαρά της. Ἀπὸ ἐρριξε μιά βιαστικὴ ματιὰ γύρω της, ἀνασῆκωσε τὸ

στρώμα της κί' ἔκρυψε ἀπὸ κάτω τὴ ρακέτα. Τότερα κατέβηκε στὸ ἴδιον, γιὰτὶ εἶχε χτυπήσει τὸ κροῦτοῦν γιὰ φαγητό.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, οἱ μαθητοὶς πῆγαν νὰ κοιμηθοῦνε πὺν ἦσαν παρὰ συνήθως. Ἦταν πολὺ λιγώτερες: Τριάντα ἀπ' αὐτὰς ἔχαν φύγει γιὰ τὰ σπίτια τους. Κί' οἱ ὑπόλοιποι δὲν ἔχαν διόλου κέφι γιὰ γέλια καὶ φλυαρία.

Ἡ Τζούλια "Ἀπτεζον ἀνέθηκε στὴν κάμαρά της ἀπ' τὴς πρώτες.

...σήμερα ΝΕΚΚΙ ράβει τελειότερα

***NECCHI supernova Julia**

Ἡ πὺν τελειοποιημένη ραπτομηχανή. Ἡ JULIA τῆς NECCHI εἶναι ἡ ΠΡΩΤΗ καὶ ἡ ΜΟΝΗ ραπτομηχανὴ στὸν Κόσμο, πὺν εἶναι ἐφοδιασμένη μὲ διπλὸ αὐτόματο σύστημα καὶ μὲ αὐτόματο μικροδιακόπτη κινήσεως. Ἐκτελεῖ εὐκόλα καὶ γρήγορα καὶ τὴς πὺν πολὺπλοκες ἐργασίες καὶ κεντὰ ὁποιοῦσθε σχέδιο.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ συνήθη γαζώματα, ζιγκ-ζάγκ, πλακέ, ρελιάσματα καὶ παντομίματα χωρὶς δίσκους, ἡ ΝΕΑ ραπτομηχανὴ JULIA φτάνει τελειῶς ΑΥΤΟΜΑΤΩΣ μικρὰς ἢ μεγάλης κουμπόρυπες, ράβει κουμπά, κάνει σφαιροφωλὰ καὶ κεντὰ μὲ δίσκους αὐτομάτως σὲ ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ ὑφάσματα χιλιάδες σχέδια.

NEKKI

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΕΛΛΑΔΟΣ

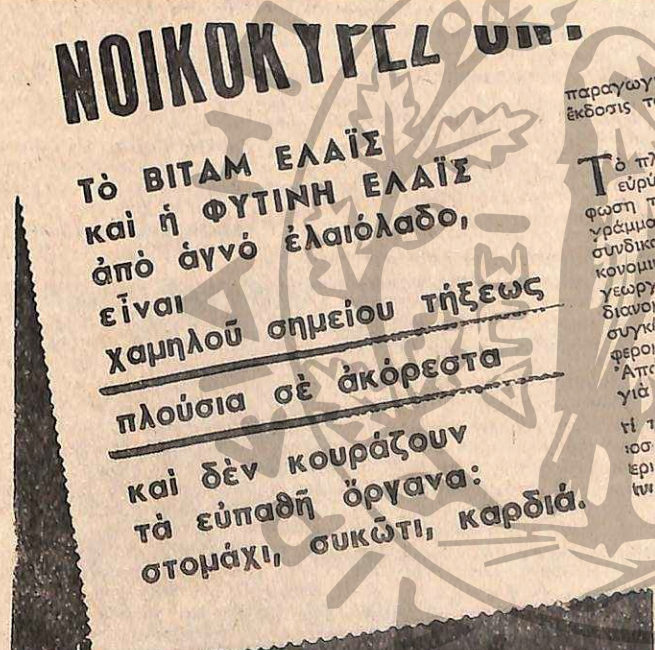
M. & I. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΡΟΔΟΣ

ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 8 ΤΣΙΜΙΣΚΗ 29 ΤΑΡΠΟΝ ΣΠΡΙΓΚΣ 17

ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΛΛΟΝ

Τὸ ΒΙΤΑΜ ΕΛΑΪΣ καὶ ἡ ΦΥΤΙΝΗ ΕΛΑΪΣ ἀπὸ ἀγνὸ ἐλαιόλαδο, εἶναι χαμηλοῦ σημείου τῆξεως πλούσια σὲ ἀκόρεστα καὶ δὲν κουράζουν τὰ εὐπαθῆ ὄργανα: στομάχι, συκώτι, καρδιά.

Τὸ πύρρον τὸ γράμμο σπινδικὸν κοινὸν γαστρὶ διακοι συγκί φεροῖ Ἀπὸ γιὰ τὴν ἰσοσφίρι

Ἐκλείσε τὴν πόρτα κί' ἀφουγκράστηκε, ὥσπου ἀπλώθηκε σιωπὴ ἀπὸλυτῃ.

Ἡ πόρτα τῆς δὲν κλείδωνε. Ἀλλὰ ἦταν ἐντελὸς ἀπὸ τὸν νόρθο κανεῖς στὴν κάμαρά της, τέτοια ὥρα...

Ἀνασῆκωσε τὸ στρώμα τοῦ κρεβατιοῦ, πῆρε τὴ ρακέτα καὶ τὴν κῆρυξε ἕνα λεπτὸ. Εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὴν ἐξετάσῃ ἀμέσως, δίχως ἀναβολή. Τώρα μποροῦσε ἀκόμη νάχῃ ἀναμένο πὼς στὴν κάμαρά της, γιὰ νὰ γόυθῃ ἡ γιὰ νὰ διαβάσῃ στὸ κρεβάτι της ὡς τὴς 10½. Ἐνῶ ἂν τὸ ἀνάβε ἀργότερα, τὴ νύκτα, θὰ ἀνοῦσε τὴν προσοχή.

Κῆρυξε τὴ ρακέτα κί' ἀναρωτιόταν πὺν μπορούσε νὰ κροῦθῇ κατὶ...

«Κί' ὅμως ἔχει κάποια κομψόνα... σκέφθηκε. Πρὸς ἐπὶ... Ἐκεῖνη ἡ γυναῖκα, πὺν ἔφερε τὴν καινούργια ρακέτα, ἦθελε νὰ πάρῃ αὐτὴν ἐδῶ... Καὶ σοφίστηκε ἕνα παρομῆθι, πὺν μονάχα ἡ Τζένιφερ μπορούσε νὰ τὸ πιστέψῃ!»

Ἡ ἀγνοῦσα τὴν ἔχε πάρει τὴν ἄλλη ρακέτα κί' εἶχε φύγει ἱκανοποιημένη—γιὰτὶ ἡ Τζένιφερ κί' ἡ Τζούλια δὲν ἔχαν ἀναφέρει ποτέ, σὲ κανένα, γιὰ τὴν ἀλλάξιν πὺν γάνανε.

Αὐτὴ λοιπὸν ἦταν ἡ ρακέτα πὺν γύρενε κάποιος—ἡ κάποιος—στὸ ἀθλητικὸ περίπτερο!

Ἡ Τζούλια τὴν ἐξετάσε προσεχτικὰ. Δὲν παρουσίαζε τίποτα τὸ ἀσυνήθιστο. Ἦταν ἀπλῶς μιά καλὴ ρακέτα, μεταχειρισμένη βέβαια, ἀλλ' ἐπιδιορθωμένη.

Ὅστόσο, ἡ Τζένιφερ παραπονοῦταν πὼς εἶχε χαλάσει ἡ ἰσοροπία της... Τὸ μόνον μέρος, ὅπου μπορούσε νὰ κροῦθῇ κατὶ, σὲ μιά ρακέτα τοῦ τέχνισ, ἦταν ἡ λαβὴ της. Μποροῦσε, ἂς ποῦμε, νὰ τὴ σκῆψῃ κάποιος ἐσωτερικὰ νὰ φτιάξῃ μιά γούβα. Κί' ἕνα τέτοιο σκάψιμο θὰ χαλοῦσε πιθανότατα τὴν ἰσοροπία τῆς ρακέτας!

Ἡ Τζούλια κῆρυξε μετριοσὶα στὸ τραπέζι της καὶ, ἐφοδιασμένη μ' ἕνα σφυγμὸ, βάλθηκε νὰ ἐξεολήσῃ τὸ πέτανο κάλυμμα πὺν σκέπαζε τὴν ἀκρὴ τῆς λαβῆς τῆς ρακέτας.

Ἀπὸ μέσα, βοῆκε ἕνα λεπτὸ ἔυλινο δισκίον. Κατάφερε νὰ τὸ βγάλῃ κί' αὐτό. Φάνηκε τότε μιά οὐσία κόκκινη καὶ μπλε. Ἡ Τζούλια τὴ σκάλεσε μὲ τὸ σφυγμὸ κί' εἶδε πὼς ἦταν πλαστικὴ!

Μὰ δὲν ὑπάρχει ποτέ τέτοιο πρᾶγμα στὴς ρακέτες τοῦ τέχνισ! Τί δουλειὰ εἶχε σ' αὐτὴν ἐδῶ;...

Ἀρχισε νὰ τὴ σκάβῃ, νὰ τὴ βγάλῃ κομμάτια—κομμάτια μὲ τὸ σφυγμὸ. Δὲν ἄρχισε νὰ καταλάθῃ ὅτι ὑπῆρχε ἀπὸ κάτω κατὶ τι... κατὶ σάν κομμάτι ἢ σάν βόλο...

Κῆρυξε ἕνα ἀπ' αὐτὰ πάνω στὸ τραπέζι... ὥστερα κί' ἄλλο... Τώρα εἶχε σχηματίσει ἕνα μικρὸ σφῶδ.

Ἡ Τζούλια τὸν κῆρυξε, μὲ τὸ στόμα ἀνοιγτό, μὲ κομμένη τὴν ἀνάσα...

Ἀσφατοβόλυνε, μὲ κόκκινες, ποτίνες, σκοῦρες μπλε λάμψεις!

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη, ἡ Τζούλια μεγάλωσε ξαφνικὰ. Δὲν ἦταν πιά παιδί. Ἐγινε γυναῖκα... μὰ γυναῖκα πὺν κῆρυξε μὲ λαχάρα τὰ ποτῆματα πετράδια.

Τάπαψε στὰ δάχτυλά της καὶ τ' ἄφισε νὰ πέσουν, σάν πύρινους ρυαίους...

Ἐνας ἐλαφρὸς θόρυβος τὴν ἔκανε νὰ ξαναγυρῇ σὴν πραγματικότητα. Προσπάθησε νὰ σκεφθῇ, νὰ λογικευθῇ, ν' ἀποφασίσῃ τί θάγανε. Ὁ θόρυβος ἐκεῖνος τὴν εἶχε ἀναγνώσει.

Μάεψε τὰ πετράδια, τὰ πῆγε στὸ μπήθρα, τράβηξε μέσα στὸ σακκούλα πὺν φύλαγε τὸ σφυγμὸ γιὰ τὴς κί' ἔβαλε ἀπὸ πάνω τὸ

*** Παχυσαρκία -
Κυτταρίτις:
* 'Αρθριτικά -
Ρευματισμοί:**

ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΥΠΟΦΕΡΕΤΕ....
Με 600-700 δρχ. προμη-
θεύεστε το αφάνταστα ά-
ποτελεσματικό 'Ηλεκτρικό

**ΜΑΣΣΑΖ
PIFCO**
(Πίφκο 'Αγγλίας)

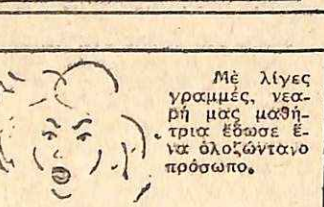
ΧΑΡΙΖΕΙ ΥΓΕΙΑ - ΟΜΟΡΦΙΑ
Το συνιστούν άδιστάκτως
οι ειδικοί και χιλιάδες έν-
δουσιασμένων αγοραστών

Α. ΚΟΚΚΙΝΟΣ
ΣΤΑΔΙΟΥ 31 Β' ΟΡΟΦ. ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΤΡΑΙ

Ε. ΣΚΑΡΠΑΣ - ΦΙΛΑΘΕΙΣΜΕΝΟΣ 41 Υ
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

"ΑΝΤΑΙΟΣ", ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 24 Γ' ΟΡ.
ΣΑΤΕ...

**ΕΠΙΠΛΑ
Γ. ΚΕΖΙΡΗ**
ΕΚΘΕΣΕΙΣ
ΜΕΝΑΡΟΥ 72 ΤΗΛ. 525.638
ΜΕΝΑΡΟΥ 75 - ΒΕΡΑΝΤΕΡΟΥ 57
ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 23 ΤΗΛ. 36.935
ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ & ΨΥΛΛΑ 2 ΤΗΛ. 32.916
**ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΥΚΟΛΙΑΙ
ΠΑΝΩΡΜΗΣ**

**ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ
ΝΑ ΣΧΕΔΙΑΣΕΤΕ**

Με λίγες
γραμμές, νεα-
ρή μας μαθη-
τριά έδωσε έ-
να ολοζώντανο
πρόσωπο.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ.
ΣΧΕΔΙΟΥ - ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Πανεπιστημίου 10... Τηλ. 623.880
Τ. 134.

σφουγγάρι και το βουρτσάκι των
νυχιών.

Ξαναπηρε ύστερα τη ρακέτα, έ-
χωσε πάλι την πλαστίνη μέσα
στη λαβή, έβαλε στη θέση του το
ξύλινο δίσοι και προσπάθησε να
ξανακολλήσει από πάνω το πέτσι-
νο κάλυμμα.

Όταν τελείωσε τη δουλειά αυ-
τή, η ρακέτα φαινόταν σαν και
πρώτα. Το βάρος της δεν είχε αλ-
λάξει αισθητά. Την εξέτασε προ-
σεχτικά και την πέταξε ύστερα
πάνω σε μια καρέκλα.

Έφοξε μια ματιά στο χροιάτι
της, που την περίμενε. Μα δε γδύ-
θηκε για να πλαγιάσει. Κάθισε σε
μια καρέκλα κι άφρονγκοστήθηκε.

Άκούγονταν βήματα απ' έξω...
Γνώρισε ξαφνικά κι άπροσδόκη-
τα το φόβο. Από άποια είχαν σκο-
τωθεί ήδη κι αυτά τα πετράδια.

Αν ήξερε κάποιος πως τα είχε
βοηθίσει τότε, μπορούσε να τη
σκοτώσει!

Τ'ήπνε μέσα στο δωμάτιο ένα
βαρύ δούλινο κομμάτι. Το τραβήξε,
όσο πιο άθρονα μπορούσε, πίσω
απ' την ξεκλειδωτή πόρτα. Βε-
βαιώθηκε έπειτα πως το παράθυρο
ήταν καλά κλεισμένο.

Κύτταξε το ρολόι της: Δεκάω-
ση. Άνάσανε βαθιά κι έσβυσε το
φως. Παραμέρισε την κουζίνα του
παραθύρου. Έξω ήταν πανσέληνος.

Κάθισε στο χροιάτι και είπε με
το νου της:

«Αν επιχειρήσει κανείς να μπή-
θαι χτυπήσει τον τοίχο, όσο πιο δι-
νατά μπορούσε. Άλλα κομμάτια ή
Μαίρη Κίνγκ. Θα μ' άκούσει και
θα ξυπνήσει... Θα βάλω τις φω-
νές, κι αν έρθουν να δουν τι συμ-
βαίνει θα τους πω πως είχα ένα
εφιάλτη».

Πέρασε λίγη ώρα έτσι. Έπειτα
ξανακούστηκε ο θόρυβος... έλασε
βήματα στο διάδρομο. Σταμάτη-
σαν έξω απ' την πόρτα της. Κι
είδε το πόμολο να γυρίζει σιγά-
σιγά...

Ε'.

Η πόρτα άνοιξε λίγο, έλαχι-
στα...άλλα τη συγκράτησε το κομ-
μάτι. Σίγουρα θα προσηύχτηκε κι
αυτό εκείνος που βρισκόταν απ' έ-
ξω. Σταμάτησε για λίγο κι ύστερα
χτύπησε την πόρτα, πολύ έλα-
φρά.

Η Τζούλια συγκρατούσε ακόμη
και την άνισα της... Το χτύπημα
ξανακούστηκε, ανάλαφρο πάλι.

«Κοιμάμαι...είπε με το νου της
η Τζούλια. Δεν άκουω τίποτα!»

Ποιος χτυπούσε έτσι την πόρτα
της, μέσα στη νύχτα; Αν ήταν
κάποιος που είχε δικαίωμα να χτυ-
πάν, θα μιλούσε, θα της φώναζε.
Άλλ' αυτός άπόφευγε να κάνει θο-
ρυβό...

Το χτύπημα δεν ξανακούστηκε.
Η Τζούλια έμεινε πολλή ώρα έτσι.

Δεν κατάλαβε κι' η ίδια πότε
την πήρε ο ύπνος. Την ξύπνησε η
καμπάνα του σχολείου. Βρισκόταν
κουβαριασμένη στα πόδια του χρο-
ιατιού...

Μετά το πρόγευμα, οι μαθητοί
ανέβηκαν πάνω να στρώσανε τα
χορβάτια τους. Έπειτα κατέβηκαν
για την προσευχή στο μεγάλο
χώλλ και μοιράστηκαν στις διάφο-
ρες τάξεις.

Τότε ακριβώς βρήκε την εναι-
σία η Τζούλια να πηλ σε μια τά-
ξη, να ξαναβγί από μια άλλη πόρ-
τα και να κοινητί πίσω από κάτι
ψηλούς θάμνους.

Τέλος, πήδησε απ' το δέντρο
πάνω στην κορυφή του τοίχου κι
από κει στο δρόμο.

Έκατό μέτρα πιο πέρα, βρισκό-
ταν η στάση των λεωφορείων. Έ-
φτασε ένα λεωφορείο, σε λίγα λε-
πτά. Η Τζούλια ανέβηκε, πήγε κι
αυτό ως το σιδηροδρομικό σταθμό
κι' από κει πήρε το τραίνο για το
Λονδίνο.

Είχε άφίσει στο δωμάτιο της,
πάνω στο τραπέζι, ένα σημείωμα
για τη διευθύντρια:

«Αγαπητή μίς Μπουλστρόντ.
Μην ανησυχείτε, δε με απαγάγα-
νε, ούτε τώκασα. Θα ξαναγυρίσω, ό-
σο πιο γρήγορα μπορούσω».

Τζούλια "Απτόν"

Την ίδια μέρα, λίγο αργότερα, ο
Τζώτς, ο καμαριέρης του διάση-
μου ντέτεκτιβ Πουαρό, άνοιξε την
πόρτα του διαμερισμάτος του και
κτύπησε με κάποια έκπληξη τη νε-
οφώτατη επισκέπτρια, που είχε χτυ-
πήσει το κουδούνι.

— Μπορώ να δω τον κ. Πουα-
ρό; του είπε η Τζούλια. Είναι πολ-
λό επίγονο... Πρόκειται για δυο
φόνους και μια απαγωγή!

— Θα δω αν μπορώ να σας δε-
χτή, δεσποινίς, απάντησε ο καμα-
ριέρης.

Την άφισε να περιμένει στο χώλλ
και πήγε να ρωτήσει τον κύριο του.
Ξαναγύρισε σε λίγα λεπτά και την
άδηνσε στο γραφείο του.

— Καλημέρα σας, κύριε, είπε
εγγενικά η κοπελίτσα. Λέγομαι
Τζούλια "Απτόν. Γνωρίζετε, νο-
μίζω, μ' ένα καλό φίλο της μαμάς
μου, τον κ. Σάμιουελ. Σχέθηκε
λοιπόν εσάς, όταν δεν ήξερα τι να
κάνω και πού να πάω.

— Τιμή μου, απάντησε σοβαρά
ο Πουαρό.

Της πρόσφερε κάθισμα και πρόσ-
θεσε:

— Σας άκούω τώρα! Μου είπε
ο ύπνρής μου πως θέλετε να με
συμβουλευθώ για μια απαγωγή
και για κάτι φόνους...

— Μάλιστα. Πρόκειται για τις
δολοφονίες της μίς Σπρίγγκρο και
της μίς Βάνουιαστ... Όσο για την
απαγωγή, δεν ξέρω αν είναι δική
μου δουλειά...

— Διάβολε! Και πού συνέβησαν
αυτά τα συνταρακτικά πράγ-
ματα;

— Στο σχολείο μου, στο Μήν-
τοιμπαρν.

— Ά, έτσι; φώναξε ο ντέτεκτιβ.
Άλλωστε το χέρι του, πήρε μια
εφημερίδα, την άνοιξε κι' έφοξε
μερικές ματιές στην πρώτη σελίδα.

— Αρχίζω να καταλαβαίνω... εί-
πε κοιτώντας το κεφάλι του. Έ-
χετε όμως την καλωσύνη να μου
τά πητε με τη σειρά όλα, απ' την
αρχή;

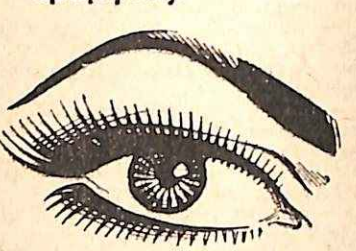
Η Τζούλια άρχισε τη διήγηση,
όσο σαφέστερα μπορούσε. Όταν
έφτασε στο σημείο που είχε έξε-
τάσει τη ρακέτα του τένις, είπε:

— Σκεπτόμουν πως έπρεπε να
υπάαζη κάτι μέσα σ' αυτή τη ρα-
κέτα.

— Και υπήρχε πραγματικά;
— Ναι.

**Τά μακιγιαρισμένα
μάτια είναι
ό καθρέπτης
της γυναικείας
όμορφιάς.**

**Κάθε γυναίκα μπορεί
να άποκτήσ
το ωραιότερο
λαμπερό μάτι.**

Η νέα σπιράλ
ΣΑΜΠΡΙΝΑ
μάσκαρα ξε-
χωρίζει θλε-
φαρίδα από
Της πρόσφερε κάθισμα και πρόσ-
θεσε:

— Σας άκούω τώρα! Μου είπε
ο ύπνρής μου πως θέλετε να με
συμβουλευθώ για μια απαγωγή
και για κάτι φόνους...

— Μάλιστα. Πρόκειται για τις
δολοφονίες της μίς Σπρίγγκρο και
της μίς Βάνουιαστ... Όσο για την
απαγωγή, δεν ξέρω αν είναι δική
μου δουλειά...

— Διάβολε! Και πού συνέβησαν
αυτά τα συνταρακτικά πράγ-
ματα;

— Στο σχολείο μου, στο Μήν-
τοιμπαρν.

— Ά, έτσι; φώναξε ο ντέτεκτιβ.
Άλλωστε το χέρι του, πήρε μια
εφημερίδα, την άνοιξε κι' έφοξε
μερικές ματιές στην πρώτη σελίδα.

— Αρχίζω να καταλαβαίνω... εί-
πε κοιτώντας το κεφάλι του. Έ-
χετε όμως την καλωσύνη να μου
τά πητε με τη σειρά όλα, απ' την
αρχή;

Η Τζούλια άρχισε τη διήγηση,
όσο σαφέστερα μπορούσε. Όταν
έφτασε στο σημείο που είχε έξε-
τάσει τη ρακέτα του τένις, είπε:

— Σκεπτόμουν πως έπρεπε να
υπάαζη κάτι μέσα σ' αυτή τη ρα-
κέτα.

— Και υπήρχε πραγματικά;
— Ναι.

Η Τζούλια άρχισε τη διήγηση,
όσο σαφέστερα μπορούσε. Όταν
έφτασε στο σημείο που είχε έξε-
τάσει τη ρακέτα του τένις, είπε:

θα γίνονταν τόσα εγκλήματα κι'
αυτά.

Ο ντέτεκτιβ έγνεψε καταφα-
τικά.

— Και τα βρήκατε, λέτε, μέσα
στη ρακέτα του τένις; ρώτησε.

Η Τζούλια συμπλήρωσε τη διή-
γησή της. Ο Πουαρό την άκουγε
προσεχτικά.

— Σε ποιόν άνήκουνε πραγμα-
τικά... τον ρώτησε ύστερα, δεί-
χνοντας τα πετράδια.

— Χμ! Δύσκολο να σας το πω.
Πάντως, δεν άνήκουνε σε σας, ο-
τε σε μένα... Πρέπει ν' άποφασί-
σουμε τώρα τι θα τα κάνουμε...
Μου τα εμπιστευόσθε προσωρινά;
Όρα!'

Σήκωσε το ακουστικό του τηλε-
φώνου και πούθεσε:

— Θα καθιστούσαμε τώρα τη
διευθύντρια του σχολείου σας για
την ασφάλειά σας και θα την
προειδοποιήσω πως θα πάμε μαζί
στο Μήντοιμπαρν.

Σε λίγο, είχε συνδεθί με τη
μίς Μπουλστρόντ.

Λέγομαι Πουαρό, της είπε.
Έχω έδώ, μαζί μου, τη μαθητριά
σας Τζούλια "Απτόν. Θα τη φέ-
ρω έκει, με τ' αυτοκίνητο. Στο
μεταξύ, μπορείτε ν' άναφέρετε
στον άστυνομικό που έχει αναλάβει
την ύπνρση του σχολείου σας, ότι
έχει κατατεθεί στην Τράπεζα ένα
δύνα μεγάλος άξιος.

Κι' έλειψε το τηλεφώνο.

— Μα δε βρισκόταν στην Τρά-
πεζα τα πετράδια, άπόρησε η
Τζούλια.

— Θα βρισκόταν σε λίγο. Στην
περίπτωση όμως που κάποιος απ' το
σχολείο άκουγε τι έλεγαν, ήθελα να
πιστέψω πως είναι ήδη έξασφαλι-
σμένα τα πετράδια... Έλάτε, πάμε
τώρα. Μή γάνουμε καθυ!

Η μίς Μπουλστρόντ ήξερε εκ
φύτης τον Πουαρό.

— Ήταν μεγάλη καλωσύνη σας
να μάς τηλεφωνήσετε και να μάς
καθιστούσατε, του είπε. Μόλις τό-
τε είχαμε αντίληψη πως έλειπε η
Τζούλια... Μπορώ να μάθω τώρα
τι άκριβώς συνέβη;

— Επατρέπετε, μια στιγμή; είπε
ο Πουαρό.

Πήγε ως την πόρτα, την άνοιξε
και κτύπησε έξω. Ξανακλείσε επι-
δεικτικά την πόρτα και πρόσθεσε:

— Είμαστε μόνοι. Μπορούμε λοι-
πόν να μιλήσουμε ελεύθερα.

Η μίς Μπουλστρόντ κτύπησε
τον Πουαρό, την πόρτα κι' ύστερα
πάλι τον Πουαρό. Ανασήκωσε τα
φρύδια της και πρόσφερε:

— Αρχίζω, Τζούλια!

Κέλσει πως έκαμε, τι μπορούσε
για να επικοινωνήσει μαζί της...
Έξορε, κ. Πουαρό, η μητέρα της
Τζούλιας βρίσκεται στην Τουρκία.

— Μπορώ να πω στη μαμά όσα
συνέβησαν; ρώτησε η Τζούλια.

— Μα ναι, δέβαινα... Τώρα άφη-
σε μια μάγουλο.

Όταν έφυγε η Τζούλια, η μίς
Μπουλστρόντ έπε στον Πουαρό:

— Κατάλαβα το παιχνίδι σας.
Προσποιηθήκατε πως κλείσατε την
πόρτα, αλλά την άφισατε λίγο ά-
νοιχτή, για ν' άκούγονται απ' έξω
όσα θα λέγαμε.

Ο ντέτεκτιβ έγνεψε καταφα-
τικά.

— Τώρα για την ασφάλεια της
μικρής, είπε. Έπρεπε να μάθω... ο
ένδιαφερόμενος ότι από πού βρή-
κε η Τζούλια, δεν είναι πιά στα
χέρια της, αλλά σε μια Τράπεζα.

— Να δούμε ποτέ θα τελειώσουν
αυτά... μουρμούρισε η μίς
Μπουλστρόντ με στενοχώρια.

Την ίδια μέρα, ο Πουαρό έ-
πέφθηκε στο διευθυντή της άστυ-
νομίας.

— Είμαστε πολύ εύχαριστημένοι
που θα συνεργασθούμε σ' αυτή την
ύπνρση, τον βεβαίωσε εκείνος. Ο
επιθεωρητής Κέλσει σας θυμάται
από άλλους, έδώ και πολλά χρό-
νια.

— Ασφαλώς! Και σας είχα θαν-
μάσει τότε, συμπλήρωσε ο Κέλσει.

— Στήστε ύστερα στον Πουαρό
τον "Ανταμ Γκούντμαν και του έ-
ξήγησε την ιδιότητά του.

— Άς ανακεφαλαιώσουμε τώρα
τα γεγονότα, είπε ο διευθυντής της
άστυνομίας. Βρεθήκαμε μέσα σε
μια ρακέτα του τένις κάμποσα πε-
τράδια. Έχουμε λόγους
να πιστεύουμε ότι άνήκουν στο σεί-
χη "Αλν Γουρσοφ του Ραράτ κι'
ότι τάχα κρύβει κάποιος στη ρα-
κέτα για να σπιάσουν με ασφάλεια
στην "Αγγλία.

»Δε θέλουμε όμως ν' άσοληθούν

μ' αυτά οι έφημερίδες. Δε μπορού-
σαν, φυσικά, να κρατήσουμε μη-
σικές τις δυο δολοφονίες. Για τα
πετράδια όμως, δεν έχει γίνει κα-
θόλου λόγος ως τώρα... ούτε και
χρειάζεται να γίνει!

— Συμφωνώ μαζί σας, είπε ο
Πουαρό.

Ο σείχη του Ραράτ έθεω-
ρείτο φίλος της χώρας μας. Έ-
χουμε καθήκον να σεβάσουμε τις ε-
πιθυμίες του σχετικά με ό,τι του
άνηκε. Έπειδή όμως η καινούρια
Κυβέρνηση του Ραράτ μπορεί να
έχει δικαίωμα ιδιοκτησίας πά-
νυ σ' αυτά τα πετράδια, είναι κα-
λύτερα να άγνοούμε επίσημα την
ύπαρξή τους.

Ο διευθυντής κτύπησε τον Που-
αρό και πρόσθεσε:

— Πιστεύω πως μπορούμε να τ'
άφήσουμε, άνεπισημασε βέβαια, στη
φύλαξί σας... αν δεν έχετε αντίθε-
ση.

— Γιατί νάχω αντίθεση; άπάν-
τησε ο ντέτεκτιβ. Τώρα όμως έ-
χωμε να σκεφθούμε σοβαρότερα
πράγματα.

Σωστά, συμφώνησε ο επιθεω-
ρητής Κέλσει. Γυρεύουμε ένα θε-
λαφόνιο.

— Πέστε μου λοιπόν όσα ξέρετε
ως τώρα... αν δε θα μπορούσατε να
τα επαναλάβετε.

Άκουσε προσεχτικά την άφηγη-
ση του επιθεωρητή κι' ύστερα του
"Ανταμ Γκούντμαν. Έγινε έπει-
τα πίσω στο καθισμά του και εί-
πε:

— Δυο φόνι, στο ίδιο μέρος και
υπό τις ίδιες περίπου συνθήκες.
Απαγωγή μιας κοπελίτσας, που έ-
ναν ίσως η κεντρική μορφή όλου
του σχεδίου. Μα άς προσπαθήσου-
με πρώτα να συμπεράνουμε γιατί
την απαγάγαμε.

— Είναι εξαδέλφη του σείχη "Α-
λν, και έζητάνε λύτρα από απαγο-
γείς της.

— Τόσος πιστεύετε μάλλον
πως το κάναμε για να σας ξεγε-
λάσουμε. Δεν είν' έτσι;

— Ακριβώς! Άρα δεν παρο-
υσάστηκαν, στο ραντεβού που εί-
χαν όρισει οι ίδιοι για τα λύτρα.

— Συνεπώς, απαγάγαμε τη Σα-
ιστά για κάποιον άλλο λόγο.
Ποιόν;

— Ίσως για να την αναγκάσου-
νε να τους φανερώσει πού είναι
κοιμμένη τα πετράδια, είπε ο "Α-
νταμ με άμφισβησία.

Ο Πουαρό κούνησε το κεφάλι
του άσχημα.

— Όχι, γιατί είναι εξακριβωμέ-
νο πως δεν τρέφεσε ούτε η ίδια.
Κάτι άλλο πρέπει να κάνω... είπε.

Και πρόσθεσε ξαφνικά:

— Μήπως προσέβατε καθόλου τα
κυνάτια της;

Ο "Ανταμ τον κτύπησε, κατά-
πληκτος.

**ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ, ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!
Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΣΑΣ
ΑΠΑΙΤΕΙ ΕΙΔΙΚΕΥΜΕΝΗ ΚΑΙ
ΟΧΙ ΤΥΧΑΙΑ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙ**

Ο έπιστημονικός ρόλος του ΡΗ.

Η περιποίηση του προσώπου σας άποτελεί μια από τις κυριότερες
άπασχολήσεις σας. Αισιτρεί και συμπληρώνει την όμορφή σας, τονίζει
την προσωπικότητά σας. Πολλοί τρόποι περιποιήσεως ύπάρχουν, πολλά
κολλυντικά σας προτείνουν. Το ζήτημα όμως είναι εάν ύπάρχει επιτυχία.
'Αλλά η σύγχρονη Δερματολογία και η Αισθητική έλυσαν πλέον το ζή-
τημα τούτο. Διά της καταμετρήσεως της χημικής αντίδρασεως —του
περιβάλλοντος του δέρματος, του ΡΗ— υπό ου διασώρησι δερματολόγου
τελείται χημικός ή επιθερμικός, πως προφυλάσσεται, πως λειτουργεί κλπ.,
ώστε να δύνανται να ύποδειχθούν με ασφάλεια τα κατάλληλα μέσα διά
την επιτυχή περιποίησιν του δέρματός σας. Σήμερα, όλα τα επιστη-
μονικά κολλυντικά στις προηγμένες χώρες έχουν έμφανώς επί της συ-
σκευασίας των, άναγεγραμμένον το ΡΗ των, ως έγγυησιν της καταλλη-
λότητος των. Είναι πλούσια σε άναγεννητικά και άλλα χρήσιμα βιο-
λογικά στοιχεία, είναι άντισηπτικά—δισειδονικά, ώστε όχι μόνον να
προφυλάσσουν το δέρμα, αλλά και να το άναπαύουν. Ένα τοιοῦτον
άκριβώς σύγχρονον παρασκεύασμα κυκλοφορεί εύτυχως στην "Ελλάδα,
νωστόν εις όλον τον έπιστημονικόν κόσμον και πωλείται εις τα φαρ-
μακεία. Είναι η περιφημη λασίον ΖΑΡ. Μεταχειρισθίτη την και σεις
χωρίς άναβολή. Θα σας προστατή συνεχώς το δέμας σας, έντος δε
τριών ήμερών θα σας το έπαναφέρω εις την πληρή ύγειάν του, ώστε
να σας θαυμάζουν. Άγροάστε: για μέτρια και έλαφρώς λιπαρά δέρματα
ΖΑΡ No 1, διά έφρα δέρματα ΖΑΡ No 2, διά πολύ λιπαρά και πο-
ρώδη δέρματα ΖΑΡ ΑΣΤΡΙΝΓΕΝΤΕ No 4. Έάν προτιμάτε γαλάκτωμα,
μεταχειρισθίτη το ΖΑΡ MILK. Καταρβώθι διά πρώτην φοράν να πα-
ρασκευάζεται δι' ειδικού τρόπου, ώστε να έχη το ΡΗ τοῦ δέρματος.
'Αντ'πος: Χ. ΤΟΥΤΖΙΑΡΙΔΗΣ, Σωκράτους 50, τηλ. 522.439. 'Αθη-
να. Οι κ.κ. Ιατροί, αισθητικοί κλπ. δύνανται να ζητήσουν ειδικολογραφίαν
από το Φαρμακείον ΖΑΧΑΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ, Σόλωνος 35, τηλ. 610.764.

Νοικοκυρές
Επιτυχία στα
ντυκίσματα
και ζυρωτά
ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ
Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ
ΜΠΕΪΚΙΝ ΠΑΟΥΝΤΕΡ
ΚΡΑΛΛΗ

Με την άδεια σας, προσέθε-
σε, θα επικοινωνήσω μ' ένα παιδί μου
αίλο, τον άστυνομικό διευθυντή της
Γενεύης.

— Θα τον ρωτήσετε τίποτα σχε-
τικά με τη Σαιστά, για όταν πι-
χάνε εκεί στο σχολείο;

— Ναι, ίσως... Άς περάσουμε 6-
μος τώρα σε κάτι άνομα σοβαρά-
τερο από την απαγωγή: στις δυο
δολοφονίες.

— Σας διηγήθηκα τα γεγονό-
τα, είπε ο Κέλσει. Έχετε καμιά
ιδέα;

— Σίγουρα, θ' αναρωτηθήκατε
γιατί έγγιναν και τα δυο εγκλήμα-
τα στο σχολείο πρωί πρωί. Τώρα
λοιπόν έχετε την απάντηση: Γιατί
σ' αυτό το περιεπαιγμένο δαιμόνιο η
ρακέτα του τένις με τα πολύτιμα
πετράδια!

«Κάποιος ήξερε γι' αυτή τη ρακέτα. Ποιός όμως;... Μπορούσε νάταν ή μίς Σπρίνγκερ. Αυτή έδειχνε πως δεν ήθελε νά μπαίνη κανείς στο περίτερο, πως ύποψιζόταν όποιον εύρισκε εκεί... Μήπως ήξερετε πού ήταν ή μίς Σπρίνγκερ, πρίν έρθη στο Μήντουμπανγ;

— Έφυγε, τό περασμένο καλοκαίρι, από μία άλλη περίφημη σχολή, όπου δοξαζόταν ως τότε. Δεν ήξερούμε πού πήγε ύστερα.

— Μπορεί νά είχε πάει στο Ραφάτ... μουρμούρισε ό Πουαρό, συλλογισμένος.

— Νομίζω πως βρισκόταν εκεί μία ομάδα από καθηγητές, τόν καιρό της επαναστάσεως, παρατήρησε ό Άνταμ.

— Άς υποθέσουμε λοιπόν ότι ή μίς Σπρίνγκερ ήταν εκεί κι' ότι έμαθε μέ κάποιον τρόπο γιά τη ρακέτα και τά πετράδια. Άς υποθέσουμε επίσης ότι αφού περίμενε λίγο καιρό, γιά νά εξοικειωθή μέ τις συνήθειες του παραθαλασσιού, πήγε μία νύχτα στο άθλητικό περίτερο. Πήρε τη ρακέτα κι' ήταν έτοιμη νά βγάλη από μέσα τό πετράδι, όταν τη διέκοψε κάποιος... κάποιος πού την παρακολουθούσε και την πυροβόλησε, αλλά δεν πρόλαβε νά πάση τά πετράδια ή όλόκληρη τη ρακέτα, γιατί έρχονταν άνθρωποι, πού είχαν άκουσει την πιστολιά.

— Λέτε νά γίνανε έτσι τά πράγματα; ρώτησε ό διευθυντής της αστυνομίας.

— Δεν ήξεω. Αυτή είναι μία πιθανότητα. Ή άλλη είναι ότι ό άνθρωπος μέ τό πιστόλι βρισκόταν πρώτος εδώ κι' ότι τόν έπιασε ή μίς Σπρίνγκερ, πού τόν ύποπτευόταν ήδη.

— Μά ποιός μπορεί νάταν αυτός;

— Στην πρώτη δολοφονία, ό δόρατης μπορεί νά ήταν όποιοςδήποτε απ' τό προσωπικό του σχολείου, εκτός απ' τη μίς Τζόνσον και τη μίς Τσάντονικ πού βοηθούσαν τό πτώμα. Στη δεύτερη όμως, ό κύριος στενεύει πολύ. Ή μίς Ρίτς κι' ή μίς Σάπλαντ άποκλείονται. Ή πρώτη βρισκότανε σ' ένα ξενοδοχείο, 20 μίλια μακριά από δω, κι' ή δεύτερη σ' ένα νικητερό κέντρο του Λονδίνου μαζί μέ τόν κ. Ράμπιν.

— Έλεγε κι' ή μίς Μπουλστροντ; ρώτησε ό ντέτεκτιβ.

— Ο Κέλσεϋ φάνηκε κανδαλισμένος απ' αυτή την ερώτηση.

— Ή μίς Μπουλστροντ ήταν μαζί μέ τη δούκισσα του Ουέλσμ, απάντησε αβυσθηρά.

— Αποκλείεται λοιπόν κι' αυτή. Ποιοι άπομένουν;

— Δύο ύπηρέτοιες και ή δασκάλα των γαλλικών, ή μίς Μπλάνς.

— Κι' οι μαθήτριες, φυσικά.

— Ο Κέλσεϋ νύτταξε κατώληκτος τό ντέτεκτιβ.

— Δέ φαντάζομαι νά τις ύποπτεύοσε κι' αυτές; ρώναξε.

— Μάλλον όχι... Όστόσο, κάποιος πρέπει νάκανε τη δολοφονία. Άς ξαναγυρίσουμε στη μίς Μπλάνς.

— Δεν ύπόχουν στοιχεία εναντίον της. Τά συστατικά της φαίνονται γνήσια... Άλλά... γιά σταθίτε μία στιγμή! Στην πρώτη εξέταση της, μάς μίλησε γιά τό κλειδί του περιπτέρου, πού είχε πέσει απ' την πόρτα και τό είχε σηλώσει αυτή... τό έπιασε δέ μαζί της, φεύγοντας, όταν της άκούσε ή μίς Σπρίνγκερ νά τ' άρπίζει.

— Χμ! Αυτό είναι σοβαρό... παρατήρησε ό Πουαρό. Όποιος ήθελε νά μη τη νύχτα στο περίτερο και νά κινδυνεύη γιά τή ρακέτα, έπρεπε νάχη κλειδί γιά νά μη. Έπρεπε δηλαδή νά πάση ένα άποτύ-

Μακά φημισμένα
άμερικανικά
έργοστάσια

WOODBURY

...στην έπίδερμίδα σας

ΚΡΕΜΑ WOODBURY: πρόσωπο νεανικό, φρέσκο, λαμπερό σ' όλη σας τή ζωή. Έπιδρό θαδείά μέσα στους ιστούς της έπίδερμίδας, επαναφέρει και διατηρεί την φρεσκάδα του προσώπου.

ΠΟΥΔΡΑ σέ σκόνη. Στρώνει όμοιομόρφα και άπαλά, καθιστά την έπίδερμίδα δελουδένια.

Dream Stuff (Πούδρα πεπιεσμένη). Ό άπαράτητος συνόδος κάθε κομψής γυναίκας. Χρήσιμη σέ κάθε στιγμή.

Είναι οι μόνες σ' όλον τόν κόσμο πού περιέχουν Dreamlite. Κυκλοφορούν σ' 8 μοντέρνους χρωματισμούς.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΙΓΝΑΤΙΑΔΗΣ
ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ
Σόλωνος 130 — Τηλ. 614402
Λέχεται 9-11 π.μ., 6-8.30 μ.μ.

Breck Hair Set Mist

Κάθε γυναίκα γίνεται έλκυστική όταν έχει καλοχτενισμένα μαλλιά.

Τό λάκ BRECK διατηρεί τά μαλλιά πάντα καλοχτενισμένα γιατί τό συγκρατεί στην φόρμα τους σάν άόρατος φίλες. Είναι τό μόνο λάκ πού διατηρεί τά μαλλιά φυσικά, άπαλά και στιλπνά, χωρίς τό άντιασθητικό κόλλημά τους.

Beautiful Hair

B R E C K

ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΠΛΕΟΝ ΕΙΔΙΚΕΥΜΕΝΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

πωμα του κλειδιού και νά φτιάση αντίκλειδί.

— Μά, στην περίπτωση αυτή, δέ θά άναφερε καθόλου τό περιστάτικό του κλειδιού ή μίς Μπλάνς, ελπε ό Άνταμ.

— Δεν τό ήξερούμε... Μπορεί νάχε κάνει λόγο γι' αυτό ή μίς Σπρίνγκερ, κι' έτσι νά θεώρησε φρονιμώτερο ή μίς Μπλάνς νά τό άναφέρει, τυχαία δήθεν.

— Έχουμε κι' ένα άλλο στοιχείο, είπε ό Πουαρό. Ή μητέρα της Τζούλιας Άπτον άναγνώρισε κάποιον εδώ, τη μέρα πού πρωτοήρθε... κάποιον, πού τόν είχε γνωρίσει την εποχή του πολέμου, όταν ύπηρετούσε στην κατασκοπεία. Άν μάς πη ή ίδια πως τό πρόσωπο πού άναγνώρισε ήταν ή μίς Μπλάνς, θά μπορούμε τότε νά προσχωρήσουμε πού σίγουρα.

— Εύκολο νά τό λέμε... αλλά δεν κατορθώσαμε ως τώρα νά επικυνοήσουμε μαζί της. Και, στό μεταξύ, ή Γαλλίδα μπορεί νά φύγη, όταν βελήση.

— Ο Πουαρό κούνησε τό κεφάλι του.

— Όχι, δέ θά τό κάνη, αυτό, άκόμη κι' αν είναι ένοχος, γιατί θά επαύρινε έτσι τη θέση της... Μην ξεχνάτε άλλωστε ότι τό πρόσωπο πού είδε ή κ. Άπτον, δεν ήξερε πως τό είδε. Δεν έχει λοιπόν λόγο ν' άνησυχήση.

Σηκώθηκε και πρόσθεσε:

— Με συγχωρείτε. Πηγαίνω νά ρωτήσω τη μίς Μπουλστροντ αν είν' εδώ κανείς πού ξέρει νά σκιασθή.

Ή μίς Μπουλστροντ δεν έδειξε εκπληξη γιά την ερώτηση αυτή του Πουαρό.

— Ναι, ή μίς Ρίτς τά καταφέρει πολύ καλά, απάντησε.

— Μπορείτε νά τη φωνάξετε; την παρακάλεσε ό ντέτεκτιβ.

Κι' όταν έφτασε σέ λίγο ή μίς Ρίτς, τη ρώτησε:

— Μπορείτε νά σκιασάρετε πρόσωπα; ρώτησε.

— Γρήγορα:

— Μάλιστα. Γιατί;

— Θά σάς παρακαλέσω λοιπόν νά φτιάσετε ένα σκίτσο της μίς Σπρίνγκερ.

Ή Άπλην Ρίτς πήρε ένα χαρτί κι' άρχισε νά σχεδιάζει. Σέ τρία τέταρτα λεπτά, είχε τελειώσει τό σκίτσο. Ο Πουαρό τό πήρε και τό κύτταξε μέ ικανοποίηση.

— Ψαφί, είπε. Και τώρα σκιασάρετε τη μίς Μπουλστροντ, την έπιστάτρια και τη μίς Μπλάνς.

Ή μίς Ρίτς τόν κύτταξε μ' άπορία, αλλά δεν ήφερε αντίρρηση. Όταν έτοιμάστηκαν τά τρία καινούργια σκίτσα, ό Πουαρό κούνησε επιδοκιμαστικά τό κεφάλι του.

— Καλά, πολύ καλά! είπε. Μου έφαινε πάρα πολύ... Τώρα, μίς Ρίτς, θά σάς ήτήσω κάτι πού δύσκολο: Ν' αλλάξετε όρισμένα στοιχεία της φυσιογνωμίας της μίς Μπουλστροντ. Άς πούμε, τό χτένισμά της ή τό σχήμα των φρυδιών της.

Σ' ένα-δύο λεπτά, είχε γίνει κι' αυτό.

— Κάνετε τώρα τό ίδιο γιά τη μίς Μπλάνς και την έπιστάτρια.

Όταν ή μίς Ρίτς τελείωσε, ό Πουαρό έβαλε στη γουαμύ μπροστά του τά τρία σκίτσα.

— Προσέχτε τώρα, είπε. Ή μίς Μπουλστροντ, παρ' όλες τις άλλες πού της κάνετε, άναγνωρίζεται άμέσως, δίχως διαταγή. Κυττάχτε όμως και τις άλλες δύο. Έπειδή οι φυσιογνωμίες τους δεν έχουν έντονη «προσωπικότητα», όπως της μίς Μπουλστροντ, φαίνονται άγνωστες, έντελώς άλλιώτικες, μ' αυτές τις μικρομεταβολές.

— Έχετε δίκιο, συμφώνησε ή μίς Ρίτς. Γι' θά τά κάνετε τώρα, αυτά τά σκίτσα;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Ο ΦΟΝΙΑΣ ΚΙ' Ο ΣΚΥΛΟΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Τσάρλ Πάροτ ήλκισε την πόρτα του μικρού κοσμηματοπωλείου του κι' άκούμπησε προσωρινά χάμω τό βαλιτσάκι του, ώσπου νά στρίψει τό κλειδί στην κλειδαριά. Τότερα φώναξε τόν άσπρόμαυρο σκύλο του, τό Ράου, πού έτρεχε όλόγυρά του, και ξεκίνησε σιγά-σιγά. Περνώντας απ' τόν κεντρικό δρόμο του ήσυχου χωριού, μπήκε στό χαράκω, γιά νά πάση τό συνηθισμένο πακέτο μέ τά κολλάκια γιά τό σκύλο του, όπως έκανε εδώ και 3 χρόνια.

Φυλάρισε λιγάκι κι' ύστερα καληνύχτισε τό χαράκω και τράβηξε γιά τό σπίτι του.

Δέκα λεπτά αργότερα, ήταν νεκρός!

Ο φονιάς του ήταν ένας άδύνατος και κακοντυμένος νέος, πού δεν είχε καταφέρει ποτέ νά στερώσει σέ μία δουλειά. Λεγότανε Μπίλινγκ.

Τό σπίτι του Πάροτ βρισκόταν έξω απ' τό χωριό και τά τελευταία εκατό μέτρα του δρόμου του περνούσαν δίπλα από ένα δάσος. Έκει παραμόνευε ό Μπίλινγκ.

Είχε νάχεται ό Πάροτ. Ο σκύλος του τόν άκολουθούσε. Μά ό Μπίλινγκ δεν είχε λόγο νά φοβηθή τό μικροκαμωμένο ένεινο σκύλακι.

Όταν τό θύμα του έφτασε πολύ κοντά του, βγήκε απ' την κρύπη του και του κατάφερε μία στό κεφάλι, μ' ένα κομμάτι μολυβοσφλήνα. Ο Πάροτ σωριάστηκε κάτω, χωρίς νά βγάλη ούτε μία φωνή.

Ο Μπίλινγκ τόν κύτταξε... κι' έννοιωσε ένα σφίξιμο στό στομάχι, απ' την έξαψη και τό φόβο του. Έσκυψε νά πάση τό βαρύ βαλιτσάκι, όπου έβγαζε κάθε βράδυ ό Πάροτ τις εισπραξιές της ήμέρας. Ή έξαψη τόν έγκάτελλεψε τότε κι' άπόρριψε μονάχα ό φόβος.

Ο Πάροτ έμεινε τελείως άκίνητος. Δεν άνάσαινε καν. Είχε πεθάνει!

Ο Μπίλινγκ γονάτισε δίπλα του στά σκοτεινά, ξεροελλαμένους απ' αυτό πού είχε κάνει.

Δεν είχε σκοπό νά σκοτώση τό θύμα του. Ήθελε νά τό ζαλίση μονάχα...

Ένας υπόκοφος γυλλισμός τόν έκανε ν' άνασηκώσει τό κεφάλι του. Ο Ράου στεκότανε τρία μέτρα πού πέρα, μέ τά μάτια του καρφωμένα στό χέρι του φονιά, πού κρατούσε τό βαλιτσάκι. Οι τσίχλες της πλάτης του ήταν άνασηκωμένες απ' τό θυμό. Γρύλλισε πάλι και χύμηξε έξαφνικά ν' άρπάξη τό χέρι του Μπίλινγκ.

Μά ένεινος πρόλαβε νά τό τραβήξη, και μέ τ' άλλο χτύπησε δυνατά τό σκύλο. Τότερα σηκώθηκε όρθιος κι' έδωσε μία γερή κλωτσιά στό πλευρό του σκύλου.

Ο Ράου ουρλιάσε απ' τόν πόνο και πήδησε πίσω. Ο φονιάς έσφιξε στό χέρι του τό βαλιτσάκι και χώθηκε βιαστικά μέσα στό δάσος.

Έτρεξε, έτρεξε... ώσπου ένας σουβλερός πόνος στό άριστερό μέρος του στήθους τόν άνάγκασε νά σταματήσει, γιά νά πάρη άνάσα. Άκούμπησε στό χοντρό κορμό ένός δέντρου.

Μέσα στό βαθύ σκοτάδι, ξεχώριζαν μονάχα λίγα άστέρια, πού διακρίνονταν άνάμεσα στά κλαδιά. Ένας έλαφρός άνεμος σάλευε τά φύλλα.

Ο Μπίλινγκ πήρε πάλι τό βαλιτσάκι και τό κύτταξε. Έπρεπε ν' απαλλαγέ απ' αυτό. Έκείνο πού τόν ένδιέφερε, ήταν μόνο τό περιεχόμενό του.

Καθώς όμως προσπαθούσε νά τ' άνοίξη, άκουσε ένα ξαφνικό θόρυβο κοντά του, άνάμεσα στους θάμνους, κι' έμεινε άκίνητος. Κύτταξε γύρω του, τρομαγμένος.

Χρειάστηκε μερικά λεπτά, γιά νά διακρίνη στά σκοτεινά τη σιλουέτα του σκύλου. Ο Ράου είχε σταθή δίπλα σ' ένα κούτσουρο, 10 μέτρα πού χει.

Ο Μπίλινγκ βλαστήμησε κι' όρμησε γιά νά κλωστήση πάλι τό έσω. Άλλά, ό Ράου τό πρόβλεπε και τόν άπόφυγε. Έφυγε τρέχοντας, στάθηκε λίγο πού πέρα και κύτταξε πίσω.

Ο φονιάς τόν έλυνε μέ βλαστήμιες κι' ύστερα χώθηκε βαθύτερα μέσα στό δάσος. Τό ζώο τόν άκολουθούσε, άλλ' από κάποια άπόσταση.

Ο Μπίλινγκ άρχισε τώρα ν' άνησυχέ στή σοβάρα. Βοήκε ένα χοντρό κλαδί, κατάλληλο γιά ράπαλο, στράφηκε άπότομα και τό πέταξε μ' όλη του τη δύναμη στό έσω. Άλλά δεν τό πέτυχε.

Τό κινήγησε καμιά πενήνταριά μέτρα και τόχασε ύστερα απ' τά μάτια του μέσα στους θάμνους. Έκανε νά φύγη τότε, ικανοποιημένος. Άλλά, δύο λεπτά αργότερα, ό Ράου είχε ξαναγυρίσει και τόν άκολουθούσε άδρόμια.

Ο Μπίλινγκ έφτασε στην άκρη του δάσους, όπου άρχισε ένα χωράφι σπαρμένο μέ καλαμπόκια. Ξαναείδε τότε τό σκύλο. Άρπάξε μ' έπείλεια μία φούχτα πέτρες και τόν έανακίνησε, βοήζοντας και πετροβολώντας τον. Τό σκύλι κινήθηκε στό δάσος. Ο Μπίλινγκ έτρεξε άνάμεσα στά καλαμπόκια.

Ο φονιάς κατάφερε μία στό κεφάλι του Πάροτ μ' ένα κομμάτι μολυβοσφλήνα.

Άλλ' ό πόνος στό άριστερό μέρος του στήθους τόν έκανε πάλι νά σταματήσει. Έπρεπε γονατίστος, άκούμπώντας χάμω τά χέρια του και προσπαθώντας ν' άνασάνη.

Όταν συνήλθε κάπως και κύτταξε πίσω, είδε τό Ράου νά τόν κυττάζει προσεκτικά, από λίγα μέτρα μακριά, σάν νά τόν κατηγορούσε...

Είχε τρομάξει τώρα πραγματικά. Πώς θά κατόρθωνε ν' απαλλαγέ απ' τό καταραμένο ένεινο σκύλακι... Φαινόταν άποφασισμένο νά τόν παρακολουθή συνεχώς, ώσπου νά παραξενευτή ή αστυνομία γι' αυτή την έπιμονή του, νά ψάξη και ν' άνακαλύψη την αλήθεια!

Σηκώθηκε κι' άπομακρύνθηκε πάλι, βιαστικά, σταματώντας κάθε λίγα λεπτά, γιά νά βλαστήμησέ τό έσω, πού γαυγίσε θυμωμένα κι' άπόφυγε τις πέτριές του.

Δεν ήξερε πιά τι έκανε... Έπρεπε από φόβο και μανία, καθώς κινήθηκε άκόμη μία φορά τό Ράου.

πού τόν παρακολουθούσε σάν κάποιο σκοτεινό σύμβολο της μοίρας.

Έφτασε στην άκρη του χωραφιού και κατηφόρισε σέ μία πλαγιά. Ο πόνος τόν σουβίλισε πάλι στό πλευρό, αλλά δεν τούδωσε σημασία. Ξεροελλαμένος απ' τό φόβο, έτρεχε, έτρεχε... Κι' ήταν πολύ άργά πιά, όταν κατάλαβε πως είχε φτάσει στό χείλος ένός εγκαταλειμμένου λατομείου! Μέ τη φόρα πού είχε, έπεσε στό γκρεμό...

Ο Ράου σταμάτησε στην άκρη και κύτταξε τό τρομαγμένο κορμί, πού κατότανε 10 μέτρα χαμηλότερα. Τότερα έκανε τό γύρο του γκρεμού, βοήκε ένα μονοπάτι και κατέβηκε ως τό βάθος.

Αδιαφορώντας τελείως γιά τό σκοτωμένο Μπίλινγκ, άσκολήθηκε μονάχα μέ τό βαλιτσάκι πού βρισκόταν πεσμένο λίγο πού πέρα.

Μέ τό πέσιμο, τό βαλιτσάκι είχε άνοίξει. Ο σκύλος έχασε μέσα τό μισοδουλεμένο του και σάλπισε τό περιεχόμενό του. Μερικά χαρτονομίσματα έπεσαν έξω και τά πήρε ό άέρας. Ο Ράου έπιασε μέ τά δόντια του ένα πακέτο, τυλιγμένο μέ έφημερίδα, και τό τραβήξε έξω...

Ο Τσάρλ Πάροτ συνήδισε πάντα νά βάζη τό πακέτο μέ τά κολλάκια, πού έπαιονε απ' τό χαράκι, μέσα στό βαλιτσάκι του, πάνω απ' τις εισπραξιές της ήμέρας, γιά νά μην έχη πιασμένα και τά δύο του χέρια. Αυτό είχε κάνει κι' άτόψε.

Ο Ράου κύτταξε αδιάφορα τό άμυχο σώμα του Μπίλινγκ κι' ύστερα έφυγε τρέχοντας, ευχαριστημένος μέ τό πακέτο στό στόμα.

Τ. ΠΟΥΛΑΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΑΤΣΑΛΕΝΙΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ

ΜΙΑ φορά ζούσε ένας βασιλιάς σ' ένα όμορφο παλάτι, που γύρω του απλωνόταν ένα μεγάλο δάσος γεμάτο αγριότητα. Μια μέρα, ο βασιλιάς έστειλε έναν κυνηγό του στο δάσος, για να του φέρει ένα ελάφι. Ο κυνηγός όμως δεν γύρισε, ούτε οι άλλοι δούλοι, που πήγαν την άλλη ημέρα, για να τον έρουν. Τότε φώναξε ο βασιλιάς όλους τους κυνηγούς του και τους είπε: «Να πάτε στο δάσος και να φάτε παντού. Πρέπει να μου έρθετε τρεις κυνηγούς, που δεν γύρισαν. Μα και αυτοί δεν γύρισαν και ούτε φάνηκαν τα σκυλιά τους, που είχαν πάρει μαζί. Από εκείνη την ημέρα κανένας δεν τολμούσε πια να πατήσει στο δάσος. Έτσι πέρασαν πολλά χρόνια, όταν μια μέρα ένας νέος και τολμηρός κυνηγός παρουσιάστηκε στο βασιλιά και του ζήτησε την άδεια να πάει στο δάσος και να δει τι απάντησαν εκείνοι οι κυνηγοί του.

«Έφυγε, λοιπόν, και σ' ένα λίγο, όταν είχε χωρήσει αρκετά, έρεσκε ξαφνικά μπροστά σ' ένα μικρή λίμνη. Την ίδια στιγμή ένας γίγας με αχένιστοι μαλλιά βγήκε από το νερό και του είπε: «Είμαι ο 'Ατσαλένιος Γιάννης και ζω στο παλάτι μου, στο δάσος της λίμνης. Έλα και συ μαζί μου, σαν τους άλλους κυνηγούς. Θα περάσεις όμορφα κοντά μας.

Μια ό κυνηγός έτρεξε πίσω στο βασιλιά, του ζήτησε τρεις γερνούς άντρες για να τον βοηθήσουν και μαζί μ' αυτούς έδωσε το γίγαντα του δάσους και γύρισε θριαμβευτικά μαζί του στο βασιλιά.

Τον «Ατσαλένιο Γιάννη» τον κλείδωσαν σ' ένα καλύβα στον κήπο του παλατιού με κάγκελα στα παράθυρα και η ίδια η βασιλισσα φύλαξε το κλειδί της πόρτας της καλύβας. Μια μέρα, όμως, ο γίγας του βασιλιά έπαιξε στον κήπο με το χρυσό τόπι του και το έχασε. Είχε περάσει από τα κάγκελα, που είχε στο παράθυρο της καλύβας του ο 'Ατσαλένιος Γιάννης.

— Θα σου δώσω το χρυσό τόπι σου, είπε εκείνος στο βασιλόπουλο, αν μου άνοιξης την πόρτα. Το κλειδί είναι κάτω από το μαξιλάρι της μητέρας σου. Τρέξε να το φέρεις!

Το βασιλόπουλο έτρεξε, λοιπόν, στο παλάτι, έφερε το κλειδί και άνοιξε την πόρτα της καλύβας. Τότε βγήκε έξω ο 'Ατσαλένιος Γιάννης, άρπαξε το βασιλόπουλο, το πήγε κοντά σ' ένα στέρνα και του είπε:

— Αυτή είναι η χρυσή στέρνα. Κόττα τη! Είναι καθαρή και άσπρη σαν κρύσταλλο. Από σήμερα θα τη φυλάς εσύ. Πρόσεξε, λοιπόν, μην πέση τίποτα μέσα και τη λερώνεις! Κι' εγώ θάρχωμαι κάθε βράδυ να βλέπω αν μ' άκουσε...

Το βασιλόπουλο κάθισε κοντά στη στέρνα και παρακολούθησε τα χρυσά φτερά, που έπαιζαν μέσα στο νερό. Χτύπησε, όμως, το δάχτυλό του και, για να άκουσέ την πόνο του, ξεχάστηκε και έθεσε το δάχτυλό του για μια στιγμή μέσα στο νερό. «Όταν το έβγαλε τρομαγμένο, είδε ότι ήταν σκεπασμένο με χρυσάφι. Κι' όσο κι' αν έτριβε, το χρυσάφι δεν έφυγε.

Το βράδυ ο 'Ατσαλένιος Γιάννης τον ρώτησε:

— Τι έπαθε η χρυσή μου στέρνα;

— Τίποτα, τίποτα! Απάντησε το βασιλόπουλο και έκρυψε το δάχτυλό του πίσω από την πλάτη του.

— Ξέρω τι έκανες, είπε τότε ο 'Ατσαλένιος Γιάννης. «Έχασες το δάχτυλό σου στο νερό! Πρόσεξε να μην το κάνεις άλλη φορά!

Την άλλη μέρα το βασιλόπουλο καθόταν πάλι κοντά στη στέρνα. Και καθώς πέρασε μια στιγμή το χέρι του πάνω από τα μαλλιά του, μια πριχά έπεσε στη χρυσή στέρνα.

Το βράδυ ο 'Ατσαλένιος Γιάννης το κατάλαβε άμέσως.

— Στο συγχωρώ κι' αυτή τη φορά, του είπε, μα πρόσεξε αμύριο!

Την άλλη μέρα το βασιλόπουλο είχε τα μάτια του δεκατέσσερα, μα καθώς κύταξε το πρόσωπό του μια στιγμή στο νερό, που έλαμπε μέσα. Και όσο γρήγορα κι' αν σήκωσε το κεφάλι του — τα μαλλιά του είχαν γίνει χρυσά και έλαμπαν σαν τον ήλιο. Τό σκέπασε με το μεγάλο μαντίλι του, μα το βράδυ ο 'Ατσαλένιος Γιάννης ήξερε πάλι τι είχε κάνει.

— Δεν πέρασε καλά τη δοκιμή, του είπε. «Ετσι, δεν μπορείς να μείνεις περισσότερο κοντά μου. Φύγε, λοιπόν. Μα επειδή μου έδωσες την άδεια να πάω στο δάσος, όταν θα μ' έχης ανάγκη και φώναξέ με. Θα σε βοηθήσω άμέσως!

Το βασιλόπουλο, λοιπόν, έφυγε και αντί να πάει πίσω στο παλάτι, άρχισε να γυρίζει τον κόσμο, για να βρει την ατυχία. Μά ήταν στην εξοχή, δεν είχε δουλειά και πεινούσε. Τότε σκέ-

— Θα σου δώσω το χουστό τόπι σου, είπε ο 'Ατσαλένιος Γιάννης στο βασιλόπουλο, αν μου άνοιξης την πόρτα...

φτηκε να ζητήσει δουλειά στο παλάτι του βασιλιά εκείνης της χώρας. Τα χρυσά μαλλιά του τα έκρυψε μέσα σ' ένα σκούφο και παρουσιάστηκε στο παλάτι. Εκεί τον έβλεπαν να περιπατά τον κήπο.

«Έτσι περνούσε ο καιρός. Μια μέρα — ήταν καλοκαίρι — το βασιλόπουλο, που είχε γίνει τώρα ένα όμορφο παλικάρι, έδωσε το σκούφο του, για να δροσίσει τη λιγάκι και καθώς ο ήλιος έπεφτε πάνω στα μαλλιά του, άστραφταν πιο δυνατά κι' απ' αυτόν τον ήλιο. Η λάμψη τους απλώθηκε και έφτασε ως το δωμάτιο της βασιλοπούλας. «Έτρεξε τότε άμέσως εκείνη στο παράθυρο να δει τι γινόταν, είδε το παλικάρι και του είπε:

— Φέρε μου, σ' παρακαλώ, λίγα λουλούδια απ' τον κήπο.

Το βασιλόπουλο έβαλε διαστρικά το σκούφο του, μάζεψε μερικά λουλούδια και ανέβηκε στο παλάτι. Όταν μπήκε στο δωμάτιο της βασιλοπούλας, εκείνη του είπε:

— Βγάλε το σκούφο σου. Δεν κάνει να τον φέρω, όταν έρθω κοντά μου.

Και χωρίς να περιμένει, του τράβηξε με μια άπομπη κίνηση το σκούφο του. Τότε χύθηκαν τα μαλλιά του σαν χρυσάφι πάνω στους ώμους του. Η βασιλοπούλα ένθουσιάστηκε από την ομορφιά τους και του έδωσε μερικά χρυσά νομίσματα για τον κόπο του, που της πήγε τα λουλούδια.

«Αλλά το βασιλόπουλο ντράπηκε και έδωσε τα λεπτά στον κηπουρό για τα παιδιά του.

«Υστερ' από λίγους καιρούς ο εχθρός του βασιλιά ήρθε με μεγάλο στράτο για να κυριεύσει τη χώρα του. Ο βασιλιάς μάζεψε όσους μπορούσαν να πολεμήσουν κι' έτοιμάστηκε για τη μάχη.

«Δώσε μου κι' εμένα ένα όπλο, για να πάω να πολεμήσω, είπε τότε ο βοηθός του κηπουρού. «Όλο, όμως, τον κορόιδευαν και του έδωσαν ένα γερνικό όπλο, που κούτανε από το ένα πόδι. Το βασιλόπουλο δεν είχε τίποτα. «Άφησε τους άλλους να προχωρήσουν κι' έπειτα πήγε με το κουστό όπλο ως το σκοτεινό δάσος και φώναξε τρεις φορές:

«Ατσαλένιο Γιάννη!

«Άμέσως παρουσιάστηκε ο γίγας μπροστά του.

— Τι θέλεις; τον ρώτησε.

— Δός μου ένα γερνό όπλο! Θέλω να πολεμήσω!

— Θα το έχω! Και κάτι άλλο άκούμι! του είπε ο 'Ατσαλένιος Γιάννης.

«Έκανε κατόπιν ένα νόημα και από το δάσος βγήκαν ένα ύπεροχο όπλο και πίσω του μια δολοκλήρη συντροφιά από γενναίους πολεμιστές — όλοι οι κυνηγοί του παλατιού του, που είχαν μείνει για συντροφιά με τον 'Ατσαλένιο Γιάννη.

— Κράτησε το κουστό όπλό μου, είπε το βασιλόπουλο στον γίγαντα. Ελάθε άνοιχτέρα να το πάρω.

Κι' έφυγε με τη συνοδεία του. Σε λίγο έφταναν στη μάχη και, μαζί με τους πολεμιστές του πήρε στο κνήμι τους εχθρούς. Έπειτα έφυγε διαστρικά με τους συντρόφους του, γύρισε στο δάσος κι' έδωσε στον 'Ατσαλένιο Γιάννη το γερνό όπλο και πήρε το δικό του το κουστό.

«Έφτασε έπειτα στο παλάτι, ύστερ' απ' τους άλλους και άκουσε το βασιλιά να λέει:

— Ποιος να ήταν άραγε αυτός ο γενναίος πολεμιστής, που μ' έσωσε την τελευταία στιγμή!

Μα κανείς δεν ήξερε για το άπαισιό.

Πού ήσαν εκεί; ρώτησαν το βασιλόπουλο, όταν έφτασε καθυστερημένο, πάνω στο κουστό όπλο του και με το σκούφο στα μαλλιά.

— Έκανα ό,τι δεν κάνατε εσείς! Απάντησε. Χωρίς έμένα θα ήσαστε τώρα σκλάβοι!

Μα γέλασαν όλοι και άρχισαν να τον κοροϊδεύουν.

— Θα δώσω μια γιορτή, που θα κρατήσει τρεις μέρες, είπε σ' ένα ό βασιλιάς. Σίγουρα θάρω σ' αυτήν και ο άγνωστος σωτήρας μας. Έσύ, κόρη μου, θα ρίξεις σ' όλους τρεις φορές το χρυσό τόπι σου κι' όποιος προλάβει και το πιάσει πρώτος στον άέρα και τις τρεις φορές, θα γίνει άντρας σου...

Το βασιλόπουλο πήγε στο σκοτεινό δάσος και φώναξε τον 'Ατσαλένιο Γιάννη.

— Τι θέλεις πάλι από μένα; τον ρώτησε εκείνος.

— Θέλω να πιάσω εγώ το χρυσό τόπι.

— Πήγαινε, του είπε ο 'Ατσαλένιος Γιάννης, θα έχω ό,τι ζητάς. Και κάτι πάρα πάνω!

Την ημέρα της γιορτής, το βασιλόπουλο έφτασε μ' ένα μ' όρο όπλο και με μαύρη φορεσιά, που έλαμπε από τα πολύτιμα πετράδια, δώρο του 'Ατσαλένιου Γιάννη. Τα φουτωτά φτερά του καπέλου του έπεφταν μπροστά κι' έκρυβαν το πρόσωπό του. «Έτσι κανείς δεν το γνώρισε.

Κι' όταν η πριγκίπισσα πέταξε το χρυσό τόπι, το βασιλόπουλο το έπιασε στον άέρα κι' έφυγε γρήγορα από το παλάτι.

Τη δεύτερη ημέρα το βασιλόπουλο έφτασε σ' ένα καφέ όπλο και η φορεσιά του ήταν κι' αυτή καθαγιασμένη με διαμάντια.

Πάλι αυτό έπιασε το χρυσό τόπι και έφυγε διαστρικά από το όπλο του.

Την τρίτη μέρα, όταν έφτασε πάνω σ' ένα δόλοστρο όπλο και με μια χιονιά φορεσιά, κεντημένη με ρουμπίνια, ο βασιλιάς πρόταξε κρυφά τους α' α' όποιους του να κυνηγήσουν τον πολεμιστή και να τον φέρουν πίσω με κάθε τρόπο.

Πάλι ο άγνωστος, λοιπόν, έπιασε το χρυσό τόπι και πάλι έφυγε διαστρικά στο όπλο του. Οι άν-θρωποι του βασιλιά έτρεξαν από πίσω του. Κι' ένας απ' αυτούς τον πλησίασε τόσο, που τον χτύπησε με την άκρη του σπαθιού του στο πόδι. Ο άγνωστος όμως τους έφυγε, αλλά για μια στιγμή του έπεσε το φτερωτό καπέλο του και τότε οι άλλοι είδαν ότι τα μαλλιά του ήταν όλόχρυσα!

Γύρισαν λοιπόν στο παλάτι και διηγήθηκαν στο βασιλιά ό,τι είχαν δει. Η βασιλοπούλα τότε είπε:

— Φώναξτε το βοηθό του κηπουρού. Θέλω να του μιλήσω...

Κι' όταν παρουσιάστηκε το βασιλόπουλο μπροστά της με τα ρούχα της δουλειάς, γιατί στο μεταξύ είχε γυρίσει κρυφά και είχε αλλάξει, η βασιλοπούλα του τράβηξε απότομα το σκούφο του.

Τότε χύθηκαν τα χρυσά μαλλιά του πάνω στους ώμους του.

«Έσύ είσαι λοιπόν ο άγνωστος πολεμιστής; τον ρώτησε η βασιλοπούλα και του χαμογέλασε γλυκά.

Ναι, της απάντησε εκείνος. Πάρε και τα τρία χρυσά τόπια σου, που κέρδισα στη γιορτή σου. Κι' όταν είδαν και την πληγή στο πόδι του, που του είχαν κάνει οι άνθρωποι του βασιλιά, όλοι έθεώρησαν πια ότι αυτός ήταν ο άγνωστος, που κέρδισε τη μάχη.

— Καλώς ήρθες, γιε μου! του είπε τότε ο βασιλιάς και τον φίλησε στα δύο μάγουλα. Σ' ό δίνω την κόρη μου για γυναίκα και σ' κάνω διάδοχο μου.

Στο γάμο του την άλλη μέρα δεν ήρθαν μόνο οι γονείς του, αλλά παρουσιάστηκε ξαφνικά κι' ένας όμορφος βασιλιάς με συνοδεία από πολλούς κυνηγούς.

— Έγώ είμαι ο 'Ατσαλένιος Γιάννης, είπε στο βασιλόπουλο. Μια κακή μάγισσα με είχε μεταμορφώσει σ' ένα γίγαντα. Και μόνο όταν θα έκανα τέσσερις καλές πράξεις, θα μπορούσα να ξαναγίνω βασιλιάς. Έτσι, όταν σ' έβοήθησα να κερδίσεις τον πόλεμο και τρεις φορές να πιάσεις πρώτος το χρυσό τόπι, λυθήκαν τα μάγια! μου και ξαναγίναμε βασιλιάς. Σ' ό φέρω τώρα τους κυνηγούς που πατέρα σου και σ' ό χαρικό από ευγνωμοσύνη τους μισούσε από τους θησαυρούς μου...

Το βασιλόπουλο, λοιπόν, έζησε ευτυχισμένο με τη βασιλοπούλα και μια μέρα έγινε κι' εκείνος βασιλιάς.

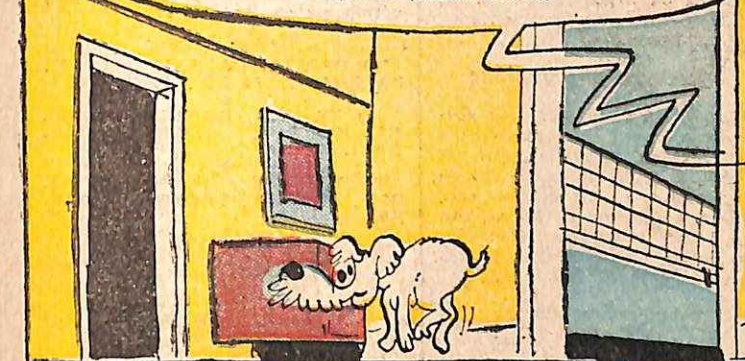
Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο Ριχάρδος και το μπάνιο του 'Αζόρ

— «Αν μ' έβλεπαν ό 'Αντώνης και η Νίνα θα με περνούσαν για τρελλό...

— Έλα άμέσως εδώ 'Αζόρ... Έτοιμο το μπάνιο σου!...

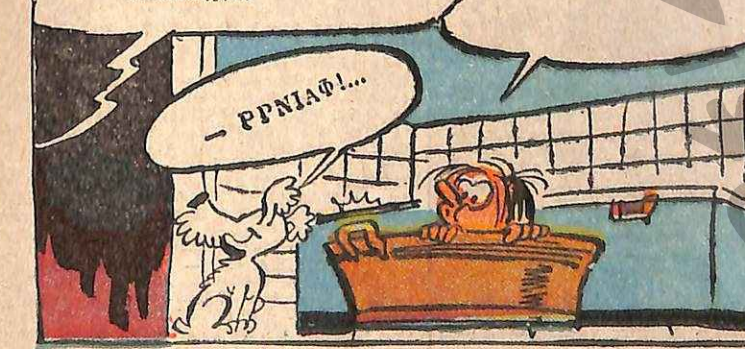

— Κάθε αντίστοιχο είναι άνώφελη... 'Ο κύριος σου σ' έτοιμάσε το μπάνιο σου και θ' πάρεις το μπάνιο σου...

— Ριχάρδ!... Πού κούβεσαι, Ριχάρδ!... Εγώ είμαι, ό 'Αντώνης!...

— Θεέ μου!... 'Ο 'Αντώνης... Πάει ξεμειντήρα!

— Κι' όμως η πείρα μ' έδωσε πώς ό μόνος τρόπος, για να κάνω το μπάνιο στον 'Αζόρ χωρίς δυσάρεστες συνέπειες είναι να φορέσω το μαγιό μου!...

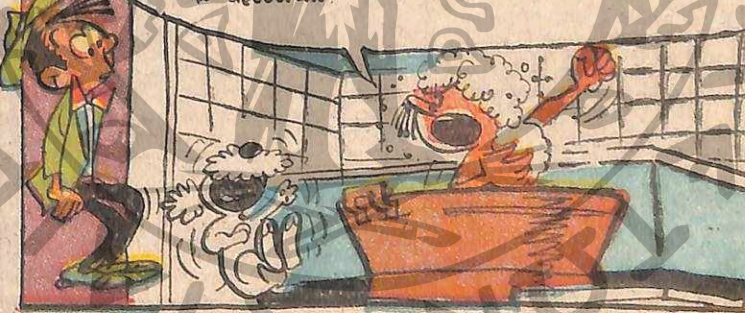
— Πούθ' θα είναι σ' λίγο όλοκάθαμος, ώραιος και κομψός;

ΠΛΟΤΗ!

— Ναι έχω ένα θαυμάσιο και υπερμοντέρνο μπάνιο, αλλά μ' άρέσει να κάνω το λουτρό μου μέσα σ' αυτόν τον κουβά... Σ' ό σπίτι μου βοήσονται και δικαίωμα μου είναι να κάνω ό,τι μ' άρέσει!...

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Τών μικρών άναγκωνστών μας

— Ποιά είναι ή τρίτη έντολή;
— Ού λήψει τό όνομα Κυρίου του Θεού σου επί ματαιώ.

— Πότε δολοφονήθηκε ό Ρωμαιοσ αυτοκράτορας Αύρηλιανός;
— Τό 275 μ.Χ.

— Ποιό προφήτη διέταξε ό Θεός νά πάη στη Νινευή;
— Τόν Ιωνά, αλλά εκείνος τόν παράκουσε.

— Ποιά είναι ή πρωτεύουσα της Βουλγαρίας;
— Η Σόφια.

— Τι είναι ή Σπιτισβέργη;
— Ένα παγωμένο νησί με 1500 περίπου κατοίκους.

— Πότε ιδρύθηκε ή Φιλική Έταιρεία καί ποί;
— Η Φιλική Έταιρεία ιδρύθηκε τό 1816 στην Όδησσο από τό Νικόλαο Σκουφά, τόν Έμμανουήλ Ξάνθο καί τόν Άθανάσιο Τσακάλωφ.

— Πότε πέθανε ό Παπαφλέσσας;
— Στη μάχη πού έγινε στό Μαυιάκι, στις 20 Μαΐου 1825.

— Πότε ό Τούρκος άνακάλυψαν ότι στό Δημητσάνα οι Έλληνες Εφτιαναν υπορούτι;
— Στις 7 Φεβρουαρίου 1821, άνακάλυψαν ότι στούς μύλους τών αδελφών Σπηλιωτοπούλων οι Έλληνες Εφτιανχαν υπορούτι καί τούς κατέστρεψαν.

Χιούμορ

ΤΟΝ ΦΩΤΙΣΕΙ..

Στό σταθμό ένός χωριού:
— Δέ μου λές, μικρέ, ξέρεις, τί ώρα φεύγει τό τρένο;
— Ξέρω, κύριε. Είναι ό γυνίς του σταθμάρχη.

— Τί ώρα φεύγει, λοιπόν;
— Τήν ώρα, πού θα σφυρίξη ό μπαμπάς μου!...

Δάσκαλε: Θά σε διώξω, Τάσο, από τό σχολείο, γιατί είσαι πολύ άδύνατος.

Τάσος: Μά, κύριε, δέ φταίω έγώ σ' αυτό. Ρωτήστε τή μαμά μου νά σας πει, ότι τρώω όλο τό φαγητό μου!

— Πότε, επιτέλους, θά λύσης τά προβλήματά σου, Λιλή;
— Μά... τά βλέπεις νάναι δεμένα, μαμά;

Στό σχολείο:
Ο δάσκαλε: Αυτή τή φορά, τά προβλήματά σου τά έλυσες περίφωνα, Τοτό. Γιατί;

Ο Τοτός: Γιατί... γύρισε ό μπαμπάς από τό ταξίδι.

Ο Μίμης πάσχει από μυωπία καί φοράει γυαλιά. Μιά μέρα, στό μάθημα, ό δάσκαλος τόν ρωτάει:

— Ακούεις με τ' αυτιά, Μίμη. Με ή βλέπεις;
— Με τά γυαλιά μου, κύριε!

Στό μάθημα τής φυτολογίας:
— Δέ μου λές, Κωστανή, ποιά εποχή είναι εκείνη πού μπορούμε νά κόψουμε μήλα από τή μηλιά;

— Τήν εποχή πού... λείπει ό κηπούρος κι' ό σκόλος του...

Ο Κωστανή: Σε βεβαιώνω, μαμά, ότι πλύθηκα, μόλις έσύπησα.

Η μητέρα: Τότε πώς συμβαίνει νά είναι βρώμικα τά χέρια σου;
Ο Κωστανή: Είναι από χτές, μαμά. Χτές έβόρσα νά πλυθώ.

ο' όλο τόν κόσμο

Ο άρρωστος ήταν τό... θερμόμετρο

Η κυρία Ντελάζ, κάτοικος τής Λυών, άπεφάσισε, τόν Όκτώβριο του 1960, ν' άναρπάξει ένα θερμόμετρο. Κι' από τότε... άρρώστησε. Κάθε φορά, πού έβάζε αυτό τό θερμόμετρο, τό έβλεπε νά δείχνη 38 βαθμούς. Τρομαγμένη, πήγε στους γιατρούς, πού τήν υπέβαλαν σε άτελείωτες εξετάσεις καί τής χορήγησαν αντιβιοτικά καί άλλα φάρμακα, άπαιτημένοι, πότε τή μία άρρώστεια καί πότε τή άλλη. Τού κάκου, όμως, ό πυρετός δέν έπεσε. Κι' ήταν πάντα σταθερός: 38 βαθμοί. Στο τέλος, κάποιος γιατρός, είχε τήν έμπνευση νά έξετάση, αντί γιά τήν άσθενή, τό... θερμόμετρό της. Κι' άνακάλυψε τότε, ότι ήταν χαλασμένο κι' ότι έδειχνε πάντα 38 βαθμούς. Η κυρία Ντελάζ, πού, μετά τήν άνακάλυψη αυτή, θεραπεύθηκε αυτόματως, υπέβαλε άγωγή κατ'όφρμακοποιού, ζητώντας άποζημίωση 100 περίπου χιλιάδων δραχμών, γιά τό έξοδα, στά όποια υπέβλήθη, καί τής ταλαιπωρίες της.

Μένη, πήγε στους γιατρούς, πού τήν υπέβαλαν σε άτελείωτες εξετάσεις καί τής χορήγησαν αντιβιοτικά καί άλλα φάρμακα, άπαιτημένοι, πότε τή μία άρρώστεια καί πότε τή άλλη. Τού κάκου, όμως, ό πυρετός δέν έπεσε. Κι' ήταν πάντα σταθερός: 38 βαθμοί. Στο τέλος, κάποιος γιατρός, είχε τήν έμπνευση νά έξετάση, αντί γιά τήν άσθενή, τό... θερμόμετρό της. Κι' άνακάλυψε τότε, ότι ήταν χαλασμένο κι' ότι έδειχνε πάντα 38 βαθμούς. Η κυρία Ντελάζ, πού, μετά τήν άνακάλυψη αυτή, θεραπεύθηκε αυτόματως, υπέβαλε άγωγή κατ'όφρμακοποιού, ζητώντας άποζημίωση 100 περίπου χιλιάδων δραχμών, γιά τό έξοδα, στά όποια υπέβλήθη, καί τής ταλαιπωρίες της.

Η έξαφάνισι τών άποστάσεων

Μιά οικογένεια της Βουδαπέστης έφαγε ένα κοτόπουλο, πού είχε ψηθή στη Ζυρίχη καί πού μεταφέρθηκε εκεί με άεροπλάνο.

Ο πληθυσμός τής Γής ξεπέρασε τό 3 δις

Σύμφωνα με τήν τελευταία στατιστική του Ο.Η.Ε., ό πληθυσμός τής Γής ξεπέρασε τό 3 δισεκατομμύρια. Η αύξηση συνεχίζεται με ρυθμό 1,8% κάθε χρόνο. Τό μεγαλύτερο ποσοστό αύξησεως παρατηρείται στην κεντρική Αμερική καί τή νότιο Ασία. Τή μικρότερη αύξηση, έξ άλλου, παραρσιάζουν ή βόρειος καί ή δυτική Ευρώπη.

Η ώραία νκαυγκστερίνα «Ρεβόλβερ»

Στή δυτική Γερμανία συνελήφθησαν τά κυριότερα μέλη μιας συμμορίας, πού άρχηγός της ήταν μία ώραία νέα, ή Τίλλι Ντόν, ήλικίας 21 χρόνων, πού έκαλείτο από τούς συντρόφους της «Ρεβόλβερ». Η συμμορία αυτή είχε διαπράξει 200 περίπου έγκληματα, φόνους, διαρρήξεις Τραπεζών καί καταστημάτων, ληστείες κλπ.

Ο... τετράχειρος ζωγράφος

Ένας Άμερικανός χιμαπταχής 3 ετών, έχει έξελιχθή σε... διασημο ζωγράφο. Τούλάχιστον, άύσημο έχουν ό θαυμαστές τής τέχνης του. Διαρρηνώθηκε μάλιστα στη Νέα Υόρκη μία έκθεση τών έργων του καί πουλήθηκαν 40 άπ' αυτά, πρός 85 δολάρια τό ένα!

Θέλετε τώρα νά μάθετε πώς ζωγραφίζει ό χιμαπταχής; Άπλώς παραλείπει τό μουςμά με μπουγιές, ώσπου νά βαρεθί!

Τά δύο φύλα θά διοικούν έναλλάξ

Στό Φαίρμοντ τής πολιτείας Όχάιο συζητείται μία πρόταση, σύμφωνα με τήν οποία οι άνδρες κι' οι γυναίκες θά έναλλάσσονται στη διεύθυνσι τών δημοτικών πραγμάτων. Δυό χρόνια θά διοικούν οι άνδρες κι' άλλα δύο οι γυναίκες. Η έξουσία κάθε φύλου θά είναι άπόλυτη. Τό φύλο, πού δέ βρίσκεται έξω από τήν αρχή, δέ θά έπεμβαίνει καθόλου καί θα έκτελή πρόθυμα καί άδιαμαρτύρητα τίς διαταγές τών αρχόντων, άδιάφορο αν αυτοί είναι με πανταλόνια ή με φουστάνια.

Χρωματίζονται τά δέντρα

Επειτα από μακρές έρευνες, κατορθώθηκε στην Αγγλία νά χρωματίζεται τό έύλο τών ζωντανών δέντρων, με χρωστικές ουσίες, πού άπορροφώνται από τίς ρίζες καί αναβαίνουν ως τά φύλλα, μέσα σε λίγες μέρες. Έτσι, σχηματίζονται ώραιες χρωματιστές «φλέδες» μέσα στό έύλο.

Τό μάσημα τής γαρίδας

Είναι τόσο εύαίσθητη μία καινούργια συσκευή, πού έπινοήθηκε στην Αμερική, ώστε μπορεί νά συλλάβη καί νά σημεύση τόν ήχο πού κάνουν... τά δόντια μιας γαρίδας, καθώς τρώει. Με τή συσκευή αυτή πρόκειται νά καταγραφούν καί νά μελετηθούν οι πιο άδύνατοι ήχοι τής θάλασσας.

Η πρώτη γυναίκα—βατραχάνθρωπος

Τά βαθιά νερά τών άκτών τής πατρίδας της άσκούν μία άκατανίκητη γοητεία στην Ξανθή Κ' όμορφη Νορβηγίδα Ρέιντουν Νίλσον, άπ' τό Κρίστιανσαντ. Ακόμη κι' όταν ή θάλασσα έχει σκεπαστή με πάγο, αυτή τόν σπάει καί βουτάει, φτάνοντας σε βάθος μέχρι 40 μέτρων, προστατευμένη μονάχα άπ' τήν καουτσουκένια στολή της. Η Ρέιντουν έγινε, πρός 5 ετών, ό πρώτος θηλυκός «βατραχάνθρωπος» τής Νορβηγίας.

Δοκιμάσθηκε ό «άνθρώπινος πύραυλος»

Στόν Άγιο Φραγκίσκο δοκιμάσθηκε τελευταία ό «άνθρώπινος πύραυλος». Πρόκειται γιά ένα μικροσκοπικό πύραυλο, πού

προσδένεται στη ράχη του ανθρώπου. Μπορεί νά χρησιμοποιηθή γιά νά περάση κανείς έναν ποταμό, ή γιά ν' άνεβή, σε έλάχιστα δευτερόλεπτα, στην κορυφή ένός λόφου. Ο πρώτος, πού χρησιμοποιήσε αυτό τόν ανθρώπινο πύραυλο είναι ένας Πολωνός πρόσφυγας, πού μένει στις «Νωμένες Πολιτείες, ό Πήτερ Κεντζίεσκι. Κατά τή δοκιμαστική αυτή πτήση, ό Κεντζίεσκι, πού είναι ήλικίας 19 χρόνων, πέταξε επί 24 δευτερόλεπτα.

Η λύσις του υπ' αριθ. 930 σταυρολέξου

Ορίζοντες: 1) ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΙΣ. 2) ΟΜΕΡ — ΑΛΑ — ΑΝΑΝΑΣ. 3) ΑΒΑΣ — ΠΙΟ — ΚΡΙΝΩ — ΤΑ. 4) ΝΙΚΑΝΩΡ — ΣΗΚΟΣ — ΠΑΝ. 5) ΟΣ — ΣΟΒΑΡΟΣ — ΒΑΤΑ. 6) ΑΕΚ — ΣΟΦΕΣ — ΚΑΙΗΠ. 7) ΘΑΛΛΟΣ — ΡΩΣ — ΚΑΘΑΡ. 8) ΟΡΗ — ΛΩΡΙΣ — ΚΑΛΟΝ. 9) ΓΑ — ΨΑΧΟΣ — ΜΑΡΕΣ — ΠΑ. 10) ΠΑΦΟΣ — ΤΥΝΙΣ — ΔΥΣ. 11) ΑΠΟΡΟΣ — ΑΑΡ — ΑΜΠΑΡ. 12) ΦΑΣΙΣ — ΑΓΡΑΜ — ΑΙΝ. 13) ΙΝΤΑ — ΑΝΙΑΤΕΣ — ΣΤ. 14) ΑΤΑ — ΤΙΤΟΣ — ΡΟΖΑΡ. 15) ΙΩ — ΣΟΦΑΣ — ΒΙΑ — ΣΙΝΙ. 16) ΣΠΗΚΕΡ — ΤΑΜ — ΟΣΤΑ. 17) ΤΣΑΛΑΠΕΤΙΝΟΣ.

Καθέτως: 1) ΑΝΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑΙ. 2) ΟΒΙΣ — ΑΡΑ — ΠΑΝΤΩΣ. 3) ΑΜΑΚ — ΑΛΗ — ΠΟΣΤΑ — ΠΤ. 4) ΝΕΣΤΕΛΑ — ΨΑΡΙΑ — ΣΗΣ. 5) ΟΡ — ΚΟΛΑΦΟΣ — ΤΟΚΑ. 6) ΠΩΣ — ΣΩΧΟΣ — ΑΙΦΕΛ. 7) ΚΑΙΡΟΣ — ΡΟΣ — ΑΝΤΑΡΑ. 8) ΟΛΟ — ΒΟΡΙΣ — ΑΓΙΟΣ. 9) ΔΑ — ΣΑΦΩΣ — ΤΑΡΑΣ — ΤΕ. 10) ΚΗΡΕΣ — ΜΥΡΑΤ — ΒΑΤ. 11) ΜΑΡΚΟΣ — ΚΑΝ — ΜΕΡΙ. 12) ΗΝΙΟΝ — ΚΑΡΙΑ — ΣΟΑ. 13) ΣΑΝΣ — ΚΑΛΕΣΜΑ — ΟΝ. 14) ΙΩΝ — ΒΑΘΟΣ — ΠΙΚΑΣ. 15) ΣΑ — ΠΑΙΔΑΝ — ΔΑΝ — ΡΙΤΣ. 16) ΣΤΑΤΗΡ — ΠΥΡ — ΣΙΝΑ. 17) ΑΝΑΠΟΘΑ — ΣΙΣΤΟΙ.

Ορίζοντες: 1) ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΙΣ. 2) ΟΜΕΡ — ΑΛΑ — ΑΝΑΝΑΣ. 3) ΑΒΑΣ — ΠΙΟ — ΚΡΙΝΩ — ΤΑ. 4) ΝΙΚΑΝΩΡ — ΣΗΚΟΣ — ΠΑΝ. 5) ΟΣ — ΣΟΒΑΡΟΣ — ΒΑΤΑ. 6) ΑΕΚ — ΣΟΦΕΣ — ΚΑΙΗΠ. 7) ΘΑΛΛΟΣ — ΡΩΣ — ΚΑΘΑΡ. 8) ΟΡΗ — ΛΩΡΙΣ — ΚΑΛΟΝ. 9) ΓΑ — ΨΑΧΟΣ — ΜΑΡΕΣ — ΠΑ. 10) ΠΑΦΟΣ — ΤΥΝΙΣ — ΔΥΣ. 11) ΑΠΟΡΟΣ — ΑΑΡ — ΑΜΠΑΡ. 12) ΦΑΣΙΣ — ΑΓΡΑΜ — ΑΙΝ. 13) ΙΝΤΑ — ΑΝΙΑΤΕΣ — ΣΤ. 14) ΑΤΑ — ΤΙΤΟΣ — ΡΟΖΑΡ. 15) ΙΩ — ΣΟΦΑΣ — ΒΙΑ — ΣΙΝΙ. 16) ΣΠΗΚΕΡ — ΤΑΜ — ΟΣΤΑ. 17) ΤΣΑΛΑΠΕΤΙΝΟΣ.

Καθέτως: 1) ΑΝΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑΙ. 2) ΟΒΙΣ — ΑΡΑ — ΠΑΝΤΩΣ. 3) ΑΜΑΚ — ΑΛΗ — ΠΟΣΤΑ — ΠΤ. 4) ΝΕΣΤΕΛΑ — ΨΑΡΙΑ — ΣΗΣ. 5) ΟΡ — ΚΟΛΑΦΟΣ — ΤΟΚΑ. 6) ΠΩΣ — ΣΩΧΟΣ — ΑΙΦΕΛ. 7) ΚΑΙΡΟΣ — ΡΟΣ — ΑΝΤΑΡΑ. 8) ΟΛΟ — ΒΟΡΙΣ — ΑΓΙΟΣ. 9) ΔΑ — ΣΑΦΩΣ — ΤΑΡΑΣ — ΤΕ. 10) ΚΗΡΕΣ — ΜΥΡΑΤ — ΒΑΤ. 11) ΜΑΡΚΟΣ — ΚΑΝ — ΜΕΡΙ. 12) ΗΝΙΟΝ — ΚΑΡΙΑ — ΣΟΑ. 13) ΣΑΝΣ — ΚΑΛΕΣΜΑ — ΟΝ. 14) ΙΩΝ — ΒΑΘΟΣ — ΠΙΚΑΣ. 15) ΣΑ — ΠΑΙΔΑΝ — ΔΑΝ — ΡΙΤΣ. 16) ΣΤΑΤΗΡ — ΠΥΡ — ΣΙΝΑ. 17) ΑΝΑΠΟΘΑ — ΣΙΣΤΟΙ.

Καθέτως: 1) ΑΝΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑΙ. 2) ΟΒΙΣ — ΑΡΑ — ΠΑΝΤΩΣ. 3) ΑΜΑΚ — ΑΛΗ — ΠΟΣΤΑ — ΠΤ. 4) ΝΕΣΤΕΛΑ — ΨΑΡΙΑ — ΣΗΣ. 5) ΟΡ — ΚΟΛΑΦΟΣ — ΤΟΚΑ. 6) ΠΩΣ — ΣΩΧΟΣ — ΑΙΦΕΛ. 7) ΚΑΙΡΟΣ — ΡΟΣ — ΑΝΤΑΡΑ. 8) ΟΛΟ — ΒΟΡΙΣ — ΑΓΙΟΣ. 9) ΔΑ — ΣΑΦΩΣ — ΤΑΡΑΣ — ΤΕ. 10) ΚΗΡΕΣ — ΜΥΡΑΤ — ΒΑΤ. 11) ΜΑΡΚΟΣ — ΚΑΝ — ΜΕΡΙ. 12) ΗΝΙΟΝ — ΚΑΡΙΑ — ΣΟΑ. 13) ΣΑΝΣ — ΚΑΛΕΣΜΑ — ΟΝ. 14) ΙΩΝ — ΒΑΘΟΣ — ΠΙΚΑΣ. 15) ΣΑ — ΠΑΙΔΑΝ — ΔΑΝ — ΡΙΤΣ. 16) ΣΤΑΤΗΡ — ΠΥΡ — ΣΙΝΑ. 17) ΑΝΑΠΟΘΑ — ΣΙΣΤΟΙ.

Καθέτως: 1) ΑΝΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑΙ. 2) ΟΒΙΣ — ΑΡΑ — ΠΑΝΤΩΣ. 3) ΑΜΑΚ — ΑΛΗ — ΠΟΣΤΑ — ΠΤ. 4) ΝΕΣΤΕΛΑ — ΨΑΡΙΑ — ΣΗΣ. 5) ΟΡ — ΚΟΛΑΦΟΣ — ΤΟΚΑ. 6) ΠΩΣ — ΣΩΧΟΣ — ΑΙΦΕΛ. 7) ΚΑΙΡΟΣ — ΡΟΣ — ΑΝΤΑΡΑ. 8) ΟΛΟ — ΒΟΡΙΣ — ΑΓΙΟΣ. 9) ΔΑ — ΣΑΦΩΣ — ΤΑΡΑΣ — ΤΕ. 10) ΚΗΡΕΣ — ΜΥΡΑΤ — ΒΑΤ. 11) ΜΑΡΚΟΣ — ΚΑΝ — ΜΕΡΙ. 12) ΗΝΙΟΝ — ΚΑΡΙΑ — ΣΟΑ. 13) ΣΑΝΣ — ΚΑΛΕΣΜΑ — ΟΝ. 14) ΙΩΝ — ΒΑΘΟΣ — ΠΙΚΑΣ. 15) ΣΑ — ΠΑΙΔΑΝ — ΔΑΝ — ΡΙΤΣ. 16) ΣΤΑΤΗΡ — ΠΥΡ — ΣΙΝΑ. 17) ΑΝΑΠΟΘΑ — ΣΙΣΤΟΙ.

Καθέτως: 1) ΑΝΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑΙ. 2) ΟΒΙΣ — ΑΡΑ — ΠΑΝΤΩΣ. 3) ΑΜΑΚ — ΑΛΗ — ΠΟΣΤΑ — ΠΤ. 4) ΝΕΣΤΕΛΑ — ΨΑΡΙΑ — ΣΗΣ. 5) ΟΡ — ΚΟΛΑΦΟΣ — ΤΟΚΑ. 6) ΠΩΣ — ΣΩΧΟΣ — ΑΙΦΕΛ. 7) ΚΑΙΡΟΣ — ΡΟΣ — ΑΝΤΑΡΑ. 8) ΟΛΟ — ΒΟΡΙΣ — ΑΓΙΟΣ. 9) ΔΑ — ΣΑΦΩΣ — ΤΑΡΑΣ — ΤΕ. 10) ΚΗΡΕΣ — ΜΥΡΑΤ — ΒΑΤ. 11) ΜΑΡΚΟΣ — ΚΑΝ — ΜΕΡΙ. 12) ΗΝΙΟΝ — ΚΑΡΙΑ — ΣΟΑ. 13) ΣΑΝΣ — ΚΑΛΕΣΜΑ — ΟΝ. 14) ΙΩΝ — ΒΑΘΟΣ — ΠΙΚΑΣ. 15) ΣΑ — ΠΑΙΔΑΝ — ΔΑΝ — ΡΙΤΣ. 16) ΣΤΑΤΗΡ — ΠΥΡ — ΣΙΝΑ. 17) ΑΝΑΠΟΘΑ — ΣΙΣΤΟΙ.

Καθέτως: 1) ΑΝΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑΙ. 2) ΟΒΙΣ — ΑΡΑ — ΠΑΝΤΩΣ. 3) ΑΜΑΚ — ΑΛΗ — ΠΟΣΤΑ — ΠΤ. 4) ΝΕΣΤΕΛΑ — ΨΑΡΙΑ — ΣΗΣ. 5) ΟΡ — ΚΟΛΑΦΟΣ — ΤΟΚΑ. 6) ΠΩΣ — ΣΩΧΟΣ — ΑΙΦΕΛ. 7) ΚΑΙΡΟΣ — ΡΟΣ — ΑΝΤΑΡΑ. 8) ΟΛΟ — ΒΟΡΙΣ — ΑΓΙΟΣ. 9) ΔΑ — ΣΑΦΩΣ — ΤΑΡΑΣ — ΤΕ. 10) ΚΗΡΕΣ — ΜΥΡΑΤ — ΒΑΤ. 11) ΜΑΡΚΟΣ — ΚΑΝ — ΜΕΡΙ. 12) ΗΝΙΟΝ — ΚΑΡΙΑ — ΣΟΑ. 13) ΣΑΝΣ — ΚΑΛΕΣΜΑ — ΟΝ. 14) ΙΩΝ — ΒΑΘΟΣ — ΠΙΚΑΣ. 15) ΣΑ — ΠΑΙΔΑΝ — ΔΑΝ — ΡΙΤΣ. 16) ΣΤΑΤΗΡ — ΠΥΡ — ΣΙΝΑ. 17) ΑΝΑΠΟΘΑ — ΣΙΣΤΟΙ.

Καθέτως: 1) ΑΝΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑΙ. 2) ΟΒΙΣ — ΑΡΑ — ΠΑΝΤΩΣ. 3) ΑΜΑΚ — ΑΛΗ — ΠΟΣΤΑ — ΠΤ. 4) ΝΕΣΤΕΛΑ — ΨΑΡΙΑ — ΣΗΣ. 5) ΟΡ — ΚΟΛΑΦΟΣ — ΤΟΚΑ. 6) ΠΩΣ — ΣΩΧΟΣ — ΑΙΦΕΛ. 7) ΚΑΙΡΟΣ — ΡΟΣ — ΑΝΤΑΡΑ. 8) ΟΛΟ — ΒΟΡΙΣ — ΑΓΙΟΣ. 9) ΔΑ — ΣΑΦΩΣ — ΤΑΡΑΣ — ΤΕ. 10) ΚΗΡΕΣ — ΜΥΡΑΤ — ΒΑΤ. 11) ΜΑΡΚΟΣ — ΚΑΝ — ΜΕΡΙ. 12) ΗΝΙΟΝ — ΚΑΡΙΑ — ΣΟΑ. 13) ΣΑΝΣ — ΚΑΛΕΣΜΑ — ΟΝ. 14) ΙΩΝ — ΒΑΘΟΣ — ΠΙΚΑΣ. 15) ΣΑ — ΠΑΙΔΑΝ — ΔΑΝ — ΡΙΤΣ. 16) ΣΤΑΤΗΡ — ΠΥΡ — ΣΙΝΑ. 17) ΑΝΑΠΟΘΑ — ΣΙΣΤΟΙ.

Καθέτως: 1) ΑΝΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑΙ. 2) ΟΒΙΣ — ΑΡΑ — ΠΑΝΤΩΣ. 3) ΑΜΑΚ — ΑΛΗ — ΠΟΣΤΑ — ΠΤ. 4) ΝΕΣΤΕΛΑ — ΨΑΡΙΑ — ΣΗΣ. 5) ΟΡ — ΚΟΛΑΦΟΣ — ΤΟΚΑ. 6) ΠΩΣ — ΣΩΧΟΣ — ΑΙΦΕΛ. 7) ΚΑΙΡΟΣ — ΡΟΣ — ΑΝΤΑΡΑ. 8) ΟΛΟ — ΒΟΡΙΣ — ΑΓΙΟΣ. 9) ΔΑ — ΣΑΦΩΣ — ΤΑΡΑΣ — ΤΕ. 10) ΚΗΡΕΣ — ΜΥΡΑΤ — ΒΑΤ. 11) ΜΑΡΚΟΣ — ΚΑΝ — ΜΕΡΙ. 12) ΗΝΙΟΝ — ΚΑΡΙΑ — ΣΟΑ. 13) ΣΑΝΣ — ΚΑΛΕΣΜΑ — ΟΝ. 14) ΙΩΝ — ΒΑΘΟΣ — ΠΙΚΑΣ. 15) ΣΑ — ΠΑΙΔΑΝ — ΔΑΝ — ΡΙΤΣ. 16) ΣΤΑΤΗΡ — ΠΥΡ — ΣΙΝΑ. 17) ΑΝΑΠΟΘΑ — ΣΙΣΤΟΙ.

Καθέτως: 1) ΑΝΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑΙ. 2) ΟΒΙΣ — ΑΡΑ — ΠΑΝΤΩΣ. 3) ΑΜΑΚ — ΑΛΗ — ΠΟΣΤΑ — ΠΤ. 4) ΝΕΣΤΕΛΑ — ΨΑΡΙΑ — ΣΗΣ. 5) ΟΡ — ΚΟΛΑΦΟΣ — ΤΟΚΑ. 6) ΠΩΣ — ΣΩΧΟΣ — ΑΙΦΕΛ. 7) ΚΑΙΡΟΣ — ΡΟΣ — ΑΝΤΑΡΑ. 8) ΟΛΟ — ΒΟΡΙΣ — ΑΓΙΟΣ. 9) ΔΑ — ΣΑΦΩΣ — ΤΑΡΑΣ — ΤΕ. 10) ΚΗΡΕΣ — ΜΥΡΑΤ — ΒΑΤ. 11) ΜΑΡΚΟΣ — ΚΑΝ — ΜΕΡΙ. 12) ΗΝΙΟΝ — ΚΑΡΙΑ — ΣΟΑ. 13) ΣΑΝΣ — ΚΑΛΕΣΜΑ — ΟΝ. 14) ΙΩΝ — ΒΑΘΟΣ — ΠΙΚΑΣ. 15) ΣΑ — ΠΑΙΔΑΝ — ΔΑΝ — ΡΙΤΣ. 16) ΣΤΑΤΗΡ — ΠΥΡ — ΣΙΝΑ. 17) ΑΝΑΠΟΘΑ — ΣΙΣΤΟΙ.

Καθέτως: 1) ΑΝΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑΙ. 2) ΟΒΙΣ — ΑΡΑ — ΠΑΝΤΩΣ. 3) ΑΜΑΚ — ΑΛΗ — ΠΟΣΤΑ — ΠΤ. 4) ΝΕΣΤΕΛΑ — ΨΑΡΙΑ — ΣΗΣ. 5) ΟΡ — ΚΟΛΑΦΟΣ — ΤΟΚΑ. 6) ΠΩΣ — ΣΩΧΟΣ — ΑΙΦΕΛ. 7) ΚΑΙΡΟΣ — ΡΟΣ — ΑΝΤΑΡΑ. 8) ΟΛΟ — ΒΟΡΙΣ — ΑΓΙΟΣ. 9) ΔΑ — ΣΑΦΩΣ — ΤΑΡΑΣ — ΤΕ. 10) ΚΗΡΕΣ — ΜΥΡΑΤ — ΒΑΤ. 11) ΜΑΡΚΟΣ — ΚΑΝ — ΜΕΡΙ. 12) ΗΝΙΟΝ — ΚΑΡΙΑ — ΣΟΑ. 13) ΣΑΝΣ — ΚΑΛΕΣΜΑ — ΟΝ. 14) ΙΩΝ — ΒΑΘΟΣ — ΠΙΚΑΣ. 15) ΣΑ — ΠΑΙΔΑΝ — ΔΑΝ — ΡΙΤΣ. 16) ΣΤΑΤΗΡ — ΠΥΡ — ΣΙΝΑ. 17) ΑΝΑΠΟΘΑ — ΣΙΣΤΟΙ.

ΑΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Η κρυμμένη παροιμία

ΣΤΗΛΗ «Α»
1) ΣΥΝΑΜΑ. 2) ΝΗΣΑΚΙ. 3) ΘΙΑΣΟΣ. 4) ΣΜΑΛΤΟ. 5) ΕΝΕ. ΔΡΑ. 6) ΑΤΑΞΙΑ. 7) ΑΒΑΡΙΑ. 8) ΟΥΡΙΟΝ. 9) ΝΑΥΤΙΑ. 10) Α. ΠΟΝΟΣ. 11) ΟΒΕΛΟΣ. 12) ΡΟ. ΚΑΝΙ. 13) ΧΕΙΡΙΣ. 14) ΣΚΟ. ΠΟΣ. 15) ΑΙΟΛΟΣ. 16) ΧΙΑ. ΣΤΙ. 17) ΟΝΕΙΡΑ. 18) ΙΑΤΡΟΣ.

ΣΤΗΛΗ «Β»
1) ΝΑΜΑ. 2) ΣΑΚΙ. 3) ΑΣΟΣ. 4) ΑΛΤΟ. 5) ΕΑΡΑ. 6) ΑΞΙΑ. 7) ΑΡΙΑ. 8) ΡΙΟΝ. 9) ΑΥΤΙ. 10) ΟΝΟΣ. 11) ΕΛΟΣ. 12) ΚΙΝΑ. 13) ΤΡΙΣ. 14) ΟΠΟΣ. 15) Ο. ΛΟΣ. 16) ΤΑΣΙ. 17) ΕΡΙΑ. 18) ΣΤΟΡ.

Η παροιμία πού σχηματίζεται με τά δύο πρώτα γράμματα είναι: «Συμψιμακέντα τά θούνα από έροχές καί χιόνια».

Σωστό — Λάθος

1) ΣΩΣΤΟ (γεννήθηκε τό 1934 ενώ ή Λολό γεννήθηκε τό 1927).
2) ΣΩΣΤΟ. 3) ΛΑΘΟΣ (τόν νίκησε στό Βατερλώ τό 1815). 4) ΛΑΘΟΣ (Ο Ειρηνικός). 5) ΛΑΘΟΣ (384.400 χιλιόμετρα). 6) ΣΩΣΤΟ. 7) ΣΩΣΤΟ. 8) ΛΑΘΟΣ (Είναι τρεις: τό Γιβραλτάρ, τό Σουέζ καί τό Λαοκονία). 9) ΛΑΘΟΣ (Καγκουρού υπάρχουν μόνο στην Αυστραλία). 10) ΛΑΘΟΣ (56 χρόνια). 11) ΣΩΣΤΟ. 12) ΛΑΘΟΣ (Ο Πόποβιτς. Ο Νικολάιφ πέταξε με τό Βοστόκ III).

Μισές λέξεις

1) ΠΑΤΑΤΑ, ΠΑΤΡΑΙ, ΠΑΤΡΙΣ, ΠΑΤΩΜΑ, ΠΑΤΣΑΣ, ΠΑΤΗΜΑ.

2) ΚΑΝΑΤΑ, ΚΑΝΕΙΣ, ΚΑΝΟΝΙ, ΚΑΝΑΡΙ, ΚΑΝΘΟΣ, ΚΑΝΑΛΙ.

3) ΤΡΟΠΟΣ, ΤΡΟΜΟΣ, ΤΡΟΠΙΣ, ΤΡΟΦΕΣ, ΤΡΟΧΟΣ, ΤΡΟΜΠΑ.

Λαβύρινθος

Τό σχεδίο μας δείχνει καθαρά τό δρόμο πού πρέπει ν' ακολουθήσει ό Άόρπ, γιά νά φτάση στό πιακί του.

Η λύσις του υπ' αριθ. 930 σταυρολέξου

Ορίζοντες: 1) ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΙΣ. 2) ΟΜΕΡ — ΑΛΑ — ΑΝΑΝΑΣ. 3) ΑΒΑΣ — ΠΙΟ — ΚΡΙΝΩ — ΤΑ. 4) ΝΙΚΑΝΩΡ — ΣΗΚΟΣ — ΠΑΝ. 5) ΟΣ — ΣΟΒΑΡΟΣ — ΒΑΤΑ. 6) ΑΕΚ — ΣΟΦΕΣ — ΚΑΙΗΠ. 7) ΘΑΛΛΟΣ — ΡΩΣ — ΚΑΘΑΡ. 8) ΟΡΗ — ΛΩΡΙΣ — ΚΑΛΟΝ. 9) ΓΑ — ΨΑΧΟΣ — ΜΑΡΕΣ — ΠΑ. 10) ΠΑΦΟΣ — ΤΥΝΙΣ — ΔΥΣ. 11) ΑΠΟΡΟΣ — ΑΑΡ — ΑΜΠΑΡ. 12) ΦΑΣΙΣ — ΑΓΡΑΜ — ΑΙΝ. 13) ΙΝΤΑ — ΑΝΙΑΤΕΣ — ΣΤ. 14) ΑΤΑ — ΤΙΤΟΣ — ΡΟΖΑΡ. 15) ΙΩ — ΣΟΦΑΣ — ΒΙΑ — ΣΙΝΙ. 16) ΣΠΗΚΕΡ — ΤΑΜ — ΟΣΤΑ. 17) ΤΣΑΛΑΠΕΤΙΝΟΣ.

Καθέτως: 1) ΑΝΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑΙ. 2) ΟΒΙΣ — ΑΡΑ — ΠΑΝΤΩΣ. 3) ΑΜΑΚ — ΑΛΗ — ΠΟΣΤΑ — ΠΤ. 4) ΝΕΣΤΕΛΑ — ΨΑΡΙΑ — ΣΗΣ. 5) ΟΡ — ΚΟΛΑΦΟΣ — ΤΟΚΑ. 6) ΠΩΣ — ΣΩΧΟΣ — ΑΙΦΕΛ. 7) ΚΑΙΡΟΣ — ΡΟΣ — ΑΝΤΑΡΑ. 8) ΟΛΟ — ΒΟΡΙΣ — ΑΓΙΟΣ. 9) ΔΑ — ΣΑΦΩΣ — ΤΑΡΑΣ — ΤΕ. 10) ΚΗΡΕΣ — ΜΥΡΑΤ — ΒΑΤ. 11) ΜΑΡΚΟΣ — ΚΑΝ — ΜΕΡΙ. 12) ΗΝΙΟΝ — ΚΑΡΙΑ — ΣΟΑ. 13) ΣΑΝΣ — ΚΑΛΕΣΜΑ — ΟΝ. 14) ΙΩΝ — ΒΑΘΟΣ — ΠΙΚΑΣ. 15) ΣΑ — ΠΑΙΔΑΝ — ΔΑΝ — ΡΙΤΣ. 16) ΣΤΑΤΗΡ — ΠΥΡ — ΣΙΝΑ. 17) ΑΝΑΠΟΘΑ — ΣΙΣΤΟΙ.

Ο Νίκος Λογοθέτης

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΝΙΚ. ΛΟΓΟΘΕΤΗΣ

Ο νεαρός οικογενειάρχης

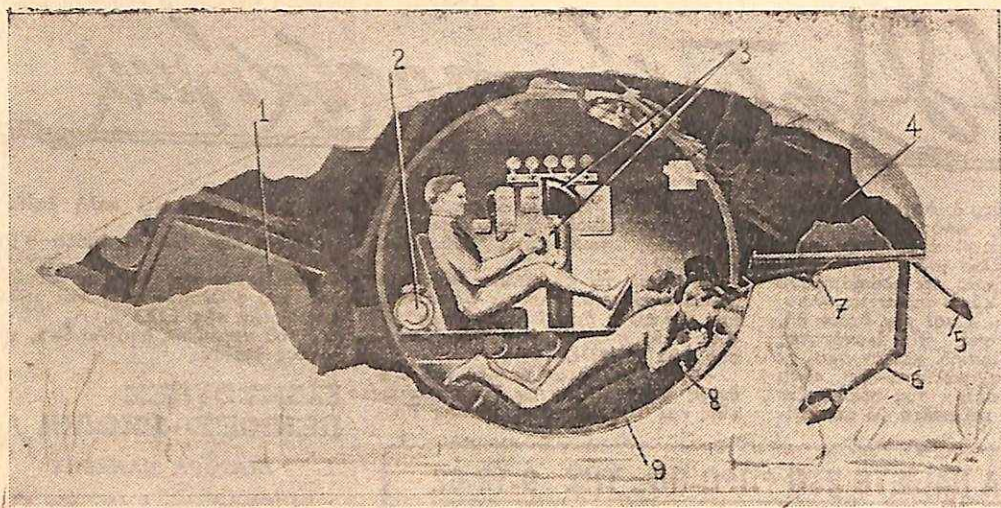
ΚΑΘΕ ποδοσφαιρική ομάδα πρέπει νά έχη πάντοτε δύο τεραστούφλακες Ισάσιους μεταξύ τους, έτσι ώστε αν συμβή κάτι στόν ένα να υπάρχει έτοιμος ό άλλος. Αντίθετα με τόν «Παναθηναϊκό», πού δέν έχει δεύτερο Βουτσάρ καί με τόν «Όλυμπιακό», πού δέν έχει έτοιμο διάδοχο τού Τσανακτόη, ό «Φωστήρας» μπορεί νά υπερηφανευείται ότι σ' αυτό τό σημείο υπερτερεί τών δύο μεγάλων. Στη δύναμή του έχει δύο σπουδαίους γκολκίπερ, τό Δρακόπουλο καί τό Λογοθέτη.

Ο δεύτερος δέν είναι άγνωστος στούς φιλάθλους. Καί φέτος πολλές φορές, αλλά καί πέρυσι, έπαιξε στην α' ομάδα, καί μάλιστα ήταν από τούς καλλίτερους. Η θητεία του στην ομάδα τών Νέων Σφαγείων άρχισε από τό 1959, αλλά φυσικά δέ χρησιμοποιήθηκε στην πρώτη ένδεκάδα. Προηγούμενος είχε παίξει σε δύο μικρά σωματεία: Τήν Α.Ε. Νέας Μελανιδίας (1956) καί τό «Θησέα» Πετραλώνων (1958). Καί στα δύο ή απόδοσή του ήταν έκπληκτική, γι' αυτό καί τά λαγωνικά τού «Φωστήρα» τόν έπαιρναν καί τόν έξηφάλλαν γιά τήν ομάδα τους. Γεννημένος στην Πετράλωνα τό 1942, ό Νικόλαος Λογοθέτης, δέν ήταν δυνατό νά άρνηθι μία τέτοια μεγάλη προσφορά από τό Ισχυρό γειτονικό τό σωματείο. Άλλωστε, όπως όλοι οι νεαροί τής ήλικίας του, όνειρό του ήταν κι' αυτό νά φορέση τή φανέλλα ένός μεγάλου καί δημοφιλούς συλλόγου. Στο δρόμο του βρέθηκε ό «Φωστήρας». Δέ θά μπορούσε ν' άρνηθι. Η μεταπήδησή του στό «Φωνή των γιγάντων» άπέτέλεσε μία καλή εύκαιρία γιά νά πραγματοποιήση τό όνειρό του. Κι' αυτό έγινε τό 1960, όταν πρωτόπαψε στην πρώτη ομάδα τού «Φωστήρα» τρεις φορές σε άγώνες πρωταθλήματος, πού ήσαν όλοι τους νικηφόροι («Παναγιώλειος», «Απόλλων» Καλαμαριάς καί «Ατρόμητος» Πειραιώς). Τό 1961 χρησιμοποιήθηκε πάλι στην α' ομάδα κι' έφέτος από τούς 10 πρώτους άγώνες πού έχουν γίνει έπαιξε στούς 4, ήτοι με «Απόλλων» Αθηνών, με «Άρη» Θεσσαλονίκης, καί με «ΑΕΚ».

Το «ΚΟΥΣ-ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Πληροφορούμεθα ότι τά τέσσερα σωματεία (ΠΑΟ, Όλυμπιακός, ΑΕΚ καί Απόλλων Αθηνών) πιθανό νά

Ατυχώς, γιά τό «Φωστήρα» τό φετινό πρωτάθλημα δέν άρχισε καλά, άλλ' ούτε καί συνεχίζεται... Αυτά,

Γαμή, που δείχνει το εσωτερικό του νέου αυτού «υποβρυχίου όχηματος» για 3 άτομα. 1) Ηλεκτρονικές μπαταρίες. 2) Σύστημα υδραυλικού ελέγχου. 3) Όργανα πλεύσεως. 4) Χώρος αποθηκείσεως δειγμάτων. 5) Προσδεύς. 6) Μηχανικό «χέρι». 7) Πομπές τηλεοράσεως. 8) Παρατηρητής. 9) Ατσάλινα σφαίρα.

Ο «ΚΑΤΑΔΥΟΜΕΝΟΣ ΔΙΣΚΟΣ»

για την εξερεύνηση του θαλασσίου βυθού

Ο «καταδυόμενος δίσκος» που κατασκευάζεται τώρα στα εργαστήσια της αμερικανικής εταιρείας «Γουεστίνγκχαους», θα επιτρέψει ένα πλήρωμα από 3 άτομα να ερχάται μέσα στο νερό, σε βάθος μέχρι 3.600 μέτρων. Η ασφάλειά του και η ευκολία των χειρισμών του τον κάνουν μοναδικό μεταξύ των «οχημάτων υποβρυχίων εξερευνήσεων».

Έχει σχεδιασθεί απ' τον περίφημο Γάλλο εξερευνητή του θαλασσίου βυθού Ζουκ - Τζέ Κουστό.

Όταν η «Γουεστίνγκχαους» δέ θα τον χρησιμοποιήσει για δικές της έρευνες, θα τον νοικιάζει σε διάφορες οργανώσεις, απασχολούμενες με υποβρυχίους εργασίες.

Με τον «καταδυόμενο δίσκο» θα μπορεί να γίνουν διάφορες δουλειές σε μεγάλα βάθη, για τις οποίες δεν είναι κατάλληλα τα άλλα «υποβρυχία όχηματα». Μεταξύ απ' αυτές είναι οι εξής:

1) Έγκαταστάσεις διαφόρων οργάνων και συσκευών στο βυθό του ωκεανού, έλεγχο της λειτουργίας τους και ανέλκυσ τους.

2) Μάξιμα γεωλογικών και άλλων δειγμάτων από το βυθό του ωκεανού.

3) Τοποθέτηση και επισκευές υποβρυχίων καλωδίων και σωλήνων.

4) Ανέλκυση ναυαγίων από μεγάλα βάθη.

5) Ανέλκυση μυστικών στρατιωτικών αποστολών.

Το περίεργο αυτό σκάφος έχει βάρος 7 τόνων. Αποτελείται κυρίως από μία ατσάλινη σφαίρα, με διάμετρο 1.80, και γύρω της ένα περιβλήμα υδρουνιμικού σχήματος. Τα τοιχώματα του περιβλήματος είναι λεπτά, γιατί το εσωτερικό του είναι γεμάτο νερό. Η σφαίρα

Αυτή περίπου θα είναι η εξωτερική μορφή του «καταδυόμενου δίσκου».

ρα όμως έχει τοιχώματα στερεότατα, πάχους 3 πόντων.

Για την κίνηση του σκάφους χρησιμοποιούν δυο έλικες, που βρίσκονται στις δυο πλευρές του δίσκου και που κινούνται με ηλεκτρικά μοτέρ. Μπορούν δε να περιστραφούν και ανάποδα, όταν χρειάζεται να κινήσει το σκάφος προς τα πίσω. Η ταχύτης τους ορθώνεται από τον πιλότο.

Το απαιτούμενο ηλεκτρικό ρεύμα για την κίνήσή τους προέρχεται από μπαταρίες των 120 βόλτ, περνάει δε από δυο μετασχηματιστές, που το μεταβάλλουν σε εναλλασσόμενο.

Όταν το σκάφος πρέπει να στρίψει δεξιά ή αριστερά, ν' ανεβή ή να κατεβή, ο πιλότος δεν έχει παρά ν' αλλάξει ανάλογα την ταχύτητα ή τη διεύθυνση περιστροφής της μίας απ' τις έλικες.

Η ίδια δουλειά μπορεί να γίνει και από ένα «αυτόματο πιλότο», ένα μηχανήμα που διατηρεί σταθερή την κατεύθυνση του σκάφους.

Γράφουν όμως κι άλλοι τρόποι για ν' ανεβή ή να κατεβή ο «καταδυόμενος δίσκος» - π.χ. ένα σύστημα που στέλνει με αντίλη υδράργυρο στη μία ή στην άλλη άκρη του, ώστε να βαρύνει πιο πολύ και να γείρει προς τα κάτω.

Έτσι, σε 40 λεπτά της ώρας, ο «δίσκος» μπορεί να φτάσει σε βάθος 3.600 μέτρων. Προκειται για ένα πραγματικό ορεικό ταχύτητος, που δε μπορούν να το πετύχουν άλλα παρόμοια σκάφη.

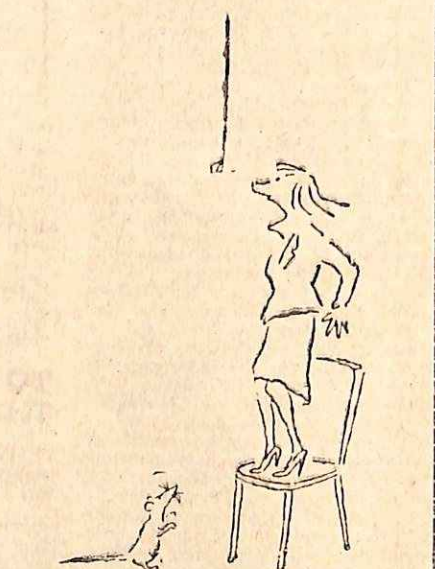
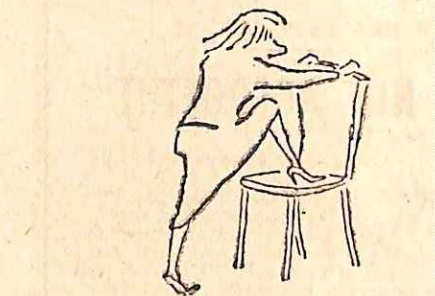
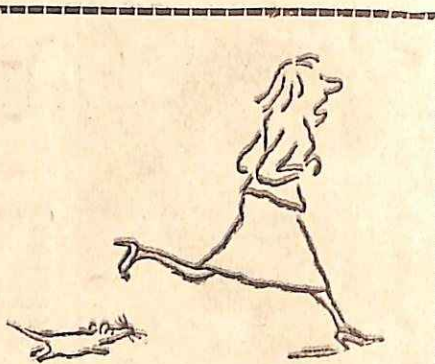
Οι διαστάσεις του «καταδυόμενου δίσκου» είναι: μήκος 5,10 μέτρων, πλάτος 3,60, ύψος 2,40. Μπορεί να κινήσει με αντίλη διαδρομή 24 μιλίων, με ταχύτητα 3 μιλίων την ώρα. Αφού μείνει 24 ώρες σε κατάδυση, τρέπει ν' ανεβή στην επιφάνεια, για να ξαναγεμίσουν οι ηλεκτρονικές μπαταρίες του.

Τα μηχανήματα του βρίσκονται μέσα στο περιβλήμα, αφήνοντας το εσωτερικό της σφαίρας άδειο, για το πλήρωμα και τα επιστημονικά όργανα.

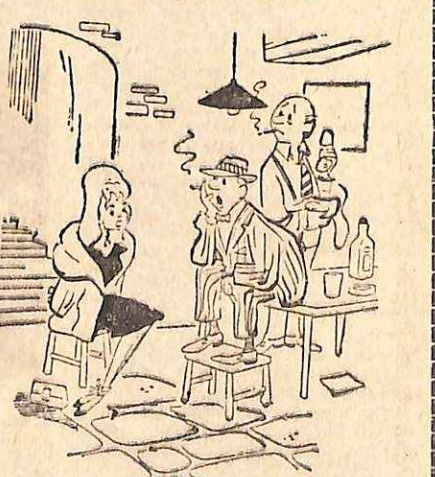
Ένα σύστημα αερισμού εξασφαλίζει την αναπνοή των επιβατών του επί 48 ώρες.

Δύο παρόμοια από «πλεξίγυαλο», πάχους 10 πόντων, θα επιτρέπουν στο πλήρωμα να βλέπει έξω.

Τέλος, το σκάφος θα είναι εξοπλισμένο με μία γυροσκοπική πυξίδα, τρία ηχοσκόπια για τη μέτρηση του βάθους και της απόστασης απ' τα διάφορα έμπόδια, φωτογραφική και κινηματογραφική μηχανή, συσκευή τηλεοράσεως, ραδιοφωνικό πομπό, μαγνητόφωνο, ένα εξωτερικό μηχανικό «χέρι» με άρπιας κι άλλα ειδικά εξαρτήματα.

Ίστορία χωρίς λόγια.

Το κακό είναι πως μάς έδωσαν τα λόγια και πρέπει τώρα να τη στείλουμε πίσω στο σπίτι της!...

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ Κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
απάντησε ταχυδρομικώς στους: Γεώργιον Ζαχαρίου, Γεωργίου Παν. Ηλίου, Δεσποτίνην Μάριον, Νικολάου Μαρίνη, Χριστίδου Καίτην και Ιωάννου Σούλαν.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η ΜΑΙΟΝ ΜΙΖΑΗΛΙΔΟΥ, Μετοχών 9, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο. Φωτογραφία επιρροδεκτη.

Η ΓΙΩΑΝΝΑ ΕΥΓΛΕΪΟΥ, Φωτίου Νο 5, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους απ' όλον τον κόσμο, ιδιαιτέρως από τον Καναδά, με σκοπό τη σύναψη μιάς καλής φίλης.

Η ΜΑΙΟΝ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥ, Μουσίου 14, Παλαιοπόλεως, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους, ηλικίας 19—30 χρόνων, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα.

Η ΜΑΙΟΝ ΚΑΙ Η ΛΟΛΙΤΑ, Λοχαδίου 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με πρόσφορους. Φωτογραφία επιρροδεκτη.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο ΚΥΡΙΑΝΟΥΣ Α. ΚΥΡΙΑΝΟΥΣ, Κάτω Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και την Κύπρο, ηλικίας 16—18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα. Φωτογραφία επιρροδεκτη.

Ο Χ. ΧΟΙΣΤΟΔΟΥΛΙΔΗΣ, Πατοαύχον 11, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και την Κύπρο, με σκοπό τη σύναψη μιάς καλής και σταθερής φίλης.

Ο ΠΑΝΤΕΛΑΧΗΣ ΣΤΑΥΛΟΣ, Νεώνων 11, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη σύναψη μιάς καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. ΜΑΥΤΟΒΑΝΗΣ, Αγίου Παύλου Νο 107, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 15—20 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιάς καλής και σταθερής φίλης.

Ο Κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ, Ναυαρίνου 17α, Αγίου Δομέτιου, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη σύναψη μιάς καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ε. ΚΥΡΙΑΝΟΥ, Γαλήνης, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες μαθήτριες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιάς καλής και σταθερής φίλης.

Ο ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ ΟΔΥΣΣΕΩΣ, Γαλήνης, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιάς καλής και σταθερής φίλης.

Ο ΑΛ. ΤΣΙΑΝΗΣ, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιάς καλής και σταθερής φίλης.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατρίων και Στουρνάρα 28 (παρά την Ομόνοια) 9—2 και 5—7½ μ.μ.

Τηλέφωνο 523-708.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο ΟΜΙΡΟΣ ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΙΟΥ, S/S THEODORA Co MESS, LEMOS BROS LTD, BURT COURT, URT HOUSE, BURT COURT, LONDON E.C.3, ENGLAND. Θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' την Ελλάδα, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό να ηθελε προσέξω.

Ο Ε. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ, M/T PROMACHOS Co HATZIPATERAS, LTD, 9 CAMOMILE ST, LONDON E.C.3, ENGLAND. Θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες καλές οικογενείας μέχρι 22 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σχέσεων και να ηθελε προσέξω.

Ο Ι. ΙΣΑΡΙΣ S/S PHEAX TRITON SHIPPING INC 26 BROADWAY ST. 4, N.Y. USA. Θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας κάτω των 20 χρόνων, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα. Φωτογραφία επιρροδεκτη.

Ο ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΧΑΛΙΧΟΠΟΥΛΟΣ, S/T OL. HONOUR OLYMPIC MARITIME 17 AVENUE DE MONTE CARLO MONTE CARLO, MONACO. επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το εξωτερικό, κατά προτίμησιν από την Αμερική, τον Καναδά και την Αυστραλία, ηλικίας 20—25 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιάς καλής και σταθερής φίλης.

Ο Κ. ΤΡΑΝΟΣ, (26 χρόνων) 31 VINCENT ST. DAYLESFORD VIC., AUSTRALIA. θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 17—21 χρόνων, με σκοπό το γάμο και τη μετανάστευση.

Ο Σ. ΓΙΑΝΝΙΚΟΠΟΥΛΟΣ, WESTERN GERBER ST. 13, D'USSELDORF, GERMANY. Ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλνιδες από την Ελλάδα και το εξωτερικό, ηλικίας 16—22 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιάς καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. ΚΟΣΜΑΣ και Ο ΓΟΥΣ ΚΟΝΤΖΙΑΣ, INCO THOMPSON CAMPSIT MANITOBA, CANADA. θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 17—25 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιάς καλής και σταθερής φίλης.

Ο ΔΕΝΙΣ ΚΑΠΠΑΣ, M'UN-CHEN 25 PLINGANSERSTR,

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο ΕΦΤΙΜΙΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ και Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, (22 χρόνων) P.K. 527 NATO FORCES ISMIR TURKITE, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 16—19 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιάς καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία επιρροδεκτη.

Ο Γ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ, (28 χρόνων), Ο Ι. ΤΣΙΜΑΣ, (27 χρόνων), Ο ΤΖΙΜΙΣ ΣΤΑΜΑΤΙΣ, (27 χρόνων), Ο Ν. ΒΑΚΑΝΔΙΣ, (28 χρόνων) και Ο ΧΡΗΣΙΣ ΧΡΗΣΙΣΤΟΜΟΣ, (25 χρόνων), Μ. Α. ΤΑΝΔΕΡΑ, WHYALLA, S. AUSTRALIA. επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό το γάμο. Παρακαλούν όσες απαντήσουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Ο Δ. ΖΕΡΒΟΥΔΑΚΗΣ και Ο Γ. ΤΡΑΝΟΣ, (26 χρόνων) 31 VINCENT ST. DAYLESFORD VIC., AUSTRALIA. θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 17—21 χρόνων, με σκοπό το γάμο και τη μετανάστευση.

Ο Σ. ΓΙΑΝΝΙΚΟΠΟΥΛΟΣ, WESTERN GERBER ST. 13, D'USSELDORF, GERMANY. Ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλνιδες από την Ελλάδα και το εξωτερικό, ηλικίας 16—22 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιάς καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. ΚΟΣΜΑΣ και Ο ΓΟΥΣ ΚΟΝΤΖΙΑΣ, INCO THOMPSON CAMPSIT MANITOBA, CANADA. θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 17—25 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιάς καλής και σταθερής φίλης.

Ο ΔΕΝΙΣ ΚΑΠΠΑΣ, M'UN-CHEN 25 PLINGANSERSTR,

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσια Δρχ. 300
Εξαμηνιαία 150
Τριμηνιαία 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσια Δρχ. 7
Εξαμηνιαία 3
Τριμηνιαία 1

Εμμέσως Εσωτερικοί διά ταχυδρομική επίταξη και Εσωτερικοί δια κρηπείων ταχυτήτων προς το περιοδικό «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΥΡΟΣ», Δραγατσίου 4, (Πλατεία Κλαυθμόνου), Αθήνα.

Διευθυντής - Διαχειριστής και υπεύθυνος κατά Νόμον ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΑΛΤΖΗΣ

Εκδοτική Εταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ»

Διηγήσεις και υπεύθυνος τυπογραφείου ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ

Ναυαρίνου 24, Παλαιόν Φάληρον

42, BERGER, GERMANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Αθήνα και τον Πειραιά, ηλικίας μέχρι 35 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιάς καλής και σταθερής γνωριμίας.

Ο Ε. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ, (19 χρόνων), Ο Σ. ΤΣΑΚΙΡΙΔΗΣ, (24 χρόνων) και Ο Ι. ΧΑΤΤΑΣ, FIRMA KARL KUBEL POST BOX 860, WORMS RHEIN, GERMANY, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμησιν από τη Θεσσαλονίκη, ηλικίας μέχρι 23 χρόνων, με σκοπό να ηθελε προσέξω.

Ο Τ. ΣΕΚΙΔΗΣ, P.O. BOX 730, KHARTOUM, SUDAN, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη σύναψη μιάς καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία επιρροδεκτη.

Αντί φίλοι, Ο Κ. ΝΙΚΛΙΝΑΚΟΣ και Ο Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, 198 ABERCROBIE STREET REDEFERN NSW., AUSTRALIA, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα και κατά προτίμησιν από τη Χαλκίδα. Φωτογραφία επιρροδεκτη.

Ο C. DEDIDAKIS και Ο TH. SELAKOGLU, 5212 SUGAR, SPICHER STRASSE 27, GERMANY. Ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες από τον Καναδά και τη Β. Αμερική, ηλικίας

Και τα 2 στην τιμή του ΕΝΟΣ

● Η νέα καταπληκτική προσφορά των έργσιών

SCHARPF

● Τα Γερμανικά εργοστάσια πλυντηρίων SCHARPF σάς προσφέρουν σήμερα

ν το ΠΛΥΝΤΗΡΙΟΝ τύπου 50/62

ν το ΣΤΕΓΝΩΤΗΡΙΟΝ τύπου 50/3

● Και τα 2 στην καταπληκτική τιμή των Δρχ. 7600

● ΠΛΕΝΕΤΕ - ΞΕΒΓΑΖΕΤΕ - ΣΤΕΓΝΩΝΕΤΕ

● Γεν. Αντιπρόσωποι Δ. ΧΟΥΒΑΡΔΑΣ Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ, ΔΡΑΓΑΤΣΙΝΙΟΥ 6-ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΤΣΙΜΤΣΚΗ 31

● Ζητήσατέ τα από τα ειδικά καταστήματα

18—25 χρόνων, με σκοπό το γάμο και τη μετανάστευση.

Ο C. LEONIDAS, INCO. THOMPSON MAN., CANADA. Ήρθε ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό ό,τι ήθελε προκίνη.

Ο K. HALLIS, B.P. 21, E-BOWLA, CAMEROUN. Θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 18—25 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο TEDT ANAGNOSTOU, 93, BOSWELL AVENUE, NORWICH CONN. USA. Θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, με σκοπό τη σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο P. SAVIDES και ο ELIA KOKOS, 37 ROMAN WAY LONDON N. 7., ENGLAND. Ήρτον ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 18—22 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο C. PATOULIAS, (23 χρόνων), STRASSEBERG 8,901 SCHLOS, AUSBURG, GERMANY. Θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό ό,τι ήθελε προκίνη. Φωτογραφία ευπρόσδεκτη, όχι όμως και απαραίτητη.

Ο N. RUSSO, VIA ELEONORA D' ANGIO 30, CATANIA, ITALIA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες από την Ελλάδα, στην ελληνική και γαλλική γλώσσα.

Ο PANAYIOTIS DIMITROPOULOS, RUA MAESTRO CARDIM 769, RARAIZO SAO PAULO, BRAZIL, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό το γάμο.

Ο HANS SIDIROPOULOS, KUNERT STRUPE FABRIKEN RANKWEIL, VORALBERG, AUSTRIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας άνω των 20 χρόνων, από τον Καναδά ή τη Ν. Υόρκη, με σκοπό το γάμο και τη μετανάστευση.

Ο X. NIKOS, EDIRNEKARI

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάθης).
Τηλέφ. 532.563.

100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ

Η υπερτρίχωση θεραπεύεται τελείως. ΑΝΔΡΑΙΝΑ - ΥΠΕΥΘΥΝΑ. Είμαστε δεινώνιστοι, μοναδικοί στο Βελγίον.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΑΔΕΣ ΠΟΡΥΣ-ΠΑΛΛΑΡΩΣΗ-ΤΡΙΧΟΠΙΣΗ ΠΑΛΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 - ΚΟΛΟΝΑΚΙ ΤΗΛ. 612010

ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται καθ' εκάστην 9—3. Τα & ποινέματα μόνον. Επί συνεντεύξεων Χαριλάου Τρικοπού 112. Τηλέφ. 613-610. — Οικία 710-752.

ΕΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑΣ

Υπό του Εὐαγγελικοῦ Ἱεροκλήρου ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Ἐνας μεγάλος ζωγράφος ἤθελαν ν' ἀπεικονίσῃ τὴν ὑποκρισίαν. Ἐξωγράφισε ἕνα ἰνδὸ μοναχό. Βλέποντάς τὸν ἀπὸ μακρὰν φαίνονταν σὲ στάσι προσευχῆς. Τὰ χέρια τοῦ σταυρωμένα, τὰ μάτια τοῦ στραμμένα πρὸς τὰ ἄνω. Ἡ δὴ στάσις τοῦ ἐπρόδίδε τὸν σεβασμὸ πρὸς τὸν Ὑψίστου. Αὐτὰ φαίνονταν βλέποντας τὴν εἰκόνα ἀπὸ μακρὰν. Ἀλλὰ ὅταν ἐπλησίαζε κανεῖς τὴν εἰκόνα αὐτήν, ἐβλεπε ἕνα μαυροφρεμένο ἄνδρα νὰ πῖνῃ κρασί.

Ἐπιτυχημένη ἡ ἀπεικόνισις τῆς ὑποκρισίας. Ἀπὸ μακρὰν νὰ φαῖνται θρησκὸς σὲ στάσι προσευχῆς. Κι' ἀπὸ κοντὰ, δοσμένοι στὴ μέση.

Ἦταν μιά πτωχὴ γυναῖκα, πού ἐπὶ 18 ὁλόκληρα χρόνια ἔτασχε. Ἦταν θρησκα. Πήγαινε τακτικὰ στὴ Συναγωγὴ τοῦ χωριοῦ τῆς. Ἦταν γυμνασμένη στὴν ὑπομονὴ τῆς ἐλπίδος. Δὲν ἦταν σάν καὶ πολλοὺς ἀπὸ μᾶς πού πηγαίνουν στὴν Ἐκκλησίαν, ζητοῦμε κάτι ἀπὸ τὸν Θεό, κι' ἂν δὲν μᾶς δώσῃ ἀλλοίμονό Του. Οὐτὲ τὸν Θεό, οὐτὲ τὴν Ἐκκλησίαν Του θέλουμε νὰ ξαναδοῦμε. Δέκα ὁκτὼ χρόνια ἀρρωστὴ ἡ γυναῖκα αὐτή. Ἀντὶ νὰ τὴν βρῖσκουμε σὸ κρεβάτι τῆς, ὅπως θὰ βρισκομασταν ἡμεῖς, τὴν βρῖσκουμε σὸν καθωρισμένο χωρὸ λατρείας. Μόθημα σπουδαῖο γιὰ τὸν καθένα μᾶς. Νὰ θέτομε τοὺς ἑαυτοὺς μᾶς, ἐκεῖ πού ὑπάρχει ἡ μεγαλύτερα πιθανότης, ὅτι θὰ μᾶς συναντήσῃ ὁ Χριστός.

Χρόνια πέρασαν ἴσως καὶ στὴ δική σου τὴ ζωὴ, ἀφ' ὅτου πηγαίνεις στὴν Ἐκκλησίαν. Ζητᾷς τὴν θεραπείαν σου, σωματικὴ καὶ ψυχικὴ. Σκοτεῖνός ὁ ὁρίζοντας. Μὴν ἀπογοητεύεσαι. Ὑπάρχει ἐλπίς. Θὰ περάσῃ ὁ Χριστός. Θὰ σὲ προσέξῃ.

Ὅσο πῶς ταλαιπώρος εἶσαι, τόσο περισσότερο θὰ σὲ προσέξῃ ὁ Χριστός. Μπαίνει στὴ Συναγωγὴ. Δὲν κάθεται μὲ τὸν Ἀρχισυνάγωγο. Οὐτὲ ἀρχιερατικὲς τιμὲς ζητᾷ. Εἶναι ὑπηρετῶν ὁ Χριστός. Δὲν ζητᾷ νὰ Τὸν ὑπηρετήσουν. Οὐτὲ καταπαίνεται σὲ θεολογικὲς συζητήσεις μὲ τοὺς Ἑβραίους ἱερεῖς. Τὴν ματιά Του καρφώνει ἐκεῖ πού ὑπάρχει ἡ μεγαλύτερη δυστυχία — στὴν ἀρρωστὴ συγκύπτουσα γυναῖκα. Ποῖος ἔξεραι σὲ ποιά γωνία καθόταν. Παρακάμπτει τοὺς μεγάλους καὶ τρανοὺς ὁ Χριστός καὶ φανερώνει τὴ δύναμίν Του στοὺς μικροὺς, τοὺς ἀσήμαντους, τοὺς ἀπεριμένοντες.

Μιά μέρα ὁ Πρόεδρος τῶν Η.Π.Α. Ἀβραὰμ Λίνκολν ἦταν ἀρρωστὸς στὸν Λευκὸν Οἶκον. Δὲν ἐδέχθη νὰ δῇ κανένα ἀπὸ τοὺς ὑπουργοὺς ἢ διπλωμάτας. Ἦλθε ὁμως καὶ μιά πτωχὴ γυναῖκα, πού ἰκετευτικὰ ζήτησε νὰ δῇ τὸν Πρόεδρο. Ἦταν ρακενδύτη, λυπημένη. Στὴν ἀγκαλιά τῆς, εἶχε ἕνα μαρὸ. Τῆς εἶπαν ὅτι ὁ Πρόεδρος ἦταν ἀρρωστὸς καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν δῇ. Αὐτὴ ὁμως ἐπέμενε. Ἐπὶ τέλους ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπάρχοντες πῆγε νὰ τὸν ἀνακοινώσῃ ὑπὲρ τῆς πῆγης νὰ τὸν ἀνακοινώσῃ στὸν Πρόεδρο Λίνκολν. Ἀμέσως ὁ στὸν Πρόεδρο ἕκείνον ἄνδρα, ἀπάντησε: «Φέρετέ τὴν μεσὰ». Τοὺς μεγάλους «Φέρετέ τὴν μεσὰ», πρὶν νὰ δεχθῇ, καὶ σπουδαῖον μᾶλλον τὴν δέχθηκε. Ἀλλὰ τὴν πτωχὴν ἀνὰ τὴν εἰσεὶσθῇ. Ἦλθε νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ φεισθῇ τῇ ζωῇ τοῦ στρατιώτου ἀνδρός τῆς. Τέτοιοι εἶναι ὁ Χριστός. Ἐκεῖ πού ὑπάρχει ἡ μεγαλύτερη ἀνάγκη, ἐκεῖ χύνει περισσότερη τὴ χάριν Του, κι' ἐκεῖ φανερώνει τὴν ἀγάπην Του. Τὸ μόνο πού σὺ ἔχεις νὰ κάμῃς, εἶναι νὰ πᾶς ἐκεῖ πού μπορεῖ νὰ σὲ δῇ. Θὰ σὲ ἐγγίσῃ καὶ θὰ σὲ σώσῃ, ἄσχετο πόσο μεγάλο εἶναι τὸ φορτίο τῆς ἁμαρτίας σου.

Τὴν ἔκαμε καλὰ τὴν γυναῖκα. Ἀντὶ τοῦ ἀρχισυνάγωγος νὰ χαρῇ, προσπαθεῖ νὰ ἐπιπλήξῃ τὸν Χριστό. Ἦταν Σάββατο. Δὲν ἐπέτρεπε ὁ νόμος νὰ ἐργάζεται κανεῖς. Ἐκόπτοντο οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι γιὰ τὸν νόμον. Δὲν βαρύνεσαι, ὅσο τοὺς ἀνθρώπους νὰ πεθάνουν, νὰ ὑποφέρουν, ἡμεῖς τὸ γράμμα τοῦ νόμου νὰ προστατεύσουμε.

Ὑπομονητικὸς ὁ Χριστός, ἀλλὰ τὴν φορὰ αὐτὴ δὲν χάρισε κάσταναν στὸν ἀρχισυνάγωγο. Οὐτὲ τ' ὄνομά του ἀναφέρει. Τοῦ λέγει: «Ὑποκριτά: δὲν λυεῖ ἕκαστος ὑμῶν ἐν τῷ Σάββατῳ τὸν βουνὸν αὐτοῦ ἢ τὸν ὄνον ἀπὸ τῆς φάτης καὶ φέρων ποτίσεις;» (Λουκά ιγ' 15). Τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα.

Ὑπάρχουν δύο εἰδὼν ὑποκριταί. Ἐκεῖνοι πού θέλουν νὰ φαίνονται ὅτι εἶναι ἐκεῖνο πού δὲν εἶναι, κι' ἐκεῖνοι πού δὲν φανερώνουν τί πραγματικὰ εἶναι.

Ἐκεῖνοι πού μῆτταν στὴν ρουτίναν τῆς ζωῆς, οἱ πρεσβύτεροι συνήθως ἔχουν τὸν πειρασμόν, νὰ δείχνουν ὅτι εἶναι πῶς θεοσεβόμενοι ἀπ' ὅτι πραγματικὰ εἶναι. Ὑποκρίνονται τὴν θρησκείαν. Συχνάζουν στὴν Ἐκκλησίαν. Εἶναι πιστοὶ στὰ ἐξωτερικὰ τῆς θρησκείας. Ἀλλὰ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς, δὲν ἔχουν καμμίαν ψυχικὴ σύνδεσιν μὲ τὸν Χριστόν. Ἀσχετο πόσος ἐξωτερικὴς ἐκτιμῆσεως χαίρουν. Μέσα τοὺς εἶναι γυμνοί.

Εἶναι καὶ ἐκεῖνοι πού μέσα τοὺς διατηροῦν πίστι, ἀλλὰ ντρέπονται νὰ τὴν ἐξωτερικεύσων. Ἰσως ἀπ' αὐτοὺς εἶσαι καὶ σὺ. Νέος εἶσαι. Ἡ ὑποκρισία αὐτὴ εἶναι τῆς μόδας, ἰδιαίτερος μεταξὺ τῶν νέων. Μέσα στὴν καρδιά σου ὑπάρχει ἡ ἐπιθυμία τῆς ψυχικῆς σου λυτρώσεως. Εἶσαι θρησκός, ἀλλὰ ντρέπεσαι νὰ ἐξωτερικεύσῃς τὴν πίστιν σου, διότι φοβάσαι ὅτι θὰ σὲ κοροιδεύσουν οἱ συμμαθηταί σου, αἱ φίλαι σου...

Κι' ἔτσι σπρώχνεις μέσα στὰ βάθη τῆς καρδίας σου τὸν σπινθῆρα ἐκεῖνο τῆς πίστεως πού θέλει πυρκαϊὰ ν' ἀνάψῃ στὴ ψυχὴ σου. Ἀλλὰ μὲ τὴν προσποιητὴ συμμόρφωσίν σου μὲ τὸν κόσμον ὑποφέρεις τρομερά. Σὲ σένα λέγει ὁ Χριστός: «Ὑποκριτά: Δὲν ἀρκεῖ ἡ πίστις. Χρειαζέσαι καὶ ἡ ὁμολογία τῆς πίστεως σου. Ἡ θεραπεία σου ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν εἶναι προτιμωτέρα ἀπὸ τὴν νὰ σὲ θεωροῦν οἱ φίλοι σου «παῖδι τῆς παρέας». Καλλίτερα παιδί τοῦ Θεοῦ. Γίνου. Νὰ ἡ συνταγή, ἀπὸ τὸ μέγα, ἀλλ' ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Παῦλον: «Ἐὰν ὁμολογήσῃς διὰ τοῦ στόματός σου τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ πιστεύσῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου ὅτι ὁ Θεὸς ἀνέστηκεν Αὐτόν ἐκ νεκρῶν, θέλεις σωθῇ διότι μὲ τὴν καρδίαν πιστεύει τις πρὸς δικαιοσύνην, καὶ μὲ τὸ στόμα γίνεται ὁμολογία πρὸς σωτηρίαν». (Ρωμ. ι' 9—10).

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ λάβῃ ἕνα τεύχος τοῦ «Κηρύγματος τῆς Κυριακῆς» ὁ λοκλήρου τοῦ προηγουμένου μηνὸς ἢ δωρεὰν τὴν Καὶνὴν Διαθήκην εἰς ἅπλῃν νεοελληνικὴν μετάφρασιν, ἢ μᾶς γράψῃ στὴν διευθύνσιν: Δημοσιεύσεις «Ο ΣΠΟΡΕΥΣ» — Γραμματοθῆρις 387, Ἀθήνας.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Ἀχαρνῶν 98 — Ἀμφιλοχίας 1

Ἐπανεκαμψε ἐκ τοῦ ταξιδίου τῆς καὶ δέχεται ὥς καὶ πρότερον 10—12 καὶ 5—7 ὥς καὶ ἐπὶ συνεντεύξεων. Τηλέφωνο 810.760.

HOCA CAKIR SOK. 10, I-STANBUL, TURKIYE. Θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας μέχρι 20 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο A. TRALLIS, KNOLLEN-GRABEN 178, RAVESBURG, GERMANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μία μορφωμένη νέα από την Ελλάδα.

Ο A. THEOFANOUS, 26 THE BROADWAY NEWBURT BERKS ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μία πτωχή Έλνοπούλα, με σκοπό τη μετανάστευση. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο S. KIORSTAVROS, 4814 SENNE I., HAUPTSTR 1861, W. GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 18—25 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε προκίνη.

Ο S. GALANOPOULOS, TARLABASI SAKIZ AGA CAD. No 86 BETOGLU, ISTANBUL, TURKIYE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και την Εσθονία, ηλικίας 17—20 χρόνων, με αποκλειστικό σκοπό το γάμο.

Ο G. GEORGIADIS, 103 REGENT' S PARK RD. LONDON, N.W. 1, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, κατά προτίμηση από την Αθήνα και τον Πειραιά, με σκοπό τη σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία ευπρόσδεκτη.

Ο VALERIO DE SALVIA, P/S POLIATRINI, PISA, ITALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, κατά προτίμηση από την Αθήνα και τον Πειραιά, με σκοπό τη σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο P. CHRISAFIS, 119 MAIN STREET, GOSFORD, NSW, AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

ΟΙ ΓΙΟΡΤΕΣ ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΝ

Τὰ σπῖτια ἐτοιμάζονται. Ἀπὸ τώρα πρέπει νὰ φρεσκαριστοῦν καὶ νὰ κολληριοδοῦν οἱ κουρτίνες, τὰ σερβίς τσαγιού, τὰ καρέ ντὲ τάμπλ πού δὰ στολίσουν τὸ σπῖτι καὶ δὰ δώσουν τὴν γιορταστικὴν ἀτμόσφαιρα. Κάτι πού δὰ σὰς βοηθήσῃ ἀποτελεσματικὰ σ' αὐτὲς τὶς δουλειές εἶναι ἡ Γερμανικὴ πλαστικὴ Κόλλα ΜΠΕΛΛΑ.

Ὡς γνωστὸν ἡ *Bella* εἶναι Γερμανικὸ προϊόν καὶ ξαναζωντανεύει τοὺς χρωματισμούς, διευκολύνει τὸ σιδερωμα καὶ διατηρεῖ τὸν ρουχισμό φρέσκο καὶ καλοσιδερωμένο.

Μὲ ἕνα βαζάκι Κόλλα ΜΠΕΛΛΑ δὰ φρεσκάρете γρήγορα καὶ ξεκούραστα ὅλο τὸ νοικοκυριό σας καὶ δὰ εἴσατε ἐτοιμὴ γιὰ τὶς γιορτές.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

...ΤΗΝ ΕΠΤΑΟΡΟΦΗ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΛΑΧΝΟΣ ΕΦΕΤΟΣ ΚΕΡΔΙΖΕΙ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΑΥΤΗ..

ΑΚΟΜΗ ΠΟΛΛΕΣ ΔΕΚΑΔΕΣ ΑΛΛΑ ΣΠΙΤΙΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΚΑΙ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΜΕΤΡΗΤΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΤΥΧΕΡΟΥΣ

ΚΑΘΕ ΣΕΙΡΑ ΕΧΕΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΚΑ ΤΗΣ ΚΕΡΑΗ

26.000 ΤΥΧΕΡΟΙ

ΓΕΝΙΚΑ ΚΕΡΑΗ ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΣΕΙΡΕΣ

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΑΜΕΣΩΣ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΣΕΙΡΕΣ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΠΡΙΝ ΕΞΑΝΤΛΗΘΟΥΝ

Η ΛΕΥΚΗ ΜΟΥΡΙΑ

ΚΑΘΟΜΟΥΝ στο πάρκο του Κιού. 'Απέναντί μου ήταν μία λευκή μούρια. Σαφνικά, είδα ένα διαβάδι να κουντάκεται και να κυττάζει το δέντρο. Στην άρχη καθόταν συλλογισμένος. Ύστερα γύρισε και μου είπε:

— Προσέξτε ποτέ σας ότι υπάρχουν μυρωδιές και πράγματα, που μας φέρνουν αναμνήσεις; Τα πράγματα περισσότερο απ' τους ανθρώπους κι' οι μυρωδιές περισσότερο από τα πράγματα.

Τόν κυττάζα. Ήταν ένας μεσόκοπος άντρας, με συνθισμένη φυσιογνωμία, ντυμένος απλά και καθαρά.

— Βγήκα να κάνω ένα περίπατο κι' η τύχη μ' έφερε εδώ, μου είπε. Αυτή η λευκή μούρια μου φέρνει θλιμένες αναμνήσεις. Μά μήπως σ' ενοχλώ, κύριε;

— Καθόλου! Μιλήστε ελεύθερα!

— Έχετε πάει στη Μπούρμα; Όχι. Λοιπόν, πέρα από τον ποταμό Ιραουάντι, στο Κράτος του Σζαν, έκανα άλλοτε εμπόριο. Γύριζα εδώ κι' εκεί κι' είχα πετύχει μερικά σμαράγδια... Σ'ας άρεσουν τα σμαράγδια, κύριε;

— Πολύ! Είναι τα πετράδια που προτιμώ!

— Εγώ τ' αγαπώ μέχρι τρέλλας! Τό πράσινο χρώμα τους, που μοιάζει με βαθειά νερά, με γοητεύει... Παράξενη χώρα η Κίνα! Κι' απίστευτη! Όταν βρισκόμουν εκεί, όλοι με συμβούλευαν ν' αλλάζω τόπο διαμονής, για το καλό της υγείας μου! Τότε γνώρισα τον Πένγκ—Γιουνγκ, πλούσιο έμπορο μεταξίου. Αυτός ήταν γνωστός για τα περίφημα σμαράγδια που είχε. Δεν τα έμπορευαν. Τάπαιζε στα χέρια του μ' απόλαυσι.

»Μία μέρα, συζητώντας μαζί του, έκανα πως ενδιαφερόμουν για το μετάξι του. Σαφνικά, πίσω από ένα παραβάν, είδα ένα ζευγάρι μαύρα μάτια, που με κυττάζαν.

— Η κόρη του, έ;

— Ναί. Ή Λακνέ, η μονακριβή του κόρη. Την αγαπούσε πολύ πολύ απ' όλα... μετά τα σμαράγδια του όμως! Την κρατούσε περιορισμένη 'Επρόκειτο να την παντρεύη μ' ένα έμπορο μεταξίου, που τα χτήματά του συνόρευαν με τα δικά του. Ο μνηστήρας είχε την ηλικία του πατέρα της. Έκείνη ήταν μόλις δεκαοchoτό χρονών... Εγώ κατοικούσα στην άλλη άκρη της Μπούρμας, ανάμεσα στις φυτείες τών μουριών. Έπειτα από λίγες μέρες, καθώς καθόμουν κάτω από ένα δέντρο, μία γυναίκα πέρασε δίπλα μου. Μουρίξε λοξή ματιά, γνέφοντάς μου να την ακολουθήσω...

»Με πήγε, λοιπόν, στις όχθες του μικρού ποταμού, σ' ένα σιδερένιο μέρος. Ή Λακνέ ήταν εκεί... Με περίμενε... Περιττό να σ'ας πω για το ειδύλλιο μας! Τις λίγες εκείνες μέρες ζούσα μέσα σ' ένα όνειρο! Σκεφθήτε πως ήμουν νέος, ελεύθερος, γεμάτος ζωή. Έκείνη διψούσε για αγάπη. Ή φλόγα τών μεγάλων σχιστών ματιών της μ' έκανε σαν τρελλό. Πρέπει να ξέρετε, ότι τό ειδύλλιο μας ήταν άγνο. Θα έγινε στην αγκαλιά μου, όταν θα είχε τό δικαίωμα να λέγεται γυναίκα μου. Δεν ήξερα καλά τη γλώσσα της. Έτσι μιλούσαμε πολύ λίγο. Ή Λακνέ δεν είχε τό κίτρινο χρώμα του πατέρα της. Ή φορεσιά της έμοιαζε με πολυχρόμο μπουκέτο. Τα χέρια και τα πόδια της ήταν σά μικρά παιδιά και τα μαλλιά της κάτάναν και καλοχτενισμένα. Περιφάνη κοπέλα η Λακνέ! Άρες καθόταν πλάι μου, βυθισμένη σ' όνειρο-πολησίες. Καμιά φορά έμενε ακίνητη. Και τότε θαρρούσα πως έ-

βλεπα καμιά εξωτική θεά της άμορφιάς.

»Μία μέρα ήθελε χαρούμενη τό ραντεβού μας. Μου είπε πως είχε κανονίσει τό σνέδιο της φυγής μας. Σέ λίγες μέρες θαφύγετε ένα καρδάνι με φορτία κουκουλιών. Μεταμφιεσμένοι, θα φεύγαμε κι' έμεις. Έπειτα θα πηγαίναμε ένα μακρινό ταξάδι στο Πεντσίν. Εκεί θα γινόταν ο γάμος μας. Κατόπιν θα πηγαίναμε όπου ήθελα εγώ.

»Στό διάστημα τών ραντεβού μας, εξακολουθούσα να επισκέπτομαι τόν πατέρα της. Πίναμε μαζί τό τσάι, ένα τσάι πανάρχαιο! Τό σερβίριζαν σέ πολύτιμα φλυτζάνια λίγο μεγαλύτερα από... δακτυλίθρα! Μιλούσαμε, συνηθώς, για τό εμπόριο του μεταξίου. Έκείνο, όμως, που ενδιέφερε έμένα ήταν τα σμαράγδια. Αυτός προσπαθούσαν πως δεν καταλάβαινε αυτό τό ενδιαφέρον

χακτηριστικά του ήταν άτονα. Τα μάτια του δεν είχαν έκφρασι θυμού, κακίας ή μίσους! Τό βλέμμα τους άψυχο. Έμοιαζε με αυτόματο! Γύρισα και κυττάξα τη Λακνέ. Θεέ μου! Είχε γεράσει κατά χίλια χρόνια! Είχε τό χρώμα νεκρής. Δεν είπα λέξι! Άργά, σιωπηλός πάντα, ο Πένγκ—Γιουνγκ άπλωσε τό χέρι του, ένα χέρι κίτρινο, στεγνό, με μακρὰ νύχια. Άμύλητος κι' εγώ έβαλα τα σμαράγδια στην παλάμη του. Κατόπιν μας έγενεψε να τόν ακολουθήσουμε... Όταν φτάσαμε σπίτι, μ' έμπασε σέ μία κάμαρη και κλείωσε τήν πόρτα. Περίμενα τό τέλος μου... Τήν επομένη τ' άπόγευμα, ένας Κινέζος μπήκε και μου είπε πως ο Πένγκ—Γιουνγκ με περίμενε για να δειπνήσουμε. Τόν ακολουθούσα.

»Μέσα σ' ένα δωμάτιο, που τό χώριζε στή μέση μία κουρτίνα, κα-

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

»Ο Πένγκ—Γιουνγκ χτύπησε τό χέρι. Ή κουρτίνα παραμέρισε και στο δεύτερο χώρισμα, πάνω σέ παχέια μαξιλάρια, καθόταν η Λακνέ. Έμοιαζε με άγαλμα. Οι όμοι της και τό στήθος της ήταν γυμνά και στολισμένα με πολλές σειρές άπό σμαράγδια. Σέ κάθε της άνάσα τό έδωπα που άνασκούνονταν! Ήταν χτενισμένη θαυμάσια... Νόμισα θα τρελλαθώ! Μά είχα τήν άπόφασι, στο ελάχιστο κακό που θα της έκαναν, να σκοτώσω τό βασανιστή της.

»Κι' η τελετή, η θλιβερή τελετή του γάμου της με τό Σιμ—Λη άρχισε! Σ' όλο τό διάστημα, τό βλέμα της ήταν καρφωμένο πάνω μου. Ο Σιμ—Λη, τήν κυττάζε άγόρευα, σά πεινασμένο θηρίο! Πώς κρατήθηκε και δεν τόν άρπάξε άπ' τό λαιμό, κι' εγώ δεν ξέρω! Ή τελετή τελείωσε. Κι' η Λακνέ, ρίχνοντάς μου ένα τελευταίο άποχαιρετιστήριο βλέμμα, που έκλεινε όλη τή ψυχή της, πήγε και γονάτισε μπροστά στο Σιμ—Λη. Μά τήν ίδια στιγμή τράβηξε ένα μαχαίρι άπ' τόν κόρφο της και τό κάρφωσε στο στήθος της! Κατόπιν έγειρε μπροστά κι' έμεινε ακίνητη.

— Θεέ μου! φώναξα. Πέθανε! Άνδ' λέξεις βγήκαν μέσα άπ' τό χέλι της;

— Άρτερ!... Άρτερ!...

»Πρόφερε τό όνομά μου, κύριε! Πάνω στο άριστερό στήθος της, τα σμαράγδια είχαν γίνει ρουμπίνια! Έχαν βαθή με τό αίμα της!... Ω, τως δεν τρελλάθηκα! Δεν ξέρω τί έγινε, όταν μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο, βρέθηκε πάνω στο Σιμ—Λη κι' άρχισα να τό σφίγγω τό λαιμό! Συγχρόνως, ένοιωσα ένα γλυκό άρώμα, που μ' έκανε να χάσω τίς αισθήσεις μου!...

Όταν ξύπνησα, τήν επομένη, ά διερμηνέας μου είπε:

— Θα ξεκινήσουμε άμέσως!

»Δεν έσυνείδω τον Πένγκ—Γιουνγκ, ούτε τό Σιμ—Λη. Ο διερμηνέας με συνάδωσε ως τόν ποταμό Ιραουάντι. Εκεί πήρα ένα μικρό πλοίο, για τό Ραγκούν. Πρίν χωριστούμε, ο Κινέζος, δίνοντάς μου ένα δέμα, μου είπε:

— Ο Πένγκ—Γιουνγκ σ'ας στέλνει αυτό τό ένθύμιο, για να μην ξεχάσετε ποτέ όσα είδατε!

— Τί ήταν μέσα στο δέμα; ρώτησα.

— Θα σ'ας πω άμέσως!... Έπι μήνες γύριζα από πόλι σέ πόλι. Στ' αυτία μου άντηκούσαν τα τελευταία λόγια της Λακνέ: «Άρτερ!... Άρτερ!...» Α! Ο Πένγκ—Γιουνγκ είχε τήν ηλικία μου, όταν πώς θα τιμωρήσει τό πνέυμα μου!... Τέλος γύρισα στην πατρίδα μου. Με τήν έλπίδα να ξεχάσω, παντρεύτηκα!... Πέρασαν είκοσι χρόνια από τότε. Ή είκόνα της Λακνέ θαμνώνεται, μά με τό παραμικρό δυναμώνει, ζωντανεύει και με κάνει σαν τρελλό!... Ή λευκή μούρια, που σήμερα βρέθηκε εδώ μπροστά μου, έαφέρει όλα στή μνήμη μου...

— Τα ξέρει αυτά η γυναίκα σας; τόλμησα να ρωτήσω.

— Όχι! Δεν τίς είπα τίποτα! Δέ θα καταλάβαινε...

— Έχετε δικιο. Μά τί ήταν μέσα στο δέμα;

— Α! νά, αυτό! είπε ο άγνωστος, που έδγαλε άπ' τήν τσέπη του ένα υπέροχο σμαράγδι και μου τό δόσε. Είναι ένα από κείνα που μου είχε δώσει η Λακνέ. Ο Πένγκ—Γιουνγκ ήξερε, βλέπετε, πως δέ θα τό πουλούσα! Ή γυναίκα μου νομίζει, πως είναι γυαλί!... Με συχαρίζει, κύριε, άν σ'ας κούρσα. Μά μούκανε τόσο καλό, που σ'ας μίλησα!

Κι' ενώ ο άγνωστος άπομακρυνόταν, άναρωτιόμουν τί όνομα έπρεπε νάη ή άνώνυμη της μικρούλας Κινέζας στο φτωχό αυτό μικρό μέρος, για να μη πουλήσει τό σμαράγδι αυτό, που άξίζει τούλαχί στο χίλιες λίρες!...

A. ΣΑΛΙΒΑΝ

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΝΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΕΣΤΙΝ

ΟΙ προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για τήν περίοδο 6 — 12 Δεκεμβρίου 1962

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
 ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Τα άστρα σ'ας ώθοον στην άποθήρυνσι. Έστω και άν, πρὸς τό παρόν ό υποθέσεις σας, δεν έξελίσσονται όπως θα τό επιθυμούσατε, πρέπει ν' αντιμετώπιζετε με αίσιοδοξία τήν κατάσταση. Όλα θα τακτοποιηθούν.	★ Άν δεν καταπολεμήσετε τόν έγωισμό σας, οι σχέσεις με τό άλλο φύλο θα δοκιμαστούν σκληρά. Έχετε συμπεριλάβετε σ'ας τήν ημέρα σ'ας πρὸς περισσότερο τήν εύτυχία άγαπημένου προσώπου, παρὰ τή δική σας.	★ Εύαίσθητο στομάχι επιβάλλει νά προσέξετε πολύ τό φαγητό σας. Αποφύγετε τά παγωμένα ποτά και τά διατηρημένα σέ κονσέρβες τρόφιμα. Μή έκτίθεσθε στα ρεύματα και καταστράψτε ένα λογικό πρόγραμμα εργασίας.
 ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Ο ένθουσιασμός σ'ας βοηθεί να σημειώσετε σημαντικές επιτυχίες σ'όν έπαγγελματικό τομέα, ιδίως άν ή εργασία σας σχετίζεται με τις καλές τέχνες. ★ Θα κάνετε μία γνωριμία, που θ' αποδειχθή ώφέλιμη στο μέλλον.	★ Τα άστρα σ'ας βοηθούν να κάνετε σε άγαπημένο πρόσωπο μία εύχάριστη έκπληξη ή να του εξασφαλίσετε μία διασκέδασι, που θα τό ενθουσιάσει. Αυτό θα έπηρεάσει εύνοικά τό μέλλον. ★ Έξαιρετικά εύχάριστο Σαββατοκύριακο.	★ Προσέξτε τό σικώτι και αποφύγετε ό,τι θα μπορούσε να τό έρεθίσει. Άν άδιαφορήσετε για τή συμβουλή μας σ'αυτή θα δοκιμάσετε δυσάρεστες έκπληξεις. Τις ημέρες αυτές πρέπει ν' ακολουθήσετε μία ασυτηρή δίαιτα. ★ Τυχρὸς τό 2.
 ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Ο Άρης σ'ας προκίζει με μία δραστηριότητα, που σ'ας επιτρέπει να σταθεροποιήσετε τή θέσι σας ή και να τή βελτιώσετε. ★ Ο Έρμης ιδιαιτέρα εύνοικός, για όσους έχουν συναλλαγές με τό έξωτερικό.	★ Μή αφήσετε να σ'ας έπηρεάσει πρόσωπο, που προσποιείται τό φίλο, ενώ κατά βάθος ζητάει μία ευκαιρία για να σ'ας θλάσει. ★ Γενικά δεν πρέπει κατά τό Δεκέμβριο ν' άκούσετε τις συμβουλές, που σ'ας δίνουν. ★ Έχειμώσια.	★ Υγεία πολύ καλή, τήν όποια πρέπει να διατηρήσετε άποφειγόντας κάθε είδους κατασχρήσεις. Αποφύγετε, πρὸ πάντος, τά ξενύχτια και φροντίστε να βρίσκεστε στο κρεβάτι, πρίν από τά μεσάνυχτα. ★ Χρώμα σας τό μπλε.
 ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Ιδέες και έμπνεύσεις, που θα σ'ας βοηθήσουν να φτάσετε στην επιτυχία από ένα πιο σύντομο δρόμο. ★ Ο Έρμης διευκολύνει τή έπαφές με πρόσωπα, που θα σ'ας προσφέρουν τή βοήθεια τους χωρίς να ζητήσουν άνταλλάγματα.	★ Θα λάβετε ένα γράμμα, που θα παίξει σπουδαίο ρόλο, ιδίως άν δέ χορέψατε ακόμα τό χορό του Άσσια. ★ Θα περάσετε μακριά περίοδο εύτυχίας κοντά σέ πρόσωπο, που θα γνωρίσετε τις ημέρες αυτές.	★ Αποβάλετε από τά νεφρά σας τις τοξίνες, που έχουν συσσωρευτεί σ' αυτά. Πίνετε για μερικές μέρες μόνον μεταλλικό νερό ήμερησίας. ★ Κανένας άλλος κίνδυνος δεν άπειλεί τήν υγεία. ★ Το 5 φέρνει τύχη.
 ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Άν οι συνθήκες επιβάλλουν συνvergencia με πρόσωπο τό σκορπιό, πρέπει να δείξετε επιφυλακτικότητα, γιατί είναι πολύ πιθανόν να σ'ας στήσει χη παγίδα. ★ Σκεφθήτε πολύ πρίν δεσμευθήτε ή αναλάβετε νέες υποχρεώσεις.	★ Για να έπαναφέρετε τή γαλήνη σ'ας αίσθηματικές σας σχέσεις, πρέπει με κάθε θυσία να διαλύσετε μία παρεχίγησι, μιλώντας με ειλικρίνεια και άνοιγοντας τή καρδιά σας στο πρόσωπο, που σ'ας ενδιαφέρει. ★ Πληξίς.	★ Οι πιο κρίσιμες για τήν υγεία μέρες είναι τό Σάββατο 8 και ή Τρίτη 11. Κάθε μετακίνηση άπαιτεί τις ημέρες αυτές μεγάλη προσοχή. ★ Μία στιγμή άφρημάς μπορεί ν' άποδίδει μοιραία για όσους οδηγούν αυτοκίνητο.
 ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Τα άστρα σ'ας κάνουν πιο άπαιτητικό και πιο εύερεβστο. Ο άπαιτηθί διπλωματίας εκ μέρους σας, στις σχέσεις με πρόσωπα πολύ περιβάλλοντες. ★ Μή διατάξετε να παντράτε στην τύχη. Είναι με τό μέρος σας.	★ Η άπομάκρυνσι της Άφροδίτης προκαλεί άνωμαλίες σ'όν αίσθηματικό τομέα και αΐζειν ό κίνδυνος προστριβών. ★ Κατά τήν περίοδο αυτή κρατήστε τήν εύτυχία στα χέρια σας. Ένεργηστε άνάλογα.	★ Υγεία ίκανοποιητική στο σύνολό της. Τα άστρα αΐζουνόν μόνο τή νευροκότητα και πρέπει γι' αυτό ν' αποφύγετε τή συντροφιά προσώπων, που δε συμφωνούν συνήθως με τις άπόψεις σας. ★ Το διαμάντι φέρνει τύχη.
 ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Ο άπαιτηθού μεγάλες προσπάθειες, για να έπαναφέρετε τήν όμαλότητα σ'όν οικονομικό τομέα. ★ Μή διατάξετε να πραγματοποιήσετε τό ταξίδι, που σχεδιάζετε, θα βοηθήσει σέ μία βελτίωσι της επαγγελματικής σας θέσεως.	★ Άστροικοί συνδυασμοί εύνοικοί για τις αίσθηματικές σχέσεις. Έχετε πάντως όμ' όμ πως ή άδιαφορία σας τις βάσει σέ σοβαρό κίνδυνο, γιατί πληγώνεται πρόσωπο, που εξακολουθεί να σ'ας άγαπά. Ή ύπομονή του έξαντλείται.	★ Κανένας κίνδυνος δεν άπειλεί τήν υγεία κατά τις ημέρες αυτές. Φροντίστε όμως να έξουκολήσετε δυναμεί. Θα παρατηρήσει έτσι τήν εξέλιξη και θα βοηθήσετε στο μέλλον τόν όργανισμό ν' αντιμετώπιση κάποιο κίνδυνο.
 ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Μπορείτε να βασίξετε στή βοήθεια των άλλων καθώς και σέ άνέλεψη σ'όν εύνοια της τύχης. ★ Μία ιδέα θα σας εκπλήξει από τό κίτρινο σ'όν επ' επιτυχία επαγγελματικής φύσεως. ★ Ο άνακαλύψετε κάτι, που σ'ας έκρυσαν.	★ Με λίγη καλή θέλησι θα θριαμβώσετε τών άντιξιών περιστάσεων και θα κάνετε πρόωπο, που σ'ας ενδιαφέρει, να σ'ας έκτιμήσει άκόμα περισσότερο. ★ Κίνδυνος ν' άποκαλυφθή κάτι, που από καιρό κρατάτε μυστικό.	★ Όσοι έχουν αΐτοκίνητο, άς αποφύγουν να οδηγούν σέ στιγμές έκνερασίου. ★ Μικροδυσέειες, τών όποιων είναι δύσκολο να προσορίσετε τήν πρόλευσι. ★ Οι άνω τών 50 να παρακαλούθουν τήν πίστι τους.
 ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Άσθαθεια χαρακτηρίζει τις ημέρες αυτές τόν επαγγελματικό τομέα. Μή άναλαμβάνετε καινούργιας υποχρεώσεις, πρίν έκπληρώσετε τις παλαιές. ★ Προσοχή στα έξοδα. Δεν πρέπει, σέ καμμία περίπτωση, να υπερβούν τα έξοδα.	★ Δείξετε τρυφερότητα και άφιερωθήτε ολοκληρωτικά σ' ένα και μόνο πρόσωπο. Δέ θα μετανοήσετε γι' αυτό. ★ Τα άστρα σ'ας επιτρέπουν να συσφίξετε ένα δεσμό, που θα σ'ας εξασφαλίσει πραγματικά εύτυχισμένο μέλλον.	★ Πάνοι ή μικροενοχλήσεις, που είναι μάλλον ρευματικής φύσεως. ★ Τήν Παρασκευή 7 και τήν Κυριακή 9 προσέξτε τό φαγητό και τις μετακινήσεις. Άπ' εκεί πηγαίνουν οι μόνοι κίνδυνοι, που άπειλούν τήν υγεία σας.
 ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Ο Έρμης δεν εύνοεί διαπραγματεύσεις και συμφωνίες. Φροντίστε γι' αυτό να τις αναβάλετε γι' άργότερα. Αποφύγετε επίσης τις συζητήσεις με τούς συνεργάτες, γύρω από σοβαρά επαγγελματικά ζητήματα.	★ Βασιστήτε περισσότερο σ'όν έαυτό σας παρὰ στα άστρα και σ'όν άλλους, για τή δημιουργία μιας εύνοικής άτυχεσάφης γύρω από τις αίσθηματικές σας σχέσεις. ★ Η υγεία προσφιλοῦς προσώπου θα σ'ας άνησυχήσει.	★ Αποφύγετε κάθε περιττή μετακίνηση και φροντίστε να έξουκολήσετε. Διώξετε τις σκέψεις, που παρακάνουν τόν έπνο σας, μη περάτε όμως κανένα καταπραυντικό αρώμακο, χωρίς προηγουμένως να συμβουλευθήτε τό γιατρό.
 ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Με τή βοήθεια του Άρεως θα φέρετε σέ αΐσιο πέρας κάτι που από καιρό επιδίκατε. ★ Μή άνηνθήτε τή βοήθεια σας σέ κάποιο πρόσωπο, γιατί και σεις θα χρειαστήτε σύντομα τή δική του. ★ Μεγάλη εύθελικ.	★ Θα περάσετε ένα έξαιρετικά εύχάριστο Σαββατοκύριακο, άν φροντίσετε ν' άπομακρυνήτε με άγαπημένο πρόσωπο και ν' αποφύγετε πολυδουρές διασκέδασεις με μεγάλες παρτές. ★ Σημαντικό όημα πρὸς τήν εύτυχία.	★ Κίνδυνος να πάρετε σέ στιγμές έκνερασίου άποφάσεις, που θα χειροτέρευσουν τήν κατάσταση. Πάνετε να τά βλέπετε όλα μακριά. ★ Διασκεδάστε, χωρίς όμως να μειώσετε τις άρες ύπνου, που είναι πολύτιμες.
 ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Έχετε καλές ιδέες, τις όποιες όμως πρέπει να βάλετε σ' έφαρμογή άμέσως. Η άναβλητικότητα θα τις έσπασει να χάσουν τήν αξία τους. ★ Μή δώσετε σημασία στις διαδόσεις, που κυκλοφορούν γύρω σας. Είναι κακόδουλες.	★ Τα νεφρά διολύονται και ή γαλήνη επανέρχεται σ'όν αίσθηματικό τομέα. ★ Οι γυναίκες θα κερδίσουν πολύ, άν φροντίσουν να φανούν τις ημέρες αυτές κάποις μυστηριώδεις. ★ Το χαμόγελο είναι επίσης σπουδαίο όπλο.	★ Λίγη συστηματική γυμναστική κάθε πρωί, μπροστά σ' ένα άνοιχτό παράθυρο, θα σ'ας βοηθήσει και τή γυαμίζα σας να διατηρήσει κομψή και να επαναφέρει τήν ίσορροπία σ'όν νευρικό σύστημα. ★ Το κόκκινο σ'ας κολακεύει.

ΑΠΟΛΥΤΗ
ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ!
'Η πρώτη Έλληνική Σοκολάτα
ΚΛΕΙΣΜΕΝΗ
ΑΕΡΟΣΤΕΓΩΣ!

Η ΣΟΚΟΛΑΤΟΠΟΙΙΑ

ION

με την αεροστεγή συσκευασία
της σοκολάτας αμυγδάλου των 2 δρχ.
ΕΓΚΑΙΝΙΑΖΕΙ

Περίοδον απόλυτου έκσυγχρονισμού
στον τομέα προστασίας
προϊόντος και καταναλωτού.

ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ 100%